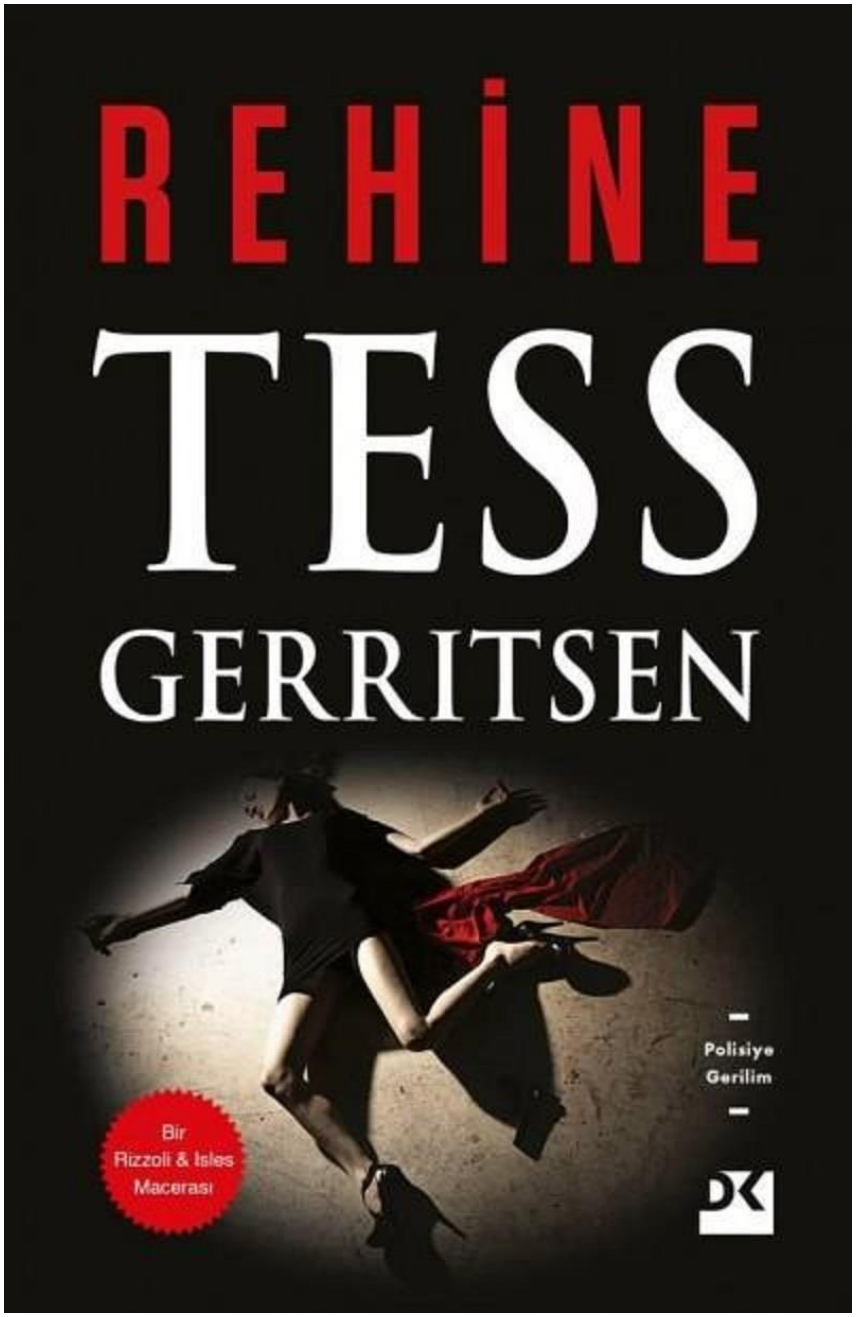

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

REHİNE

BİR

Benim adım Mila ve bu benim yolculuğum.

Hikayeye başlayabileceğim o kadar çok yer var ki. Büyüdüğüm kasabada, Kryvicy'de, Servac RiverMiadziel semtinde, nehir kıyısında başlayabilirdim. Sekiz yaşımdayken, annemin öldüğü gün veya on iki yaşımdayken babamın komşunun kamyonunun tekerleklerinin altına düştüğünde başlayabilirdim. Ama sanırım hikayeme burada, Meksika çölünde, Amerika'daki evimden çok uzakta başlamalıyım Belarus. İşte masumiyetimi burada kaybettim. Burası hayallerimin öldüğü yer.

Bulutsuz bir Kasım günü ve büyük siyah kuşlar şimdiye kadar gördüğümden daha mavi bir gökyüzünde uçuyor. Gerçek adımı bilmeyen ve umursuyormuş gibi görünmeyen iki adamın kullandığı beyaz bir minibüste oturuyorum. Sadece gülüyorlar ve bana uçaktan indiğimi gördükleri günden beri kullandıkları isim olan Red Sonja diyorlar Mexico City. Anja saçım yüzünden olduğunu söylüyor. *Red Sonja* benim hiç izlemediğim ama Anja'nın izlediği bir filmin adı. Bana bunun düşmanlarını kılıçla kesen güzel bir savaşçı kadın hakkında olduğunu fısıldıyor. Şimdi düşünüyorum da erkekler güzel olmadığım için bu isimle alay ediyorlar; Ben bir savaşçı değilim. Ben sadece on yedi yaşındayım ve korkuyorum çünkü sonra ne olacağını bilmiyorum.

Minibüs bizi ve diğer beş kızı çorak bir çöl ve çalılık arazide taşırken Anja ve ben el ele tutuşuyoruz. "Meksika Paket Turu", kadının Minskbize söz verdiği şeydi, ama aslında ne anlama geldiğini biliyorduk: bir kaçış. Bir şans. Bize uçağa biniyorsun Mexico City, dedi bize ve havaalanında seni karşılayacak, sınırı geçmene yardım edecek insanlar olacak. "Buradaki hayatın ne kadar iyi?" bize söyledi. "Kızlar için iyi işler yok, apartman daireleri yok, düzgün erkekler yok. Seni destekleyecek bir anne baban yok. Ve sen Mila - çok iyi İngilizce konuşuyorsun" dedi. " İçeri gireceksin America, aynen böyle . " Parmaklarını şıklattı. "Cesur ol! Bir şansını dene. İşverenler paranı ödeyecek, o halde ikiniz de ne bekliyorsunuz?"

Bunun için değil, sonsuz çöl pencerelerimizden geçerken. Anja bana yaklaşırken, minibüsteki tüm kızlar sustu. Hepimiz aynı şeyi merak etmeye başlıyoruz. *bende ne var tamamlamak?*

Sabahtan beri arabadaydık. Öndeki iki adam bize bir şey demiyor ama yolcu tarafındaki adam dönüp bize bakıyor. Gözleri her zaman Anja'yı arar ve ona bakışından hoşlanmıyorum. Omzuma yaslandığı için fark etmiyor. Fare, okulda ona hep derdik çünkü çok utangaç. Bir çocuğun bir bakışı onu kızarır. Aynı yaştayız ama Anja'nın uyuyan yüzüne baktığımda bir çocuk görüyorum. Ve düşünüyorum: Benimle gelmesine izin vermemeliydim. Ona Kryvicy'de kalmasını söylemeliydim. Sonunda minibüsümüz otoyoldan çıkıyor ve toprak bir yola çarpıyor. Diğer kızlar uyanır ve pencerelerden dışarı, eski kemikler gibi dağılmış kayaların olduğu kahverengi tepelere bakarlar. Memleketimde ilk kar çoktan düştü, ama burada, bu kışsız topraklarda sadece toz

ve mavi gökyüzü ve kurumuş çalılar var. Duruyoruz ve iki adam bize bakıyor. Sürücü Rusça diyor ki: "Dışarı çıkıp yürüme zamanı. Sınırı geçmenin tek yolu bu."

Kapıyı kaydırarak açtılar ve uzun yolculuktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar esneyerek yedi kızdan teker teker indik. Parlak güneş ışığına rağmen burası soğuk, beklediğimden çok daha soğuk. Anja elini benimkinin içine kaydırıyor ve titriyor.

"Bu taraftan," diye emrediyor şoför ve bizi toprak yoldan çıkararak tepelere çıkan bir patikaya götürüyor. Bacaklarımızı tırmalayan kayaların ve dikenli çalıların yanından tırmanıyoruz. Anja burnu açık ayakkabılar giyiyor ve keskin taşları silkelemek için sık sık duraklaması gerekiyor. Hepimiz susadık ama adamlar sadece bir kez su içmek için durmamıza izin veriyor. Sonra hantal keçiler gibi çakıllı patikadan yukarı tırmanarak ilerlemeye devam ediyoruz. Tepeye ulaşıyoruz ve bir ağaç kümesine doğru aşağı doğru kaymaya başlıyoruz. Sadece dibe ulaştığımızda kuru bir nehir yatağı olduğunu görüyoruz. Önümüzden geçenlerin ıskartaları kıyıya saçılmış: plastik su şişeleri, kirli bir bebek bezi ve eski bir ayakkabı, güneş ışığından çatlamış vinil. Bir daldan geriye kalan mavi muşamba dalgalanıyor. Bu yoldan çok fazla hayalperest geldi ve biz de onların izinden giden yedi kişiyiz America. Aniden korkularım uçup gidiyor, çünkü burada, bu enkazda yakın olduğumuzun kanıtı. Adamlar bize el sallıyor ve karşı kıyıya tırmanmaya başlıyoruz.

Anja elimi çekiştiriyor. Mila, artık yürüyemiyorum, diye fısıldıyor.

"Yapmalısın."

"Ama ayağım kanıyor."

Morarmış ayak parmaklarına, hassas derisinden sızan kana bakıyorum ve adamlara sesleniyorum:

"Arkadaşım ayağını kesti!"

Şoför, "Umurumda değil. Yürümeye devam edin" diyor.

"Devam edemeyiz. Sargıya ihtiyacı var."

"Ya yürümeye devam edersin ya da ikinizi geride bırakırız."

"En azından ayakkabılarını değiştirmesi için ona zaman tanı!"

Adam dönüyor. O anda, o dönüştü. Yüzündeki ifade Anja'nın geriye doğru büzülmesine neden oluyor. Diğer kızlar, bana doğru yaklaşırken birbirine sokulmuş korkmuş koyunlar gibi donmuş ve iri açılmış halde duruyorlar.

Darbe o kadar hızlı ki geldiğini göremiyorum. Birden dizlerimin üzerindeyim ve birkaç saniyeliğine her şey karanlık. Anja'nın çığlıkları çok uzakta görünüyor. Sonra acıyı, çenemdeki zonklamayı kaydettim. Kan tadı alıyorum. Nehir taşlarına parlak damlalar halinde damladığını görüyorum.

"Kalk. Hadi kalk! Yeterince zaman kaybettik."

Ayağa yalpalıyorum. Anja bana kızgın gözlerle bakıyor. "Mila, sadece iyi ol!" diye fısıldıyor. "Bize ne derlerse onu yapmalıyız! Ayaklarım artık ağrımıyor, gerçekten. Yürüyebiliyorum."

"Fotoğrafı şimdi anladın mı?" adam bana diyor. Dönüp diğer kızlara bakıyor. "Beni kızdırırsan ne olacağını görüyor musun? Karşılık verirsen? Şimdi yürü!"

Aniden kızlar nehir yatağında hızla ilerliyorlar. Anja elimden tutup beni kendine çekiyor. Direnemeyecek kadar şaşkınım, bu yüzden önümdeki izi zar zor görerek kan yutarak onun peşinden tökezliyorum.

Sadece kısa bir mesafe uzakta. Karşı kıyıya tırmanıyoruz, ağaçların arasından ilerliyoruz ve aniden toprak bir yolda duruyoruz.

Orada iki kamyonet park etmiş, bizi bekliyor.

"Sırada durun" diyor şoförümüz. "Hadi, acele et. Sana bakmak istiyorlar."

Bu komutla şaşkına dönsek de, ayakları ağrıyan, tozlu giysileri olan yedi yorgun kızdan oluşan bir sıra oluşturuyoruz.

Minibüslerden dört adam iniyor ve şoförümüzü İngilizce olarak karşılıyorlar. Onlar Amerikalı. İri yapılı bir adam sıraya doğru yavaşça yürüyerek bize bakıyor. Beyzbol şapkası takıyor ve ineklerini inceleyen güneşten yanmış bir çiftçiye benziyor. Önümde duruyor ve kaşlarını çatarak yüzüme bakıyor. "Buna ne oldu?"

"Ah, o konuştu" diyor şoförümüz. "Sadece bir çürük."

"Zaten çok sıska. Onu kim ister ki?"

İngilizce anlayabildiğimi biliyor mu? O bile umursuyor mu? Sanırım sıska olabilirim ama senin domuz suratlısın.

Bakışları şimdiden diğer kızlara kaydı. "Tamam," diyor ve bir sırıtışla dışarı çıkıyor.

"Bakalım ellerinde ne var."

Şoförümüz bize bakıyor. Rusça "Kıyafetlerini çıkar" diye emir veriyor. Şok içinde dönüp bakıyoruz. Bu ana kadar, Minsk'teki kadının bize doğruyu söylediği, Amerika'da bizim için işler ayarladığı konusunda bir tutam umuda tutundum. Anja'nın üç küçük kıza bakıcılık yapacağını, bir düğün dükkânında elbise satacağımı. Şoför pasaportlarımızı aldıktan sonra bile, o patikada tökezlemişken bile düşündüm: Yine de her şey yoluna girebilir. Hala doğru olabilir.

Hiçbirimiz hareket etmiyoruz. Bizden yapmamızı istediği şeye hâlâ inanmıyoruz.

"Beni duyuyor musun?" şoförümüz diyor. "Hepiniz *ona* benzemek mi istiyorsunuz ?" Hala darbeden zonklayan şişmiş yüzümü işaret ediyor. " *Yap* ."

Kızlardan biri başını sallar ve ağlamaya başlar. Bu onu öfkelendiriyor. Tokatı başını döndürüyor ve yana doğru sendeliyor. Onu kolundan çeker, bluzunu yakalar ve yırtarak açar. Çığlık atarak onu uzaklaştırmaya çalışır. İkinci darbe onun yayılmasını gönderir. İyi bir önlem olarak, yanına gider ve kadının kaburgalarına şiddetli bir tekme atar.

"Şimdi," diyor geri kalanımıza bakmak için dönerek. "Sırada kim olmak ister?"

Kızlardan biri hızla bluzunun düğmelerini karıştırıyor. Şimdi hepimiz uyuyoruz, gömlekleri soyuyoruz, etekleri ve

pantolonları açıyoruz. Anja bile, utangaç küçük Anja, itaatkar bir şekilde üstünü çıkarıyor.

"Her şey," diye emrediyor şoförümüz. "Hepsini çıkarın. Siz orospular neden bu kadar yavaşsınız? Çok yakında bu konuda hızlı olmayı öğreneceksiniz." Kollarını göğüslerinin üzerinde çaprazlamış duran bir kıza doğru hareket eder. İç çamaşırını çıkarmadı. Kemeri tutuyor ve o yırtarken kadın irkiliyor.

Dört Amerikalı kurtlar gibi etrafımızda dönmeye başlar, bakışları bedenlerimizde gezinir. Anja o kadar çok titriyor ki dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum.

"Buna bir test sürüşü yapacağım." Kızlardan biri, hattan çekilirken bir hıçkırık döküyor. Adam saldırıyı saklama zahmetine bile girmiyor. Kızın yüzünü minibüslerden birine yaslıyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve kendini kızın içine sokuyor. Çığlık atıyor.

Diğer adamlar içeri girer ve seçimlerini yaparlar. Anja aniden benden uzaklaştı. Ona tutunmaya çalışıyorum ama şoför elimi onunkinden ayırıyor.

Seni kimse istemiyor " diyor. Beni minibüse bindiriyor ve içeri kilitliyor. Pencereden her şeyi görüyorum, hepsini duyuyorum. Erkeklerin kahkahaları, kızların mücadeleleri, çığlıkları. izlemeye dayanamıyorum; ne de yüz çevirebilirim.

"Mila!" Anja çığlık atıyor. "Mila, bana yardım et!"

Ona ulaşmak için umutsuzca kilitli kapıya vurdum. Adam onu yere itti ve uyluklarını ayırmaya zorladı. Bileklerini toprağa yapıştırmış yatıyor, gözleri acıya karşı sımsıkı kapalı. Ben de çığlık atıyorum, yumruklarım cama çarpıyor

ama kıramıyorum. Adam onunla işini bitirdiğinde, onun kanıyla lekelenir. Pantolonunun fermuarını çekiyor ve yüksek sesle şöyle diyor: "Güzel. Çok güzel."

Anja'ya bakıyorum. İlk başta ölmüş olması gerektiğini düşünüyorum çünkü hareket etmiyor. Adam dönüp ona bakmadı bile, su şişesi için sırt çantasına uzandı. Uzun bir içki alır. Anja'nın hayata döndüğünü görmez.

Aniden ayağa kalkar. Koşmaya başlar.

O çöle kaçarken, ellerimi pencereye dayadım. *Acele et, Anja! Gitmek. Gitmek!*

"Hey!" adamlardan biri bağırır. "Bu koşuyor."

Anja hala kaçıyor. Yalınayak, çıplak ve keskin kayalar mutlaka ayağını kesiyor. Ama açık çöl ileride uzanıyor ve o sendelemiyor.

Arkana bakma. Koşmaya devam et! Kale . . .

Silah sesi kanımı donduruyor.

Anja öne atılır ve yere yığılır. Ama henüz fethedilmedi. Ayağa kalkmaya çalışıyor, sarhoş bir kadın gibi birkaç adım sendeliyor, sonra dizlerinin üzerine düşüyor. Şimdi sürünüyor, her santim bir kavga, bir zafer. Hiçbirimizin göremediği bir yardım elini tutmak ister gibi uzanıyor.

İkinci bir silah sesi duyulur.

Bu sefer Anja düştüğünde bir daha kalkmıyor.

Kamyonet sürücüsü silahı kemerine takar ve kızlara bakar. Hepsi ağlıyor, çölde Anja'nın bedenine bakarken birbirlerine sarılıyorlar.

Ona tecavüz eden adam, "Bu bir israf" diyor.

Sürücü, "Onları çalıştırmak için çok fazla sorun var" diyor. "Hâlâ seçebileceğin altı tane var."

Malları denediler; şimdi adamlar takas etmeye başlıyor. Bitirdiklerinde bizi davarlar gibi bölüyorlar. Her minibüste üç kız. Bizim için ne kadar ödediklerini duymuyorum; Tek bildiğim, başka bir anlaşmanın parçası olarak ortaya atılan pazarlık olan benim. Arabayla uzaklaşırken, Anja'nın vücuduna doğru bakıyorum. Onu gömmeye zahmet etmediler; güneşe ve rüzgara maruz kalıyor ve şimdiden aç kuşlar gökyüzünde dönüyor. Birkaç hafta sonra ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. O da benim adımın bilinmediği bir diyarda benim kaybolmak üzere olduğum gibi kaybolacak. Amerika'ya.

Bir otoyola dönüyoruz. Bir işaret görüyorum: ABD 94.

İKİ

Dr. Maura Isles bütün gün temiz hava kokusu almamıştı. O sabah yediden beri ölümün kokusunu içine çekiyordu, ona o kadar tanıdık gelen bir kokuydu ki bıçağı soğuk deriyi dilimlerken ve açıkta kalan organlardan kötü kokular yükselirken geri tepmedi. Otopsileri gözlemlemek için ara sıra odada duran polis memurları o kadar sabırlı değildi. Maura bazen, kokuyu maskelemek için burun deliklerine sürdükleri Vicks merheminin kokusunu duyardı. Bazen Vicks bile yeterli olmuyordu ve onların aniden sallanıp lavabonun üzerine tıkamak için arkalarını döndüklerini görüyordu. Polisler, onun gibi, çürüyen zarların kükürtlü aroması olan formalinin büzücü ısırmasına alışık değildi.

Bugün, bu koku buketine uyumsuz bir tatlılık notu eklendi: şimdi otopsi masasında yatan Bayan Gloria Leder'in

teninden yayılan hindistancevizi yağı kokusu. Elli yaşında, geniş kalçalı, iri göğüslü ve parlak pembeye boyanmış ayak tırnaklarıyla boşanmış bir kadındı. Dairesindeki yüzme havuzunun yanında ölü bulunduğunda giydiği mayonun kenarlarında derin bronz çizgiler vardı. Bir bikiniydi - orta yaşta sarkmış bir vücut için pek hoş bir seçim değildi. En son ne zaman mayomu giyme şansım oldu? Maura düşündü ve hayatının son anlarını bu yaz gününün tadını çıkararak geçiren Bayan Gloria Leder'a karşı saçma bir kıskançlık hissetti. Neredeyse ağustos ayıydı ve Maura henüz sahile gitmemiş, bir yüzme havuzunun kenarında oturmamış, hatta kendi arka bahçesinde güneşlenmemişti.

Masanın dibinde duran genç polis, "Rom ve Kola," dedi. "Bence bardağındaki buydu. Avludaki sandalyesinin yanında oturuyordu."

Maura, Memur Buchanan'ı morgunda ilk kez görüyordu. Kağıt maskesini karıştırmaya devam etmesi ve ayaktan ayağa kayması onu sinirlendirdi. Çocuk polis olmak için çok genç görünüyordu. Hepsi çok genç görünmeye başladı.

"O bardağın içindekileri sakladın mı?" Memur Buchanan'a sordu.

"Ah... hayır hanımefendi. Güzel bir nefes aldım. Kesinlikle rom ve kola içiyordu."

"Saat dokuzda mı?" Maura masanın üzerinden asistanı Yoshima'ya baktı. Her zamanki gibi sessizdi, ama Yoshima'dan alacağı kadar anlamlı bir yorum olan kara kaşlarından birinin yukarı kalktığını gördü.

Memur Buchanan, "Çok fazla üstüne düşmedi," dedi. "Bardak hala oldukça doluydu."

"Tamam," dedi Maura. "Arkasına bir bakalım."

Birlikte, o ve Yoshima cesedi yan tarafına kütük yuvarladı.

Maura, "Kalçada bir dövme var" dedi. "Küçük mavi kelebek."

"Tanrım," dedi Buchanan. "Onun yaşında bir kadın mı?"

Maura yukarı baktı. "Ellinin eski olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Yani... o benim *annemin* yaşı."

Dikkat et oğlum. Ben sadece on yaş küçüğüm.

Bıçağı aldı ve kesmeye başladı. Bu, günün beşinci otopsisiydi ve işini çabucak yaptı. Dr. Costas tatildeyken ve önceki gece çok araçlı bir kaza geçirdiğinden, soğuk oda o sabah ceset torbalarıyla dolmuştu. Birikmiş işlerin üstesinden gelmeye çalışırken bile, buzdolabına iki ceset daha teslim edilmişti. Bunlar yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı. Morgun büro personeli akşam için çoktan ayrılmıştı ve Yoshima eve gitmek için sabırsızlandığı belli olan saate bakmaya devam etti.

Deriyi kesmiş, göğüs kafesini ve karnını oymuş. Damlayan organlar çıkarılır ve kesilecek kesme tahtasına yerleştirilir. Yavaş yavaş, Gloria Leder sırlarını ortaya çıkardı: yağlı bir karaciğer, çok fazla rom ve kolanın açık belirtisi. Fibroidli bir rahim yumrusu. Ve son olarak, kafatasını açtıklarında, ölüm nedeni. Maura, beyni eldivenli elleriyle kaldırırken gördü. "Subaraknoid kanama," dedi ve başını kaldırıp Buchanan'a baktı. Odaya ilk girdiğinde olduğundan çok daha solgun görünüyordu. "Bu kadının muhtemelen bir dut anevrizması vardı - beynin tabanındaki atardamarlardan birinde zayıf bir nokta. Hipertansiyon onu daha da kötüleştirebilirdi."

Buchanan yutkundu, bakışları bir zamanlar Gloria Leder'in kafa derisi olan ve şimdi yüzünün üzerinden soyulmuş olan gevşek deri parçasına odaklandı. Bu genellikle onları dehşete düşüren kısımdı, pek çoğunun yüzünü buruşturduğu ya da arkasını döndüğü noktaydı - yüzleri yorgun bir lastik maske gibi çöktüğünde.

"Yani... bunun doğal bir ölüm olduğunu mu söylüyorsun?" usulca sordu.

"Doğru. Burada görmen gereken başka bir şey yok."

Genç adam masadan geri çekilirken elbisesini çoktan çıkarmıştı. "Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var..."

Ben de öyle, diye düşündü Maura. Bir yaz gecesi, bahçemin sulanması gerekiyor ve bütün gün dışarı çıkmadım.

Ama bir saat sonra hâlâ binadaydı, masasında oturmuş laboratuvar fişlerini ve dikte edilen raporları inceliyordu. Kesesini değiştirmiş olmasına rağmen, morg kokusu hâlâ üzerindeymiş gibi görünüyordu, hiçbir sabun ve suyun yok edemeyeceği bir koku, çünkü hafızanın kendisi oyalandı. Diktafonu aldı ve Gloria Leder hakkındaki raporunu kaydetmeye başladı.

"Elli yaşındaki beyaz kadın, apartmanının yüzme havuzunun yanında bir veranda sandalyesinde yığılmış halde bulundu. İyi gelişmiş, iyi beslenmiş, gözle görülür bir travması olmayan bir kadın. Dış muayenede, muhtemelen karın bölgesinde eski bir cerrahi yara izi görülüyor. apendektomi. Üzerinde küçük bir kelebek dövmesi var..." Durdu, dövmeyi hayal etti. Sol kalçada mıydı, sağ kalçada mı? Tanrım, çok yorgunum, diye düşündü. hatırlayamıyorum. Ne kadar

önemsiz bir ayrıntı. Vardığı sonuçlarda hiçbir fark yaratmadı, ama yanlış olmaktan nefret ediyordu.

Sandalyesinden kalktı ve ıssız koridorda, ayak seslerinin beton basamaklarda yankılandığı merdiven boşluğuna yürüdü. Laboratuvara girerek ışıkları açtı ve Yoshima'nın odayı her zamanki gibi bozulmamış durumda bıraktığını, masaların silindiğini ve parıldadığını, zeminlerin silindiğini gördü. Soğuk odaya geçti ve ağır dolabın kapısını açtı. Soğuk sis tutamları kıvrıldı. Pis bir suya dalmak üzereymiş gibi refleksif bir nefes aldı ve dolaba adım attı.

Sekiz sedye işgal edildi; çoğu cenaze evleri tarafından alınmayı bekliyordu. Sırada ilerleyerek, Gloria Leder'inkini bulana kadar etiketleri kontrol etti. Çantanın fermuarını açtı, ellerini cesedin kalçalarının altına kaydırdı ve dövmeyi bir an için görebilecek kadar yana doğru yuvarladı.

Sol kalçadaydı.

Çantayı tekrar kapattı ve tam kapıyı kapatmak üzereyken dondu kaldı. Dönüp soğuk odaya baktı.

Az önce bir şey mi duydum?

Fan devreye girerek havalandırma deliklerinden buzlu hava üfledi. Evet, hepsi bu, diye düşündü. Hayran. Veya buzdolabı kompresörü. Veya borularda su döngüsü. Eve gitme zamanıydı. O kadar yorgundu ki bir şeyler hayal etmeye başladı.

Yine gitmek için döndü.

Yine dondu. Dönüp ceset torbaları dizisine baktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, tek duyabildiği kendi nabzının atışıydı.

Buraya bir şey taşındı. Bundan eminim.

İlk torbanın fermuarını açtı ve göğsü dikilerek kapatılmış bir adama baktı. Zaten otopsi yapıldı, diye düşündü. Kesinlikle öldü.

Hangisi? Hangisi gürültü yaptı?

Bir sonraki çantayı hızla açtı ve yaralı bir yüzle, paramparça bir kafatasıyla karşılaştı. *Ölü.* Titreyen ellerle üçüncü çantanın fermuarını açtı. Plastik parçalandı ve siyah saçlı, siyanotik dudaklı solgun genç bir kadının yüzünü gördü. Torbayı sonuna kadar açarak ıslak bir bluzu ortaya çıkardı, kumaşı beyaz ete yapışmıştı, teni soğuk su damlacıklarıyla parlıyordu. Bluzu açtı ve dolgun göğüsler, ince bir bel gördü. Gövde hala sağlamdı, patoloğun bıçağıyla henüz kesilmemişti. El ve ayak parmakları mor, kollar mavi mermerle kaplıydı. Parmaklarını kadının boynuna bastırdı ve buz gibi tenini hissetti. Dudaklarına yaklaşarak, bir nefesin fısıltısını, yanağına vuran en hafif havayı bekledi. Ceset gözlerini açtı.

Maura nefesini tuttu ve geriye doğru sendeledi. Arkasındaki sedyeyle çarpıştı ve tekerlekler yuvarlanırken neredeyse düştü. Ayağa kalktı ve kadının gözlerinin hâlâ açık ama odaklanmamış olduğunu gördü. Maviye çalan dudaklar, sessiz sözcükler oluşturuyordu.

Onu buzdolabından çıkarın! Onu ısıt!

Maura sedyeyi kapıya doğru itti ama kımıldamadı; panik içinde tekerlekleri açmayı unutmuştu. Serbest bırakma koluna bastı ve tekrar itti. Bu sefer yuvarlanarak soğuk odadan daha sıcak olan yükleme alanına girdi.

Kadının gözleri tekrar kapanmıştı. Yaklaşan Maura, dudaklarından geçen havayı hissetmiyordu. *Ah İsa. Seni şimdi kaybedemem.*

Bu yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyordu - ne adını ne de tıbbi geçmişini. Bu kadın virüslerle dolu olabilir, yine de ağzını kadının ağzına kapatmış ve soğumuş etin tadıyla ağzını neredeyse tıkamıştı. Üç derin nefes aldı ve karotis nabzını kontrol etmek için parmaklarını boynuna bastırdı.

hayal mi ediyorum? Parmaklarımda zonklayan, hissettiğim kendi nabzım mı?

Duvar telefonunu aldı ve 911'i aradı.

"Acil durum operatörü."

"Bu, tıbbi muayenehanedeki Dr. Isles. Ambulansa ihtiyacım var. Burada bir kadın var, solunum durması..."

"Afedersiniz, tıbbi muayenehane mi dediniz?"

"Evet! Binanın arkasındayım, yükleme bölümünün hemen içinde. Albany Caddesi'nde, tıp merkezinin tam karşısındayız!"

"Şimdi bir ambulans gönderiyorum."

Maura telefonu kapattı. Dudaklarını kadının dudaklarına bastırırken bir kez daha tiksintisini bastırdı. Üç hızlı nefes daha, ardından parmakları tekrar karotis üzerindeydi.

Nabız. Kesinlikle bir nabız vardı!

Aniden bir hırıltı, bir öksürük duydu. Kadın şimdi havayı hareket ettiriyordu, mukus boğazında takırdıyordu.

Benimle kal. Nefes al, bayan. Nefes almak!

Ambulansın geldiğini yüksek sesli bir uğultu haber verdi. Arka kapıları iterek açtı ve araç iskeleye yanaşırken yanıp sönen ışıklara karşı gözlerini kısarak durdu. İki EMT, kitlerini çekerek dışarı fırladı.

"O burada!" Maura aradı.

"Hala solunum durması mı?"

"Hayır, şimdi nefes alıyor. Nabzını hissedebiliyorum."

İki adam hızla binaya girdiler ve sedyedeki kadına bakarak durdular. "İsa,"

içlerinden biri mırıldandı. "Bu bir *ceset* torbası mı?"

Maura, "Onu soğuk odada buldum," dedi. "Şimdiye kadar, muhtemelen hipotermiktir."

"Ah, adamım. Bu senin en kötü kabusun değilse."

Oksijen maskesi ve serumlar çıktı. EKG kablolarına tokat attılar. Ekranda tembel bir karikatüristin kalemi gibi yavaş bir sinüs ritmi yanıp söndü. Kadının kalbi atıyordu ve nefes alıyordu ama yine de ölü görünüyordu.

Sarkık bir kola turnike saran EMT, "Hikayesi nedir? Buraya nasıl geldi?" diye sordu.

Maura, "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Soğuk odada başka bir ceset olup olmadığını kontrol etmek için aşağı indim ve bunun hareket ettiğini duydum."

"Bu, uh, burada çok sık olur mu?"

"Bu benim için bir ilk." Ve Tanrı'ya bunun son olmasını umdu.

"Buzdolabında ne kadar kaldı?"

Maura, günün teslimatlarının kaydedildiği asılı panoya baktı ve öğle saatlerinde morga bir Jane Doe geldiğini gördü. *Sekiz saat önce. Sıkıştırılmış sekiz saat kefen. Ya benim masamda olsaydı? Ya göğsünü dilimleseydim?* Gelen sepeti karıştırırken, kadının evraklarını içeren zarfı buldu.

"Weymouth İtfaiyesi ve Kurtarma onu getirdi," dedi.

* * *

"Belirgin bir boğulma..."

"Vay canına, Nelly!" EMT az önce bir damara bir IV iğne saplamıştı ve hasta aniden sarsılarak hayata döndü, gövdesi sedyeye çarptı. Delinmiş damar deriye kanarken IV bölgesi sihirli bir şekilde maviye döndü.

"Kahretsin, siteyi kaybettim. Onu tutmama yardım et!"

"Dostum, bu kız kalkıp gidecek."

"Şu anda gerçekten kavga ediyor. IV'ü başlatamıyorum."

"O zaman onu sedyeye alıp hareket ettirelim."

"Onu nereye götürüyorsun?" dedi Maura.

"Hemen caddenin karşısında. Acil servis. Herhangi bir evrakınız varsa, bir kopyasını isteyeceklerdir."

Başını salladı. "Orada görüşürüz."

Acil servis penceresinde kayıt olmak için bekleyen uzun bir hasta kuyruğu vardı ve masanın arkasındaki triyaj hemşiresi Maura'nın gözünü yakalama girişimlerini karşılamayı reddetti. Bu yoğun gecede, kesilmiş bir uzuv ve fışkıran kan, sıranın önüne geçmeyi haklı gösterecekti, ancak Maura diğer

hastaların kötü bakışlarını görmezden geldi ve doğrudan pencereye doğru itti. Cama vurdu.

Triyaj hemşiresi, "Sıranızı beklemeniz gerekecek," dedi.

"Ben Dr. Isles. Bir hastanın nakil evraklarım var. Doktor onları isteyecek."

"Hangi hasta?"

"Caddenin karşısından getirdikleri kadın."

"Morgdaki bayanı mı kastediyorsun?"

Maura durakladı, aniden sıradaki diğer hastaların her kelimeyi duyabildiğini fark etti. "Evet,"

tek söylediği buydu.

"Haydi öyleyse. Seninle konuşmak istiyorlar. Onunla dertleri var."

Kapı kilidi vızıldayarak açıldı ve Maura tedavi alanına girdi. Triyaj hemşiresinin *sorunla ne demek istediğini hemen anladı.* Jane Doe henüz bir tedavi odasına taşınmamıştı, ama hâlâ koridorda yatıyordu, vücudu artık bir ısıtıcı battaniyeyle örtülüydü. İki acil servis görevlisi ve bir hemşire onu kontrol etmek için mücadele etti.

"Şu kayışı sıkın!"

"Kahretsin--eli yine dışarı-"

"Oksijen maskesini unut. Ona ihtiyacı yok."

"Şu IV'e dikkat et! Onu kaybedeceğiz!"

Maura sedyeye doğru hamle yaptı ve damar içi kateteri çıkaramadan hastanın bileğini tuttu. Kadın kurtulmaya çalışırken uzun siyah saçları Maura'nın yüzünü kamçıladı.

Sadece yirmi dakika önce bu, ceset torbasındaki mavi dudaklı bir cesetti. Artık hayat uzuvlarına kükreyerek geri gelirken onu güçlükle dizginleyebiliyorlardı.

"Dur. O kolu tut!"

Ses kadının boğazının derinliklerinde başladı. Yaralı bir hayvanın iniltisiydi. Sonra başı geriye eğildi ve çığlığı doğaüstü bir çığlığa dönüştü. İnsan değil, diye düşündü Maura, ensesindeki tüyler diken diken olurken. *Tanrım, ölümden ne getirdim?*

"Beni dinle. *Dinle!* " diye emretti Maura. Kadının başını ellerinin arasına aldı ve panik içinde buruşmuş bir yüze baktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sana yardım etmemize izin vermelisin."

Maura'nın sesiyle kadın hareketsiz kaldı. Mavi gözler geriye baktı, gözbebekleri kocaman siyah birikintilere dönüştü.

Hemşirelerden biri sessizce kadının elinin etrafına bir kısıtlama getirmeye başladı. Hayır, diye düşündü Maura. Bunu yapma.

Kayış hastanın bileğini okşarken, sanki yanmış gibi sarsıldı. Kolu havaya uçtu ve Maura geriye tökezledi, darbeden yanağı sızladı.

"Yardım!" hemşire bağırdı. "Dr. Cutler'ı buraya getirebilir miyiz?"

Tedavi odalarından birinden bir doktor ve başka bir hemşire çıkarken Maura yüzü zonklayarak geri çekildi. Bekleme salonundaki kargaşa hastaların dikkatini çekmişti. Maura onların cam bölmeden hevesle baktıklarını, *ER'nin* herhangi bir TV bölümünden daha iyi bir sahneyi izlediklerini gördü .

"Alerjisi olup olmadığını biliyoruz?" doktor sordu.

Hemşire, "Tıbbi geçmişi yok" dedi.

"Burada neler oluyor? Neden kontrolden çıktı?"

"Hiçbir fikrimiz yok."

"Tamam. Tamam, hadi beş miligram Haldol IV deneyelim."

"IV çıktı!"

"O zaman IM ver. Sadece yap! Ve kendine zarar vermeden önce ona da biraz Valium alalım."

İğne derisine saplanırken kadın bir çığlık daha attı.

"Bu kadın hakkında bir şey biliyor muyuz? O kim?" Doktor birdenbire Maura'nın birkaç metre ötede durduğunu fark etti. "Akraba mısınız?"

"Ambulansı aradım. Ben Dr. Isles."

"Doktoru mu?"

Maura cevap veremeden acil servis görevlilerinden biri, "O tıbbi muayene görevlisi. Morgda uyanan hasta bu" dedi.

Doktor Maura'ya baktı. "Dalga geçiyorsun."

Maura, "Onu soğuk odada hareket ederken buldum," dedi.

Doktor inanamaz bir kahkaha attı. "Öldüğünü kim ilan etti?"

"Weymouth İtfaiyesi ve Kurtarma onu getirdi."

Hastaya baktı. "Eh, o kesinlikle şimdi yaşıyor."

Bir hemşire, "Dr. Cutler, ikinci oda artık boş" diye seslendi. "Onu oraya taşıyabiliriz."

Maura, sedyeyi koridordan aşağıya ve bir tedavi odasına götürürken onu takip etti. Kadının mücadeleleri zayıflamış,

gücü Haldol ve Valium'un etkilerine yol açmıştı. Hemşireler kan aldı, EKG tellerini yeniden bağladı. Kalp ritmi monitörde tik tak etti.

"Tamam, Dr. Isles," dedi acil servis doktoru, kadının gözlerine bir kalem ışığı tutarken. "Bana daha fazlasını anlat."

Maura, cesede eşlik eden fotokopi evraklarını içeren zarfı açtı. "Sana transfer kağıtlarında ne olduğunu söyleyeyim," dedi. "Sabah sekizde, Weymouth İtfaiye ve Kurtarma, Sunrise Yacht Club'dan gelen bir çağrıya yanıt verdi ve tekneciler konuyu Hingham Körfezi'nde yüzerken buldu. Sudan çıkarıldığında nabzı veya solunumu yoktu. Kimliği yoktu. Durum olay yerine polis müfettişi çağrıldı ve büyük ihtimalle kaza sonucu olduğunu düşündü. Öğle saatlerinde ofisimize transfer edildi."

"Ve ME'deki hiç kimse onun yaşadığını fark etmedi mi?"

"Biz başka davalarla dolup taşmışken geldi. I-95'te bir kaza oldu. Ve dün geceden beri hâlâ birikmiş durumdayız."

"Şimdi neredeyse dokuz. Ve kimse bu kadını kontrol etmedi mi?"

"Ölülerin aciliyeti yoktur."

"Yani onları buzdolabında mı bırakıyorsun?"

"Onlara ulaşana kadar."

"Ya bu gece onun hareket ettiğini duymamış olsaydın?" Ona bakmak için döndü. "Yarın sabaha kadar orada kalmış olabileceğini mi söylüyorsun?"

Maura yanaklarının kızardığını hissetti. "Evet," diye itiraf etti.

Bir hemşire, "Dr. Cutler, yoğun bakım ünitesinde uygun bir yatak var" dedi. "Onu istediğin yer orası mı?"

Onayladı. "Hangi ilaçları almış olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden onu monitörde istiyorum."

Gözleri kapalı olan hastaya baktı. Dudakları sessizce dua ediyormuş gibi hareket etmeye devam etti. "Bu zavallı kadın zaten bir kez öldü. Bir daha olmasına izin vermeyelim."

Maura, kapıyı açmaya çalışırken anahtarlarını karıştırırken evinin içinde çalan telefonun sesini duyabiliyordu. Oturma odasına girdiğinde zil durmuştu. Kim aradıysa mesaj bırakmamıştı. Arayanın kimliğindeki en son numaralara baktı, ancak son arayanın adını tanımadı: ZOE FOSSEY. Yanlış bir numara mı?

Endişelenmeyi reddediyorum, diye düşündü ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Şimdi cep telefonu çalıyordu. Çantasından çıkardı ve dijital ekrandan arayanın meslektaşı Dr. Abe Bristol olduğunu gördü.

"Merhaba, Abe?"

"Maura, bu gece acilde ne olduğu hakkında bana bilgi vermek ister misin?"

"Bunu biliyor musun?"

"Zaten üç arama aldım. The *Globe,* the *Herald.* Ve yerel bir televizyon kanalı."

"Bu gazeteciler ne diyor?"

"Hepsi uyanan ceset hakkında soru soruyor. Az önce tıp merkezine kabul edildiğini söyledi. Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Aman Tanrım. Basın nasıl bu kadar çabuk öğrendi?"

"Yani doğru mu?"

"Seni arayacaktım..." Durdu. Telefon oturma odasında çalıyordu. "Bir telefon daha geliyor. Sana geri dönebilir miyim, Abe?"

"Beni dolduracağına söz verdiğin sürece."

Oturma odasına koştu ve ahizeyi aldı. "Dr. Isles."

"Ben Zoe Fossey, Kanal Altı Haberler. Yorum yapmak ister misiniz--"

Maura, "Saat neredeyse on," diye kesti. "Bu benim ev telefonum. Benimle konuşmak istiyorsanız mesai saatleri içinde ofisimi aramanız gerekecek."

"Bu gece morgda bir kadının uyandığını anlıyoruz."

"Yorum yapmayacağım."

"Kaynaklar bize hem bir eyalet polisi müfettişinin hem de Weymouth'taki bir itfaiye ekibinin onun öldüğünü söylediğini söylüyor. Ofisinizden biri aynı kararı mı verdi?"

"ME'nin ofisi bu belirlemeye dahil değildi."

"Ama kadın senin gözetimindeydi, değil mi?"

"Ofisimizde hiç kimse ölümle ilgili herhangi bir açıklama yapmadı."

"Bunun Weymouth İtfaiye Departmanı ve eyalet polisinin hatası olduğunu mu söylüyorsunuz? Bir insan nasıl böyle bir hata yapabilir? Biri hayattayken bu oldukça açık değil mi?"

Maura telefonu kapattı.

Neredeyse hemen telefon çaldı. Arayan kimliği ekranında farklı bir numara belirdi. Alıcıyı aldı. "Dr. Isles."

"Ben Dave Rosen, Associated Press. Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama tıbbi muayenehaneye götürülen ve bir ceset torbasında uyanan genç bir kadınla ilgili bir raporu izliyoruz. Bu doğru mu? "

"Siz bunu nasıl öğrendiniz? Bu aldığım ikinci telefon."

"Sanırım çok daha fazla telefon alacaksın."

"Peki bu konuda sana ne söylendi?"

"Bu öğleden sonra Weymouth İtfaiye ve Kurtarma tarafından morga getirildiğini. Onu canlı bulan ve ambulansı arayan kişinin sen olduğunu. Hastaneyle çoktan konuştum ve durumunun ciddi ama stabil olduğunu söylediler. Hepsi doğru?"

"Evet ama--"

" Onu bulduğunuzda gerçekten ceset torbasında mıydı? Orada fermuarlı mıydı? ″

"Bunu fazla sansasyonel yapıyorsun."

"Ofisinizde kimse cesetleri ilk geldiklerinde düzenli olarak kontrol ediyor mu? Sadece öldüklerinden emin olmak için mi?"

"Sabah sana bir açıklama yapacağım. İyi geceler." Telefonu kapadı. Telefon tekrar çalmadan önce, fişini çekti. Bu gece

uyuyabilmesinin tek yolu buydu. Şimdi sessiz kalan telefona bakarak merak etti: Haberler nasıl bu kadar hızlı çıktı?

Sonra acil servisteki tüm tanıkları düşündü; katipler, hemşireler, hademeler. Bekleme odasındaki hastalar cam bölmeden izliyorlar. İçlerinden herhangi biri telefonu açmış olabilir. Tek bir arama ve kelime dışarı olurdu. Hiçbir şey ürkütücü dedikodudan daha hızlı yayılmaz. Yarın, diye düşündü, bir çile olacak ve buna hazır olsam iyi olur. Abe'yi aramak için cep telefonunu kullandı. "Bir sorunumuz var," dedi.

"Ben hesapladım."

"Basınla konuşma. Bir açıklama yapacağım. Gece için ev telefonumun fişini çektim. Bana ulaşman gerekirse cepteyim."

"Bütün bunlarla başa çıkmaya hazır mısın?"

"Başka kim yapacak? Onu bulan benim."

"Bunun ulusal bir haber olacağını biliyorsun, Maura."

"AP zaten beni aradı."

"Aman Tanrım. Kamu Güvenliği Ofisi ile konuştun mu? Soruşturmadan onlar sorumlu olacak."

"Sanırım arayacaklar listemde onlar var."

"İfadeyi hazırlamak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Üzerinde çalışmak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Yarın geç geleceğim. Ben ofise girene kadar onları oyalayın."

"Muhtemelen bir dava olacak."

"Biz suçsuzuz Abe. Biz yanlış bir şey yapmadık."

"Önemli değil. Bunun için hazırlanın."

ÜÇ

"Şu anda duruşmada olan davada mahkemeye vereceğiniz ifadenin gerçek, tüm gerçek ve yalnızca gerçek olacağına yemin ediyor musunuz, bu yüzden Tanrı'ya yardım edin?"

"Evet," dedi Jane Rizzoli.

"Teşekkür ederim. Oturabilirsiniz."

Jane, ağır ağır tanık sandalyesine yerleşirken, mahkeme salonundaki tüm gözlerin kendisini izlediğini hissetti. Mahkeme salonuna girdiği andan itibaren ona bakmışlardı, ayak bilekleri şişmişti, karnı büyük hamile elbisesinin altında şişmişti. Şimdi rahat olmaya çalışarak, biraz otorite gibi görünmeye çalışarak koltukta kıpırdandı, ama oda sıcaktı ve şimdiden alnında boncuk boncuk terler hissedebiliyordu. Terleyen, kıpır kıpır, hamile bir polis. Evet, oldukça otoriter bir figür.

Suffolk County Bölge Savcısı yardımcısı Gary Spurlock, doğrudan sınavı yönetmek için ayağa kalktı. Jane onun sakin ve metodik bir savcı olduğunu biliyordu ve bu ilk tur sorular hakkında hiçbir endişesi yoktu. Kadın avukatının yanına çömelmiş ve gözlerini Jane'e dikmiş sanık Billy Wayne Rollo'ya bakmaktan bile kaçınarak bakışlarını Spurlock'ta tuttu. Rollo'nun onu kem gözle korkutmaya çalıştığını biliyordu. Polisi salla, dengesini boz. Tanıdığı birçok pislik gibiydi ve bakışları yeni değildi. Bir kaybedenin son çaresi.

"Mahkemeye adınızı söyleyip soyadını heceler misiniz lütfen?" dedi Spurlock.

"Dedektif Jane Rizzoli. RIZZOLI."

"Ya mesleğin?"

"Ben Boston Polis Departmanı cinayet masasında çalışan bir dedektifim."

"Bize eğitiminizi ve geçmişinizi anlatır mısınız?"

Tekrar kıpırdandı, sırtı sert sandalyede ağrımaya başladı. "Önlisans derecemi Massachusetts Bay Community College'dan ceza adaleti alanında aldım. Boston PD'deki eğitimimden sonra

Academy, hem Back Bay'de hem de Dorchester'da devriye devriyesiydim." Bebeği sert bir tekme atarken irkildi. Oraya yerleşin *. Annem kürsüde.* Spurlock hala cevabının geri kalanını bekliyordu. Devam etti. "İki yıl boyunca yardımcısı ve narkotikte dedektif olarak çalıştım. Ardından, iki buçuk yıl önce, şu anda atandığım yer olan cinayet masasına transfer oldum."

"Teşekkürler, Dedektif. Şimdi size bu yılın 3 Şubat'ındaki olayları sormak istiyorum. Göreviniz sırasında Roxbury'de bir konutu ziyaret ettiniz. Doğru mu?"

"Evet efendim."

"Adres 4280 Malcolm X Bulvarıydı, değil mi?"

"Evet. Bu bir apartman."

"Bize bu ziyaretten bahset."

"Yaklaşık iki buçukta, biz - ortağım Dedektif Barry Frost ve ben - iki-B dairesindeki bir kiracıyla görüşmek için o adrese geldik."

"Neye göre?"

"Bir cinayet soruşturmasıyla ilgiliydi. Two-B'deki kişi maktulün bir tanıdığıydı."

"Yani o -ya da o- bu özel durumda şüpheli değil miydi?"

"Hayır efendim. Onu şüpheli olarak görmedik."

"Peki sonra ne oldu?"

"Az önce iki-B'nin kapısını çalmıştık ki bir kadının çığlık attığını duyduk. Koridorun karşısındaki daireden geldi. Two-E'de."

"Çığlıkları tarif edebilir misin?"

"Sanırım onları şiddetli sıkıntı çığlıkları olarak nitelendirirdim. Korku. Ve sanki mobilyalar devriliyormuş gibi birkaç gürültülü patlama duyduk. Ya da biri yere çarpıyordu."

"İtiraz!" Uzun boylu sarışın bir kadın olan savunma avukatı ayağa kalktı. "Tamamen spekülasyon. Bunu görmek için dairede değildi."

"Sürekli," dedi yargıç. "Dedektif Rizzoli, lütfen göremeyeceğiniz olaylar hakkında tahminde bulunmaktan kaçının."

Saçma bir tahmin olmasa bile mi? Çünkü olan tam olarak buydu. Billy Wayne Rollo kız arkadaşının kafasını yere vuruyordu. Jane sinirini yuttu ve ifadesini değiştirdi. "Dairede yüksek bir patlama sesi duyduk."

"Peki sonra ne yaptın?"

"Dedektif Frost ve ben hemen Two-E'nin kapısını çaldık."

"Kendinizi polis memuru olarak mı tanıttınız?"

"Evet efendim."

"Ve ne oldu--"

Sanık, "Bu lanet olası bir yalan" dedi. "Polis olduklarını asla söylemediler!"

Herkes Billy Wayne Rollo'ya baktı; sadece Jane'e bakıyordu.

"Sessiz kalacaksınız Bay Rollo," diye emretti yargıç.

"Ama o bir yalancı."

"Avukat, ya müvekkilinizi kontrol edin ya da bu mahkeme salonundan atılacak."

Savunma avukatı, "Şşşt, Billy," diye mırıldandı. "Bu yardımcı olmuyor."

"Tamam," dedi yargıç. "Bay Spurlock, devam edebilirsiniz."

DA yardımcısı başını salladı ve Jane'e döndü. "İki-E'nin kapısını çaldıktan sonra ne oldu?"

"Cevap yoktu. Ama yine de çığlıkları duyabiliyorduk. Vuruşları. Ortak bir karar verdik, bir hayatın tehlikede olduğuna ve daireye izinli veya rızasız girmemiz gerektiğine karar verdik."

"Ve girdin mi?"

"Evet efendim."

"Kahrolası kapımı tekmelediler!" dedi Rollo.

"Sessizlik, Bay Rollo!" yargıç patladı ve sanık, bakışlarını Jane'e dikerek sandalyesinde geriye yaslandı.

Bana istediğin kadar bak pislik. Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?

"Dedektif Rizzoli," dedi Spurlock, "o dairenin içinde ne gördünüz?"

Jane dikkatini tekrar savcı yardımcısına çevirdi. "Bir erkek ve bir kadın gördük. Kadın sırtüstü yatıyordu. Yüzü ciddi şekilde morarmıştı ve dudağı kanıyordu. Adam onun üzerine çömelmişti. İki elini de boynuna dolamıştı."

"O adam şimdi bu mahkeme salonunda mı oturuyor?"

"Evet efendim."

"Lütfen onu işaret et."

Billy Wayne Rollo'yu işaret etti.

"Sonra ne oldu?"

"Dedektif Frost ve ben Bay Rollo'yu kadından çektik. Hala bilinci yerindeydi. Bay Rollo bize direndi ve arbedede Dedektif Frost karnına ağır bir darbe aldı. Bay Rollo daha sonra daireden kaçtı. Ben kovaladım. ve onu merdiven boşluğuna kadar takip ettim. Orada onu yakalayabildim."

"Kendi kendine?"

"Evet efendim." Durakladı. Herhangi bir mizah girişiminde bulunmadan ekledi: "Merdivenlerden düştükten sonra. Oldukça sarhoş görünüyordu."

"Beni lanet olası *itti* !" dedi Rollo.

Yargıç tokmağını yere vurdu. "Sizi *yeterince* dinledim ! Mübaşir, lütfen davalıyı çıkarın."

"Sayın Yargıç." Savunma avukatı ayağa kalktı. "Onu kontrol altında tutacağım."

"Şu ana kadar pek iyi iş çıkaramadınız Bayan Quinlan."

"Şimdi sakin olacak." Müşterisine baktı. " *Yapmaz* mısın?"

Rollo küskün bir homurtu çıkardı.

Spurlock, "Başka soru yok sayın yargıç," dedi ve oturdu.

Hakim savunma avukatına baktı. "Bayan Quinlan?"

Victoria Quinlan çapraz sorgu için ayağa kalktı. Jane bu avukatla daha önce hiç görüşmemişti ve ne bekleyeceğinden emin değildi. Quinlan tanık kürsüsüne yaklaşırken Jane düşündü: Genç, sarışın ve muhteşemsin. Bu sürüngeni savunmak için ne yapıyorsun? Kadın bir podyumda bir manken gibi hareket ediyordu, uzun bacakları kısa bir etek ve sivri yüksek topuklu ayakkabılarla vurgulandı. Sadece o ayakkabılara bakmak Jane'in ayaklarını incitiyordu. Quinlan gibi bir kadın muhtemelen her zaman ilgi odağı olmuştu ve şimdi tanık kürsüsüne doğru yürürken onu sağıyordu, jüri kulübesinde oturan her erkeğin muhtemelen onun sert küçük kıçına baktığının açıkça farkındaydı.

Quinlan, "Günaydın Dedektif," dedi. Tatlı tatlı. Çok tatlı. Her an bu sarışının dişleri çıkacaktı.

Jane, tamamen tarafsız bir şekilde, "Günaydın, hanımefendi," dedi.

"Şu anda cinayet birimine atandığınızı söylediniz."

"Evet hanımefendi."

"Ve şu anda aktif olarak hangi yeni vakaları araştırıyorsunuz?"

"Şu anda yeni vakam yok. Ama takip etmeye devam ediyorum..."

"Yine de bir Boston PD dedektifisiniz. Ve şu anda, güçlü soruşturma gerektiren cinayet vakaları yok mu?"

"Annelik iznindeyim."

"Oh. *İzindesin.* Yani şu anda birimde değilsin."

"İdari görevleri yapıyorum."

"Ama bu konuda açık olalım. Sen *aktif bir* dedektif değilsin." Quinlan gülümsedi. "Şu anda."

Jane yüzünün kızardığını hissetti. "Dediğim gibi doğum iznindeyim. Polislerin bile bebekleri var" diye alaylı bir ifadeyle ekledi ve hemen pişman oldu. *Onun oyununu oynama. Sakin ol.* Bunu söylemek, mahkeme salonundaki bu fırında yapmaktan daha kolaydı. Klimanın nesi vardı ki? Neden başka kimse sıcaktan rahatsız görünmüyordu?

"Bebeğiniz ne zaman dolacak Dedektif?"

Jane duraksadı, bunun nereye gittiğini merak etti. "Bebeğim geçen hafta doğdu," dedi sonunda.

"Geç."

"Yani, 3 Şubat'ta müvekkilim Bay Rollo ile ilk karşılaştığınızda, siz--

ne? Yaklaşık üç aylık hamile mi?"

"İtiraz," dedi Spurlock. "Bu alakasız."

Yargıç Quinlan'a, "Avukat," dedi, "sorunuzun amacı ne?"

"Bu onun daha önceki ifadesiyle ilgili, sayın yargıç. Dedektif Rizzoli bir şekilde merdiven boşluğunda güçlü kuvvetli müvekkilimi tek başına boyun eğdirip tutuklamayı başardı."

"Ve hamileliğinin durumunun bununla tam olarak ne ilgisi var?"

"Üç aylık hamile bir kadın zor zamanlar geçirir-"

"O bir polis memuru Bayan Quinlan. İnsanları tutuklamak onun işi."

Aferin, Yargıç! Ona söyle.

Victoria Quinlan bu aksilik karşısında kızardı. "Pekâlâ, Sayın Yargıç. Soruyu geri alıyorum." Tekrar Jane'e döndü. Bir sonraki hamlesini düşünürken bir an ona baktı. "Siz ve ortağınız Dedektif Frost'un olay yerinde olduğunuzu söylediniz. İki-B dairesine girmek için ortak bir karar verdiğinizi mi?"

"İkinci daire-B değildi, hanımefendi. Daire iki- *E idi.* "

"Ah evet, elbette. Benim hatam."

Evet, doğru. Sanki beni tuzağa düşürmeye çalışmıyormuşsun gibi.

Quinlan, "Kapıyı çaldığınızı ve polis memuru olduğunuzu duyurduğunuzu söylüyorsunuz," dedi.

"Evet hanımefendi."

"Ve bu etkileşimin, aslında neden o binada olduğunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Hayır hanımefendi. Orada olmamız bir tesadüftü. Ama bir vatandaşın tehlikede olduğunu belirlediğimizde müdahale etmek bizim görevimiz."

"İşte bu yüzden iki-B dairesini çaldın."

"İki-E."

"Ve kimse cevap vermeyince kapıdan fırladın."

"Duyduğumuz çığlıklara dayanarak bir kadının hayatının tehlikede olduğunu hissettik."

"Onların ıstırap çığlıkları olduğunu nereden bildin? Tutkulu sevişmenin sesleri olamaz mıydı?"

Jane soruya gülmek istedi ama gülmedi. "Duyduğumuz şey bu değildi."

"Ve bunu biliyorsun değil mi? Farkı anlayabiliyor musun?"

"Dudağı kanlı bir kadın oldukça iyi bir kanıttır."

"Mesele şu ki, o zaman bilmiyordunuz . Müvekkilime kapıyı açma şansı vermediniz. Yargılamak için acele ettiniz ve içeri girdiniz."

"Bir dayağı durdurduk."

"Sözde kurbanın Bay Rollo'ya karşı suçlamada bulunmayı reddettiğinin farkında mısınız? Hâlâ sevgili bir çift olarak birlikteler mi?"

Jane'in çenesi dik. "Bu onun kararı." *Aptal olsa da.* "O gün iki-E dairesinde gördüğüm şey açıkça tacizdi. Kan vardı."

"Sanki *benim* kanım sayılmıyor mu?" dedi Rollo. "Beni merdivenlerden aşağı ittin hanımefendi! Burada, çenemde yara izi hala var!"

Yargıç, "Sessizlik, Bay Rollo," diye emretti.

"Bak! En alttaki basamağı nereye vurduğumu gördün mü? Dikişe ihtiyacım vardı!"

"Bay Rollo!"

" Müvekkilimi merdivenlerden aşağı ittin mi Dedektif? " Quinlan'a sordu.

"İtiraz," dedi Spurlock.

"Hayır, yapmadım," dedi Jane. "Merdivenlerden tek başına düşecek kadar sarhoştu."

"Yalan söylüyor!" dedi sanık.

Tokmak aşağı çarptı. *"Sessiz olun Bay Rollo!"*

Ama Billy Wayne Rollo sadece öfkeli bir buhar kafası oluşturuyordu. "O ve ortağı, kimse ne yaptıklarını görmesin diye beni merdiven boşluğuna sürüklediler. Beni tek başına tutuklayabileceğini mi sanıyorsun? O küçük hamile *kız mı* ? Sana ne saçmalık söylüyor!"

"Çavuş Givens, davalıyı uzaklaştırın."

"Bu bir polis şiddeti vakası!" Mübaşir onu ayağa kaldırırken Rollo bağırdı. "Hey, jüridekiler, aptal mısınız? Bunların hepsinin uydurma olduğunu görmüyor musunuz? Bu iki polis beni kahrolası merdivenlerden aşağı attı!"

Tokmak aşağı çarptı. "Bir ara verelim. Lütfen jüri üyelerine dışarı kadar eşlik edin."

"Ah evet! Bir *ara verelim* !" Rollo güldü ve mübaşiri iterek uzaklaştırdı. "Tam da sonunda gerçeği duyduklarında!"

"Çıkarın onu buradan Çavuş Givens."

Givens, Rollo'nun kolunu tuttu. Öfkelenen Rollo döndü ve hücum etti, başı mübaşirin göbeğine çarptı. İkisi de yere çarptı ve boğuşmaya başladı. Victoria Quinlan, müvekkili ve icra memuru, yüksek topuklu Manolo Blahniks'inden sadece birkaç santim ötede yuvarlanırken ağzı açık bir şekilde baktı. *Tanrım. Birileri bu karmaşayı kontrol altına almalı.*

Jane kendini sandalyeden kaldırdı. Afallamış Quinlan'ı kenara iten Jane, icra memurunun kargaşa içinde yere düşürdüğü kelepçeleri kaptı.

"Yardım!" diye bağırdı yargıç, tokmağıyla vurarak. "Burada başka bir icra memuruna ihtiyacımız var!"

Çavuş Givens, şimdi bir darbe indirmek için sağ yumruğunu kaldıran Rollo'nun altında, sırtüstü yatıyordu. Jane, Rollo'nun kaldırdığı bileğini yakaladı ve kelepçelerden birini taktı.

"Ne sikim?" dedi Rollo.

Jane ayağını onun sırtına vurdu, kolunu arkasında büktü ve onu icra memuruna doğru itti. Bir tık daha ve ikinci manşet Rollo'nun sol bileğine kapandı.

"Çık üstümden, seni lanet olası inek!" Rollo çığlık attı. "Sırtımı kırıyorsun!"

Yığının dibinde mahsur kalan Çavuş Givens, ağırlığın altında boğulacak gibi görünüyordu.

Jane ayağını Rollo'nun sırtından çekti. Aniden bacaklarının arasından sıcak bir sıvı fışkırdı ve Rollo'ya, Givens'a sıçradı. Geriye doğru sendeledi ve sırılsıklam olmuş hamile elbisesine şok içinde baktı. Kalçalarından mahkeme salonu zeminine damlayan sıvıda.

Rollo yan döndü ve ona baktı. Birden güldü. Sırt üstü dönerken gülmeden edemedi. "Hey" dedi. "Şuna bak! Orospu elbisesine işemiş!"

DÖRT

Maura, Brookline Köyü'ndeki bir trafik ışığında Abe Bristol onu cep telefonundan aradığında durduruldu. "Bu sabah televizyon izledin mi?" O sordu.

"Bana hikayenin çoktan haber olduğunu söyleme."

"Altıncı kanal. Muhabirin adı Zoe Fossey. Onunla konuştunuz mu?"

"Sadece dün gece kısaca. Ne dedi?"

"Özetle mi? 'Kadın ceset torbasında canlı bulundu. Adli tabip ölüme yanlış teşhis koymakla Weymouth İtfaiyesi ve eyalet polisini suçluyor."

"Aman Tanrım. Bunu hiç söylemedim."

"Yapmadığınızı biliyorum. Ama şimdi Weymouth'ta sinirli bir itfaiye şefimiz var ve eyalet polisi de pek mutlu değil. Louise zaten onlardan telefon alıyor."

Trafik ışığı yeşile döndü. Kavşaktan geçerken aniden dönüp eve gidebilmeyi diledi. Gelecek çileden kurtulmayı diledi.

"Ofiste misin?" diye sordu.

"Yedide girdim. Şimdiye kadar burada olacağını düşünmüştüm."

"Arabamdayım. Bu sabah bu ifadeyi hazırlamak için fazladan birkaç saate ihtiyacım vardı."

"Eh, seni uyarmalıyım, buraya geldiğinde otoparkta pusuya düşürüleceksin."

"Orada mı takılıyorlar?"

"Muhabirler, TV minibüsleri. Albany Caddesi'ne park etmişler. Binamızla hastane arasında gidip geliyorlar."

"Onlar için ne kadar uygun. Basın için tek elden alışveriş."

"Hasta hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Bu sabah Dr. Cutler'ı aradım. Hastanın toksin testinin barbitürat ve alkol için pozitif çıktığını söyledi. Oldukça yüklenmiş olmalı."

"Muhtemelen bu, suya neden düştüğünü açıklıyor. Ve gemide dikenler varken, hayati belirtilerini bulmakta zorlandıklarına şaşmamalı."

"Bu neden böyle bir beslenme çılgınlığına dönüşüyor?"

"Çünkü *National Enquirer'ın en önemli* işi. Ölüler mezardan diriliyor. Ayrıca, o genç bir kadın, değil mi?"

"Yirmili yaşlarında olduğunu söyleyebilirim."

"Ve çekici?"

"Ne fark eder ki?"

"Hadi." Abe güldü. " Bir fark yarattığını *biliyorsun ."*

Maura içini çekti. "Evet," diye itiraf etti. "O çok çekici."

"Evet, işte böyle. Genç, seksi ve neredeyse canlı canlı dilimlenmiş."

"O değildi."

"Sadece seni uyarıyorum, halk bunu böyle görecek."

"Bugün hasta olduğumu söyleyemez miyim? Belki bir sonraki Bermuda uçağına yetişirim?"

"Ve beni bu pislikle baş başa mı bırakıyorsun? Cesaret etme."

Yirmi dakika sonra Albany Caddesi'ne döndüğünde, ME binasının ön girişinin yakınında park etmiş iki TV minibüsü gördü. Abe'nin onu uyardığı gibi, muhabirler saldırmaya

hazırdı. Klimalı Lexus'undan indi, zaten nemli bir sabaha girdi ve yarım düzine muhabir ona doğru koştu.

"Dr. Isles!" bir adam seslendi. "Ben *Boston Tribune'denim.* Sizinle Jane Doe hakkında birkaç şey söyleyebilir miyim?"

Buna karşılık Maura çantasına uzandı ve o sabah yazdıklarının kopyalarını çıkardı. Bu, gecenin olaylarının ve onun nasıl tepki verdiğinin gerçekçi bir özetiydi. Hızlıca kopyaları dağıttı. "Bu benim ifadem" dedi. "Ekleyecek başka bir şeyim yok."

Soru yağmurunu durdurmadı.

"Bir insan nasıl böyle bir hata yapabilir?"

"Kadının adını henüz öğrenebildik mi?"

"Bize ölüm kararını Weymouth İtfaiyesi'nin yaptığı söylendi. İsim verebilir misiniz?"

Maura, "Sözcüleriyle konuşmanız gerekecek. Onlara cevap veremem," dedi.

Şimdi bir kadın konuştu. "Kabul etmelisiniz ki, Dr. Isles, bu *birinin açık bir beceriksizliğidir* ."

Maura bu sesi tanıdı. Döndü ve sürünün önüne doğru iten sarışın bir kadın gördü. "Sen altıncı kanaldaki muhabirsin."

"Zoe Fossey." Kadın gülümsemeye başladı, tanınmaktan memnundu ama Maura'nın ona verdiği bakış anında bu gülümsemeyi dondurdu.

"Beni yanlış alıntıladın," dedi Maura. "İtfaiyeyi veya eyalet polisini suçladığımı asla söylemedim."

"Birisi kusurlu olmalı. Onlar değilse kim? Sorumlu siz misiniz Dr. Isles?"

"Kesinlikle hayır."

"Bir kadın bir ceset torbasına sıkıştırılmış, hala hayatta. Sekiz saat boyunca morg buzdolabında mahsur kaldı. Ve bu kimsenin suçu değil mi?" Fossey durakladı. "Bunun yüzünden birinin işini kaybetmesi gerekmiyor mu? Şu eyalet polisi müfettişi diyelim mi?"

"Kesinlikle suçlamakta hızlısın."

"Bu hata bir kadını öldürebilirdi."

"Ama olmadı."

"Bu oldukça basit bir hata değil mi?" Fossey güldü. "Yani, birinin ölmediğini söylemek ne kadar zor olabilir?"

"Düşündüğünden daha zor," diye karşılık verdi Maura.

"Yani onları savunuyorsun."

"Size ifademi verdim. Başkasının eylemleri hakkında yorum yapamam."

"Dr. Isles?" Yine *Boston Tribune'deki* adamdı . "Ölümün belirlenmesinin her zaman kolay olmadığını söylediniz. Ülkedeki diğer morglarda da benzer hatalar yapıldığını biliyorum. Bunun neden bazen zor olduğu konusunda bizi eğitebilir misiniz?" Sessiz bir saygıyla konuştu. Bir meydan okuma değil, cevabı hak eden düşünceli bir soru.

Bir an için adamı inceledi. Zeki gözler, rüzgardan savrulan saçlar ve ona genç bir üniversite profesörünü düşündüren kısa bir sakal gördüm. Bu karanlık güzel görünümler kesinlikle sayısız kolejli aşka ilham verirdi. "Adınız ne?" dedi.

Tribune için haftalık bir köşe yazıyorum . "

"Sizinle konuşacağım Bay Lukas. Ve sadece siz. İçeri gelin."

"Bekle," diye itiraz etti Fossey. "Bazılarımız burada çok daha uzun süredir bekliyoruz."

Maura ona somurtkan bir bakış attı. "Bu durumda, Bayan Fossey, solucanı alan erkenci kuş değil. Kibar olandır." Döndü ve binaya girdi, *Tribune* muhabiri hemen arkasındaydı.

Sekreteri Louise telefondaydı. Elini ahizenin üzerine koyarak biraz umutsuzca Maura'ya fısıldadı: "Çalmayı kesmiyor. Onlara ne diyeceğim?"

Maura, ifadesinin bir kopyasını Louise'in masasına koydu. "Onlara bunu faksla."

"Bütün yapmamı istediğin bu mu?"

"Basından gelen tüm aramaları durdurun. Bay Lukas'la burada konuşmayı kabul ettim ama başka kimse yok. Artık röportaj yok."

Muhabire bakarken Louise'in ifadesi çok kolay okunuyordu. *seçtiğini görüyorum yakışıklı biri.*

Maura, "Çok kalmayacağız," dedi. Lukas'ı ofisine götürdü ve kapıyı kapattı. Sandalyeyi işaret etti.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim" dedi.

"Orada beni rahatsız etmeyen tek kişi sendin."

"Bu sinir bozucu olmadığım anlamına gelmez."

Bu ondan küçük bir gülümseme aldı. "Bu tamamen bir nefsi müdafaa stratejisidir" dedi. "Belki seninle konuşursam herkesin gözdesi olursun. Beni rahat bırakırlar ve seni taciz ederler."

"Korkarım bu şekilde yürümüyor. Hala seni kovalayacaklar."

"Hakkında yazabileceğiniz çok daha büyük hikayeler var Bay Lukas. Daha önemli hikayeler. Neden bu?"

"Çünkü bu bize içgüdüsel bir düzeyde çarpıyor. En büyük korkularımıza hitap ediyor. Kaçımız, ölmediğimiz halde ölüme terk edilmekten korkuyor? Kazara diri diri gömülmekten?

Bu arada, *geçmişte* birkaç kez oldu."

Başını salladı. "Tarihsel olarak belgelenmiş bazı vakalar var. Ama bunlar mumyalama günlerinden önceydi."

"Ve morglarda uyanmak mı? Bu sadece tarihsel değil. Son yıllarda birkaç vaka olduğunu öğrendim."

Tereddüt etti. "Bu oldu."

"Halkın fark ettiğinden daha sık." Bir defter çıkardı ve açtı. "1984'te New York'ta bir vaka vardı. Otopsi masasında bir adam yatıyor. Patolog neşteri alıyor ve ilk kesiyi yapmak üzereyken ceset uyanıyor ve doktoru boğazından tutuyor. Doktor sallanıyor. bitti, kalp krizinden öldü." Lukas yukarı baktı. "O davayı duydun mu?"

"En sansasyonel örneğe odaklanıyorsunuz."

"Ama bu doğru. Değil mi?"

İçini çekti. "Evet. O özel durumu biliyorum."

Defterinden başka bir sayfaya geçti. "Springfield, Ohio, 1989. Bir huzurevindeki bir kadın ölü ilan edildi ve bir cenaze evine nakledildi. Masanın üzerinde yatıyor ve cenaze levazımatçısı onu mumyalamak üzere. Sonra ceset konuşmaya başlıyor."

"Bu konuya oldukça aşina görünüyorsun."

"Çünkü büyüleyici." Defterinin sayfalarını karıştırdı. "Dün gece vaka üstüne vaka araştırdım. Güney Dakota'da açık tabutunda uyanan küçük bir kız. Des Moines'de göğsü gerçekten kesilmiş bir adam. Ancak o zaman patolog aniden kalbin *hala attığını fark ediyor.* "Lukas ona baktı. "Bunlar şehir efsanesi değil. Bunlar belgelenmiş vakalar ve bunlardan birkaç tane var."

"Bakın olmaz demiyorum çünkü öyle olduğu çok açık. Morglarda cesetler uyandı. Eski mezarlar kazıldı, tabut kapaklarında pençe izleri bulundu. İnsanlar bundan çok korkuyor. bazı tabut yapımcılarının yardım çağırmak için acil durum vericileri ile donatılmış tabutlar satma olasılığı. Canlı gömülürseniz diye."

"Ne kadar güven verici."

"Yani evet, olabilir. İsa hakkındaki teoriyi duymuşsunuzdur. İsa'nın dirilişinin gerçek bir diriliş olmadığı. Bu sadece bir erken gömme vakasıydı."

"Birinin öldüğünü belirlemek neden bu kadar zor? Açık olması gerekmez mi?"

"Bazen öyle değil. Maruz kalma veya soğuk suda boğulma yoluyla üşüyen insanlar çok ölü görünebilir. Jane Doe'muz soğuk suda bulundu. Ve yaşamsal belirtileri maskeleyebilen ve görmeyi zorlaştıran bazı ilaçlar var. solunum veya nabzı tespit edin."

"Romeo ve Juliet. Juliet'in onu ölü gibi göstermek için içtiği iksir."

"Evet. İksirin ne olduğunu bilmiyorum ama bu senaryo imkansız değildi."

"Hangi ilaçlar bunu yapabilir?"

"Barbitüratlar, örneğin. Solunumunuzu baskılayabilirler ve bir kişinin nefes aldığını söylemeyi zorlaştırabilirler."

"Jane Doe'nun toksikoloji ekranında ortaya çıkan buydu, değil mi? Fenobarbital."

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden duydun?"

"Kaynaklar. Doğru, değil mi?"

"Yorum yok."

"Psikiyatrik bir geçmişi var mı? Neden aşırı dozda fenobarb alsın?"

"Psikiyatrik geçmişi bir yana, kadının adını bile bilmiyoruz."

Bir an onu inceledi, bakışları teselli olamayacak kadar keskindi. Bu röportaj bir hata, diye düşündü. Birkaç dakika önce, Peter Lukas onu kibar ve ciddi, bu habere saygıyla yaklaşan türden bir gazeteci olarak etkilemişti. Ama sorgulamasının yönü onu tedirgin etti. Bu toplantıya tamamen hazırlıklı ve en az üzerinde durmak istediği ayrıntılara hakim olarak girmişti; halkın dikkatini çekecek ayrıntılar.

"Kadının dün sabah Hingham Körfezi'nden çıkarıldığını anlıyorum," dedi.

"İlk müdahaleyi Weymouth İtfaiye ve Kurtarma ekipleri yaptı."

"Bu doğru."

"Neden ME'nin ofisi olay yerine çağrılmadı?"

"Her ölüm sahnesini ziyaret edecek insan gücümüz yok. Ayrıca bu sahne Weymouth'daydı ve bariz bir kötü oyun belirtisi yoktu."

"Ve bunu eyalet polisi mi belirledi?"

"Dedektifleri bunun büyük olasılıkla tesadüfi olduğunu düşündü."

"Ya da muhtemelen bir intihar girişimi mi? Toksik testinin sonuçlarını düşünürsek?"

Zaten bildiği şeyi inkar etmenin bir anlamı yoktu. "Aşırı doz almış olabilir, evet."

"Aşırı dozda barbitürat. Ve soğuk suyla soğutulmuş bir vücut. Ölümün belirlenmesini karartmak için iki neden. Bunun düşünülmesi gerekmez miydi?"

"Bu--evet, düşünülmesi gereken bir şey."

"Ama ne eyalet polisi dedektifi ne de Weymouth İtfaiyesi yaptı. Kulağa bir hata gibi geliyor."

"Olabilir. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Hiç böyle bir hata yaptınız mı, Dr. Isles? Hâlâ hayatta olan birini ölü olarak mı ilan ettiniz?"

Durdu, yıllar önceki stajını düşündü. Dahiliye rotasyonu sırasında, çalan telefonun onu derin bir uykudan uyandırdığı bir gece nöbetine. Bir hemşire ona 336A numaralı yataktaki hastanın son kullanma tarihinin yeni geçtiğini söyledi. Stajyer gelip kadının öldüğünü söyleyebilir mi?

Maura hastanın odasına giderken, hiçbir endişe, hiçbir güven bunalımı hissetmemişti. Tıp fakültesinde ölümün nasıl belirleneceği konusunda özel bir ders yoktu; gördüğünde

tanıyacağın anlaşıldı. O gece, bu işi çabucak halledeceğini ve sonra yatağına döneceğini düşünerek hastane koridorunda yürüdü. Ölüm beklenmedik değildi; hasta kanserin son evrelerindeydi ve çizelgesinde açıkça KOD YOK olarak etiketlenmişti. Canlandırma yok.

336 numaralı odaya girdiğinde, veda etmek için toplanmış olan ağlamaklı aile üyeleriyle çevrili yatağı bulunca şaşırmıştı. Maura'nın seyircisi vardı. Ölen kişiyle beklediği sakin iletişim bu değildi. Yatağının yanına doğru ilerlerken, izinsiz girdiği için özür dilerken, tüm gözlerin onu izlediğinin acı içinde farkındaydı. Hasta sırt üstü yatıyordu, yüzü huzur içindeydi. Maura steteskopunu çıkardı, diyaframı hastane önlüğünün altına soktu ve zayıf göğsüne dayadı. Cesedin üzerine eğilirken, ailenin onu sıkıştırdığını, boğucu dikkatlerinin baskısını hissetti. Olması gerektiği kadar dinlemedi. Hemşireler kadının öldüğünü çoktan belirlemişti; bir açıklama yapmak için doktoru çağırmak sadece bir protokoldü. Morga transfer edilmeden önce gerçekten ihtiyaç duydukları tek şey bir doktor imzası olan bir çizelgedeki nottu. Göğsüne eğilmiş, sessizliği dinleyen Maura, odadan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Doğrulmuştu, yüzü uygun bir şekilde anlayışlıydı ve dikkatini hastanın kocası olduğunu varsaydığı adama odaklamıştı. Mırıldanmak üzereydi: *Üzgünüm ama o öldü.*

Bir nefesin fısıltısı onu durdurmuştu.

Şaşırmış, hastanın göğsünün hareket ettiğini görmek için aşağı bakmıştı. Kadının bir nefes daha aldığını ve sonra hareketsiz yere düştüğünü görmüştü. Agonal bir nefes alma şekliydi - bir mucize değil, sadece beynin son elektriksel

uyarıları, diyaframın son seğirmesi. Odadaki her aile üyesi nefes nefese kaldı.

"Aman Tanrım," dedi kocası. "Henüz gitmedi."

Maura'nın söyleyebildiği tek şey, "Çok yakında olacak," oldu. Bir hata yapmaya ne kadar yaklaştığını düşünerek sarsılarak odadan çıkmıştı. Bir ölüm ilanı konusunda bir daha hiç bu kadar cüretkar olmamıştı.

Gazeteciye baktı. "Herkes hata yapar" dedi. "Ölüm ilan etmek kadar basit bir şey bile sandığınız kadar kolay değil."

"Yani itfaiye ekibini ve eyalet polisini mi savunuyorsunuz?"

"Hataların olduğunu söylüyorum. Hepsi bu." *Ve Tanrı biliyor ya, kendimden birkaç tane yaptım.* "Nasıl olabileceğini görebiliyorum. Kadın soğuk suda bulundu. Kan dolaşımında barbitüratlar vardı. Bu faktörler ölüm görüntüsü verebilir. Bu şartlar altında, bir hata çok uzak değil. İlgili personel. sadece işlerini yapmaya çalışıyorlardı ve umarım hikayeni yazarken onlara karşı adil olursun." Ayağa kalktı, görüşmenin bittiğini gösteren bir işaret.

"Ben her zaman adil olmaya çalışırım" dedi.

"Her gazeteci bu iddiada bulunamaz."

O da ayağa kalktı ve masanın karşısından ona baktı. "Başarısız olursam haber ver. Köşemi okuduktan sonra."

Kapıya kadar ona eşlik etti. Louise'in masasının yanından geçip ofisten çıkarken onu izledi. Louise klavyesinden başını kaldırdı. "Nasıl gitti?"

"Bilmiyorum. Belki de onunla konuşmamalıydım."

"Yakında öğreneceğiz," dedi Louise, gözleri tekrar bilgisayar ekranına çevrilerek. " Cuma günü *Tribune'deki* köşe yazısı çıktığında ."

BEŞ

Jane, haberin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamadı.

Stephanie Tam öne eğildi, Doppler steteskopunu dinledi ve şık siyah saçları yüzüne düştü, böylece Jane onun ifadesini okuyamadı. Jane sırt üstü yatarken, Doppler kafasının şişkin karnının üzerinden kaymasını izledi. Dr. Tam'in zarif elleri, bir cerrahın elleri vardı ve enstrümanı, arp çalmak için kullanabileceğiniz aynı incelikle yönlendirdi. Aniden o el durdu ve Tam konsantrasyonla başını aşağı eğdi. Jane, hemen yanında oturan kocası Gabriel'e baktı ve aynı endişeyi onun gözlerinde de okudu.

Bebeğimiz iyi mi?

Sonunda Dr. Tam doğruldu ve Jane'e sakin bir gülümsemeyle baktı. "Dinleyin," dedi ve Doppler'in sesini açtı.

Hoparlörden ritmik bir ıslık çaldı, sabit ve güçlüydü.

Tam, "Bunlar güçlü cenin kalp sesleri," dedi.

"O zaman bebeğim iyi mi?"

"Bebeğim şu ana kadar iyi gidiyor."

"Şimdiye kadar? Bu ne anlama geliyor?"

"Eh, orada daha fazla kalamaz." Tam stetoskopu topladı ve taşıma çantasına yerleştirdi. "Amniyotik kesenizi yırttıktan sonra, doğum genellikle kendi kendine başlar."

"Ama hiçbir şey olmuyor. Herhangi bir kasılma hissetmiyorum."

"Aynen öyle. Bebeğiniz işbirliği yapmayı reddediyor. İçinde çok inatçı bir çocuk var Jane."

Gabriel içini çekti. "Tıpkı buradaki annem gibi. Suçlularla son dakikaya kadar güreşiyorum. Lütfen karıma *resmi* olarak doğum izninde olduğunu söyler misin?"

Tam, "Artık kesinlikle işten çıktın," dedi. "Seni Ultrason'a götüreceğim, böylece oraya bir göz atabiliriz. O zaman sanırım doğumu başlatmanın zamanı geldi."

"Kendiliğinden başlamayacak mı?" dedi Jane.

"Suyunuz bozuk. Enfeksiyon için açık bir kanalınız var. İki saat oldu ve hala kasılma yok. Acele etme zamanı ufaklık." Tam kapıya doğru hızla ilerledi. "İçine serum takacaklar. Teşhis Görüntüleme ile kontrol edeceğim, bakalım seni hemen şimdi bir tarama için içeri sokabilir miyiz. O zaman o bebeği oradan çıkarmalıyız, böylece sonunda bir doktor olabilirsin. anne."

"Bütün bunlar çok hızlı oluyor."

Tam güldü. "Bunu düşünmek için dokuz ayın vardı. Bu *tam bir* sürpriz olmamalı."

dedi ve odadan çıktı.

Jane tavana baktı. "Buna hazır olduğumdan emin değilim."

Gabriel elini sıktı. "Uzun zamandır buna hazırdım. Sonsuza dek gibi görünüyor." Hastane elbisesini kaldırdı ve kulağını çıplak karnına bastırdı. "Merhaba, evlat!" diye seslendi. "Babam sabırsızlanıyor, o yüzden dalga geçmeyi bırak."

"Ah. Bu sabah traş olurken kötü bir iş çıkardın."

"Yine yapacağım, sadece senin için." Doğruldu ve bakışları onunkiyle buluştu. Ciddiyim Jane, dedi. "Bunu uzun zamandır istiyordum. Kendi küçük ailem."

"Ama ya beklediğin her şey değilse?"

"Ne beklediğimi sanıyorsun?"

"Biliyorsun. Mükemmel çocuk, mükemmel eş."

"Şimdi, sana sahip olabilecekken neden mükemmel bir eş isteyeyim?" dedi ve kız ona bir vuruş yaparken gülerek uzaklaştı.

Ama mükemmel kocayı bulmayı başardım, diye düşündü gülen gözlerine bakarak. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu hala bilmiyorum. Kurbağa Surat takma adıyla büyümüş bir kız nasıl oluyor da odaya girdiğinde her kadının başını döndürebilen bir adamla evleniyor anlamıyorum. Ona doğru eğildi ve usulca şöyle dedi: "Hala bana inanmıyorsun, değil mi? Bunu binlerce kez söyleyebilirim ve bana asla inanmayacaksın. Sen tam olarak istediğim şeysin, Jane. Sen ve o bebek." Burnuna bir öpücük kondurdu. "Şimdi. Senin için ne getirmem gerekiyor anne?"

"Aman Tanrım. Bana öyle deme. O kadar *da* seksi değil."

"Bence *çok* seksi. Aslında..."

Gülerek elini tokatladı. "Git. Kendine öğle yemeği al. Ve bana bir hamburger ve patates kızartması getir."

"Doktorun emirlerine karşı. Yemek yok."

* * *

"Bunu bilmesine gerek yok."

"Jane."

"Tamam, tamam. Eve git ve hastane çantamı al."

Ona selam verdi. "Emrinizde. İşte tam da bu yüzden bir ay izin aldım."

"Ve ailemi tekrar deneyebilir misin? Hala telefona cevap vermiyorlar. Ah, bir de dizüstü bilgisayarımı getir."

İçini çekip başını salladı.

"Ne?" dedi.

"Bebek sahibi olmak üzeresiniz ve dizüstü bilgisayarınızı getirmemi mi istiyorsunuz?"

"Temizlemem gereken çok fazla evrak işim var."

"Umutsuzsun Jane."

Ona bir öpücük gönderdi. "Benimle evlenirken bunu biliyordun."

"Biliyorsun," dedi Jane tekerlekli sandalyeye bakarak, " eğer bana nerede olduğunu söylersen Tanısal Görüntüleme'ye *yürüyerek gidebilirim."*

Gönüllü başını salladı ve frenleri sandalyeye kilitledi. "Hastane kuralları, hanımefendi, istisna yok. Hastaların tekerlekli sandalye ile taşınması gerekiyor. Kaymanızı ve düşmenizi falan istemeyiz, değil mi?"

Jane tekerlekli sandalyeye, sonra onu itecek olan gümüş saçlı gönüllüye baktı. Zavallı yaşlı kadın, diye düşündü Jane, onu iten ben olmalıyım . Gönüllü serum şişesini aktarırken isteksizce yataktan kalktı ve sandalyeye yerleşti. Bu sabah Jane, Billy Wayne Rollo ile güreşiyordu; şimdi Sheba kraliçesi gibi ortalıkta dolanıyordu. Ne kadar utanç verici. Koridorda

yuvarlanırken kadının hırıltısını duyabiliyor, kadının nefesindeki eski ayakkabı sigara kokusunu alabiliyordu. Ya eskortu çökerse? Ya kalp masajına ihtiyacı olursa? *O zaman kalkmama izin var mı, yoksa bu da mı kurallara aykırı?* Koridorda yanından geçtikleri herkesin bakışlarından kaçınarak tekerlekli sandalyeye daha da gömüldü. Bana bakma, diye düşündü. Zavallı yaşlı büyükannemi bu kadar çok çalıştıracak kadar suçlu hissediyorum. Gönüllü, Jane'in tekerlekli sandalyesini asansöre bindirdi ve onu başka bir hastanın yanına park etti. Kendi kendine mırıldanan kır saçlı bir adamdı. Jane, adamın gövdesini sandalyeye bağlayan Posey kısıtlamasını fark etti ve şöyle düşündü: Tanrım, bu tekerlekli sandalye kuralları konusunda gerçekten ciddiler. Çıkmaya çalışırsan seni bağlarlar.

Yaşlı adam ona baktı. "Ne bakıyorsun hanımefendi?"

"Hiçbir şey" dedi Jane.

"O zaman bakmayı kes."

"Peki."

Yaşlı adamın arkasında duran zenci hizmetçi kıkırdadı. "Bay Bodine herkese böyle konuşur hanımefendi. Sizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

Jane omuz silkti. "İş yerinde çok daha fazla tacize maruz kalıyorum." *Oh, ve mermilerin olduğundan bahsetmiş miydim? dahil olmuş?* Bay Bodine ile herhangi bir göz temasından dikkatle kaçınarak kat numaralarının değişmesini izleyerek dümdüz ileriye baktı.

Yaşlı adam, "Bu dünyada çok fazla insan kendi lanet işine bakmıyor," dedi.

"Sadece bir grup meşgul insan. Bakmayı bırakmayacak."

"Şimdi Bay Bodine," dedi emir, "kimse sana bakmıyor."

" *Öyleydi* ."

Seni bağlamalarına şaşmamalı, seni yaşlı karı, diye düşündü Jane.

Asansör zemin katta açıldı ve gönüllü Jane'i dışarı çıkardı. Koridordan Tanısal Görüntüleme'ye doğru yuvarlandıklarında, yoldan geçenlerin bakışlarını hissedebiliyordu. Kendi ayakları üzerinde yürüyen sağlam vücutlu insanlar, küçük plastik hastane bileziğiyle koca göbekli hastayı izliyorlar. Merak etti: Tekerlekli sandalyeye mahkûm olan herkes için durum böyle mi? Her zaman sempatik bakışların nesnesi mi?

Arkasında tanıdık bir huysuz sesin talepte bulunduğunu duydu: "Neye bakıyorsunuz bayım?"

Ah lütfen, diye düşündü. Bay Bodine'nin de Tanısal Görüntüleme'ye gitmesine izin vermeyin. Ama koridordan aşağı yuvarlanıp köşeyi dönerek resepsiyon alanına girerlerken onun arkasından homurdandığını duyabiliyordu.

Gönüllü, Jane'i bekleme odasına park etti ve onu yaşlı adamın yanında oturarak orada bıraktı. Ona bakma, diye düşündü. Onun yönüne bile bakma.

"Ne yani, benimle konuşmak için çok mu takıldın?" dedi.

Orada olmadığını farz et.

"Hah. Yani şimdi ben burada yokmuşum gibi davranıyorsun."

Bir kapı açılıp mavi önlüklü bir kadın teknisyen bekleme odasına girdiğinde rahatlayarak başını kaldırdı. "Jane Rizzoli?"

"O benim."

"Dr. Tam birkaç dakikaya burada olur. Şimdi seni odaya geri getireceğim."

"Ya ben?" yaşlı adam mırıldandı.

Kadın, Jane'in tekerlekli sandalyesini kapıdan içeri döndürürken, "Sizin için pek hazır değiliz Bay Bodine," dedi. "Sadece sabırlı ol."

"Ama işemek zorundayım, kahretsin."

"Evet, biliyorum, biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Jane'in sandalyesini koridordan aşağı iterken kadın, "Nefesimi boşa harcamamaya yetecek kadar biliyorum," diye mırıldandı.

"Halını ıslatacağım!" bağırdı.

"En sevdiğin hastalardan biri mi?" diye sordu.

"Ah evet." Teknisyen içini çekti. "O herkesin gözdesi."

"Gerçekten işemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Her zaman. Yumruğum kadar büyük bir prostatım var ve cerrahların ona dokunmasına izin vermiyor."

Kadın, Jane'i bir prosedür odasına götürdü ve tekerlekli sandalyeyi yerine kilitledi. "Masaya geçmene yardım edeyim."

"Halledebilirim."

"Tatlım, o kadar büyük bir göbekle, elini kaldırabilirsin." Kadın, Jane'in kolunu kavradı ve onu sandalyeden çekti. Jane tabureye tırmanıp masaya yerleşirken o yanında durdu.

"Şimdi burada rahatla, tamam mı?" dedi Jane'in serum şişesini değiştirirken. "Dr. Tam aşağı indiğinde, sonogramınıza başlayacağız." Kadın, Jane'i odada yalnız bırakarak dışarı çıktı. Görüntüleme ekipmanından başka bakılacak bir şey yoktu. Pencere yok, duvarlarda poster yok, dergi yok. *Golf Digest'in* sıkıcı bir sayısı bile değil .

Jane tekrar masaya yerleşti ve çıplak tavana baktı. Ellerini şişkin karnına koyarak küçük bir ayağın veya dirseğin tanıdık darbesini bekledi ama hiçbir şey hissetmedi. Hadi bebeğim, diye düşündü. Benimle konuş. Bana iyi olacağını söyle.

Klimanın havalandırmasından soğuk hava geldi ve ince elbisesinin içinde titredi. Saatine baktı ve kendini onun yerine bileğindeki plastik banta bakarken buldu. Hastanın adı: Rizzoli, Jane. Eh, bu hasta pek sabırlı değil, diye düşündü. Devam edelim millet!

Karnındaki deri aniden karıncalandı ve rahminin sıkıştığını hissetti. Kaslar hafifçe sıkıldı, bir an tutuldu, sonra gevşedi. Sonunda bir kasılma. Saate baktı. 11:50

ALTI

Öğleye doğru sıcaklık doksanlara yükselmiş, kaldırımları ızgaralara çevirmiş ve şehrin üzerine kükürtlü bir yaz sisi çökmüştü. Adli tabip binasının dışında, otoparkta hâlâ oyalanan gazeteci yoktu; Maura, Albany Sokağı'nı kimsesiz geçmeyi ve tıp merkezine girmeyi başardı. Yarım düzine yeni basılmış stajyerle bir asansörü paylaştı, şimdi ilk ay

rotasyonlarındaydı ve tıp fakültesinde öğrendiği dersi hatırladı *: Temmuz ayında hasta.* Hepsi çok genç, diye düşündü, pürüzsüz yüzlere, henüz grileşmemiş saçlara bakarak. Bu günlerde polisler ve doktorlar hakkında bunu daha sık fark ediyor gibiydi. Ne kadar genç görünüyorlardı. Peki bu stajyerler bana baktıklarında ne görüyorlar? merak etti. Sadece orta yaşları zorlayan, üniformasız, yakamda MD yazan bir isim etiketi olmayan bir kadın. Belki de onun bir hastanın akrabası olduğunu varsaydılar, bir bakıştan daha değerli değildi. Bir zamanlar, beyaz önlüğü içinde genç ve kendini beğenmiş bu stajyerler gibiydi. Yenilginin derslerini öğrenmeden önce. Asansör açıldı ve stajyerleri takip ederek tıbbi birime girdi. Beyaz önlükleri içinde dokunulmaz bir şekilde hemşire odasının yanından hızla geçtiler. Koğuş katibinin kaşlarını çatarak hemen durdurduğu sivil kıyafetli Maura'ydı, canlı bir soru sordu: "Afedersiniz, birini mi arıyorsunuz?"

Maura, "Bir hastayı ziyaret etmek için buradayım," dedi. "Dün gece acil servise kabul edildi. Anladığım kadarıyla bu sabah yoğun bakım ünitesinden transfer edilmiş."

"Hastanın adı?"

Maura tereddüt etti. "Sanırım hâlâ Jane Doe olarak kayıtlı. Dr. Cutler bana dört otuz bir numaralı odada olduğunu söyledi."

Koğuş katibinin bakışları kısıldı. "Üzgünüm. Bütün gün muhabirlerden telefon aldık. O hastayla ilgili daha fazla soruya cevap veremiyoruz."

"Ben muhabir değilim. Ben tıbbi muayenehaneden Dr. Isles. Dr. Cutler'a hastayı kontrol etmek için geleceğimi söyledim."

"Kimlik görebilir miyim?"

Maura çantasını karıştırdı ve kimliğini tezgahın üzerine koydu. Laboratuvar önlüğüm olmadan ortaya çıktığım için aldığım şey bu, diye düşündü. Stajyerlerin, bir beyaz kaz sürüsü gibi, engelsiz bir şekilde koridorda gezindiklerini görebiliyordu.

"Dr. Cutler'ı arayabilirsin," diye önerdi Maura. "Kim olduğumu biliyor."

"Eh, *sanırım* sorun değil," dedi koğuş memuru kimliği geri vererek. "Bu hasta için çok fazla yaygara koptu, bir güvenlik görevlisi göndermek zorunda kaldılar." Maura koridora çıkarken görevli seslendi: "Muhtemelen kimliğinizi de görmek isteyecektir!"

Başka bir soru turuna katlanmaya hazır olarak, 431 numaralı odaya yürürken kimliğini elinde tuttu, ancak kapalı kapının dışında duran bir muhafız bulamadı. Tam kapıyı çalmak üzereyken, odanın içinde bir gümbürtü ve düşen metalin şıngırtısını duydu.

Hemen odaya girdi ve kafa karıştırıcı bir tablo buldu. Bir doktor yatağın yanında durup serum şişesine uzandı. Karşısında bir güvenlik görevlisi hastanın üzerine eğilmiş, bileklerini tutmaya çalışıyordu. Bir başucu sehpası az önce devrilmişti ve zemin dökülen suyla kaygandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Maura'yı aradı.

Doktor omzunun üzerinden ona baktı ve bir an için mavi gözleri gördü, sarı saçları bir fırça kadar kısa kesilmişti. "Hayır, biz iyiyiz. Onu yakaladık," dedi.

"Bırakın şu kısıtlamayı bağlayayım," diye teklif etti ve yatağın muhafız tarafına geçti. Gevşek bilekliğe uzandığı sırada kadının elinin serbest kaldığını gördü. Muhafızın hırıltılı bir alarm verdiğini duydum.

Patlama Maura'nın irkilmesine neden oldu. Yüzüne sıcaklık çarptı ve muhafız aniden yana doğru sendeledi. Ağırlığının altında tökezledi ve onun altında sırtüstü yere düştü. Islak zeminden bluzunun içine soğuk su sızdı ve yukarıdan kanın sıvı ısısı sızdı. Üzerine ağırlık çöken bedeni kenara itmeye çalıştı ama adam ağırdı, o kadar ağırdı ki ciğerlerinden aldığı nefesi eziyordu.

Agonal seğirmeler tarafından ele geçirilen vücudu sallanmaya başladı. Taze ısı yüzüne, ağzına sıçradı ve tadı karşısında tıkandı. *içinde boğuluyorum.* Çığlık atarak onu itti ve kandan kaygan bedeni üzerinden kayıp gitti.

Ayağa kalktı ve artık tüm kısıtlamalarından kurtulmuş olan kadına odaklandı. Ancak o zaman kadının iki eliyle tuttuğu şeyi gördü.

Bir silah. Gardiyanın silahı onda.

Doktor ortadan kaybolmuştu. Maura, Jane Doe ile yalnızdı ve birbirlerine baktıklarında, kadının yüzünün her detayı korkunç bir netlikle göze çarpıyordu. Karışık siyah saçlar, çılgın bakışlar. Tutuşu yavaşça sıkarken kolundaki tendonların amansız bir şekilde gerilmesi. *Tanrım, tetiği çekecek.*

"Lütfen," diye fısıldadı Maura. "Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Koşan ayak sesleri kadının dikkatinin yanlamasına neden oldu. Kapı açıldı ve bir hemşire ağzı açık, odadaki katliama baktı.

Aniden Jane Doe yataktan fırladı. O kadar hızlı oldu ki Maura'nın tepki verecek zamanı yoktu. Silah namlusu boynuna saplanırken, kadın onun kolunu yakalayınca sert bir çıkış yaptı. Kalbi kaburgalarına çarparken Maura kendini kapıya itti, soğuk çelik etine bastırıldı. Hemşire tek kelime edemeyecek kadar korkmuş bir şekilde geri çekildi. Maura odadan çıkmaya, koridora çıkmaya zorlandı. Güvenlik neredeydi? Biri yardım mı istedi? Hemşire odasına doğru ilerlemeye devam ettiler, kadının terleyen vücudu sıkıca bastırıldı, paniklemiş nefesleri Maura'nın kulağında kükreyerek kükrüyordu.

"Dikkat et! Yolundan çekil, silahı var!" Maura duydu ve sadece birkaç dakika önce gördüğü stajyer grubunu gördü. Artık beyaz önlükleri içinde o kadar da ukala değillerdi, gözleri fal taşı gibi açılmış halde geri çekiliyorlardı. O kadar çok tanık var ki; bir sürü gereksiz insan.

Biri bana yardım etsin, kahretsin!

Jane Doe ve rehinesi şimdi hemşire istasyonunun tam görünümüne geçti ve tezgahın arkasındaki sersemlemiş kadınlar bir grup balmumu heykelcik gibi sessiz ilerlemelerini izledi. Telefon çaldı, cevapsızdı.

Asansör tam karşıdaydı.

Kadın aşağı düğmesine bastı. Kapı kayarak açıldı ve kadın Maura'yı asansöre itti, arkasından içeri girdi ve BİR'e bastı.

Dört Katlı. *O kapı tekrar açıldığında hala hayatta olacak mıyım?*

Kadın karşı duvara doğru geri çekildi. Maura gözünü kırpmadan arkasına baktı. *Onu zorla kim olduğumu gör. Tetiği çektiğinde gözlerimin içine bakmasını sağla.* Asansör soğuktu ve Jane Doe çürük hastane elbisesinin altında çıplaktı ama yüzünde ter parlıyordu ve elleri tutuşun etrafında titriyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Maura. "Seni asla incitmedim! Dün gece sana yardım etmeye çalıştım. Seni *kurtaran* benim."

Kadın hiçbir şey söylemedi. Tek kelime etmedi, ses çıkarmadı. Maura'nın tek duyduğu korkudan sert ve hızlı nefesleriydi.

Asansörün zili çaldı ve kadının bakışları kapıya kaydı. Maura çılgınca hastane lobisinin düzenini hatırlamaya çalıştı. Ön kapının yanında gümüş saçlı bir gönüllünün görev yaptığı bir bilgi büfesini hatırladı. Bir hediye dükkanı. Bir telefon bankası. Kapı açıldı. Kadın önce Maura'nın kolunu tuttu ve onu asansörden dışarı itti. Silah bir kez daha Maura'nın şahdağına dayanmıştı. Lobiye çıkarken boğazı kül gibi kurumuştu. Önce sola, sonra sağa baktı ama ne bir insan ne de tanık gördü. Sonra bilgi büfesinin arkasına sinmiş yalnız güvenlik görevlisini gördü. Beyaz saçlarına bir kez bakınca Maura'nın kalbi sıkıştı. Bu kurtarıcı değildi; O sadece üniformalı korkmuş yaşlı bir adamdı. Rehineyi vurma olasılığı aynı olan bir adam.

Dışarıda, yaklaşan bir ölüm perisi gibi bir siren uludu.

Kadın saçlarını yakalayıp onu öyle yakına çekerken Maura'nın başı geriye döndü, sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu, kadının keskin korku kokusunu alabiliyordu. Lobi çıkışına doğru ilerlediler ve Maura masanın arkasında titreyen yaşlı muhafızı panik içinde gördü. Hediyelik eşya dükkanının vitrininde sallanan gümüş balonlar ve kablosundan sarkan bir telefon ahizesi gördüm. Sonra kapıdan dışarı çıkmaya zorlandı, doğrudan öğleden sonra sıcağına.

Bir Boston PD kruvazörü kaldırımda durdu ve iki polis silahlarını çekerek dışarı çıktı. Donup kaldılar, bakışları artık ateş hatlarını engelleyen Maura'daydı. Başka bir siren daha yakından bağırdı.

Kadının nefesleri, hızla azalan seçenekleriyle yüzleşirken artık çaresizce nefes alıyordu. İlerisi yok; Maura'yı geri çekti, onu bir kez daha binaya sürükledi ve lobiye çekildi.

"Lütfen," diye fısıldadı Maura, koridora doğru çekilirken. "Çıkış yok! Bırak onu. Silahı indir, onlarla buluşuruz, tamam mı? Yanlarına gideceğiz ve sana zarar veremeyecekler..."

İki polisin, tüm yol boyunca taş ocaklarının hızına ayak uydurarak adım adım ilerlediğini gördü. Maura hala onların ateş hattını engelledi ve kadın rehinesini de alarak koridorda geri çekilirken çaresizce izlemekten başka bir şey yapamadılar. Maura bir nefes sesi duydu ve gözünün ucuyla, orada donup kalmış şok olmuş görgü tanıklarını gördü.

"Geri çekilin millet!" diye bağırdı polislerden biri. "Herkes yoldan çekilsin!"

İşte burada bitiyor, diye düşündü Maura. Teslim olmaya ikna edilemeyen deli bir kadınla köşeye sıkıştım. Kadının çılgınca

iniltilere dönüşen nefesini duyabiliyor, yüksek voltajlı kablolardan geçen bir akım gibi, kadının kolundan geçen korkuyu hissedebiliyordu. Kendini amansız bir şekilde kanlı bir sonuca doğru sürüklendiğini hissetti ve şimdi adım adım ilerleyen polislerin gözlerinden bunu neredeyse görebiliyordu. Kadının silahının patlaması, rehinenin kafasından patlayan kan. Sonunda onu bitirecek olan kaçınılmaz kurşun yağmuru. O zamana kadar polis çıkmaza girdi. Paniğin pençesine düşen Jane Doe da aynı derecede çaresizdi ve olayların gidişatını değiştiremedi.

Bir şeyleri değiştirebilecek tek kişi benim. Şimdi bunu yapmanın zamanı geldi. Maura bir nefes aldı ve bıraktı. Ciğerlerinden hava fışkırırken, kaslarının gevşemesine izin verdi. Bacakları çöktü ve yere yığıldı.

Kadın, Maura'yı desteklemek için çabalarken şaşkınlıkla homurdandı. Ama gevşek bir vücut ağırdır ve rehinesi şimdiden yere doğru kaymaya başlamış, canlı kalkanı çökmüştür. Birden Maura serbest kaldı, yana yuvarlandı. Kollarını başının etrafına sardı ve bir top gibi kıvrılarak silahın patlamasını bekledi. Ama tek duyduğu koşan ayak sesleri ve bağırışlardı.

"Kahretsin. Temiz bir atış yapamıyorum!"

"Herkes yoldan *çekilsin* !"

Bir el onu tuttu, sarstı. "Bayan? İyi misiniz? İyi misiniz *?* "

Titreyerek sonunda polisin yüzüne baktı. Telsizlerin çatırdadığını ve sirenlerin ölülerin yasını tutan kadınlar gibi titrediğini duydu.

"Hadi, uzaklaşman gerek." Polis onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. O kadar şiddetli titriyordu ki güçlükle ayakta durabildi, bu yüzden kolunu beline doladı ve onu çıkışa doğru yönlendirdi. "Hepiniz!" görenlere bağırdı. "Binadan çıkın *artık.* "

Maura arkasına baktı. Jane Doe ortalıkta görünmüyordu.

"Yürüyebilir misin?" polis sordu.

Tek kelime edemedi, sadece başını salladı.

"O zaman git! Herkesin tahliyesine ihtiyacımız var. Burada olmak istemezsin."

Kanlı olmak üzereyken değil.

Öne doğru birkaç adım attı. Son bir kez geriye baktı ve polisin koridorda ilerlemeye başladığını gördü. Jane Doe'nun son direnişini yapmak üzere olduğu kanadı gösteren bir işaret.

Tanısal görüntüleme.

Jane Rizzoli irkilerek uyandı ve bir an için kafası karışmış bir şekilde tavanda gözlerini kırpıştırdı. Uyumayı beklemiyordu ama muayene masası şaşırtıcı derecede rahattı ve yorgundu; son birkaç gecedir iyi uyuyamamıştı. Duvardaki saate baktı ve yarım saatten fazla bir süredir yalnız kaldığını fark etti. Daha ne kadar beklemesi gerekiyordu? Tahrişi tırmanarak beş dakika daha geçmesine izin verdi.

Tamam, yaşadım. Neyin bu kadar uzun sürdüğünü öğreneceğim. Ve ben beklemeyeceğim tekerlekli sandalye.

Masadan indi ve çıplak ayakları soğuk zemine vurdu. İki adım attı ve kolunun hala serum fizyolojik torbasına IV

tarafından bağlı olduğunu fark etti. Torbayı yuvarlanan bir serum direğine taşıdı ve kapıya kadar sürdü. Koridora baktığında kimseyi göremedi. Hemşire, asistan veya röntgen teknisyeni değil.

Pekala, *bu* güven vericiydi. Onunla ilgili her şeyi unutmuşlardı.

Penceresiz koridora yöneldi, serum asasını itti, tekerlekler muşamba üzerinde yuvarlanırken titredi. Bir açık kapıdan, ardından bir diğerinden geçti ve boş işlem masaları, terk edilmiş odalar gördü. Herkes nereye gitmişti? Uyuduğu kısa süre içinde hepsi ortadan kaybolmuştu.

Gerçekten sadece yarım saat mi oldu?

O boş koridorda aniden durup *Alacakaranlık Kuşağı* o uyurken dünyadaki diğer herkesin ortadan kaybolduğunu düşündü. Bekleme alanına giden yolu hatırlamaya çalışarak koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Teknisyen onu prosedür odasına getirdiğinde dikkat etmemişti. Bir kapıyı açtığında bir ofis gördü. Başka bir kapı açtı ve bir dosya odası buldu.

İnsansız.

Yanındaki IV direği şıngırdayarak koridorların kovuklarında daha hızlı yürümeye başladı. Nasıl bir hastaneydi bu, zavallı hamile bir kadını yapayalnız bırakmak? Şikayet edecekti, lanet olsun, şikayet edecekti. Doğumda olabilir! O ölüyor olabilir! Bunun yerine, asil bir şekilde sinirlendi ve hamile bir kadının içinde olmasını istediğiniz ruh hali bu *değildi . Bu* hamile kadın değil.

Sonunda çıkış işaretini gördü ve dudaklarında seçme kelimelerle kapıyı açtı. Bekleme odasına ilk bakışında,

durumu hemen anlamadı. Bay Bodine hâlâ tekerlekli sandalyesine bağlıydı ve köşeye park etmişti. Ultrason teknisyeni ve resepsiyon görevlisi kanepelerden birinde birbirine sokulmuştu. Diğer kanepede, Dr. Tam zenci hemşirenin yanına oturdu. Neydi bu, çay partisi mi? Arka odada unutulmuşken, doktoru neden burada kanepede uzanıyordu?

Sonra yerde yatan tıbbi tabloyu gördü ve devrilmiş kupayı, dökülen kahveyi halının üzerine sıçradığını gördü. Ve Dr. Tam'in uzanmadığını fark etti; sırtı kaskatıydı, yüzünün kasları korkudan gergindi. Gözleri Jane'e değil başka bir şeye odaklanmıştı.

O zaman Jane anladı. *Biri tam arkamda duruyor.*

YEDİ

Maura, etrafı telefonlar, televizyonlar ve dizüstü bilgisayarlarla çevrili mobil harekat komuta karavanında oturuyordu. Klima çalışmıyordu ve treyler içeride doksan derecenin üzerinde olmalıydı. Telsiz konuşmalarını izleyen Memur Emerton, bir şişe sudan bir yudum alırken kendini yelpazeledi. Ancak Boston PD'nin özel operasyon komutanı Yüzbaşı Hayder, bilgisayar monitöründe görüntülenen CAD diyagramlarını incelerken son derece havalı görünüyordu. Yanında, hastanenin tesis müdürü oturmuş, planlardaki ilgili özellikleri işaret ediyordu.

Yönetici, "Şu anda saklandığı alan Tanısal Görüntüleme," dedi. "Bu, yeni ek binaya taşınmadan önce hastanenin eski röntgen kanadıydı. Korkarım bu sizin için büyük bir sorun teşkil edecek Kaptan."

"Ne sorunu?" dedi Hayder.

"Bu dış duvarlarda kurşun koruma var ve o kanatta dış pencere veya kapı yok. Dışarıdan içeri giremeyeceksiniz. Ya da biber gazı kapsülü atamayacaksınız."

"Ve Tanısal Görüntüleme'ye girmenin tek yolu bu iç koridor kapısından mı geçiyor?"

"Doğru." Müdür Hayder'a baktı. "Anladığım kadarıyla o kapıyı kilitledi?"

Haydar başını salladı. "Bu, kendini orada tutsak ettiği anlamına geliyor. Adamlarımızı koridordan geri çektik, böylece kaçmaya karar verirse doğrudan ateş hattında olmazlar."

"O bir çıkmazda. Tek çıkış yolu adamlarınız aracılığıyla olacak. Şu an için onu sımsıkı kilitlediniz. Ama tam tersine, içeri girmekte zorlanacaksınız . "

"Yani bir çıkmazdayız."

Yönetici, planın bir bölümünü yakınlaştırarak fareye tıkladı. "Şimdi, o kanadın neresinde delik açmayı seçtiğine bağlı olarak burada bir olasılık var. Kurşun koruma, tüm bu teşhis alanlarına yerleştirilmiştir. Ama burada, bekleme odasında duvarlar korumalı değil. "

"Orada hangi yapı malzemelerinden bahsediyoruz?"

"Alçı. Alçıpan. Yukarıdaki zeminden bu tavanı kolayca delebilirsin." Tesis müdürü Hayder'a baktı. "Ama o zaman tek yapması gereken, kurşun korumalı alana geri çekilmek ve o dokunulmaz."

"Özür dilerim," diye kesti Maura.

Hayder ona döndü, mavi gözleri tahrişle keskinleşti. "Evet?" diye bağırdı.

"Artık gidebilir miyim Yüzbaşı Hayder? Size söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Henüz değil."

"Ne kadar uzun?"

"Rehine arabulucumuz sizinle görüşene kadar burada beklemeniz gerekecek. Tüm tanıkların dinlenmesini istedi."

"Onunla konuşmaktan mutlu olurum ama burada oturmam için hiçbir sebep yok. Ofisim caddenin karşısında. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Bu yeterince yakın değil, Dr. Isles. Sizi tecrit altında tutmamız gerekiyor." Hayder şimdiden dikkatini CAD ekranına çevirmişti, onun itirazı onu hiç ilgilendirmiyordu. "İşler hızlı ilerliyor ve başıboş dolaşan tanıkları takip ederek zaman kaybedemeyiz."

"Gitmeyeceğim. Tek tanık da ben değilim. Onunla ilgilenen hemşireler vardı."

"Onları da tecrit ettik. Hepinizle konuşuyoruz."

"Ve o doktor vardı, odasında. Olay olduğunda oradaydı."

"Kaptan Haydar?" dedi Emerton, radyodan dönerek. "İlk dört kat şimdi tahliye edildi. Kritik hastaları üst katlardan taşıyamıyorlar, ancak tüm gereksiz şeyleri binadan çıkardık."

"Çevremiz mi?"

"İç kısım şimdi kuruldu. Koridorda barikatlar kurdular. Hala dış çevreyi daraltmak için daha fazla personel bekliyoruz."

Hayder'ın başının üstündeki televizyon, ses kapalıyken yerel bir Boston istasyonuna ayarlanmıştı. Canlı bir haber yayınıydı, görüntüler şaşırtıcı derecede tanıdıktı. Bu Albany Sokağı, diye düşündü Maura. Ve şu anda tutsak olarak tutulduğum komuta karavanı var. Boston şehri, televizyon ekranlarında drama oyununu izlerken, krizin merkezinde sıkışıp kaldı.

Römorkun ani sallanması onu kapıya çevirdi ve bir adamın içeri girdiğini gördü. Başka bir polis, diye düşündü, silahın kalçasında olduğunu fark etti, ama bu adam Hayder'dan daha kısa ve çok daha az heybetli idi. Ter, parlak kırmızı saç derisine seyrek kahverengi saç tutamları bırakmıştı.

Adam, "Tanrım, burası daha da sıcak," dedi. "AC'niz açık değil mi?"

"Açıyor," dedi Emerton. "Ama buna değmez. Servise götürmek için zamanımız olmadı. Elektronik cehennemde."

Adam, bakışları Maura'ya odaklanarak, "İnsanlardan bahsetmiyorum bile," dedi. Elini ona uzattı. "Siz Dr. Isles'sınız, değil mi? Ben Teğmen Leroy Stillman. Ortamı sakinleştirmeye çalışmak için beni çağırdılar. Bakalım bunu şiddet kullanmadan çözebilecek miyiz."

"Rehine arabulucusu sensin."

Mütevazı bir omuz silkti. "Bana öyle diyorlar."

El sıkıştılar. Belki de onu rahatlatan şey onun alçakgönüllü görünüşüydü - asılan köpek suratı, saçsız kafa - onu rahatlattı. Saf testosteron tarafından yönlendirilen Hayder'ın aksine, bu adam ona sessiz ve sabırlı bir gülümsemeyle baktı. Sanki onunla konuşmak için dünyanın her yerinde

zamanı varmış gibi. Hayder'a baktı. "Bu karavan dayanılmaz. Burada oturmak zorunda kalmamalı."

"Bizden tanıkları tutmamızı istediniz."

"Evet, ama onları diri diri kızartma." O kapıyı açtı. "Hemen hemen başka herhangi bir yer buradan daha rahat olacak."

Dışarı çıktılar ve Maura o boğucu kutudan çıktığına şükrederek derin nefesler aldı. En azından burada bir esinti vardı. Gözaltında tutulduğu süre boyunca, Albany Caddesi bir polis araçları denizine dönüşmüştü. Caddenin karşısındaki tıbbi muayenehane binasına giden araba yolu şimdi kuşatılmıştı ve arabasını o otoparktan nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Uzakta, polis barikatlarının ötesinde, haber arabalarının üzerindeki uzun saplara tünemiş çiçeklere benzeyen uydu antenleri gördü. Televizyon ekiplerinin araçlarının içinde otururken, komuta karavanının içinde olduğu kadar ateşli ve sefil olup olmadıklarını merak etti. Öyle umuyordu.

"Beklediğiniz için teşekkürler," dedi Stillman.

"Bana pek seçenek sunulmadı."

"Rahatsızlık olduğunu biliyorum, ama onlardan bilgi alana kadar tanıkları tutmamız gerekiyor. Şimdi durum kontrol altına alındı ve istihbarata ihtiyacım var. Sebebini bilmiyoruz. İçeride kaç kişinin olabileceğini bilmiyoruz. Kiminle uğraştığımızı bilmem gerekiyor, böylece bizimle konuşmaya başladığında doğru yaklaşımı seçebilirim."

"Henüz değil mi?"

"Hayır. Barikat kurduğu hastane kanadındaki üç telefon hattını izole ettik, bu yüzden tüm giden iletişimlerini kontrol

ediyoruz. Yarım düzine kez aramayı denedik, ama o sürekli telefonu yüzüme kapatmaya devam ediyor. Yine de, iletişim kurmak isteyecektir. Neredeyse her zaman isterler."

"Diğer tüm rehineciler gibi olduğunu düşünüyor gibisin."

"Bunu yapan insanlar benzer şekillerde davranma eğilimindedir."

"Peki kaç rehineci kadın?"

"Bu olağandışı, kabul etmeliyim."

"Hiç bir kadın rehineciyle uğraştın mı?"

Tereddüt etti. "Gerçek şu ki," dedi, "bu benim için bir ilk. Hepimiz için bir ilk. Burada nadir bir istisna ile karşı karşıyayız. Kadınlar sadece rehin almazlar."

"Bu yaptı."

Onayladı. "Daha fazlasını öğrenene kadar, başka bir rehine krizine yaklaştığım gibi yaklaşmam gerekiyor. Onunla müzakere etmeden önce, onun hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmem gerekiyor. Kim olduğunu ve bunu neden yaptığını."

Maura başını salladı. "Sana bu konuda yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Onunla iletişim kuran son kişi sensin. Bana hatırlayabildiğin her şeyi anlat. Söylediği her kelime, her seğirmesi."

"Onunla çok kısa bir süre yalnız kaldım. Sadece birkaç dakika."

"İkiniz konuştunuz mu?"

"Denedim."

"Ona ne söyledin?"

Maura asansördeki o yolculuğu hatırlayınca avuçlarının tekrar kaydığını hissetti. Kadının eli silahı tutarken nasıl da titremişti. "Onu sakinleştirmeye çalıştım, onu ikna etmeye çalıştım. Ona sadece yardım etmek istediğimi söyledim."

"Nasıl cevap verdi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Tamamen sessizdi. En korkutucu kısım buydu." Stillman'a baktı. "Onun mutlak sessizliği."

Kaşlarını çattı. "Sözlerine herhangi bir şekilde tepki verdi mi? Seni duyabildiğinden emin misin?"

"Sağır değil. Seslere tepki verdi. Polis sirenlerini duyduğunu biliyorum."

"Yine de tek kelime etmedi mi?" Kafasını salladı. "Bu çok tuhaf. Bir dil engeliyle mi karşı karşıyayız? Bu, müzakereyi zorlaştıracak."

"Zaten bana müzakereci biri gibi gelmedi."

"Baştan başlayın, Dr. Isles. Yaptığı her şey, sizin yaptığınız her şey."

"Bütün bunları Yüzbaşı Hayder'la konuştum. Bana aynı soruları tekrar tekrar sormak sana daha fazla cevap getirmeyecek."

"Kendini tekrar ettiğini biliyorum. Ama hatırladığın bir şey hayati ayrıntı olabilir. Kullanabileceğim tek şey."

"Kafama silah doğrultuyordu. Hayatta kalmaktan başka bir şeye odaklanmak zordu."

"Onunla birlikteydin. Son durumunu biliyorsun. Neden böyle davrandığı hakkında bir fikrin var mı? Tuttuğu rehinelere zarar verme olasılığı var mı?"

"Zaten bir adam öldürdü. Bunun sana bir şey söylemesi gerekmez mi?"

"Ama o zamandan beri silah sesi duymadık, bu yüzden en tehlikeli dönem olan kritik ilk otuz dakikayı geçtik. Tetikçinin hala korktuğu ve bir tutsağı öldürme ihtimalinin yüksek olduğu zaman. Neredeyse bir saat oldu. şimdi ve başka bir hamle yapmadı. Bildiğimiz kadarıyla kimseyi incitmedi."

"O zaman orada ne yapıyor?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Hâlâ arka plan bilgisi için uğraşıyoruz. Cinayet birimi morga nasıl geldiğini araştırıyor ve hastane odasından ona ait olduğunu düşündüğümüz parmak izlerini kaldırdık. Yeter ki kimse yok. zaman bizim dostumuzdur. Bu ne kadar uzun sürerse, onun hakkında o kadar çok bilgimiz olur. Ve büyük ihtimalle kan dökmeden, kahramanlık yapmadan hallederiz." Hastaneye doğru baktı. "Şuradaki polisleri görüyor musun? Muhtemelen binayı aceleye getirmek için biraz uğraşıyorlar. Eğer iş o noktaya gelirse, o zaman başarısız oldum. Rehine olayları için temel kuralım basit: İşleri yavaşlatın. Penceresi ve çıkışı olmayan bir kanatta tutuluyor, bu yüzden kaçamıyor. Hareket edemiyor. Bu yüzden oturmasına ve durumu hakkında düşünmesine izin verdik. Ve başka seçeneği olmadığını anlayacak. teslim olmak."

"Bunu anlayacak kadar mantıklıysa."

Bir an ona baktı. Az önce söylediklerinin önemini nazikçe araştıran bir bakış. "Sence mantıklı mı?"

Maura, "Sanırım çok korkmuş," dedi. "Asansörde yalnızken gözlerindeki bakışı gördüm. Panik."

"Silahı bu yüzden mi ateşledi?"

"Tehdit edildiğini hissetmiş olmalı. Yatağının etrafında toplanıp onu dizginlemeye çalışan üçümüz vardık."

"Üçünüz mü? Konuştuğum hemşire odaya girdiğinde sadece seni ve gardiyanı gördüğünü söyledi."

"Bir doktor da vardı. Genç bir adam, sarışın."

"Hemşire onu görmedi."

"Oh, kaçtı. O silah patladıktan sonra tavşan gibi oradan uzaklaştı." Duraksadı, terkedilme konusunda hâlâ üzgündü. "Odada mahsur kalan bendim."

"Neden hasta sadece gardiyanı vurdu sanıyorsun? Yatağın etrafında duran üç kişi olsaydınız?"

"Ona doğru eğiliyordu. En yakınıydı."

"Yoksa onun üniforması mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşünün. Üniforma otoritenin simgesidir. Onun bir polis olduğunu düşünebilirdi. Sabıka kaydı olup olmadığını merak ediyorum."

"Birçok insan polisten korkar. Suçlu olmanıza gerek yok."

"Neden doktoru vurmadı?"

"Sana söyledim, kaçtı. Oradan çıktı."

"Seni de o vurmadı."

"Çünkü bir rehineye ihtiyacı vardı. En yakın sıcak vücut bendim."

"Sence o seni öldürür müydü? Fırsat verilirse?"

Maura onunla göz göze geldi. "Bence o kadın hayatta kalmak için her şeyi yapacak."

Römork kapısı aniden açıldı. Kaptan Hayder başını dışarı çıkardı ve Stillman'a dedi ki:

"İçeri gelip şunu dinlesen iyi olur, Leroy."

"Bu ne?"

"Sadece radyoda yayınlandı."

Maura, Stillman'ı, dışarıda durdukları kısa sürede daha da boğucu hale gelen karavana kadar takip etti.

Hayder, Emerton'a, "Yayını tekrar oynat," dedi.

Hoparlörden bir adamın heyecanlı sesi geldi. "... KBUR dinliyorsunuz ve bu Rob Roy, bu çok tuhaf öğleden sonra ev sahibiniz. Burada bir *bee-zarre* durumu var millet. Şu anda hatta olduğunu iddia eden bir bayan arayan var. yerel SWAT ekibimizi tıp merkezinde uzak tutan kişi. Şimdi, ilk başta ona inanmadım, ama yapımcımız onunla konuşuyor. Gerçek anlaşmanın o olduğunu düşünüyoruz..."

"Bu da nedir böyle?" dedi Stillman. "Bu bir aldatmaca olmalı. O telefon hatlarını izole ettik."

Hayder, "Sadece dinle," dedi.

"... merhaba, bayan?" dedi DJ. "Bizimle konuş. Bize adını söyle."

Bir kadının boğuk sesi cevap verdi: "Benim adım önemli değil."

"Tamam. Peki, bunu neden yapıyorsun?"

"Kalp atıldı. Tüm söylemek istediğim bu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Söyle onlara. Söyle. Zar atıldı."

"Tamam, tamam. Her ne anlama geliyorsa, tüm Boston şehri bunu duydu. Millet, eğer dinliyorsanız, zar atıldı. Ben KBUR'dan Rob Roy ve olaya sebep olan bayanla telefondayız. tüm o gürültü-"

Kadın, "Polise uzak durmasını söyle," dedi. "Bu odada altı kişiyim var. Herkese yetecek kadar mermim var."

"Vay canına, hanımefendi! Orada sakinleşmek istiyorsunuz. Kimseyi incitmek için bir sebep yok."

Stillman'ın yüzü kızgın bir kıpkırmızı olmuştu. Hayder'a döndü. "Bu nasıl oldu? O telefon hatlarını izole ettiğimizi sanıyordum."

"Yaptık. Aramak için cep telefonu kullandı."

"Kimin cep telefonu?"

"Numara bir Stephanie Tam'e kayıtlı."

"Kim olduğunu biliyor muyuz?"

"... ayy! Millet, başım belada," dedi Rob Roy. "Yapımcım az önce bana Boston'un en iyileri tarafından bu arayanla konuşmayı kesmem ve bundan vazgeçmem emredildiğini söyledi. Polis bizi kapatacak arkadaşlar ve bu konuşmayı kısa kesmek zorunda kalacağım. Hâlâ var mısınız? Orada, bayan? Alo?" Bir ara. "Arayanı kaybettik gibi görünüyor. Pekala, umarım sakinleşir. Hanımefendi, eğer beni hala dinliyorsanız, lütfen kimseyi incitmeyin. Size yardım

edebiliriz, tamam mı? Ve dışarıdaki tüm dinleyicilerime sesleniyorum. , KBUR'da duydunuz. 'Zar atıldı...' "

Emerton kaydı durdurdu. "İşte bu" dedi. "Kayde bunu yakaladık. DJ'in kiminle konuştuğunu duyar duymaz aramayı orada kapattık. Ama konuşmanın çoğu yayına girdi."

Stillman şaşırmış görünüyordu. Artık sessiz olan ses ekipmanına baktı.

"O ne yapıyor, Leroy?" Hayder'a sordu. "Bu sadece bir dikkat çığlığı mıydı? Halkın sempatisini mi kazanmaya çalışıyor?"

"Bilmiyorum. Garipti."

bizimle konuşmuyor ? Neden bir radyo istasyonunu arıyor? Onu aramaya çalışan bizleriz ve o bize telefonu kapatıp duruyor!"

"Bir aksanı var." Stillman Hayder'a baktı. "Kesinlikle Amerikalı değil."

"Peki söylediği şey neydi? *Zar atıldı.* Bu ne anlama geliyor? Oyun oynanıyor mu?"

Maura, "Bu Julius Caesar'dan bir alıntı," dedi.

Hepsi ona baktı. "Ne?"

"Sezar'ın Rubicon'un kenarında dururken söylediği buydu. Nehri geçtiyse, Roma'ya iç savaş ilan ettiği anlamına geliyordu. Bu hareketi yaparsa, geri dönüşü olmayacağını biliyordu."

"Jül Sezar'ın bunlarla ne ilgisi var?" dedi Hayder.

"Size sadece bu ifadenin nereden geldiğini söylüyorum. Sezar birliklerine nehri geçmelerini emrettiğinde, geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğini biliyordu. Bu bir kumardı,

ama kumarbazdı ve kumar oynamayı severdi. zar at. Seçimini yaptığında, 'Zar atıldı' dedi. " Durakladı. "Ve tarihe yürüdü."

Stillman, "Yani Rubicon'u geçmenin anlamı bu," dedi.

Maura başını salladı. "Rehinecimiz bir seçim yaptı. Bize geri dönüşü olmadığını söyledi."

Emerton seslendi: "Cep telefonuyla ilgili bilgileri aldık. Stephanie Tam tıp merkezindeki doktorlardan biri. Kadın Hastalıkları ve Doğum Departmanı. Çağrı cihazına cevap vermiyor ve onu en son gören kişi Hastasını görmek için Tanısal Görüntüleme'ye gitti. Hastane, personel listesini gözden geçiriyor, personelde hala adı bilinmeyen herkesi belirlemeye çalışıyor."

Stillman, "Görünüşe göre rehinelerden en az birinin adı elimizde," dedi.

"Ya o cep telefonu? Aramayı denedik ama telefonu yüzüme kapattı. Çalışmaya devam etmesine izin mi vereceğiz?"

"Servisi kesersek onu kızdırabiliriz. Şu an için bağlantıyı korumasına izin verin. Sadece aramalarını izleyeceğiz." Stillman duraksadı ve alnındaki teri silmek için bir mendil çıkardı. "En azından şimdi iletişim kuruyor - sadece bizimle değil."

Burası şimdiden boğucu, diye düşündü Maura, Stillman'ın kızarmış yüzüne bakarak. Ve gün çok daha sıcak olmak üzere. Sallandığını hissetti ve bu karavanda bir an daha kalmaya dayanamayacağını anladı. "Biraz temiz hava almam gerek," dedi. "Gidebilirmiyim?"

Stillman ona dalgın bir bakış attı. "Evet. Evet, devam edin. Bir dakika - iletişim bilgileriniz bizde mi?"

"Kaptan Hayder'da ev ve cep telefonu numaram var. Bana günün yirmi dört saati ulaşabilirsiniz."

Dışarı çıktı ve durdu, öğlen güneşinde gözlerini kırpıştırdı. Albany Sokağı'ndaki kaosu şaşkın gözlerle anlamak. Bu, her gün işe gitmek için gittiği caddeydi, her sabah adli tabip binasının garaj yoluna yaklaşırken gördüğü manzaraydı. Siyah üniformalı bir araç hırıltısına ve Özel Harekat Bölümü polislerinden oluşan bir alaya dönüşmüştü. Herkes bu krizin fitilini ateşleyen kadının bir sonraki hamlesini bekliyordu. Kimliği hala hepsi için bir gizem olan bir kadın. Park etmiş kruvazörlerin yanından geçerek binasına doğru yürümeye başladı ve bir dizi polis bandının altına eğildi. Ancak tekrar doğrulduğunda, kendisine doğru yürüyen tanıdık figürü gördü. Gabriel Dean'i tanıdığı iki yılda, onu hiç tedirgin görmemişti, nadiren güçlü duygular gösterdiğini görmüştü. Ama şimdi gördüğü adamda katıksız bir panik ifadesi vardı.

"Henüz herhangi bir isim duydunuz mu?" O sordu.

Başını salladı, şaşkındı. "İsimler?"

"Rehineler. Binada kim var?"

"Şu ana kadar sadece bir isimden bahsettiklerini duydum. Bir doktor."

"Kim?"

Duraksadı, keskin sorgusu karşısında irkildi. "Bir Dr. Tam. Cep telefonu bir radyo istasyonunu aramak için kullanılmış."

Dönüp hastaneye baktı. "Ah, İsa."

"Sorun ne?"

"Jane'i bulamıyorum. Katındaki diğer hastalarla birlikte tahliye edilmedi."

"Hastaneye ne zaman gitti?"

"Bu sabah, suyu kırıldıktan sonra." Maura'ya baktı. "Onu kabul eden Dr. Tam'dı."

Maura komuta karavanında duyduklarını hatırlayarak ona baktı. Tam, hastasını görmek için Tanısal Görüntüleme'ye gidiyordu. *Jane. Doktor Jane'i görmeye gidiyordu.*

Maura, "Sanırım benimle gelsen iyi olur," dedi.

SEKİZ

Bebek sahibi olmak için hastaneye geliyorum. Bunun yerine kafamı uçurmak üzereyim. Jane kanepede oturdu, sağında Dr. Tam ve solunda siyah ihtiyarın arasına sıkıştı. Onun yanında titrediğini, teninin klimalı odada soğuk ve nemli olduğunu hissedebiliyordu. Dr. Tam kıpırdamadan oturuyordu, yüzü taştan bir maskeydi. Diğer kanepede, resepsiyonist kendini kucaklayarak oturdu ve onun yanında kadın teknisyen sessizce ağlıyordu. Kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi; tek ses, sürekli olarak çalmakta olan bekleme odasındaki televizyondan geliyordu. Jane, üniformaların üzerindeki isim etiketlerine baktı. Mac. Domenika. Glenna. Doktor Tam. Taktığı hasta bilekliğine baktı. RIZZOLI, JANE. Hepimiz morg için özenle etiketlendik. Burada kimlik sorunu yok, millet. Bostonluların yarın sabah *Tribune'lerini* açtıklarını ve aynı isimlerin ön sayfada tamamen siyah beyaz basıldığını gördüklerini düşündü. HASTANE KUŞATMALARINDA ÖLDÜRÜLDÜ. Okurların "Rizzoli, Jane"

adının hemen yanından geçip, dikkatlerini doğrudan spor sayfasına çevirdiklerini düşündü.

Bu böyle mi biter? Yanlış zamanda yanlış yerde olmak kadar aptalca bir şey mi? Hey bekle, bağırmak istedi. Hamileyim! Filmlerde kimse hamile rehineyi vurmaz!

Ama bu filmler değildi ve silahlı çılgın kadının ne yapacağını tahmin edemiyordu. Jane onu böyle adlandırmıştı. Çılgın Hanım. Silah sallayarak ileri geri yürüyen bir kadına başka ne denebilir ki? Kadın sadece ara sıra durup altıncı kanala ayarlanmış televizyona baktı. Tıp merkezi rehine durumu canlı yayında. Bak anne, televizyondayım, diye düşündü Jane. Ben o binada mahsur kalan şanslı rehinelerden biriyim. *Survivor* realite şovu gibi ama mermilerle.

Ve gerçek kan.

Çılgın Hanım'ın Jane'inki gibi sabırlı bir bileklik taktığını fark etti. Psikiyatri biriminden kaçan var mı? *Onu* tekerlekli sandalyeye itaatkar bir şekilde oturtmaya çalışın . Kadın yalınayaktı, biçimli kıçı sırtı açık hastane elbisesinin içinden görünüyordu. Uzun bacakları, kaslı uylukları ve simsiyah saçları olan gür bir yelesi vardı. Onu seksi bir deri kıyafetle giydirirsen Savaşçı Prenses Zeyna gibi görünür.

"İşemem lazım," dedi Bay Bodine.

Çılgın Hanım ona bakmadı bile.

"Hey! Biri beni dinliyor mu? *İşemeliyim dedim* !"

Aman Tanrım, sadece yap yaşlı adam, diye düşündü Rizzoli. Tekerlekli sandalyene işe. Elinde silah tutan birini işaretlemeyin.

Televizyonda sarışın bir muhabir belirdi. Zoe Fossey, Albany Caddesi'nden bildiriyorum. "Hastane kanadında kaç rehinenin mahsur kaldığına dair henüz bir bilgimiz yok. Polis binayı kordon altına aldı. Şimdiye kadar bilinen bir ölüm vakası var, bir güvenlik görevlisi hastayı zapt etmeye çalışırken vurularak öldürüldü..."

Çılgın Hanım durdu, bakışları ekranda perçinlendi. Çıplak ayaklarından biri yerde duran manila dosyasının üzerine düştü. Jane, o çizelgede siyah keçeli mürekkeple yazılmış ismi ancak o zaman fark etti.

Rizzoli, Jane.

Haber sona erdi ve Çılgın Leydi yürümeye devam etti, çıplak ayakları dosyaya vuruyordu. Dr. Tam'in Tanısal Görüntüleme'ye girdiğinde muhtemelen yanında taşıdığı Jane'in ayakta tedavi dosyasıydı. Şimdi Çılgın Hanım'ın ayaklarının dibindeydi. Tek yapması gereken eğilip kapağı açmak ve hasta bilgilerinin listelendiği ilk sayfayı okumaktı. İsim, doğum tarihi, medeni durum, Sosyal Güvenlik numarası.

Ve işgal. *Dedektif, Cinayet Masası. Boston Polis Departmanı.*

Bu kadın şu anda Boston Polis Teşkilatı SWAT ekibi tarafından kuşatılıyor, diye düşündü Jane. Benim de polis olduğumu öğrendiğinde. . .

Düşünceyi tamamlamak istemedi; nereye götüreceğini biliyordu. Bir kez daha koluna, üzerinde RIZZOLI, JANE yazan hastane kimlik bandına baktı. Bu şeyi çıkarabilseydi, minderlerin arasına sıkıştırabilirdi ve Çılgın Hanım onu haritayla eşleştiremezdi. Yapılması gereken buydu, bu tehlikeli kimlik grubundan kurtulmak. O zaman hastanede

başka bir hamile kadın olurdu. Polis değil, tehdit değil. Parmağını bilekliğin altına soktu ve çekiştirdi ama yol vermedi. Daha çok çekti ama kıramadı. Acaba neyden yapılmıştı? Titanyum? Ama tabii ki sağlam olması gerekiyordu. Bay Bodine gibi kafası karışmış yaşlı adamların kimliklerini çıkarıp koridorlarda isimsiz dolaşmasını istemedin. Plastiğe karşı daha da zorlandı, dişleri birbirine gıcırdıyor, kasları sessizce gerildi. Onu çiğnemem gerekecek, diye düşündü. Çılgın Hanım bakmıyorken, ben--

Dondu. Kadının tam önünde durduğunu fark etti, çıplak bir ayak bir kez daha Jane'in sağlık çizelgesine bastı. Jane'in bakışları yavaşça kadının yüzüne kaydı. O zamana kadar, dikkatleri üzerine çekmekten korktuğu için, kendisini esir eden kişiye doğrudan bakmaktan kaçınmıştı. Şimdi, dehşet içinde, kadının kendisine odaklandığını gördü - sadece ona - ve sürünün yalnız ceylanı katliam için seçilmiş gibi hissetti. Kadın bir kediye *benziyordu* , uzun bacaklı ve zarifti, siyah saçları bir panterinki kadar parlaktı. Mavi gözleri projektörler kadar yoğundu ve Jane şimdi ışına yakalanmıştı.

"Yaptıkları bu," dedi kadın, Jane'in bilekliğine bakarak. "Üzerinize etiket yapıştırıyorlar. Toplama kampındaki gibi." DOE, JANE ile basılmış kendi bilekliğini gösterdi. Senin için orijinal bir isim var, diye düşündü Jane ve neredeyse gülmek istedi. Jane Doe tarafından rehin tutuluyorum. Jane vs. Jane'e bağlı. Gerçek olana karşı sahte olan. Hastane, onu kabul ettiklerinde bu kadının kim olduğunu bilmiyor muydu? Konuştuğu birkaç kelimeye bakılırsa, Amerikalı olmadığı açıktı. Doğu Avrupa. Rusça, belki. Kadın kendi bilekliğini kopardı ve bir kenara fırlattı. Sonra Jane'in bileğini tuttu ve kimlik bandını da keskin bir şekilde çekti. Parçalandı.

"İşte. Artık etiket yok," dedi kadın. Jane'in bilekliğine baktı. "Rizzoli. Bu İtalyan."

"Evet." Jane, dikkatini çıplak ayağının altında yatan manila dosyasına çekmekten korkarak, bakışlarını kadının yüzünde tuttu. Kadın, aralarındaki bağlantının bir işareti olarak sabit göz temasını aldı. Şimdiye kadar Çılgın Leydi hiçbirine neredeyse tek kelime etmemişti. Şimdi o konuşuyordu. Bu iyi, diye düşündü Jane. Konuşma denemesi. Onunla bağlantı kurmaya çalışın, bir ilişki kurun. Onun arkadaşı ol. Bir arkadaşını öldürmezdi, değil mi?

Kadın, Jane'in hamile karnına bakıyordu.

Jane, "İlk bebeğimi doğuruyorum" dedi.

Kadın duvardaki saate baktı. Bir şey bekliyordu. Onlar geçerken dakikaları sayıyorlar.

Jane, ayak parmağını konuşma sularına daha fazla daldırmaya karar verdi. "Ne--adın ne?"

cesaret etti.

"Neden?"

"Sadece bilmek istedim." *Böylece sana Çılgın Hanım demeyi bırakabilirim.*

"Fark etmez. Ben zaten öldüm." Kadın ona baktı. "Sen de öyle."

Jane o yanan gözlere baktı ve bir an için ürkütücü bir şekilde düşündü: Ya bu doğruysa? Ya zaten *öldüysek* ve bu sadece cehennemin bir versiyonuysa?

"Lütfen," diye mırıldandı resepsiyonist. "Lütfen bizi bırakın. Bize ihtiyacınız yok. Bırakın da kapıyı açıp dışarı çıkalım."

Kadın tekrar yürümeye başladı, çıplak ayakları aralıklı olarak düşen haritanın üzerinde yürüyordu.

"Yaşamana izin vereceklerini mi sanıyorsun? Benimle birlikte olduktan sonra mı? Benimle olan herkes ölür."

"Ne hakkında konuşuyor?" Doktor Tam fısıldadı.

Paranoyak, diye düşündü Jane. Zulüm sanrılarına sahip olmak.

Kadın aniden durdu ve ayaklarının yanındaki manila dosyasına baktı. *açmayın. Lütfen açmayın.*

Kadın aldı, kapağındaki isme baktı.

Dikkatini dağıt, şimdi!

"Özür dilerim" dedi. "Ben gerçekten... Gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hamile olmak falan filan."

Bekleme odası tuvaletini işaret etti. "Lütfen, gidebilir miyim?"

Kadın çizelgeyi sehpanın üzerine, Jane'in ulaşamayacağı bir yere bıraktı. "Kapıyı kilitlemiyorsun."

"Hayır. Söz veriyorum."

"Gitmek."

Dr. Tam, Jane'in eline dokundu. "Yardıma ihtiyacın var mı? Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim," dedi Jane ve dengesiz ayaklar üzerinde ayağa kalktı. Sehpanın yanından geçerken umutsuzca tıbbi tabloyu taramak istedi ama Çılgın Hanım sürekli onu izliyordu. Tuvalete gitti, ışığı açtı ve kapıyı kapattı. Yalnız kalmak ve bir silaha bakmamak ani bir rahatlama hissetti.

Yine de kapıyı kilitleyebilirdim. Burada kalıp bitene kadar bekleyebilirdim. Ama Dr. Tam'i ve hemşireyi ve Glenna ile Domenica'nın kanepede birbirlerine yapıştığını düşündü. Çılgın Leydi'yi kızdırırsam, acı çeken onlar olacak. Kilitli bir kapının arkasına saklanan bir korkak olurdum.

Tuvaleti kullandı ve ellerini yıkadı. Ağzına su aldı, çünkü bir daha ne zaman içme fırsatı bulacağını bilmiyordu. Islak çenesini silerek küçük tuvaleti taradı, silah olarak kullanabileceği bir şey aradı ama tek gördüğü kağıt havlular, bir sabunluk ve paslanmaz çelik bir çöp tenekesiydi.

Kapı aniden açıldı. Onu tutsak edenin kendisine baktığını görmek için döndü. *o güvenmiyor ben. Tabii ki bana güvenmiyor.*

"Bitirdim," dedi Jane. "Şimdi çıkıyorum." Tuvaletten çıkıp tekrar kanepeye geçti. Tıbbi tablonun hala sehpanın üzerinde olduğunu gördüm.

"Şimdi oturup bekleyeceğiz," dedi kadın ve silahı kucağında bir sandalyeye yerleşti.

"Biz ne bekliyoruz?" diye sordu.

Kadın ona baktı. Sakince, "Son" dedi.

Jane'in içinden bir ürperti geçti. Aynı zamanda başka bir şey daha hissetti: Karnında bir elin yavaşça yumruğunu sıkması gibi bir sıkışma. Alnında boncuk boncuk terler gibi kasılma ağrılı hale gelirken nefesini tuttu. Beş saniye. On. Yavaşça hafifledi ve derin bir nefes alarak kanepeye yaslandı.

Dr. Tam ona kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Jane yutkundu. "Sanırım doğumdayım."

"Orada bir polisimiz mi var?" dedi Kaptan Hayder.

Gabriel, "Bunun dışarı sızmasına izin veremezsin," dedi. " *Kimsenin onun işinin ne olduğunu bilmesini* istemiyorum . Rehineci onun bir polis tuttuğunu öğrenirse..." Gabriel derin bir nefes aldı ve sessizce, "Medyaya çıkamaz. Hepsi bu," dedi.

Leroy Stillman başını salladı. "İzin vermeyeceğiz. O güvenlik görevlisine olanlardan sonra..." O durdu. "Bunu gizli tutmalıyız."

Hayder, "Orada bir polisin olması bizim avantajımıza olabilir" dedi.

"Affedersiniz?" dedi Maura, Hayder'ın Gabriel'in huzurunda böyle bir açıklama yapmasına şaşırarak.

"Dedektif Rizzoli omuzlarında iyi bir kafaya sahip. Ve bir silahı tutabilir. Bunun nasıl olacağı konusunda bir fark yaratabilir."

"Ayrıca dokuz aylık hamile ve her an doğum yapabilir. Tam olarak ne yapmasını bekliyorsunuz?"

"Sadece bir polis içgüdüsü olduğunu söylüyorum. Bu iyi."

"Şu anda," dedi Gabriel, "karımın izlemesini istediğim tek içgüdü, kendini koruma içgüdüsü. Onu canlı ve güvende istiyorum. O yüzden onun kahramanca olacağına güvenme. Onu oradan defolup gitsin yeter. "

Stillman, "Karınızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız Ajan Dean. Size söz veriyorum," dedi.

"Bu rehineci kim?"

"Hala kimliğini belirlemeye çalışıyoruz."

"O ne istiyor?"

Hayder araya girdi: "Belki Ajan Dean ve Dr. Isles karavandan inip işimize geri dönmemize izin vermeli."

"Hayır, sorun değil," dedi Stillman. "Bilmesi gerekiyor. Elbette bilmesi gerekiyor." Gabriel'e baktı. "Bunda yavaş gidiyoruz, ona sakinleşmesi ve konuşmaya başlaması için bir şans veriyoruz. Kimse incinmediği sürece zamanımız var."

Gabriel başını salladı. "İşte böyle ele alınmalı. Mermi yok, saldırı yok. Sadece hepsini canlı tut."

Emerton seslendi: "Kaptan, elimizde liste var. Personel ve hastaların isimleri hâlâ açıklanamadı."

Stillman, yazıcıdan çıkan sayfayı kaptı ve adları taradı.

"Üzerinde mi?" diye sordu Gabriel.

Bir duraklamadan sonra Stillman başını salladı. "Korkarım öyle." Listeyi Hayder'a verdi. "Altı isim. Rehineci telsizde böyle söyledi. Elinde altı kişi var." Kadının söylediklerini eklemeyi ihmal etti. *Ve hepsine yetecek kadar mermim var.*

"Bu listeyi kim gördü?" dedi Gabriel.

Hayder, "Hastane yöneticisi" dedi. "Ayrıca onu derlemesine kim yardım ettiyse."

"Daha ileri gitmeden karımı çıkar."

"Bunlar sadece isimler. Kimse bilmiyor..."

"Her muhabir, Jane'in polis olduğunu on saniye içinde öğrenebilir."

Maura, "Haklı. Boston'daki bütün suç döven gazeteciler onun adını biliyor," dedi.

Stillman, "Adını listeden sil Mark," dedi. "Başkaları görmeden önce."

"Ya giriş ekibimiz? İçeri girerlerse içeride kimin olduğunu bilmeleri gerekecek. Kaç kişiyi kurtarıyorlar."

herhangi bir giriş ekibine gerek kalmayacak . Sadece o kadını oradan uzaklaştır."

"Eh, konuşma kısmında pek şansımız yok, değil mi?" Hayder, Stillman'a baktı.

"Kızınız merhaba bile demeyi reddediyor."

Stillman, "Sadece üç saat oldu," dedi. "Ona zaman vermeliyiz."

"Ya altı saat sonra? On iki?" Hayder, Gabriel'e baktı. "Karın her an doğum yapabilir."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Gabriel arkadan vurdu. "Orada sadece karım değil, aynı zamanda çocuğum da var. Dr. Tam yanlarında olabilir, ancak doğumda bir şeyler ters giderse, ekipman yok, ameliyathane yok. Yani evet, bunun bir an önce bitmesini istiyorum. . Ama bunu kan gölüne çevirme şansınız varsa olmaz."

" *Bunu* başlatan o. Bundan sonra ne olacağını seçen o."

"O zaman elini zorlama. Burada bir arabulucun var Yüzbaşı Hayder. Onu *kullan* . Ve SWAT ekibini karımdan uzak tut." Gabriel döndü ve karavandan çıktı. Dışarıda, Maura kaldırımda ona yetişti. Sonunda durup yüzünü ona dönmeden önce adını iki kez söylemek zorunda kaldı.

"Eğer işleri batırırlarsa," dedi, "oraya çok erken saldırırlarsa..."

"Stillman'ın ne dediğini duydun. O da tıpkı senin gibi yavaş gitmek istiyor."

Gabriel, lobi girişinin yakınında toplanmış SWAT üniformalı üç polise baktı. "Onlara bak. Harekete geçmeyi umuyorlar. Harekete geçmeyi umuyorlar. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum, çünkü orada bulundum. Bunu kendim hissettim. Etrafta durmaktan, durmadan müzakere etmekten yoruluyorsun. devam edin, çünkü bunun için eğitildiler. O tetiği çekmek için sabırsızlanıyorlar."

"Stillman onunla konuşabileceğini düşünüyor."

Ona baktı. "Kadınla birlikteydin. Dinleyecek mi?"

"Bilmiyorum. Gerçek şu ki, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

"Sudan çıkarıldığını duydum. İtfaiye ve kurtarma ekibi tarafından morga getirilmiş."

Maura başını salladı. "Açıkçası bir boğulmaydı. Hingham Körfezi'nde bulundu."

"Onu kim buldu?"

"Weymouth'ta bir yat kulübündeki bazı adamlar. Boston Polis Teşkilatı cinayet masasından bir ekip zaten davayı araştırıyor."

"Ama Jane'i bilmiyorlar."

"Henüz değil." Onlar için bir fark yaratacak, diye düşündü Maura. İçlerinden biri rehine. Başka bir polisin hayatı söz konusu olduğunda, her zaman bir fark yaratırdı.

"Hangi yat kulübü?" diye sordu Gabriel.

DOKUZ

Mila

Pencerelerde parmaklıklar var. Bu sabah buz, cama kristal bir örümcek ağı gibi kazınmış. Dışarıda ağaçlar var, o kadar çoklar ki ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, minibüsün bizi buraya getirdiği geceden beri tek evrenimiz haline gelen bu oda ve bu ev. Penceremizin dışındaki donda güneş parlıyor. O ormanda çok güzel ve ağaçların arasında yürüdüğümü hayal ediyorum. Yaprakların çatırdaması, dallarda parıldayan buz. Serin, saf bir cennet.

Bu evde cehennem var.

Şimdi kirli karyolalarda uyuyan diğer kızların yüzlerinde bunun yansımasını görüyorum. Huzursuz iniltilerinde, iniltilerinde azabı duyuyorum. Bu odayı altı kişi paylaşıyoruz. Olena burada en uzun süredir ve yanağında çirkin bir çürük var, sert oynamayı seven bir müşteri tarafından bırakılan bir hatıra. Öyle olsa bile, Olena bazen hala savaşıyor. Aramızda bunu yapan tek kişi o, sakinleştirici ilaçlara ve iğnelere rağmen tam olarak kontrol edemeyecekleri tek kişi. Dayaklarına rağmen.

Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyuyorum ve kapı zilinin sesini korkuyla bekliyorum. Canlı bir telden gelen sarsıntı gibidir. Kızların hepsi bu sesle irkilerek uyanırlar ve battaniyelerini göğüslerine sararak doğrulup otururlar. Bundan sonra ne olacağını biliyoruz. Anahtarı kilitte duyuyoruz ve kapımız açılıyor.

Anne, şişman bir aşçı gibi kapıda duruyor, hangi kuzuyu keseceğini acımasızca seçiyor. Her zaman olduğu gibi, bu konuda soğukkanlı davranıyor, sürüsünü tararken çilli yüzü hiçbir duygu göstermiyor. Bakışları karyolalarına büzülmüş

kızların yanından geçiyor ve sonra benim durduğum pencereye kayıyor.

"Sen," diyor Rusça. "Yeni birini istiyorlar."

Diğer kızlara bakıyorum. Gözlerinde gördüğüm tek şey, bu sefer seçilmiş kurban olmadıkları için rahatlama.

"Ne için bekliyorsun?" anne diyor.

ellerim üşüdü; şimdiden midemi bulandıran mide bulantısı hissediyorum. "Ben--kendimi iyi hissetmiyorum. Ve orada hâlâ ağrım var..."

"İlk haftan ve şimdiden ağrın var mı?" Anne iç çekiyor. "Alışmak."

Diğer kızların hepsi yere ya da ellerine bakıyor, benim bakışlarımdan kaçıyor. Bana sadece Olena bakıyor ve gözlerinde acıma görüyorum.

Uysalca Anne'yi odadan dışarı kadar takip ediyorum. Direnmenin cezalandırılmak olduğunu zaten biliyorum ve son protestomdan beri hâlâ yaralarım var. Anne koridorun sonundaki odayı işaret ediyor.

"Yatağın üzerinde bir elbise var. Onu giy."

Odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyor. Pencere, mavi bir arabanın park ettiği garaj yoluna bakıyor. Barlar burada da pencereleri kapatıyor. Büyük pirinç yatağa bakıyorum ve gördüğüm şey bir mobilya parçası değil, işkencemin aleti. elbiseyi alıyorum. Beyaz, bebek kıyafeti gibi, etek ucu fırfırlı. Bunun ne anlama geldiğini hemen anlıyorum ve mide bulantım bir korku düğümüne dönüşüyor. Senden bir çocuğu oynamanı istediklerinde Olena beni uyardı, bu senin korkmanı istedikleri anlamına

geliyor. Çığlık atmanı istiyorlar. Eğer kanarsan bundan zevk alırlar.

Elbiseyi giymek istemiyorum ama korkarım giymem. Odaya yaklaşan ayak seslerini duyduğumda elbiseyi giyiyor ve bir sonraki adım için kendimi hazırlıyorum. Kapı açılıyor ve iki adam içeri giriyor. Bir an bana bakıyorlar ve hayal kırıklığına uğrayacaklarını, çok zayıf ya da çok sade olduğumu düşündüklerini ve arkalarını dönüp gideceklerini umuyorum. Ama sonra kapıyı kapattılar ve takip eden kurtlar gibi bana doğru geldiler.

Uçup gitmeyi öğrenmelisin. Olena'nın bana öğrettiği buydu, acının üzerinde süzülmeyi. Bunu, erkekler beni teslim olmaya zorlarken, kaba elleri bileklerime dolarken, oyuncak bebeğin elbisesini yırtarken yapmaya çalışıyorum. Acım, bedelini ödedikleri şeydir ve ben çığlık atana kadar, ter ve gözyaşları yüzümü sıyırıncaya kadar tatmin olmazlar. *Ah Anja, öldüğün için ne kadar şanslısın!*

Bittiğinde ve kilitli odaya geri döndüğümde, Olena yanıma yatağıma oturdu ve saçımı okşadı. "Şimdi yemek yemelisin" diyor.

başımı sallıyorum. "Sadece ölmek istiyorum."

"Sen ölürsen onlar kazanır. Onların kazanmasına izin veremeyiz."

"Zaten kazandılar." Yan döndüm ve dizlerimi göğsüme sardım, hiçbir şeyin nüfuz edemeyeceği sıkı bir top gibi kıvrıldım. "Zaten kazandılar..."

"Mila, bana bak. Vazgeçtiğimi mi sanıyorsun? Sence ben çoktan öldüm mü?"

Yüzümden yaşları siliyorum. "Senin kadar güçlü değilim."

"Güç değil Mila. Bu nefret. Seni hayatta tutan şey bu." Eğilir ve uzun saçları siyah ipekten bir şelale gibidir. Gözlerinde gördüğüm şey beni korkutuyor. Orada bir ateş yanar; o pek aklı başında değil. Olena uyuşturucu ve delilikle bu şekilde hayatta kalıyor.

Kapı tekrar açılıyor ve Anne odaya göz gezdirirken hepimiz küçüldük. Kızlardan birini işaret ediyor. "Sen, Katya. Bu senin."

Katya kıpırdamadan sadece arkasına bakıyor.

Anne iki adımda ona doğru atılır ve kulağına bir tokat atar. "Git," diye emretti ve Katya tökezleyerek odadan çıktı. Anne kapıyı kilitler.

"Unutma Mila," diye fısıldıyor Olena. "Seni hayatta tutan şeyin ne olduğunu hatırla."

Gözlerine bakıyorum ve görüyorum. *Nefret.*

ON

Gabriel, "Bu bilginin dışarı çıkmasına izin veremeyiz" dedi. "Onu öldürebilir."

Cinayet masası dedektifi Barry Frost şaşkın bir bakışla tepki verdi. Sunrise Yacht Club'ın otoparkında duruyorlardı. Bir esinti kıpırdamadı ve Hingham Körfezi'nde yelkenli tekneler suda ölü halde sürüklendi. Öğleden sonra güneşinin parıltısı altında, Frost'un solgun alnına terle yapışan tutam saç tutamları. İnsanlarla dolu bir odada, büyük olasılıkla gözden kaçıracağınız kişi Barry Frost'tu, sessizce bir köşeye çekilip gülümsediği ve fark edilmeden durduğu adam. Mülayim mizacı, Jane ile ara sıra fırtınalı olan ortaklığının üstesinden

gelmesine yardımcı olmuştu; bu ortaklık, son iki buçuk yılda güven içinde güçlü kökler edinmişti. Şimdi onu önemseyen iki adam, Jane'in kocası ve Jane'in ortağı, ortak bir endişeyle karşı karşıya kaldılar.

"Kimse bize onun içeride olduğunu söylemedi," diye mırıldandı Frost. "Hiçbir fikrimiz yoktu."

"Medyanın öğrenmesine izin veremeyiz."

Frost şok bir nefes verdi. "Bu bir felaket olurdu."

"Bana Jane Doe'nun kim olduğunu söyle. Bana bildiğin her şeyi anlat."

"İnan bana, bunun için elimizden geleni yapacağız. Bize güvenmelisin."

"Ben kenarda oturamam. Her şeyi bilmem gerekiyor."

"Objektif olamazsın. O senin karın."

"Aynen. O benim *karım.* " Gabriel'in sesinde bir panik tınısı belirmişti. Ajitasyonunu dizginlemek için durakladı ve sessizce, "Ne yapardınız? Eğer Alice orada sıkışıp kalsaydı?" dedi.

Frost bir an ona baktı. Sonunda başını salladı. "İçeri gelin. Amiralle konuşuyoruz. Onu sudan çıkardı."

Göz kamaştırıcı güneş ışığından yat kulübünün serin kasvetine adım attılar. İçerisi, Gabriel'in girdiği tüm sahil barları gibi kokuyordu, okyanus havasının kokusu narenciye ve içkiyle karışmıştı. Hingham Körfezi'ne bakan ahşap bir iskeleye tünemiş köhne bir binaydı. Pencerelerde iki portatif klima şıngırdatarak, bardakların şıngırtısını ve konuşmanın alçak uğultusunu boğdu. Salona doğru ilerlerken yerler

gıcırdıyordu. Gabriel, barda duran ve kel bir adamla konuşan iki Boston PD dedektifini tanıdı. Hem Darren Crowe hem de Thomas Moore, Jane'in cinayet masasından meslektaşlarıydı; ikisi de Gabriel'i şaşkın bakışlarla karşıladı.

"Merhaba," dedi Crowe. "FBI'ın bu işe geleceğini bilmiyordum."

"FBI?" dedi kel adam. "Vay canına, bu oldukça ciddileşiyor olmalı." Elini Gabriel'e uzattı. "Boynton'u atla. Ben komodorum, Sunrise Yacht Club."

"Ajan Gabriel Dean," dedi Gabriel, adamın elini sıkarak. Elinden geldiğince resmi oynamaya çalışıyor. Ama Thomas Moore'un şaşkın bakışlarını hissedebiliyordu. Moore burada bir şeylerin doğru olmadığını görebiliyordu.

"Evet, tam da bu dedektiflere onu nasıl bulduğumuzu anlatıyordum. Suda bir ceset görmek büyük bir şok, söyleyeyim size." Durdurdu. "İçki ister misin Ajan Dean? Kulüpte."

"Hayır teşekkürler."

"Ah, doğru. Görev başında, ha?" Skip anlayışlı bir kahkaha attı. "Siz gerçekten kitabına göre oynuyorsunuz, değil mi? Kimse içki almayacak. Neyse, ben alırım." Barın arkasına geçti ve bir bardağa buz küpleri attı. Üstüne votka sıçradı. Gabriel diğer bardaklardaki buz tokuşturmalarını duydu ve salonda oturan, neredeyse tamamı erkek olan bir düzine kulüp üyesine odanın etrafına baktı. Bunlardan herhangi biri gerçekten yelkenli tekne mi yaptı? Gabriel merak etti. Yoksa buraya içmeye mi geldiler?

Skip elinde votkasıyla tezgahın arkasından çıktı. "Her gün olan bir şey değil," dedi. "Hala bu konuda biraz gerginim."

Moore, "Bize cesedi nasıl gördüğünüzü söylüyordunuz," dedi.

"Oh. Evet. Sabah sekiz civarında balonumu değiştirmek için erken geldim. İki hafta sonra bir tekne yarışımız var ve yeni bir tane uçacağım. Üzerinde bir logo var. Yeşil bir ejderha, gerçekten çarpıcı Her neyse, yeni balonumu taşıyarak rıhtıma çıkıyorum ve suda yüzen bir mankenin kayalardan birine takılmış gibi göründüğünü görüyorum. bak ve lanet olsun, eğer kadın değilse. Lanet olasıca güzel bir tane de. Ben de diğer erkekler için bağırdım ve üçümüz onu çıkardık. Sonra dokuzu bir birini aradık."

Votkasından bir yudum aldı ve derin bir nefes aldı. "Hâlâ hayatta olduğunu hiç düşünmemiştik. Yani, cehennem. O kız bize kesinlikle ölü gibi göründü."

Crowe, "Ateş ve Kurtarma'ya da ölü görünmüş olmalı," dedi.

Skip güldü. "Ve profesyonel olmaları gerekiyor. Onlar söyleyemiyorsa kim söyleyebilir?"

"Göster bize" dedi Gabriel. "Onu nerede buldun?"

Hep birlikte salon kapısından iskeleye çıktılar. Su, güneşin parıltısını büyüttü ve Gabriel, Skip'in şimdi gösterdiği kayaları görmek için parlak yansımaya karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Şuradaki sürüyü görüyor musun? Onu şamandıralarla işaretledik, çünkü bu bir seyir tehlikesi. Gelgit yükseldiğinde, orası sadece birkaç santim derinliğinde, bu yüzden onu görmüyorsun bile. Karaya çıkmak gerçekten kolay."

"Dün gelgit kaçtaydı?" Gabriel'e sordu.

"Bilmiyorum. Sabahın 10'u sanırım."

"Bu sürü açığa çıktı mı?"

"Evet. Onu o zaman fark etmeseydim, birkaç saat sonra denize sürüklenebilirdi."

Adamlar bir an sessizce durdular, gözlerini kısarak Hingham Körfezi'ne baktılar. Bir motorlu kruvazör gümbürdeyerek, tekneleri demirlemelerinde sallayan ve direklere çınlayan mandarlar yerleştiren bir uyanış uyandırdı.

"Kadını daha önce hiç gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Eminsin?"

"Böyle görünen bir kız mı? Kesinlikle hatırlardım."

"Ve kulüpte kimse onu tanımadı mı?"

Skip güldü. "Bunu kabul edecek kimse yok."

Gabriel ona baktı. "Neden olmasınlar?"

"Pekala, biliyorsun."

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Kulüpteki bu adamlar..." Skip gergin bir kahkaha attı. "Demek istediğim, bütün bu tekneleri burada demirlemiş görüyorsun? Onları kim kullanıyor sanıyorsun? Eşler değil. Teknelere şehvet eden erkekler, kadınlar değil. Ve burada takılan erkekler. Bir tekne senin evin. evden uzakta." Atlama duraklatıldı. "Her açıdan."

"Birinin kız arkadaşı olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Crowe.

"Lanet olsun, bilmiyorum. Sadece bir ihtimal aklıma geldi. Biliyorsun, gece geç saatte buraya bir hatun getir. Teknende boş boş dolaş, biraz sarhoş ol, biraz kafayı bul. "

"Ya da itilirsin."

"Şimdi bir dakika bekle." Skip endişeli görünüyordu. " *Bu sonuca* atlamayın . Bunlar kulüpteki iyi adamlar. İyi adamlar."

Kim kayıklarında civcivleri beceriyor olabilir, diye düşündü Gabriel.

Skip, "Bu ihtimalden bahsettiğim için bile üzgünüm," dedi. "İnsanlar sürekli sarhoş olup tekneden düşmüyor değil. Herhangi bir tekne olabilirdi, sadece bizimkilerden biri değil." Bir kabin kruvazörünün kör edici derecede parlak suda süzüldüğü Hingham Körfezi'ni işaret etti. "Dışarıdaki tüm trafiği görüyor musun? O gece bir motorlu tekneye takılıp düşmüş olabilir. Gelgitte sürüklendi."

"Yine de," dedi Moore, "bütün üyelerinizin bir listesine ihtiyacımız olacak."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet, Bay Boynton," dedi Moore, sessiz ama hatasız bir otoriteyle. "Bu."

Skip votkasının geri kalanını yuttu. Isı kafa derisini parlak kırmızıya boyamıştı ve teri sildi. "Bu üyeler için *gerçekten* iyi olacak. Burada vatandaşlık görevimizi yapıyoruz ve bir kadını sudan çıkarıyoruz. Şimdi hepimiz şüpheli miyiz?"

Gabriel bakışlarını kıyı şeridinde tekne rampasına çevirdi, burada bir kamyon şimdi bir motorlu tekneyi suya indirmek için geri geliyordu. Diğer üç araç çekici tekneler park

alanında sıralarını bekleyerek sıraya girdi. "Gece güvenliğiniz nasıl, Bay Boynton?" O sordu.

"Güvenlik?" Skip omuz silkti. "Gece yarısı kulüp kapılarını kilitliyoruz."

"Ya iskele? Tekneler mi? Güvenlik görevlisi yok mu?"

"Hiçbir hırsızlık yapmadık. Teknelerin hepsi kilitli. Ayrıca, burası sessiz. Şehre biraz daha yaklaşırsanız, bütün gece rıhtımda asılı duran insanlar bulacaksınız. Bu özel bir küçük. kulüp. Her şeyden uzaklaşmak için bir yer."

Geceleri tekne rampasına inebileceğiniz bir yer, diye düşündü Gabriel. Hemen suya geri dönebilirsin ve kimse bagajını açtığını görmez. Bir ceset çıkarıp Hingham Körfezi'ne attığınızı kimse görmez. Eğer gelgit doğruysa, o ceset adaların hemen ötesinde, doğrudan Massachusetts Körfezi'ne doğru sürüklenecekti.

Ama gelgit geliyorsa değil.

Cep telefonu çaldı. Diğerlerinden uzaklaştı ve aramayı cevaplamadan önce birkaç adım iskeleden aşağı yürüdü.

Maura'ydı. "Bence buraya geri dönmek isteyebilirsin," dedi. "Otopsiyi yapmak üzereyiz."

"Hangi otopsi?"

"Hastane güvenlik görevlisinde."

"Ölüm nedeni açık, değil mi?"

"Başka bir soru geldi."

"Ne?"

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyoruz."

"Hastanedeki biri onu teşhis edemez mi? O onların çalışanıydı."

"Sorun bu," dedi Maura. "O değildi."

Henüz cesedi soymamışlardı.

Gabriel, otopsi odasının dehşetine yabancı değildi ve bu kurbanın görüntüsü, deneyimi kapsamında özellikle şok edici değildi. Sol yanağa doğru açılan tek bir giriş yarası gördü; aksi halde özellikler bozulmamıştı. Adam otuzlu yaşlarındaydı, düzgünce kırpılmış siyah saçları ve kaslı bir çenesi vardı. Kısmen açık göz kapaklarıyla havaya maruz kalan kahverengi gözleri çoktan bulutlanmıştı. Üniformanın göğüs cebine PERRIN yazan bir isim etiketi yapıştırıldı. Masaya bakarken Gabriel'i en çok rahatsız eden şey, kanlı ya da kör gözler değildi; bu adamın hayatına son veren aynı silahın şimdi Jane'i tehdit ettiği bilgisiydi.

"Seni bekledik," dedi Dr. Abe Bristol. Maura bunu en başından izlemek isteyeceğini düşündü.

Gabriel, cüppeli ve maskeli olan Maura'ya baktı, ama cesedin sağ tarafındaki her zamanki yerinde değil, masanın dibinde duruyordu. Bu laboratuvara her girdiğinde, komuta eden, bıçağı tutan kişiydi. Genelde hüküm sürdüğü odada onun kontrolünü bıraktığını görmeye alışık değildi. "Bu otopsiyi yapmıyor musun?" O sordu.

Maura, "Yapamam. Bu adamın ölümüne tanığım," dedi. "Abe bunu yapmak zorunda."

"Ve hala onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

O, başını salladı. "Perrin adında bir hastane çalışanı yok. Ve güvenlik şefi cesedi görmeye geldi. Bu adamı tanımadı."

"Parmak izleri mi?"

"Parmak izlerini AFIS'e gönderdik. Şu ana kadar hakkında bir şey çıkmadı. Ya da tetikçinin parmak izlerinde de."

"Yani elimizde bir John Doe ve bir Jane Doe var mı?" Gabriel cesede baktı. "Bu insanlar da kim?"

Abe, Yoshima'ya "Hadi onu soyunduralım" dedi.

İki adam, cesedin ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardılar, kemeri çözdüler ve pantolonu soyup temiz bir çarşafa koydular. Abe eldivenli elleriyle pantolon ceplerini aradı ama boş buldu. Tarak yok, cüzdan yok, anahtar yok. "Herhangi bir gevşek değişiklik bile yok" dedi.

Yoshima, "En azından bir ya da iki kuruş olacağını düşünürdünüz," dedi.

"Bu cepler temiz." Abe yukarı baktı. "Yepyeni üniforma mı?"

Dikkatlerini gömleğe çevirdiler. Kumaş artık kurumuş kanla sertleşmişti ve onu göğsünden soymak zorunda kaldılar, kaslı göğüsleri ve kalın bir koyu renkli kıl örtüsü ortaya çıktı. Ve yara izleri. Bükülmüş ip kadar kalın, sağ meme ucunun altında bir yara izi; diğeri çapraz olarak karından sol kalça kemiğine doğru kesildi.

Maura, masanın dibindeki konumundan kaşlarını çatarak, "Bunlar ameliyat izleri değil," dedi.

Abe, "Bu adamın oldukça kötü bir kavgada olduğunu söyleyebilirim" dedi. "Bunlar eski bıçak yaralarına benziyor."

"Bu kolları kesmek ister misin?" dedi Yoshima.

"Hayır, onları halledebiliriz. Hadi onu yuvarlayalım."

Kolunu serbest bırakmak için cesedi sol tarafına yatırdılar. Yüzü cesedin sırtına dönük olan Yoshima aniden şöyle dedi: "Vay canına. Bunu görmelisin."

Dövme sol kürek kemiğinin tamamını kaplıyordu. Maura bir göz atmak için eğildi ve sanki canlıymış ve zehirli iğnesi vurmaya hazırmış gibi görüntüden irkildi. Kabuk parlak bir maviydi. İkiz kerpeten adamın boynuna doğru uzanıyordu. Sarmal kuyruk tarafından çevrelenen 13 sayısıydı.

"Bir akrep," dedi Maura usulca.

Yoshima, "Bu oldukça etkileyici bir et etiketi" dedi.

Maura ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Orduda onlara böyle derdik. Morg ünitesinde çalışırken bazı gerçek sanat eserleri gördüm. Kobralar, tarantulalar. Bir adam sevgilisinin adını dövme yaptırmıştı..." Yoshima durakladı. " *Benimkine* yakın bir yerde iğne bulamazsın . "

Diğer kolu da çıkardılar ve şimdi çıplak olan cesedi sırtına geri koydular. Hâlâ genç bir adam olmasına rağmen, eti şimdiden bir travma kaydı oluşturmuştu. Yaralar, dövme. Ve şimdi son hakaret: kurşun sol yanaktan yaralandı.

Abe büyüteci yaranın üzerinde gezdirdi. "Burada bir sararma bölgesi görüyorum." Maura'ya baktı.

"Yakın temas halinde miydiler?"

"Yatağının üzerine eğildi, ateş ettiğinde onu tutmaya çalışıyordu."

"Şu kafatası röntgenlerini görebilir miyiz?"

Yoshima, filmleri bir zarftan çıkardı ve ışık kutusunun üzerine tutturdu. Anteroposteral ve lateral olmak üzere iki

görünüm vardı. Abe, kafatası ve yüz kemiklerinin oluşturduğu hayaletimsi gölgeleri daha yakından görebilmek için ağır bedeniyle masanın etrafında hareket etti. Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra Maura'ya baktı. "Kaç el ateş ettiğini söylemiştin?" O sordu.

"Bir."

"Şuna bir bakmak ister misin?"

Maura ışık kutusuna geçti. "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Olay olduğunda oradaydım."

"Burada kesinlikle iki kurşun var."

" O silahın sadece bir kez ateşlendiğini *biliyorum ."*

Abe masaya geri döndü ve cesedin kafasına baktı. Kurşun deliğinde, kararmış sararmış bölgenin oval halesiyle. "Yalnızca bir giriş yarası var. Silah arka arkaya iki kez ateş ederse, bu tek bir yarayı açıklar."

"Duyduğum bu değildi, Abe."

"Bütün bu karışıklıkta, iki el ateş edildiği gerçeğini gözden kaçırmış olabilirsiniz."

Bakışları hala röntgendeydi. Gabriel, Maura'yı hiç bu kadar kendinden emin görmemişti. O anda, ışık kutusunda parıldayan inkar edilemez kanıtla hatırladıklarını uzlaştırmak için açıkça mücadele ediyordu.

Gabriel, "O odada ne olduğunu anlat Maura," dedi.

"Üç kişiydik, onu zapt etmeye çalışıyorduk," dedi. "Muhafızın silahını tuttuğunu görmedim. Bağlamaya çalışırken bilekliğe odaklandım. Silah patladığında kayışa yeni uzanmıştım."

"Ya diğer tanık?"

"O bir doktordu."

"Ne hatırlıyor? Bir ya da iki silah sesi mi?"

Döndü, bakışları Gabriel'inkilerle buluştu. "Polis onunla hiç konuşmadı."

"Neden?"

"Çünkü kim olduğunu kimse bilmiyor." Sesinde ilk kez endişeli bir tını duydu. "Onu hatırlayan tek kişi benim."

Yoshima telefona döndü. "Balistik'i arayacağım," dedi. "Olay yerinde kaç fişek kaldığını öğrenecekler."

"Hadi başlayalım," dedi Abe ve alet tepsisinden bir bıçak aldı. Bu kurban hakkında bildikleri çok az şey vardı. Gerçek adı, geçmişi ya da ölümünün zamanına ve yerine nasıl geldiği değil. Ama bu otopsi sona erdiğinde, onu herkesten daha yakından tanıyacaklardı.

İlk kesimle Abe tanıştı.

Bıçağı deriyi ve kasları dilimledi, Y insizyonu yaparken kaburgalarını sıyırdı, kesikleri omuzlardan açılıp ksifoid çentikle birleşiyor, ardından karın aşağı doğru tek bir dilim, göbek çevresinde sadece bir dolambaçlı yol vardı. . Maura'nın ustaca ve zarif diseksiyonlarının aksine, Abe acımasız bir verimlilikle çalıştı, kocaman elleri bir kasap gibi hareket ediyordu, parmakları zarif olamayacak kadar şişmandı. Eti kemiğinden ayırdı, sonra ağır hizmet tipi bahçe budama makinelerine uzandı. Her sıkışında bir kaburgadan geçiyordu. Bir adam, bu kurbanın kesinlikle yaptığı gibi, yıllarını fiziğini geliştirmek için kasnaklara ve halterlere karşı zorlayarak geçirebilirdi. Ama kaslı ya da kassız bütün bedenler bir bıçağa ve bir budayıcıya boyun eğerler.

Abe son kaburgayı kesti ve göğüs kemiğini içeren üçgeni kaldırdı. Kemikli kalkanından yoksun bırakılan kalp ve akciğerler şimdi kılıcına maruz kaldı ve onları çıkarmak için uzandı, kolu göğüs boşluğunun derinliklerine battı.

"Dr. Bristol?" dedi Yoshima, telefonu kapatarak. "Az önce Balistik ile konuştum. CSU'nun sadece bir kartuş verdiğini söylediler."

Abe doğruldu, eldivenleri kana bulanmıştı. "İkincisini bulamadılar mı?"

"Laboratuvarda aldıklarının hepsi bu. Sadece bir tane."

"Ben de öyle duydum Abe," dedi Maura. "Tek kurşun."

Gabriel ışık kutusuna geçti. Büyüyen bir dehşet duygusuyla filmlere baktı. Bir atış, iki kurşun, diye düşündü. Bu her şeyi değiştirebilir. Döndü ve Abe'ye baktı. "O kurşunlara bakmam gerek."

"Özellikle bulmayı umduğunuz bir şey var mı?"

"Sanırım neden iki tane olduğunu biliyorum."

Abe başını salladı. "Önce burayı bitirmeme izin ver." Bıçağı hızla damarları ve bağları kesti. Daha sonra tartılmak ve incelenmek üzere kalbi ve ciğerleri çıkardı, sonra karına geçti. Hepsi normal görünüyordu. Bunlar, vücudu kendisine on yıllar boyunca iyi hizmet edecek bir adamın sağlıklı organlarıydı.

Sonunda kafasına doğru hareket etti.

Gabriel, Abe'nin kafa derisini kesip ileri doğru soyup yüzünü çökerterek kafatasını açığa çıkarırken gözünü kırpmadan izledi.

Yoshima testereyi açtı.

O zaman bile, Gabriel testerenin vızıltısıyla, kemiğin gıcırdamasıyla, boşluğa ilk bakışını yakalamak için daha da yaklaşarak odaklanmaya devam etti. Yoshima takkeyi çıkardı ve kan damladı. Abe, beyni serbest bırakmak için neşterle içeri girdi. Kafatası boşluğundan çıkarırken, Gabriel hemen yanındaydı, düşen ilk mermiyi yakalamak için bir leğen tutuyordu.

Büyüteç altında ona bir göz attı, sonra "Diğerini görmem gerek" dedi.

"Ne düşünüyorsun Ajan Dean?"

"Diğer kurşunu bul." Kaba talebi herkesi şaşırttı ve Abe ile Maura'nın şaşkın bakışlar attığını gördü. Sabırsızdı; bilmesi gerekiyordu. Abe, rezeke edilen beyni kesme tahtasına koydu. X-ışınlarını inceleyerek, ikinci merminin yerini saptadı ve ilk dilimle onu, kanamalı bir doku cebine gömülmüş halde buldu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Abe, Gabriel iki mermiyi büyüteç altında döndürürken.

"Aynı kalibre. İkisi de yaklaşık seksen gram..."

"Aynı olmalılar. Aynı silahtan ateşlendiler."

"Ama bunlar aynı değil."

"Ne?"

"İkinci merminin tabanına nasıl oturduğuna bakın. Çok ince ama görebilirsiniz."

Abe öne eğilerek kaşlarını çattı. "Biraz dengesiz."

"Kesinlikle. Bir açıyla."

"Etki onu deforme edebilirdi."

"Hayır, bu şekilde üretildi. Dokuz derecelik bir açıyla, ilkinden biraz farklı bir yörüngeye göndermek için. Kontrollü dağılma için tasarlanmış iki füze."

"Sadece bir kartuş vardı."

"Ve sadece bir giriş yarası."

Maura, ışık kutusunda asılı olan kafatası röntgenlerine kaşlarını çattı. Kafatasının daha sönük parıltısına karşı parlak bir şekilde parlayan iki kurşuna. "Dubleks tur," dedi.

Gabriel, "Bu yüzden yalnızca bir el ateş edildiğini duydunuz," dedi. "Çünkü tek atış vardı. ”

Maura bir an sessiz kaldı, bakışları kafatası filmlerindeydi. Ne kadar dramatik olsa da, X-ışınları o iki merminin yumuşak dokuda bıraktığı yıkımın izini ortaya çıkarmadı. Parçalanmış damarlar, parçalanmış gri madde. Bir ömür boyu sürecek anılar atomize edildi.

"Dubleks mermiler maksimum hasar verecek şekilde tasarlandı" dedi.

"Bu onların satış noktası."

"Neden bir güvenlik görevlisi kendini böyle mermilerle donatsın?"

"Sanırım bu adamın hastane çalışanı olmadığını zaten anladık. Sahte bir üniformayla, sahte bir isim etiketiyle, sadece sakatlamak için değil öldürmek için de tasarlanmış mermilerle silahlanmış olarak içeri girdi. Yapabileceğim tek iyi bir açıklama var." kadar."

Maura usulca, "Kadının ölmesi gerekiyordu," dedi.

Bir an için kimse konuşmadı.

Birdenbire sessizliği bozan Maura'nın sekreterinin sesi oldu. "Dr. Isles?" dedi, interkomdan.

"Evet, Louise?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Ajan Dean'le sizin bilmeniz gerektiğini düşündüm..."

"Bu ne?"

"Caddenin karşısında bir şeyler oluyor."

onbir

Dışarıya koştular, o kadar yoğun bir sıcağa girdiler ki Gabriel sıcak bir banyoya dalmış gibi hissetti. Albany Caddesi kaos içindeydi. Polis hattını yöneten memur, "Geri çekilin! Geri çekilin!" diye bağırıyordu. Muhabirler ileri doğru bastırırken, kararlı bir amip bariyerlerden sızmakla tehdit ediyordu. Terleyen Taktik Operasyon memurları çevreyi daraltmak için çabalıyordu ve içlerinden biri geriye, kalabalığa baktı. Gabriel onun yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü. *O memur da ne olduğunu bilmiyor.*

Birkaç adım ötede duran bir kadına döndü. "Ne oldu?"

O, başını salladı. "Bilmiyorum. Polisler çıldırdı ve binaya doğru yürümeye başladılar."

"Silah sesi mi oldu? Silah sesleri duydunuz mu?"

"Hiçbir şey duymadım. Kliniğe yürüyordum ki hepsinin bağırmaya başladığını duydum."

Abe, "Burası çılgınca," dedi. "Kimse bir şey bilmiyor."

Gabriel komuta ve kontrol karavanına doğru koştu ama bir grup muhabir yolunu kesti. Hayal kırıklığı içinde bir TV kameramanının kolunu tuttu ve onu kendine çekti. "Ne oldu?"

"Hey dostum. Sakin ol."

"Sadece bana ne olduğunu söyle!"

"Bir gedik açtılar. Lanet olası çevrelerinden geçtiler."

"Katil *kaçtı* mı?"

"Hayır. Biri içeri *girdi.* "

Gabriel ona baktı. "Kim?"

"Kim olduğunu kimse bilmiyor."

ME personelinin yarısı konferans odasında toplanmış, televizyon izliyordu. Set yerel haberlere göre ayarlandı; ekranda Zoe Fossey adında sarışın bir muhabir polis bariyerinin tam önünde duruyordu. Arka planda polisler park halindeki araçların arasına dalmış ve sesler kafa karışıklığı içinde bağırıyorlardı. Gabriel pencereden Albany Sokağı'na baktı ve şu anda televizyonda izledikleri sahnenin aynısını gördü.

"... olağanüstü gelişme, açıkçası kimsenin beklemediği bir şey. Adam arkamdan bu çevreden geçti, sanki oraya aitmiş gibi tamamen kayıtsız bir şekilde o kontrollü alana girdi. Polisi hazırlıksız yakalayan da bu olabilir. Artı, adam ağır silahlıydı ve arkamda gördüğünüze çok benzeyen siyah bir üniforma giyiyordu. Onu bu Taktik Operasyon memurlarından biri olarak karıştırmak kolay olurdu..."

Abe Bristol *buna inanabiliyor musun?* burnundan solumak. "Adam caddeden içeri girdi ve geçmesine izin verdiler!"

"... bize ayrıca bir iç polis çemberi olduğu söylendi. Ama burası lobinin içinde, buradan göremiyoruz. Bu adamın ikinci çembere girip girmediğini henüz duymadık. Ama nasıl olduğunu gördüğünüzde dış hattan kolayca geçti, binanın içindeki polisi de şaşırttığını tahmin edebilirsiniz. Eminim rehineciyi zapt etmeye odaklanmışlardır. Muhtemelen bir silahlı adamın içeri girmesini beklemiyorlardı . " _

"Bilmeleri gerekirdi," dedi Gabriel, televizyona inanamayarak bakarak. "Bunu beklemeleri gerekirdi."

"... şimdi yirmi dakika oldu ve adam bir daha ortaya çıkmadı. İlk başta, onun tek başına bir kurtarma operasyonu başlatmaya çalışan, kendinden menkul bir Rambo olduğuna dair spekülasyonlar vardı. Söylemeye gerek yok, sonuçları felaket olabilir. Ama şu ana kadar herhangi bir silah sesi duymadık ve binaya girişinin herhangi bir şiddete yol açtığına dair hiçbir belirti görmedik."

Sunucu araya girdi: "Zoe, bize yeni katılan izleyiciler şaşırtıcı gelişmeyi görebilsin diye o görüntüyü tekrar yayınlayacağız. Yaklaşık yirmi dakika önce gerçekleşti. Kameralarımız onu olduğu gibi canlı yakaladı. . . . "

Zoe Fossey'in resminin yerini bir video klip aldı. Albany Sokağı'nın uzaktan çekilmiş bir görüntüsüydü, konferans odası penceresinden gördükleriyle neredeyse aynı manzara. İlk başta, Gabriel neye odaklanması gerektiğini bile bilmiyordu. Sonra ekranda bir ok belirdi, TV istasyonu tarafından eklenen yardımcı bir grafik, alt kenar boyunca hareket eden karanlık bir figürü işaret etti. Adam kasten polis arabalarının yanından, komuta karakolunun yanından geçti. Yakınlarda duran polislerin hiçbiri davetsiz misafiri durdurmaya çalışmadı, ancak biri onun yönüne kararsızca baktı.

Sunucu, "Burada bu adama daha iyi bakmak için görüntüyü büyüttük," dedi. Görüntü yakınlaştırıldı ve dondu, davetsiz misafirin sırtı şimdi ekranı dolduruyor. "Bir tüfek ve bir tür sırt çantası taşıyor gibi görünüyor. Bu koyu renk giysiler etrafta duran diğer polislerle karışıyor, bu yüzden o zamanki kameramanımız ne gördüğünü anlamadı. İlk başta bir bakışta, bunun giydiği bir Taktik Operasyon üniforması

olduğunu düşünürdünüz. Ancak daha yakından incelediğinizde, takımın bir parçası olduğunu gösteren arkada herhangi bir nişan olmadığını görebilirsiniz."

Video klip birkaç kare ileri yuvarlandı ve omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde bu sefer adamın yüzünde dondu. Uzaklaşan koyu renk saçları ve dar, neredeyse sıska bir yüzü vardı. Beklenmedik bir Rambo. Bu uzun mesafeli kare, kameranın onun özelliklerini yakaladığı tek görüntüydü. Bir sonraki karede sırtı yine kameraya dönüktü. Video klip, adamın lobi kapılarından kaybolana kadar binaya doğru ilerleyişini takip ederek devam etti. Zoe Fossey elinde mikrofonla ekrana geri döndü. "Burada olanlarla ilgili resmi bir açıklama almaya çalıştık ama kimse konuşmuyor Dave."

"Polis biraz utanmış olabilir mi sence?"

"Kibarca söylemek gerekirse. Utançlarına ek olarak, FBI'ın yeni devreye girdiğini duydum."

"İşlerin daha iyi yönetilebileceğine dair pek de ince olmayan bir ipucu?"

"Şey, burada işler şu anda oldukça kaotik."

"Rehinelerin sayısı hakkında henüz bir teyit var mı?"

"Rehine alan kişi, radyo istasyonunu ararken, elinde altı kişi olduğunu iddia etti. O zamandan beri kaynaklardan, sayının muhtemelen doğru olduğunu duydum. Üç hastane çalışanı, bir doktor ve iki hasta. şimdi isimlerini almak için..."

Gabriel öfkeyle televizyona bakarak sandalyesinde kaskatı kesildi. Jane'in kimliğini ortaya çıkarmak için çok hevesli olan kadına. Kim bilmeden onu ölüme mahkum edebilirdi.

"... gördüğünüz gibi, omzumun üzerinden bir sürü bağırışlar oluyor. Bu sıcakta bir sürü yükselen öfke var. Başka bir istasyonun kameramanı, çevreye fazla yaklaşmaya çalışırken yere itildi. Yetkisiz bir kişi çoktan geçti ve polis bunun bir daha olmasına izin vermeyecek. Ama bu, at dışarı çıktıktan sonra ahırın kapısını kapatmak gibidir. Ya da bu durumda içeri girer . "

"Bu Rambo'nun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Dediğim gibi, kimse konuşmuyor. Ama polisin buradan iki blok ötede yasadışı olarak park edilmiş bir arabayı kontrol ettiğine dair haberler aldık."

"Rambo'nun arabası olduğunu mu sanıyorlar?"

"Görünüşe göre. Bir tanık bu adamı arabadan çıkarırken görmüş. Sanırım Rambo'nun bile ulaşıma ihtiyacı var."

"Ama amacı ne?"

"İki olasılığı göz önünde bulundurmalısınız. Birincisi, adam kahraman olmaya çalışıyor. Belki rehinelerden birini tanıyor ve kendi kurtarma operasyonunu başlatıyor."

"Ya ikinci ihtimal?"

"İkinci olasılık korkutucu. Bu adamın bir takviye olması. Rehineciye katılmaya geldi."

Gabriel, birdenbire aklına gelen şey karşısında afallayarak sandalyesinde geriye doğru sallandı.

"Bunun anlamı buydu," dedi yumuşak bir sesle. *"Kalp atıldı."*

Abe onunla yüzleşmek için döndü. "Bir anlamı mı vardı?"

Gabriel ayağa fırladı. "Kaptan Hayder'ı görmem gerek."

"Bu bir aktivasyon kodu," dedi Gabriel. "Jane Doe, ifadeyi yayınlamak için o radyo istasyonunu aradı. Bunu halka duyurmak için."

"Ne için bir aktivasyon kodu?" Hayder'a sordu.

"Silah çağrısı. Takviye."

Hayder homurdandı. "Neden *bana yardım edin beyler demedi?* Neden bir kod kullanıyorsunuz?"

"Hazır değildiniz, değil mi? Hiçbiriniz değildiniz." Gabriel, karavanlı fırında yüzü terden parlayan Stillman'a baktı. "O adam, içinde tanrı bilir-hangi silahlar olan bir sırt çantası taşıyarak çevrenizden geçti. Onun için hazır değildiniz çünkü bir silahlı adamın binaya *girmesini hiç beklemiyordunuz."*

Stillman, "Bunun her zaman bir olasılık olduğunu biliyoruz" dedi. "Çevre kurmamızın nedeni bu."

"Peki bu adam nasıl geçti?"

"Çünkü nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu. Kıyafetleri, teçhizatı. Bu çok iyi düşünülmüştü Ajan Dean. O adam hazırdı."

"Ve Boston PD değildi. Bu yüzden bir kod kullandılar. Sizi şaşırtmak için."

Hayder, komuta karavanının açık kapısına hayal kırıklığı içinde baktı. İki salınımlı vantilatör getirmiş olmalarına ve cadde şimdi öğleden sonranın gölgesine düşmesine rağmen, araç hala dayanılmaz derecede sıcaktı. Dışarıda, Albany Caddesi'nde polislerin yüzleri kıpkırmızı ve ter içinde duruyordu ve muhabirler klimalı haber arabalarına geri çekiliyorlardı. Herkes bir şeyler olmasını bekliyordu. Bir sonraki fırtına öncesi sessizlik.

Stillman, “Mantıklı olmaya başladı” dedi. Müzakereci, Gabriel'in sözlerini derin bir kaşlarını çatarak dinliyordu. "Olayların sırasını düşünün. Jane Doe benimle pazarlık yapmayı reddediyor. Benimle konuşmuyor bile. Bunun nedeni hazır olmaması - önce sırtını örtmesi gerekiyor. Konumunu güçlendirmesi gerekiyor. Telsizi arıyor. ve aktivasyon kodunu yayınladılar. Beş saat sonra sırt çantası olan adam geldi. Çağrıldığı için ortaya çıktı."

"Ve neşeyle intihar görevine mi giriyor?" dedi Hayder. " *Bu kadar* sadık arkadaşları olan var mı ?"

Gabriel, "Bir denizci, şirketi için canını verir," dedi.

" *Kardeşler grubu mu?* Evet, elbette."

"Hiç hizmet etmediğini anlıyorum."

Hayder sıcağında daha da derin bir kızardı. "Bunun bir tür askeri operasyon olduğunu mu söylüyorsun? O zaman bir sonraki adım ne? Bu çok mantıklıysa, bize gündemlerinde ne olduğunu söyle."

"Müzakereler," dedi Gabriel. "Taraftarlar şimdi pozisyonlarını sağlamlaştırdı. Sanırım yakında onlardan haber alacaksınız."

Yeni bir ses araya girdi, "Mantıklı tahmin Ajan Dean. Muhtemelen haklısın."

Hepsi karavana yeni adım atan tıknaz adama bakmak için döndüler. Her zamanki gibi, Ajan John Barsanti ipek bir kravat ve düğmeli bir gömlek giymişti; her zamanki gibi kıyafetleri pek uymadı. Gabriel'in şaşkın şaşkın bakışına, ciddi bir selamlama başıyla karşılık verdi. "Jane için

üzgünüm," dedi. "Bana bu karmaşaya senin de karıştığını söylediler."

"Kimse bana senin olduğunu söylemedi, John."

"Sadece gelişmeleri izliyoruz. Gerekirse yardım etmeye hazırız."

"Neden ta Washington'dan birini gönderelim? Neden Boston saha ofisini kullanmıyorsunuz?"

"Çünkü bu muhtemelen müzakerelere girecek. Tecrübeli birini göndermek mantıklıydı."

İki adam bir süre sessizce birbirlerine baktılar. John Barsanti'nin ortaya çıkmasının tek nedeni deneyim, diye düşündü Gabriel. FBI normalde yerel bir rehine pazarlığını denetlemek için direktör yardımcısının ofisinden bir adam göndermez.

"O zaman anlaşmadan kim sorumlu?" diye sordu Gabriel. "FBI mı? Yoksa Boston Polisi mi?"

"Kaptan Haydar!" Emerton'u aradı. "Hastaneden bir telefon geldi! Hatlarından birinde!"

Gabriel, "Müzakere etmeye hazırlar" dedi. Tıpkı tahmin ettiği gibi.

Stillman ve Barsanti birbirlerine baktılar. Barsanti, "Alın Teğmen," dedi. Stillman başını salladı ve telefona geçti.

Emerton, "Seni hoparlöre aldım," dedi.

Stillman derin bir nefes aldı, ardından bağlan düğmesine bastı. "Merhaba" dedi sakince. "Bu Leroy Stillman."

Bir adam aynı sakinlikle cevap verdi. Güneyli bir ses tonuyla tiz bir ses. "Polis misin?"

"Evet. Ben Teğmen Stillman, Boston Polisi. Kiminle konuşuyorum?"

"Adımı zaten biliyorsun."

"Korkarım bilmiyorum."

"Neden FBI adamına sormuyorsun. Bir FBI adamı var, değil mi? O karavanda seninle birlikte mi duruyor?"

Stillman, Barsanti'ye bir bakış atarak *nereden biliyormuş* ? "Üzgünüm efendim,"

dedi Stillman. "Adını gerçekten bilmiyorum ve kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum."

"Joe."

"Doğru. Joe." Stillman bir nefes verdi. Çok uzak çok iyi. En azından bir isimleri vardı.

"O karavanda seninle birlikte kaç kişi var Leroy?"

"Senin hakkında konuşalım, Joe-"

"Ama FBI orada. Haklı mıyım?"

Stillman hiçbir şey söylemedi.

Joe güldü. "Ortaya çıkacaklarını biliyordum. FBI, CIA, Savunma İstihbaratı, Pentagon. Evet, hepsi kim olduğumu biliyor."

Gabriel, Stillman'ın yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu. *Açıkça bir adamla uğraşıyoruz zulüm sanrıları vardır.*

"Joe," dedi Stillman, "bunu daha fazla uzatmak için bir neden yok. Neden sessizce bitirmekten bahsetmiyoruz?"

"Burada bir TV kamerası istiyoruz. Medyaya canlı yayın. Yapacak bir açıklamamız ve size göstermemiz gereken bir video kasetimiz var."

"Yavaşla. Önce birbirimizi tanıyalım."

"Seni tanımak istemiyorum. Bir TV kamerası gönder."

"Bu bir sorun yaratacak. Bunu daha yüksek bir seviyede çözmem gerekiyor."

"Tam orada duruyorlar, değil mi? Neden dönüp onlara sormuyorsun, Leroy?

Topu yuvarlamak için *daha yüksek seviyeden* isteyin ."

Stillman durakladı. Joe neler olduğunu tam olarak anlamıştı. Sonunda, "Canlı bir medya beslemesine izin veremeyiz" dedi.

"Karşılığında sana ne teklif edersem edeyim?"

"Bu ne olurdu?"

"İki rehine. Biz onları iyi niyet göstergesi olarak gönderiyoruz. Bir kameraman ve bir muhabir gönderiyorsunuz ve hepimiz canlı yayına geçiyoruz. Mesajımız çıkınca iki rehine daha gönderiyoruz. Bu dört kişiyiz. Sana veriyorum Leroy. Televizyonun on dakikalık yayın süresi için dört hayat. Sana nefesini kesecek bir şov sözü veriyorum."

"Bunun amacı ne, Joe?"

"Mesele şu ki, kimse bizi dinlemeyecek. Kimse bize inanmıyor. Koşmaktan yorulduk ve hayatlarımızı geri istiyoruz. Geriye kalan tek yol bu. Bu ülkedeki insanların bizim ne olduğumuzu bilmelerinin tek yolu bu. gerçeği söylemek."

Hayder, konuşmayı kesmek için bir işaret olarak bir parmağını boğazında gezdirdi.

Dur, Joe, dedi Stillman, elini ahizenin üzerine koyarak. Hayder'a baktı.

"Canlı bir TV yayını olup olmadığını bile bileceğini düşünüyor musun?" Hayder'a sordu. "Eğer onu gerçekten yayında olduğuna inandırabilseydik-"

Gabriel, "Bu adam aptal değil," diye kesti. "Onunla oyun oynamayı aklından bile geçirme. Onu geçersen onu kızdırırsın."

"Ajan Dean, belki dışarı çıkabilirsin?"

"Medyanın ilgisini çekmek istiyorlar, hepsi bu! Bırakın söz versinler. Bunu sona erdirmek için gereken buysa, bırakın halka açık konuşsunlar!"

Joe'nun sesi hoparlörden şöyle dedi: "Anlaşma yapmak istiyor musun, istemiyor musun, Leroy? Çünkü bunu zor yoldan da yapabiliriz. Canlı rehineler yerine ölüleri gönderebiliriz. Telafi etmek için on saniyen var. zihin."

Stillman, "Dinliyorum Joe. Sorun şu ki, canlı yayın öylece çekip alabileceğim bir şey değil. Bir TV istasyonunun işbirliğine ihtiyacım var. Bunu bir teybe ifade etmeye ne dersiniz? Bir kamera teslim edelim. Sen ne istersen onu söyle, ihtiyacın olduğu kadar-"

"Ve sonra kaseti gömeceksin, değil mi? Asla gün ışığı görmeyecek."

"Bu benim teklifim Joe."

"İkimiz de daha iyisini yapabileceğini biliyoruz. O komuta karavanında seninle birlikte duran diğer herkes de öyle."

"Canlı TV söz konusu değil."

"O zaman size söyleyecek başka bir şeyimiz yok. Hoşçakalın."

"Beklemek--"

"Evet?"

"Ciddi misin? Rehineleri serbest bırakmak konusunda mı?"

"Pazarlığın üzerine düşeni yerine getirirsen. Bir kameraman ve bir muhabirin burada olanlara tanık olmasını istiyoruz. *Gerçek bir* muhabir, sahte basın kartı olan bir polis değil."

"Yap," dedi Gabriel. "Bunu bitirmenin yolu bu olabilir."

Stillman alıcıyı kapattı. "Canlı TV masada değil Ajan Dean. Asla olmaz."

"Lanet olsun, eğer gereken buysa, onlara *verin* !"

"Leroy?" Yine konuşan Joe'ydu. "Siz hala orada mısınız?"

Stillman bir nefes aldı. Dedi ki: "Joe, anlamalısın. Zaman alacak. Bunu yapmaya istekli bir muhabir bulmamız gerekecek. Hayatını riske atacak birini-"

"Konuşacağımız tek bir muhabir var."

"Bekle. Kimseyi belirtmedin."

"Geçmişi biliyor. Ödevini yaptı."

"Bu muhabirin yapacağını garanti edemeyiz-"

"Peter Lukas, *Boston Tribünü.* Ara onu."

"Joe--"

Bir tıklama, ardından çevir sesi geldi. Stillman Hayder'a baktı. "Sivil göndermiyoruz. Bu onlara daha fazla rehine verecek."

Gabriel, "Önce iki kişiyi serbest bırakacağını söyledi" dedi.

"Buna inanıyor musun?"

"Onlardan biri benim karım olabilir."

"Bu muhabirin bunu kabul edeceğini nereden bileceğiz?"

"Hayatının en büyük hikayesi ne olabilir? Bir gazeteci bunu yapabilir."

Barsanti, "Sanırım burada kimsenin cevaplamadığı bir soru daha var. Peter Lukas da kim? *Boston Tribune* muhabiri mi? Neden özellikle onu soruyorsun?"

Onu arayalım, dedi Stillman. "Belki biliyordur."

ON İKİ

Hala hayattasın. Hayatta olmalısın. Olmasaydın, bilirdim, hissederdim. Değil mi?

Gabriel, Maura'nın ofisindeki kanepeye yığıldı, başı ellerinin arasında, başka ne yapabileceğini düşünmeye çalışıyordu ama korku her türlü mantığı bulandırmaya devam ediyordu. Bir denizci olarak ateş altında soğukkanlılığını hiç kaybetmemişti. Şimdi odaklanamıyordu bile, otopsiden beri peşini bırakmayan, masanın üzerinde yatan başka bir bedenin görüntüsünü engelleyemiyordu.

Sana hiç seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

Kapının açıldığını duymadı. Ancak Maura karşısındaki sandalyeye oturup iki kupayı sehpaya koyduğunda sonunda

başını kaldırdı. Maura'ya bakarak, her zaman sakin, her zaman kontrol altında, diye düşündü. Küstah ve huysuz karısının aksine. Bu kadar farklı iki kadın, yine de bir şekilde onun tam olarak anlayamadığı bir dostluk kurmuşlardı. Maura kahveyi işaret etti. "Siyahı seviyorsun, değil mi?"

"Evet teşekkürler." Bir yudum aldı, sonra tekrar yerine koydu, çünkü gerçekten istemiyordu.

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu.

Yüzünü ovuşturdu. "Aç değilim."

"Yorgun görünüyorsun. Burada biraz dinlenmek istersen sana bir battaniye getireyim."

"Uyumamın imkanı yok. O çıkana kadar olmaz."

"Anne babasına ulaştın mı?"

"Aman Tanrım." Kafasını salladı. "Bu bir çileydi. En zor kısım, onları bir sır olarak saklamaları gerektiğine ikna etmekti. Buraya gelemezler, arkadaşlarını arayamazlar. Neredeyse onlardan saklamalı mıydım diye düşünüyorum."

"Rizzoliler bilmek isterler."

"Ama sır saklama konusunda iyi değiller. Ve eğer bu ortaya çıkarsa kızlarını öldürebilir."

Bir an sessizce oturdular. Tek ses, klimanın havalandırmasından esen soğuk havanın tıslamasıydı. Masanın arkasındaki duvarda zarif çerçeveli çiçek baskıları vardı. Ofis kadını yansıtıyordu: temiz, kesin, beyin.

Sessizce, "Jane kurtuldu. Bunu ikimiz de biliyoruz. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak," dedi.

"Onun ateş hattından uzak durmasını istiyorum."

"O aptal değil."

"Sorun şu ki, o bir polis."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Kahraman olmaya çalışırken kaç polis öldürüldü?"

"O hamile. Riske atmayacak."

"Numara?" Ona baktı. "Bu sabah hastaneye nasıl düştüğünü biliyor musun? Sanık kontrolden çıktığında mahkemede ifade veriyordu. Ve karım - benim *harika* karım -

boyun eğdirmek için savaşa girdi. İşte o zaman suyu geldi."

Maura uygun bir şekilde şok olmuş görünüyordu. "Bunu gerçekten yaptı mı?"

"Jane'in yapmasını beklediğin şey tam olarak bu."

"Sanırım haklısın," dedi Maura başını sallayarak. "İkimizin de bildiğimiz ve sevdiğimiz Jane bu."

"Bir kereliğine, sadece bu seferlik, korkağı oynamasını istiyorum. Onun bir polis olduğunu unutmasını istiyorum." O güldü. "Sanki beni hiç dinleyecekmiş gibi . "

Maura da gülümsemeden edemedi. "O hiç mi?"

Ona baktı. "Nasıl tanıştığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Stony Brook Rezervasyonu, değil mi?"

"Şu ölüm sahnesi. İlk tartışmamıza girmemiz yaklaşık otuz saniyemizi aldı. Alanından çıkmamı emretmeden beş dakika kadar önce."

"Pek umut verici bir başlangıç değil."

"Ve birkaç gün sonra silahını bana doğrulttu." Maura'nın şaşkın bakışları üzerine ekledi: "Ah, haklıydı."

"Bunun seni korkutmamasına şaşırdım."

"Korkutucu bir kadın olabilir."

"Ve sen onun korkutmadığı tek erkek olabilirsin."

Ama onun hakkında sevdiğim şey buydu, dedi Gabriel. "Jane'e baktığında dürüst ve cesur olduğunu görüyorsun. Kimsenin gerçekte ne düşündüğünü söylemediği bir ailede büyüdüm. Annem babamdan, babam annemden nefret ederdi. Çoğu insanın yalan söyleyerek bu şekilde yaşadığını sanıyordum. Ama Jane yapmıyor. Başını ne kadar belaya soksa da tam olarak ne düşündüğünü söylemekten korkmuyor." Durdurdu. Sessizce eklendi:

"Beni endişelendiren de bu."

"Söylememesi gereken bir şey söyleyeceğini."

"Jane'i itersen hemen geri çekilir. Bir kez olsun, sessiz kalacağını umuyorum. Sadece köşedeki korkmuş hamile kadını oyna. Onu kurtaran tek şey bu olabilir."

Cep telefonu çaldı. Hemen ona uzandı ve ekranda gördüğü sayı nabzını dörtnala attı. "Gabriel Dean," diye yanıtladı.

"Şu anda neredesin?" dedi Dedektif Thomas Moore.

"Dr. Isles'ın ofisinde oturuyorum."

"Orada görüşürüz."

"Bekle, Moore. Ne var?"

"Joe'nun kim olduğunu biliyoruz. Tam adı Joseph Roke, otuz dokuz yaşında. Bilinen son adresi Purcellville, Virginia."

"Onu nasıl teşhis ettin?"

"Arabasını hastaneden yaklaşık iki blok ötede terk etti. Silahlı bir adamın arabadan çıktığını gören bir tanığımız var ve o TV video kasetindeki adam olduğunu doğruluyor. Direksiyon simidinin her yerinde parmak izleri var."

"Bekle. Joseph Roke'un parmak izleri dosyada mı?"

"Askeri kayıtlar. Bak, hemen geleceğim."

"Başka ne biliyorsun?" dedi Gabriel. Moore'un sesindeki aciliyeti duymuştu ve dedektifin henüz ona söylemediği bir şey olduğunu biliyordu. "Söyle bana."

"Tutuklama emri var"

"Ne suçlaması?"

"O... bir cinayetti. Ateş etme."

"Kurban kimdi?"

"Yirmi dakikaya orada olurum. Oraya vardığımda bunu konuşabiliriz."

"Kurban kimdi?" Gabriel tekrarladı.

Moore içini çekti. "Bir polis. İki ay önce Joseph Roke bir polisi öldürdü."

Moore, "Rutin bir trafik durağı olarak başladı" dedi. "Olay, polis memurunun kruvazörüne monte edilmiş video kamera tarafından otomatik olarak kaydedildi. New Haven PD tüm videoyu eklemedi, ama işte bana e-postayla gönderdikleri donmuş kare görüntülerin ilki." Moore fareyi tıkladı ve dizüstü bilgisayarında bir fotoğraf belirdi. Fotoğrafta, kruvazörünün önüne park etmiş bir araca doğru yürürken yolda yakalanan New Haven polis memurunun arkası görülüyordu. Diğer arabanın arka plakası görüldü.

Moore, "Bu bir Virginia plakası," dedi. "Görüntü iyileştirme ile daha net görebilirsiniz. Bu öğleden sonra bulduğumuz arabanın aynısı, tıp merkezinden birkaç blok ötede Harrison Caddesi'ne yasadışı olarak park etmiş." Gabriel'e baktı. "Joseph Roke tescilli sahibidir."

"Virginia'lı olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"İki ay önce Connecticut'ta ne yapıyordu?"

"Bilmiyoruz. Şu anda Boston'da ne yaptığını da bilmiyoruz. Onunla ilgili elimdeki tek şey New Haven PD'nin bir araya getirdiği oldukça kabataslak biyografik profil." Dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Ve bu. Bir çekim kameraya yakalandı. Ama bu fotoğraflarda gördüğünüz tek şey bu değil."

Gabriel, Roke'un aracına odaklandı. Arka camdan görünümde. "Yolcu var" dedi. "Roke'un yanında oturan biri var."

Moore başını salladı. "Görüntü geliştirme ile, bu yolcunun uzun siyah saçları olduğunu açıkça görebilirsiniz."

Maura ekrana bakarak, "Bu o," dedi. "Ben Jane Doe."

"Bu da iki ay önce New Haven'da birlikte oldukları anlamına geliyor."

"Geri kalanını bize göster," dedi Gabriel.

"Son resme gitmeme izin ver-"

"Hepsini görmek istiyorum."

Moore durdu, eli farenin üzerindeydi. Gabriel'e baktı. "Gerçekten gerek yok," dedi sessizce.

"Belki yaparım. Bana tüm sekansı göster."

Bir tereddütten sonra, Moore fareyi tıklatarak bir sonraki fotoğrafa geçti. Polis memuru şimdi Roke'un penceresinde durmuş, birkaç saniye içinde hayatına son verecek olan adama bakıyordu. Polisin eli silahının üzerindeydi. Sadece uyarıcı bir duruş mu? Yoksa katilinin yüzüne baktığına dair bir sezgisi var mıydı?

Moore bir sonraki resme geçmeden önce bir kez daha tereddüt etti. Bunları zaten görmüştü; önünde hangi dehşetlerin yattığını biliyordu. Fareye tıkladı.

Görüntü, tüm ürkütücü ayrıntılarıyla yakalanmış bir andaydı. Polis memuru hâlâ ayaktaydı ve silahı kılıfından çıkmıştı. Kafası kurşunun çarpmasıyla geriye döndü, yüzü parçalanmanın ortasında kaldı, eti kanlı bir sis içinde patladı. Dördüncü ve son bir fotoğraf diziyi tamamladı. Memurun cesedi şimdi, tetikçinin arabasının yanında yolda yatıyordu. Bu sadece dipnottu, ancak Gabriel'in aniden öne eğilmesine neden olan görüntü buydu. Arabanın arka camına baktı. Daha önceki üç görüntüde görünmeyen bir siluetde.

Maura da gördü. "Roke'un arka koltuğunda biri var," dedi.

Moore, "İkinizin de görmesini istediğim şey buydu," dedi. "Roke'un arabasında üçüncü bir kişi vardı. Belki saklanıyor ya da arka koltukta uyuyor. Erkek mi kadın mı olduğunu anlayamıyorsunuz. Tek görebildiğiniz kısa saçlı, vurulduktan hemen sonra ortaya çıkan bu kafa. " Gabriel'e baktı.

"Henüz görmediğimiz veya duymadığımız üçüncü bir ortak daha var. New Haven'da onlarla birlikte olan biri. Bu aktivasyon kodu birden fazla kişiye verilmiş olabilir."

Gabriel'in bakışları hala ekranda perçinlenmişti. O gizemli silüette. "Askeri sicili olduğunu söylemiştin."

"Bu şekilde parmak izlerini eşleştirdik. 1990'dan 92'ye kadar orduda görev yaptı."

"Hangi birim?" Moore hemen cevap vermeyince Gabriel ona baktı. "Ne yapmak için eğitildi?"

"EOD. Patlayıcı mühimmat imhası."

"Bombalar mı?" dedi Maura. Şaşkınlıkla Moore'a baktı. "Onları nasıl silahsızlandıracağını biliyorsa, muhtemelen onları nasıl inşa edeceğini de biliyor."

Gabriel, "Yalnızca iki yıl yattığını söylemiştin," dedi. Kendi sesi ona ürkütücü bir şekilde sakin geldi. Soğukkanlı bir yabancının.

Moore, "Kuveyt'e gittiğinde denizaşırı ülkelerde... sorunları vardı" dedi. "Onursuz bir terhis aldı."

"Neden?"

"Emirlere uymayı reddetmek. Bir subaya vurmak. Birimindeki diğer adamlarla tekrarlanan çatışmalar. Duygusal olarak dengesiz olduğuna dair bazı endişeler vardı. Paranoyadan muzdarip olabileceğine dair bazı endişeler vardı."

Moore'un sözleri, Gabriel'in ciğerlerinden gelen nefesi vuran, ardı ardına darbeler gibi hissetmişti. "İsa," diye mırıldandı. "Bu her şeyi değiştirir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Maura.

Ona baktı. "Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Onu *şimdi çıkarmalıyız.* "

"Müzakereler ne olacak? Yavaş ilerlemeye ne dersiniz?"

"Burada geçerli değil. Bu adam dengesiz olmasının yanı sıra şimdiden bir polisi öldürdü."

Moore, "Jane'in polis olduğunu bilmiyor," dedi. "Ve öğrenmesine izin vermeyeceğiz. Bak, burada da aynı ilkeler geçerli. Bir rehine krizi ne kadar uzun sürerse, genellikle o kadar iyi olur. Müzakere işe yarar."

Gabriel dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Bunu yapan biriyle nasıl pazarlık yaparsın *?* "

"Yapılabilir. Yapılması gerekiyor."

" Orada *senin* karın değil!" Maura'nın şaşkın bakışlarını gördü ve sakinleşmeye çalışarak arkasını döndü.

Sıradaki konuşan Moore oldu, sesi sakindi. Nazik. "Şu anda ne hissediyorsun - neler yaşıyorsun - orada bulundum, biliyorsun. Neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak biliyorum. İki yıl önce, karım Catherine, bir adam tarafından kaçırıldı. belki hatırlarsın. Warren Hoyt."

Cerrah. Elbette, Gabriel onu hatırladı. Gece geç saatlerde kadınların uyuduğu evlere sızan adam, yatak odalarında bir canavar bulmak için uyanır. Gabriel'i bir yıl önce Boston'a ilk getiren şey Hoyt'un işlediği suçların sonucuydu. Cerrah, aniden fark etti, hepsini birbirine bağlayan ortak bağdı. Moore ve Gabriel, Jane ve Maura. Hepsine bir şekilde aynı kötülük dokunmuştu.

Moore, "Hoyt'un onu tuttuğunu biliyordum" dedi. "Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu kurtarmayı düşünemezdim. Hayatımı onunkiyle değiş tokuş edebilseydim, bunu bir çırpıda yapardım. Ama tek

yapabildiğim saatlerin akıp gidişini izlemekti. En kötüsü, ona ne yaptığını *biliyordum* . Diğer kurbanlarının otopsilerini izlemiştim. Neşteriyle yaptığı her kesiği gördüm. Yani evet, tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ve inan bana, Jane'i oradan canlı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.Sadece meslektaşım olduğu için ya da sen onunla evli olduğun için değil.Ona mutluluğumu borçlu olduğum için. Catherine'i kim buldu. Onun hayatını kurtaran kişi Jane."

Sonunda Gabriel ona baktı. "Bu insanlarla nasıl pazarlık yapacağız?"

"Tam olarak ne istediklerini bulmamız gerekiyor. Kapana kısılmış olduklarını biliyorlar. Bizimle konuşmaktan başka çareleri yok, bu yüzden onlarla konuşmaya devam ediyoruz. Başka rehine durumlarıyla uğraştınız, yani müzakerecinin oyun kitabını biliyorsunuz. .Sırf sen öbür taraftasın diye kurallar değişmedi. Karını, duygularını bu denklemden çıkarmalısın."

"Yapabildin mi?"

Moore'un sessizliği soruyu yanıtladı. Elbette yapamazdı.

Ben de yapamam.

onüç

Mila

Bu gece bir partiye gidiyoruz.

Anne bize önemli kişilerin orada olacağını, bu yüzden en güzel görünmemiz gerektiğini söylüyor ve bu durum için bize yeni kıyafetler verdi. Siyah kadife bir elbise giyiyorum, eteği o kadar dar ki yürümekte zorlanıyorum ve minibüse

binebilmek için eteği kalçalarıma kadar çekmem gerekiyor. Diğer kızlar ipek ve saten bir hışırtı içinde yanıma kayıyorlar ve çatışan parfüm buketlerinin kokusunu alıyorum. Makyaj kremlerimiz, rujlarımız ve maskara fırçalarımızla saatler geçirdik ve şimdi bir Kabuki oyununda sahne alacak maskeli bebekler gibi oturuyoruz. Gördüğün hiçbir şey gerçek değil. Kirpikler, kırmızı dudaklar veya kızaran yanaklar değil. Minibüs soğuk ve birbirimize karşı titreyerek Olena'nın bize katılmasını bekliyoruz.

Amerikalı şoför camdan dışarı şimdi gitmemiz gerektiğini, yoksa geç kalacağımızı söylüyor. Sonunda Anne, Olena'yı peşinden çekerek evden çıkar. Olena öfkeyle Annenin elini sıkıyor ve yolun geri kalanını kendi başına yürümeye devam ediyor. Yüksek Çin yakalı ve uyluğuna kadar uzanan yan yırtmaçlı uzun, yeşil ipek bir elbise giyiyor. Siyah saçları düz ve omuzlarına kadar sallanıyor. Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim ve o minibüse geçerken ona bakıyorum. Uyuşturucular onu her zamanki gibi sakinleştirdi, uysallaştırdı, ama aynı zamanda dengesini de bozdu ve topuklu ayakkabılarıyla sallandı.

Sürücü, "Girin, binin" diye emir verir.

Anne, Olena'nın minibüse binmesine yardım etmelidir. Olena benim önümdeki koltuğa kayıyor ve hemen pencereye yığılıyor. Anne kapıyı kapatıyor ve sürücünün yanına tırmanıyor.

"Zamanı geldi" diyor ve evden uzaklaşıyoruz.

Bu partiye neden gittiğimizi biliyorum; Bizden ne beklendiğini biliyorum. Yine de bu bir kaçış gibi geliyor çünkü haftalardır ilk kez evden çıkmamıza izin veriliyor ve

asfalt yola dönerken hevesle yüzümü pencereye dayadım. İşareti görüyorum: DEERFIELD

YOL.

Uzun bir süre araba kullanıyoruz.

Yol işaretlerini izliyorum, geçtiğimiz kasabaların isimlerini okuyorum. RESTON ve ARLINGTON ve WOODBRIDGE. Diğer arabalardaki insanlara bakıyorum ve acaba içlerinden biri yüzümdeki sessiz yalvarışı görebiliyor mu? Biri umursadıysa. Yan şeritte bir kadın sürücü bana baktı ve bir an gözlerimiz buluştu. Sonra dikkatini tekrar yola verir. Gerçekten ne gördü? Sadece siyah elbiseli kızıl saçlı bir kız, iyi vakit geçirmek için dışarı çıkıyor. İnsanlar görmeyi umdukları şeyi görürler. Korkunç şeylerin güzel görünebileceği asla akıllarına gelmez.

Uzakta geniş bir şerit olan suyu bir an için yakalamaya başladım. Minibüs nihayet durduğunda, büyük bir motorlu yatın demirlediği bir iskeleye park ediyoruz. Bu geceki partinin bir teknede olmasını beklemiyordum. Diğer kızlar onu görmek için boyunlarını uzatıyorlar, bu devasa yatın içinde nasıl göründüğünü merak ediyorlar. Ve biraz da kork.

Anne, minibüsün kapısını kaydırarak açar. "Bunlar önemli adamlar. Hepiniz gülümseyeceksiniz ve mutlu olacaksınız. Anlıyor musunuz?"

"Evet anne" diye mırıldanıyoruz.

"Çıkmak."

Minibüsten inerken Olena'nın boğuk bir sesle, "Siktir git anne," dediğini duydum.

ama onu başka kimse duymuyor.

Topuklu ayakkabılar üzerinde sendeleyerek, elbiselerimizin içinde titreyerek, rampadan tek sıra halinde kayığa doğru yürüyoruz. Güvertede bir adam bizi bekliyor. Bu arada Anne onu selamlamak için acele ediyor, bu adamın önemli olduğunu biliyorum. Bize üstünkörü bir bakış atıyor ve başıyla onaylıyor. İngilizce olarak Anne'ye şöyle diyor: "Onları içeri al ve içlerine birkaç içki al. Misafirlerimiz geldiğinde onların havasında olmalarını istiyorum."

"Evet, Bay Desmond."

Adamın bakışları, korkulukların yanında sallanan Olena'ya takıldı. "Bu yine başımıza bela açacak mı?"

"Hapları aldı. Sessiz olacak."

"Eh, olsa iyi olur. Bu gece rol yapmasını istemiyorum."

"Git," Anne bizi yönlendiriyor. "İçeri."

Kapıdan kulübeye giriyoruz ve ilk bakışımla gözlerim kamaşıyor. Başımızın üzerinde kristal bir avize parıldıyor. Koyu ahşap paneller, krem rengi süet kanepeler görüyorum. Bir barmen bir şişe açar ve beyaz ceketli bir garson bize flüt şampanya getirir.

"İç" diyor Anne. "Oturacak ve mutlu olacak bir yer bulun."

Her birimiz bir flüt alıp kabinin etrafına dağıldık. Olena kanepede yanımda oturuyor, şampanyasını yudumluyor, uyluğunun üst kısmı yarıktan görünecek şekilde bacak bacak üstüne atıyor.

Anne, Olena'yı Rusça, "Seni izliyorum" diye uyarıyor.

Olena omuz silkiyor. "Diğer herkes de öyle."

Barmen, "Buradalar" der.

Anne, Olena'ya son bir tehditkar bakış attıktan sonra bir kapı aralığından geri çekilir.

"Şişman yüzünü nasıl saklaması gerektiğini gördün mü?" diyor Olena. "Kimse *ona bakmak istemiyor.* "

"Şşş," diye fısıldıyorum. "Başımızı belaya sokma."

"Fark etmediysen, sevgilim küçük Mila, zaten başımız belada."

Meslektaşlar arasında kahkahalar ve içten selamlar duyuyoruz. Amerikalılar. Kabin kapısı açılıyor ve dört adam içeri girerken bütün kızlar dimdik durup gülümsüyorlar. Biri bizi güvertede karşılayan ev sahibi Bay Desmond. Üç misafirinin hepsi erkek, hepsi takım elbiseli ve kravatlı güzel. İkisi genç ve zinde, sporcuların kendinden emin zarafetiyle yürüyen adamlar. Ama üçüncü adam daha yaşlı, büyükbabam kadar yaşlı ve çok daha kilolu, tel çerçeveli gözlükleri ve kaçınılmaz kelliğe yol açan grileşen saçları var. Misafirler odanın etrafına bakıyor, bizi açık bir ilgiyle teftiş ediyor.

Yaşlı adam, "Birkaç yenisini getirdiğinizi görüyorum," dedi.

"Yine eve gelmelisin Carl. Bakalım elimizde ne var." Bay Desmond barı işaret ediyor. "İçecek bir şey var mı beyler?"

Yaşlı adam, "Skoç iyi olur" diyor.

"Peki ya sen Phil? Richard?"

"Benim için de aynı."

"Şampanya iyi gider."

Teknenin motorları şimdi gürlüyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve hareket ettiğimizi, nehre doğru gittiğimizi

görüyorum. İlk başta erkekler bize katılmazlar. Bunun yerine barın yanında oyalanıyorlar, içkilerini yudumluyorlar, sadece birbirleriyle konuşuyorlar. Olena ve ben İngilizceyi anlıyoruz, ancak diğer kızlar çok az şey biliyor ve mekanik gülümsemeleri kısa sürede can sıkıntısına dönüşüyor. Adamlar iş tartışıyorlar. Sözleşmeler, teklifler, yol koşulları ve kayıplar hakkında konuştuklarını duyuyorum. Kim, hangi sözleşme için ve ne kadar yarışıyor? Partinin gerçek nedeni bu; önce iş, sonra eğlence. İçkilerini bitirirler ve barmen bir tur daha doldurur. Fahişeleri becermeden önce birkaç son şaka. Üç misafirin ellerinde alyansların parıltısını görüyorum ve bu adamların temiz çarşaflı büyük yataklarda karılarıyla seviştiğini hayal ediyorum. Kocalarının başka yataklarda benim gibi kızlara ne yaptığını bilmeyen kadınlar.

Şimdi bile adamlar bize bakıyor ve akşamın çilesini tahmin ederek ellerim terlemeye başlıyor. Büyük olan Olena'ya bakmaya devam ediyor.

Ona gülümsüyor ama ağzının içinde bana Rusça diyor ki: "Ne domuz. Acaba geldiğinde o da mı bakıyor?"

"Seni duyabiliyor," diye fısıldadım.

"Tek kelime bile anlamıyor."

"Bunu bilmiyorsun."

"Bak, gülümsüyor. Sana ne kadar yakışıklı olduğunu söylediğimi sanıyor."

Adam boş bardağını bara koyup bize doğru ilerliyor. Sanırım Olena ile birlikte olmak istiyor, bu yüzden kanepede ona yer açmak için ayağa kalktım. Ama uzandığı şey benim bileğim ve gitmeme engel oluyor.

"Merhaba" diyor. "İngilizce biliyor musunuz?"

Başımla onayladım; boğazım cevap veremeyecek kadar kurudu. Ona sadece dehşet içinde bakabilirim. Olena kanepeden kalktı, bana anlayışlı bir bakış attı ve uzaklaştı.

"Kaç yaşındasın?" O sorar.

"Ben... Ben on yedi yaşındayım."

"Çok genç görünüyorsun." Hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor.

"Hey Carl," diye sesleniyor Bay Desmond. "Neden onu küçük bir gezintiye çıkarmıyorsun?"

Zaten, diğer iki konuk arkadaşlarını seçti. İçlerinden biri şimdi Katya'yı koridordan uzaklaştırıyor.

Ev sahibimiz, "Herhangi bir kamara uygundur" diye ekliyor.

Carl bana bakıyor. Sonra eli bileğimi sıktı ve beni koridordan aşağı yönlendirdi. Beni parıldayan ahşapla kaplı güzel bir kamaraya çekiyor. Kapıyı kilitlerken kalbim hızla çarparken geri çekildim. Bana döndüğünde, pantolonunun çoktan şişmiş olduğunu görüyorum.

"Ne yapacağını biliyorsun."

Ama yapmıyorum; Ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden ani darbe karşısında şok oldum. Tokatı beni dizlerimin üzerine çökertti ve ben şaşkınlıkla ayaklarına kapandım.

"Dinlemiyor musun? Seni aptal sürtük."

Başımı sallayıp yere bakarak başımı salladım. Aniden oyunun ne olduğunu, ne istediğini anlıyorum. "Çok kötüyüm," diye fısıldıyorum.

"Cezalandırılman gerekiyor."

Aman Tanrım. Bu bir an önce bitsin.

"Söyle!" o çırpınır.

"Cezalandırılmam gerekiyor."

"Kıyafetlerini çıkar."

Şimdi titreyerek, tekrar vurulmaktan korkarak itaat ediyorum. Elbisemin fermuarını açtım, çoraplarımı ve iç çamaşırımı çıkardım. Bakışlarımı indirdim; iyi bir kız saygılı olmalıdır. Kendimi ona açarken yatağa uzanırken tamamen sessizdim. Direnç yok, sadece itaat. Soyunurken bana bakıyor, uysal et görüşünün tadını çıkarıyor. Üzerime tırmandığında tiksintimi yuttum, nefesi viskiyle keskindi. Gözlerimi kapatıyorum ve motorların homurtusuna, suyun gövdeye çarpmasına odaklanıyorum. Bedenimin üzerinde süzülüyorum, o beni iterken hiçbir şey hissetmiyorum. O homurdanıp gelirken.

Bitirdiğinde giyinmemi bile beklemiyor. Sadece kalkar, kıyafetlerini giyer ve kamaradan dışarı çıkar. Yavaşça, oturuyorum. Teknenin motorları alçak bir mırıltıya kadar sessizleşti. Pencereden dışarı baktığımda karaya döndüğümüzü görüyorum. Parti bitti. Sonunda kamaradan çıktığımda, tekne tekrar yanaştı ve misafirler gitti. Bay Desmond barda şampanyanın son yudumunu içiyor ve Anne kızlarını bir araya getiriyor.

"O sana ne söyledi?" bana soruyor.

omuz silkiyorum. Desmond'ın gözlerinin beni incelediğini hissedebiliyorum ve yanlış bir şey söylemekten korkuyorum.

"Neden seni seçti? Dedi mi?"

"Sadece kaç yaşında olduğumu bilmek istedi."

"Bu kadar?"

"Tek umursadığı bu."

Anne, ikimizi de ilgiyle izleyen Bay Desmond'a döndü. "Gördün mü? Sana söyledim," diyor ona. "Her zaman odadaki en küçüğü seçer. Nasıl göründükleri umrumda değil. Ama gençlerini istiyor."

Bay Desmond bir an bunu düşünüyor. Başını sallıyor. "Sanırım onu mutlu etmemiz gerekecek."

Olena uyandığında beni pencerenin önünde parmaklıklardan dışarı bakarken buldu. Kanadı kaldırdım ve içeri soğuk hava giriyor ama umurumda değil. Sadece temiz havada nefes almak istiyorum. Akşamın zehrini ciğerlerimden, ruhumdan temizlemek istiyorum.

"Çok soğuk," diyor Olena. "Pencereyi kapat."

"Boğuluyorum."

"Pekala, burası donuyor." Pencereye gider ve onu çeker. "Uyuyamıyorum."

"Ben de yapamam," diye fısıldıyorum.

Kirli pencereden süzülen ay ışığının parıltısıyla beni inceledi. Arkamızda, kızlardan biri uykusunda sızlanıyor. Karanlıkta nefeslerinin sesini dinliyoruz ve birden odada benim için yeterli hava kalmadı. Nefes almak için savaşıyorum. Pencereyi itip tekrar kaldırmaya çalışıyorum ama Olena camı kapalı tutuyor.

"Kes şunu Mila."

"Ölüyorum!"

"Sen histeriksin."

"Lütfen açın. Açın!" Şimdi ağlıyorum, pencereyi tırmalıyorum.

"Anneyi uyandırmak mı istiyorsun? Başımızı belaya mı sokmak istiyorsun?"

Ellerime ağrılı pençeler girdi ve kanadı bile kavrayamıyorum. Olena bileklerimden tuttu.

"Dinle" diyor. "Hava mı istiyorsun? Sana biraz hava alacağım. Ama sessiz olmalısın. Diğerleri bunu bilemez." Ne dediğini umursamayacak kadar paniğe kapılıyorum. Yüzümü ellerinin arasına alıp ona bakmamı sağlıyor. "Bunu görmedin," diye fısıldıyor. Sonra cebinden bir şey çıkarır, karanlıkta belli belirsiz parlayan bir şey.

Anahtar.

"Nasıldın--"

"Şşş." Karyolasından battaniyeyi kaptı ve beni diğer kızların yanından kapıya doğru çekti. Orada, hepsinin uyuduğunu doğrulamak için onlara bakmak için duraklar, sonra anahtarı kilide sokar. Kapı hızla açılıyor ve beni koridora doğru çekiyor. şaşkınım. Aniden boğulduğumu unuttum, çünkü hapishanemizden çıktık; özgürüz. Kaçmak için merdivenlere doğru döndüm ama beni sertçe geri çekti.

"Öyle değil," diyor. "Çıkamayız. Ön kapının anahtarı yok. Sadece Anne açabilir."

"O zaman nereye?"

"Sana göstereceğim."

Beni koridordan aşağı çekiyor. Neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Güvenimi tamamen onun ellerine verdim ve beni bir kapıdan geçirmesine izin verdim. Pencereden ay ışığı parlıyor ve yatak odasında solgun bir hayalet gibi süzülüyor, bir sandalye alıyor ve sessizce odanın ortasına yerleştiriyor.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor, sandalyeye tırmanıyor ve tavana doğru uzanıyor. Başının üzerinde bir tuzak kapısı gıcırdayarak açılır ve aşağıya doğru bir merdiven açılır.

"Nereye gidiyor?" Soruyorum.

"Temiz hava istedin, değil mi? Gidip biraz bulalım," diyor ve merdivene tırmanıyor. Basamaklardan yukarı onu takip ediyorum ve tuzak kapısından çatı katına tırmanıyorum. Tek bir pencereden ay ışığı içeri giriyor ve kutuların ve eski mobilyaların gölgelerini görüyorum. Hava bayat burada; hiç taze değil. Pencereyi açar ve tırmanır. Birden aklıma geldi: Bu pencerede parmaklık yok. Kafamı dışarı çıkardığımda nedenini anlıyorum. Zemin bizden çok aşağıda. Burada kaçış yok; atlamak intihar olur.

"Peki?" diyor Olena. "Sen de dışarı çıkmayacak mısın?"

Başımı çeviriyorum ve onun çatıda oturup sigara yaktığını görüyorum. Tekrar yere bakıyorum, çok uzakta ve çıkıntıya tırmanma düşüncesiyle ellerim terliyor.

Olena, "Bu kadar korkmuş bir tavşan olma" diyor. "Önemli değil. Olabilecek en kötü şey düşüp boynunu kırman."

Sigarası parlıyor ve rahat bir şekilde nefes verirken dumanın kokusunu alıyorum. O hiç gergin değil. O anda, tam olarak

onun gibi olmak istiyorum. korkusuz olmak istiyorum. Pencereden dışarı çıkıyorum, çıkıntıya doğru ilerliyorum ve rahat bir nefes alarak onun yanına çatıya yerleştim. Battaniyeyi silkiyor ve omuzlarımıza atıyor, böylece sıcak bir yün örtünün altında rahat bir şekilde oturmamız için.

"Bu benim sırrım," dedi. "Bunu saklamak için güvendiğim tek kişi sensin."

"Neden ben?"

"Katya beni bir kutu çikolata için satar. Ve bu Nadia çenesini kapalı tutamayacak kadar aptal. Ama sen farklısın." Bana bakıyor, düşünceli bir bakış. Neredeyse ihale.

"Korkmuş bir tavşan olabilirsin. Ama aptal değilsin ve hain de değilsin."

Onun övgüsü yüzümdeki ateşi yükseltiyor ve zevk, herhangi bir ilaçtan daha iyi bir acele. Aşktan daha iyi. Aniden, pervasızca düşündüm: Senin için her şeyi yaparım Olena. Sıcaklığını arayarak ona yaklaştım. Ben sadece erkeklerin bedenlerinden gelen cezayı biliyorum. Ama Olena'nınki rahatlık, yumuşak kıvrımlar ve saten gibi yüzüme değen saçlar sunuyor. Sigarasının parıltısını ve külü ne kadar zarif bir şekilde savurduğunu izliyorum.

"Bir puf ister misin?" diye soruyor, bana sunuyor.

"Sigara içmem."

"Heh. Zaten senin için iyi değil," diyor ve bir nefes daha alıyor. "Benim için de iyi değil, ama onları boşa harcamayacağım."

"Nereden aldın?"

"Tekne. Onlardan bir paket aldı ve kimse fark etmedi."

"Onları çaldın mı?"

Güler. "Bir sürü şey çalarım. Anahtarı nasıl aldığımı sanıyorsun? Anne onu kaybettiğini düşünüyor, aptal inek." Olena bir nefes daha alır ve yüzü bir anlığına turuncuya döner. "Moskova'da böyle yapardım. Bunda iyiydim. İngilizce biliyorsanız, birkaç numara çevirebileceğiniz herhangi bir otele girmenize izin verirler. Birkaç cep seçin." Dumanla dolu bir ciğerini üfledi. "Bu yüzden eve gidemiyorum. Beni orada tanırlar."

"İstemiyor musun?"

Omuz silkiyor ve bir külü silkeliyor. "Orada benim için hiçbir şey yok. Bu yüzden ayrıldım."

gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar kızgın ışık iğneleri gibidir. "Burada da bir şey yok. Böyle olacağını bilmiyordum."

"Kaçmayı düşünüyorsun, değil mi Mila?"

"Sen değil misin?"

"Peki eve ne için gideceksin? Ailenin seni geri istediğini mi düşünüyorsun? Burada ne yaptığını öğrendikten sonra mı?"

"Sadece büyükannem var."

"Peki tüm hayallerin gerçek olsa Kryvicy'de ne yapardın? Zengin olup iyi bir adamla evlenir miydin?"

"Hiç hayalim yok," diye fısıldıyorum.

"Böylesi daha iyi." Olena acı bir kahkaha atar. "O zaman hayal kırıklığına uğrayamazsın."

"Ama her şey, herhangi bir yer, buradan daha iyidir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bana bakıyor. "Koşan bir kız tanıyordum. Bu geceki gibi bir partideydik. Bay Desmond'ın evinde. Pencereden dışarı tırmandı ve kaçtı. Bu da problemlerinin ilkiydi."

"Neden?"

"Orada ne yiyorsun? Nerede yaşıyorsun? Belgen yoksa hayatta kalmanın başka yolu yok, hile yapmaktan başka çaren yok ve bunu burada da yapabilirsin. Sonunda polise gitti ve biliyorsun. ne oldu? Onu sınır dışı ettiler, Belarus'a geri gönderdiler." Olena bir duman bulutu üfledi ve bana baktı. "Polise asla güvenme. Onlar senin arkadaşın değil."

"Ama kaçtı. Eve gitti."

"Kaçıp eve dönersen ne olur biliyor musun? Seni orada bulurlar. Aileni de bulurlar. Bulduklarında, ölmen daha iyi olur." Olena sigarasını söndürdü. "Burası cehennem olabilir. Ama en azından ona yaptıkları gibi senin derini canlı canlı yüzmüyorlar."

Titriyorum, soğuktan değil. Yine Anja'yı düşünüyorum. Her zaman, kaçmaya çalışan zavallı Anja'yı düşünüyorum. Acaba cesedi hala çölde mi yatıyor? Eti çürümüşse.

"O zaman başka seçenek yok," diye fısıldıyorum. "Hiç bir seçenek yok."

"Elbette var. Onlarla birlikte oynuyorsun. Her gün birkaç adamı becer, onlara istediklerini ver. Birkaç ay, bir yıl içinde Anne bir sonraki kız sevkiyatını alır ve sen sadece kullanılmış malsın. seni serbest bıraktıklarında. İşte o zaman özgürsün. Ama önce sen koşmaya çalışırsan, o zaman seni örnek almaları gerekir." Bana bakıyor. Aniden uzanıp

yüzüme dokunduğunda irkildim, eli yanağımda oyalandı. Parmakları ısıyı tenimde gezdiriyor. "Hayatta kal Mila," diyor. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek."

ondört

Beacon Hill'in yüksek standartlarına göre bile, ev etkileyiciydi, nesiller boyu Boston Brahminlerini barındıran seçkin konutlardan oluşan bir caddenin en büyüğüydü. Gabriel'in bu evi ilk ziyaretiydi ve farklı koşullar altında, arnavut kaldırımlı geçitte durup solmakta olan gün ışığında, oyma lentoları, dekoratif demir işçiliği ve ön kapıdaki hayali pirinç tokmağı hayranlıkla seyredebilirdi. Ama bugün aklı mimaride değildi ve kaldırımda oyalanmadı, aceleyle merdivenleri çıktı ve kapı zilini çaldı. Kaplumbağa kabuğundan gözlük takan ve havalı bir değerlendirme yapan genç bir kadın tarafından yanıtlandı. Kapının son bekçisi, diye düşündü. Bu asistanla daha önce tanışmamıştı, ama o tipik bir Conway kiralama kalıba uyuyordu: zeki, verimli - muhtemelen Harvard. *Conway'in yumurta kafaları* onlar Hill'de çağrıldı, genç erkek ve kadınlardan oluşan kadro, parlaklıkları ve aynı zamanda senatöre mutlak sadakatleriyle biliniyordu.

"Ben Gabriel Dean," dedi. "Senatör Conway beni bekliyor."

"Ofisinde sizi bekliyorlar Ajan Dean."

Onlar?

"Beni takip et." Döndü ve onu koridorda hızlı bir şekilde yönlendirdi, alçak ve modaya uygun olmayan pratik topukluları duvardaki bir dizi portrenin yanından geçerken koyu meşe üzerinde tıkırdayarak: yazı masasında sert bir

patrik poz verdi. Bir yargıcın pudralı peruğu ve siyah cübbesi giymiş bir adam. Üçüncüsü, bol dökümlü yeşil kadife perdenin önünde duruyor. Bu koridorda, Conway'in seçkin soyu rahatça sergileniyordu; mavi kanın siyasi bir sorumluluk olduğu Georgetown'daki konağında gösteriş yapmaktan kasten kaçındığı bir soy. Kadın gizlice bir kapıyı çaldı, sonra başını odaya uzattı. "Ajan Dean burada."

"Teşekkür ederim Jillian."

Gabriel odaya girdi ve kapı arkasından sessizce kapandı. Senatör hemen onu karşılamak için kiraz ağacından devasa bir masanın arkasından çıktı. Gümüş saçlı Conway, altmış yaşlarında olmasına rağmen hâlâ bir denizcinin gücü ve çevikliğiyle hareket ediyordu ve el sıkıştıklarında, bu, hem dövüşü bilen hem de birbirlerine saygı duyan adamlar arasındaki güçlü selamlamaydı.

"Nasıl dayanıyorsun?" Conway sessizce sordu.

Soruların en nazikiydi ve Gabriel'in gözlerinde beklenmedik bir gözyaşı parlaması getirdi. Boğazını temizledi. "Gerçek şu ki," diye itiraf etti, "onu kaybetmemek için çok çalışıyorum."

"Anladığım kadarıyla bu sabah hastaneye gitmiş."

"Bebek aslında geçen hafta gelecekti. Bu sabah suyu geldi ve..." Durdu, kızardı. Yaşlı askerlerin konuşmaları, karılarının mahrem ayrıntılarına nadiren sapardı.

anatomi.

"Yani onu oradan çıkarmalıyız. En kısa zamanda."

"Evet efendim." *Sadece yakında değil. Canlı.* "Burada gerçekten neler olduğunu bana anlatabileceğinizi

umuyorum. Çünkü Boston Polis Teşkilatı'nın hiçbir fikri yok."

"Yıllar boyunca bana yeterince iyilik yaptın Ajan Dean. Ne gerekiyorsa yapacağım, söz veriyorum." Büyük bir tuğla şömineye bakan samimi mobilya grubunu işaret ederek döndü. "Belki Bay Silver yardımcı olabilir."

Gabriel ilk kez deri koltukta sessizce gözden kaçabilecek kadar sessizce oturan adama odaklandı. Adam ayağa kalktı ve Gabriel onun alışılmadık derecede uzun olduğunu, uzaklaşan siyah saçları ve profesyonel gözlüklerin ardından bakan yumuşak gözleri olduğunu gördü.

Conway, "İkinizin tanıştığınıza inanmıyorum," dedi. "Bu, Ulusal İstihbarat Direktör Yardımcısı David Silver. Washington'dan yeni geldi."

Bu bir sürpriz, diye düşündü Gabriel, David Silver'ın elini sıkarken. Ulusal İstihbarat Direktörü, Federal Soruşturma Bürosu'ndan Savunma İstihbaratına ve Merkezi İstihbarat Teşkilatına kadar ülkedeki tüm istihbarat teşkilatları üzerinde yetki sahibi, kabine düzeyinde yüksek bir makamdı. Ve David Silver, DNI'nin ikinci komutanıydı.

Silver, "Durumdan haber alır almaz," dedi, "Direktör Wynne buraya uçmamı istedi. Beyaz Saray bunun sizin olağan rehine kriziniz olduğunu düşünmüyor."

Conway, "Bugünlerde her *zamanki gibi ne anlama geliyorsa" diye ekledi.*

Silver, "Polis komiseri ofisine zaten doğrudan bir hattımız var," dedi. "Boston Polis Teşkilatı'nın soruşturmasını yakından takip ediyoruz. Ama Senatör Conway, buna

yaklaşımımızı etkileyebilecek ek bilgileriniz olduğunu söyledi."

Conway kanepeyi işaret etti. "Hepimiz oturalım. Konuşacak çok şeyimiz var."

Gabriel kanepeye yerleşirken, "Bunun senin standart rehine krizin olduğuna inanmadığını söylemiştin," dedi. "Ben de istemiyorum. Sadece karım işin içinde olduğu için değil."

"Seni farklı kılan ne?"

"İlk rehine alanın kadın olması bir yana mı? Ona katılmak için içeri giren silahlı bir yurttaşı olması bir yana mı? Aktivasyon kodu gibi görünen bir şeyi yayınlaması bir yana?"

Silver, "Yönetmen Wynne'i endişelendiren her şey," dedi. "Ayrıca, bizi endişelendiren bir ayrıntı daha var. İtiraf etmeliyim ki, kaydı ilk duyduğumda ben de bunun önemini kavrayamamıştım."

"Hangi kayıt?"

"Radyo istasyonuna yaptığı arama. Bir savunma dilbilimcisinden konuşmasını analiz etmesini istedik. Dilbilgisi mükemmeldi - neredeyse fazla mükemmel. Kasılma yok, argo yok. Kadın açıkça Amerikalı değil, yabancı doğumlu."

"Boston PD müzakerecisi de aynı sonuca vardı."

"Şimdi bizi endişelendiren kısım bu. Ne dediğini -özellikle de kullandığı 'kalıp atıldı' tabirini- dikkatle dinlerseniz aksanı duyabilirsiniz. Kesinlikle orada. Rusça belki, ya da Ukraynaca ya da başka bir Doğu Avrupa dili. Kökenlerini kesin olarak ayırt etmek mümkün değil ama aksanı Slavca."

Conway, "Beyaz Saray'ı endişelendiren bu" dedi.

Gabriel kaşlarını çattı. "Terörizmi mi düşünüyorlar?"

Silver, "Özellikle Çeçen," dedi. "Bu kadının kim olduğunu ya da ülkeye nasıl girdiğini bilmiyoruz. Çeçenlerin saldırılarında genellikle kadın yurttaşları kullandığını biliyoruz. Moskova tiyatro kuşatmasında birkaç kadına patlayıcılar bağlanmıştı. Sonra o iki jet uçağı vardı. birkaç yıl önce güney rusya'da moskova'dan havalandıktan sonra düşen bomba. her ikisinin de bomba takan kadın yolcular tarafından düşürüldüğünü düşünüyoruz. mesele şu ki, bu teröristler saldırılarında rutin olarak kadınları kullanıyorlar. işte bizim ulusal istihbarat direktörümüz en çok korkulan şeydir. Müzakereyle gerçekten ilgilenmeyen insanlarla uğraştığımızdan. Ölmeye tamamen hazır olabilirler ve olağanüstü bir şekilde."

"Çeçenya'nın kavgası Moskova ile. Biz değiliz."

"Terörle savaş küreseldir. DNI'nin ofisi tam da bu nedenle oluşturuldu - 11 Eylül'ün bir daha asla olmamasını sağlamak için. Bizim görevimiz, tüm istihbarat teşkilatlarımızın birlikte çalışmasını sağlamak ve onların farklı amaçlarla değil, birlikte çalışmasını sağlamaktır. Artık rekabet yok, casusa karşı casus yok. Hepimiz bu işte beraberiz. Ve hepimiz Boston Limanı'nın teröristler için cazip bir hedef olduğu konusunda hemfikiriz. Yakıt depolarının veya bir tankerin peşine düşebilirler. felakete neden olur." Durdurdu. "Şu rehineci kadın suda bulundu, değil mi?"

Conway, "Şüpheli görünüyorsunuz Ajan Dean. Sizi rahatsız eden ne?" dedi.

"Kazara bu duruma zorlanan bir kadından bahsediyoruz. Boğulma kurbanı olarak morga getirildiğinin farkında mısınız? Uyandıktan sonra hastaneye kaldırılmış mı?"

"Evet," dedi Gümüş. "Bu tuhaf bir hikaye."

"Yalnız bir kadındı..."

"Artık yalnız değil. Artık bir ortağı var."

"Bu planlı bir terör operasyonuna pek benzemiyor."

"Bu rehine almanın planlı olduğunu söylemiyoruz. Zamanlama onları zorladı. Belki bir kaza olarak başladı. Belki ülkeye kaçırılırken denize düştü. Hastanede uyandı, sorguya çekileceğini anladı. yetkililer tarafından ve o panikledi. Ahtapotun bir kolu olabilir, çok daha büyük bir operasyonun parçası olabilir. Şimdi erken ortaya çıkan bir operasyon."

"Joseph Roke Rus değil, Amerikalı."

Silver, "Evet, hizmet kaydından Bay Roke hakkında biraz bilgi sahibiyiz," dedi.

"O sizin tipik Çeçen sempatizanınız değil."

"Bay Roke'un orduda patlayıcı eğitimi aldığını biliyor muydunuz?"

"Öyleyse terörist olmayan birçok asker var."

"Bay Roke'un da antisosyal davranış geçmişi var. Disiplin sorunları. Bunun farkında mısınız?"

"Onursuz bir şekilde taburcu edildiğini biliyorum."

"Bir subayı vurduğun için Ajan Dean. Emirlere defalarca itaatsizlik ettiğin için. Hatta ciddi bir duygusal bozukluk

hakkında bazı sorular vardı. Bir ordu psikiyatristi paranoid şizofreni teşhisini düşündü."

"Bunun için mi tedavi gördü?"

"Roke tüm ilaçları reddetti. Ordudan ayrıldıktan sonra, esasen inzivaya çekildi. Tıpkı Unabomber gibi toplumdan çekilen ve tuhaf kin besleyen bir adamdan bahsediyoruz. Roke ile, her şey hükümetin komplolarıyla ilgiliydi. , zulüm sanrıları. Bu, hükümetinin kendisini kötüye kullandığına inanan çok sert bir adam. FBI'a teorileri hakkında o kadar çok mektup yazdı ki, onun hakkında özel bir dosyaları var." Silver sehpanın üzerindeki bir dosyaya uzandı ve Gabriel'e verdi. "Yazılarından bir örnek. Haziran 2004'te onlara gönderdiği bir mektup."

Gabriel klasörü açtı ve mektubu okudu.

. . . Gizlice gerçekleşen belgelenmiş kalp krizi vakaları üzerine size davayı sağladım. yanan tütünle karıştırılmış PRC-25 tarafından indüklenir. Kombinasyon, Savunma Bakanlığımız olarak çok iyi bilir, ölümcül bir sinir gazına neden olur. Çok sayıda gazi bu şekilde öldürüldü, bu yüzden Gaziler İdaresi, sağlık bakım maliyetlerinde milyonlarca dolar tasarruf sağlayabilir. kimse yok mu FBI kimin umurunda?

"Bu, Büro'ya, Kongre üyelerine, gazetelere ve TV istasyonlarına yazdığı düzinelerce boş mektuptan sadece biri. *Washington Post* onun paranoyak saçmalıklarını o kadar çok aldı ki, üzerinde onun adı olan her şeyi çöpe atıyorlar. bu örnekten bakın, adam zeki. Sözlü. Ve hükümetin kötü olduğuna tamamen ikna olmuş durumda."

"Neden psikiyatrik bakım altında değil?"

"Çılgın olduğuna inanmıyor. Herkes onun virajı döndüğünü açıkça görse de."

"Teröristler psikotik birini işe almazlar."

"İşe yararsa yapabilirler."

"Onları kontrol edemezsiniz. Ne yapacaklarını tahmin edemezsiniz."

"Ama onları şiddete teşvik *edebilirsiniz* . Kendi hükümetlerinin onlara karşı olduğuna dair inançlarını pekiştirebilirsiniz. Ve yeteneklerini kullanabilirsiniz. Roke paranoyak olabilir ama patlayıcılarını da biliyor. Bu askeri eğitim almış, hırçın bir yalnız. Kusursuz terörist acemi Ajan Dean. Aksini kanıtlayana kadar, bu durumun ulusal güvenlikle ilgili sonuçları olduğunu varsaymak zorundayız. Boston Polis Teşkilatı'nın bunu kendi başına halledebileceğini düşünmüyoruz."

"Demek bu yüzden John Barsanti burada."

"Kim?" Gümüş şaşırmış görünüyordu.

"FBI'ın müdür yardımcısı ofisinden Ajan Barsanti. Büro, yerel bir saha ofisi olduğunda, normalde doğrudan Washington'dan birini göndermez."

Silver, "FBI'ın devreye girdiğinin farkında değildim" dedi. Gabriel'i şaşırtan bir itiraf. DNI'nin ofisi FBI üzerinde yetki sahibiydi; Silver, Barsanti'nin olaya karıştığını kesinlikle biliyor olmalıydı.

Silver, "FBI kurtarma işlemini gerçekleştirmeyecek" dedi. "Stratejik Destek Şubesinden özel bir terörle mücadele biriminin içeri girmesine izin verdik."

Gabriel ona baktı. "Pentagon'dan bir ekip mi getiriyorsunuz? ABD topraklarında askeri bir operasyon mu?"

Senatör Conway araya girdi: "Kulağa yasadışı geldiğini biliyorum Ajan Dean. Ama JCS Conplan 0300-97 adlı yeni bir direktif var. Bu, Pentagon'a, durum gerektirdiğinde sınırlarımız içinde terörle mücadele askeri birlikleri kullanma yetkisi veriyor. Bu çok yeni, çoğu Halkın bundan haberi bile yok."

"Ve bunun *iyi bir* fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Açıkçası?" Senatör içini çekti. "Beni çok korkutuyor. Ama talimat kitaplarda. Ordu içeri *girebilir* ."

Silver, "İyi bir nedenle," dedi. "Fark etmediyseniz, ülkemiz saldırı altında. Bu, bir grev başlatmadan önce bu yuvayı çıkarmak için bizim şansımız. Daha fazla insan tehlikeye girmeden önce. Daha büyük şemada, bu, bir saldırı olabilir. şanslı kaza."

"Şanslı?"

Çok geç, Silver kendi duyarsızlığını kaydetti. Özür dilercesine elini kaldırdı. "Üzgünüm, bunu söylemek benim için korkunç bir şeydi. Görevime o kadar odaklandım ki, bazen bir tünel görüşü alıyorum."

"Durum hakkındaki görüşünüzü de sınırlandırıyor olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kuşatmaya bakıyorsun ve otomatikman terör zannediyorsun."

"Bunu düşünmeliyim. *Bizi* bu tavrı benimsemeye zorladılar. Bunu unutmayın."

"Diğer tüm olasılıkların dışında mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece bir çift deliyle karşı karşıya olmamız tamamen mümkün. New Haven'da o polis memurunu vurduktan sonra yakalanmamaya çalışan iki kişi. Bu açıklamayı düşündük."

"Yine de sadece teröre odaklanıyorsunuz."

"Bay Wynne başka türlü olmazdı. Ulusal İstihbarat müdürü olarak işini ciddiye alıyor."

Conway, Gabriel'i izliyor, tepkilerini okuyordu. "Bu terörizm açısıyla ilgili sorunlarınız olduğunu görebiliyorum."

"Bence çok basit," dedi Gabriel.

"Peki açıklaman nedir? Bu insanlar neyin peşinde?" Silver'a sordu. Koltuğunda geriye yaslanmış, uzun bacaklarını çaprazlamış, elleri kol dayama yerlerinde gevşemişti. Sıska bedeninde bir gerginlik belirtisi yok. Benim düşüncemle pek ilgilenmiyor, diye düşündü Gabriel; çoktan kararını vermiştir.

Gabriel, "Henüz bir cevabım yok," dedi. "Sahip olduğum, açıklayamadığım bir dizi şaşırtıcı ayrıntı var. Bu yüzden Senatör Conway'i aradım."

"Ne detayı?"

"Az önce hastane gardiyanının otopsisine katıldım. Jane Doe'nun vurarak öldürdüğü adam. Görünüşe göre o hiç hastane çalışanı değilmiş. Kim olduğunu bilmiyoruz."

"Üzerinde parmak izi mi aramışlar?"

"AFIS'e gelmiyor."

"Yani sabıka kaydı yok."

. Kontrol ettiğimiz veri tabanlarında *parmak* izleri görünmüyor ."

"Dosyada herkesin parmak izi yok."

"Bu adam çift yönlü mermilerle dolu bir silahla o hastaneye girdi."

Conway, "Bu bir sürpriz," dedi.

"Dubleks tur nedir?" dedi Gümüş. "Ben sadece bir avukatım, bu yüzden bana açıklamanız gerekecek. Korkarım konu silahlara gelince okuma yazma bilmiyorum."

Conway, "Birden fazla merminin tek bir kartuş kutusuna yüklendiği mühimmat" dedi. "Daha fazla ölümcüllük için tasarlandı."

Gabriel, "Boston PD'nin balistik laboratuvarıyla konuştum," dedi. "Hastane odasından bir kartuş çıkardılar. Bu bir M-198."

Conway ona baktı. "ABD Ordusu askeri sorunu. Bir güvenlik görevlisinin taşımasını beklediğiniz şey bu değil."

" *Sahte bir* hastane bekçisi." Gabriel göğüs cebine uzandı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Sehpanın üzerine düz bir şekilde düzeltti. "Ve işte beni ilgilendiren bir sonraki detay."

"Bu nedir?" Silver'a sordu.

"Bu, otopside yaptığım eskiz. Ölü adamın sırtındaki dövme."

Silver kağıdı ona bakacak şekilde çevirdi. "Akrep mi?"

"Evet."

"Öyleyse bana bunun neden önemli olduğunu açıklayacak mısın? Çünkü etrafta akrep dövmeleriyle dolaşan birkaç erkekten daha fazlası olduğuna bahse girerim."

Conway kroki için uzandı. "Bunun sırtında olduğunu söyledin? Ve bu ölü adamın kimliği yok mu? ″

"Parmak izlerinden hiçbir şey çıkmadı."

"Dosyada parmak izi olmamasına şaşırdım."

"Neden?" Silver'a sordu.

Gabriel ona baktı. "Çünkü bu adamın asker olma ihtimali yüksek."

"Bunu sadece dövmesine bakarak anlayabilir misin?"

"Sadece herhangi bir dövme değil."

"Bunun nesi bu kadar özel?"

"Kolunda değil, sırtında. Deniz piyadelerinde onlara 'gövde et etiketleri' diyoruz çünkü cesedinizi teşhis etmek için kullanışlılar. Bir patlamada kol ve bacaklarınızı kaybetme ihtimaliniz yüksek. Yani birçok asker dövmelerini göğüslerine ya da sırtlarına yaptırmayı tercih ediyor."

Gümüş yüzünü buruşturdu. "Hassas bir sebep."

"Ama pratik."

"Ya akrep? Bu önemli mi?"

"Göze çarpan on üç sayısı," dedi Gabriel. "Burada görüyorsun, iğne ile daire içine alınmış. Sanırım bu, On Üçüncü Savaşan'a atıfta bulunuyor."

"Bu askeri birlik mi?"

"Deniz Seferi. Özel harekât yetenekli."

"Bu ölü adamın eski bir denizci olduğunu mu söylüyorsun?"

Conway, " Asla *eski bir denizci değilsin," dedi.*

"Ah. Elbette," diye düzeltti Silver. "O *ölü bir* denizci."

Gabriel, "Ve bu bizi en çok rahatsız eden ayrıntıya götürüyor," dedi. "Parmak izlerinin herhangi bir veri tabanında olmaması gerçeği. Bu adamın askeri kaydı yok."

"O zaman belki bu dövmenin önemi konusunda yanılıyorsunuz. Ve dubleks cephane."

"Ya da ben haklıyım. Ve parmak izleri, onu kolluk kuvvetlerine görünmez kılmak için sistemden özellikle temizlendi."

Uzun bir sessizlik oldu.

Silver'ın gözleri, Gabriel'in ne ima ettiğini anlayınca aniden büyüdü. *" İstihbarat teşkilatlarımızdan* birinin parmak izlerini temizlediğini mi söylüyorsunuz?"

"Sınırlarımızdaki herhangi bir gizli operasyon görevini gizlemek için."

"Kimi suçluyorsun? CIA? Askeri İstihbarat mı? Eğer bizden biriyse, bana kesinlikle söylenmedi."

"Bu adam her kimse, her kim için çalışıyorsa, o ve ortağının o hastane odasına tek bir nedenden dolayı geldikleri artık çok açık." Gabriel Conway'e baktı. "Senato İstihbarat Komitesi'ndesin. Kaynakların var."

Conway başını sallayarak, "Ama bu konuda tamamen işin dışındayım," dedi. "Eğer ajanslarımızdan biri o kadına bir suikast emri verdiyse, bu ciddi bir skandaldır. ABD topraklarında bir suikast mı?"

Gabriel, "Ama bu isabet çok yanlış gitti" dedi. "Onlar bitiremeden, Dr. Isles üzerlerine yürüdü. Hedef sadece

darbeden kurtulmakla kalmadı, rehin aldı. Şimdi bu büyük bir medya olayı. Ön sayfalarda sona erecek olan bir kara operasyon hatası. Gerçekler nasılsa ortaya çıkacak, o yüzden eğer biliyorsan bana da söyleyebilirsin. Bu kadın kim ve ülkemiz neden onun ölmesini istiyor?"

Silver, "Bu tamamen spekülasyon" dedi. "Oldukça ince bir ipliği takip ediyorsunuz Ajan Dean. Bir dövme ve kurşundan hükümet destekli bir suikasta kadar tahminde bulunuyorsunuz."

"Bu insanların karım var," dedi Gabriel sessizce. "Ne kadar ince olursa olsun, herhangi bir konuyu takip etmeye hazırım. Biri öldürülmeden bunu nasıl bitireceğimi bilmem gerekiyor. Tek istediğim bu. Kimsenin öldürülmemesi."

Gümüş başını salladı. "Hepimizin istediği bu."

ONBEŞ

Maura yaşadığı sessiz Brookline caddesine döndüğünde karanlık çökmüştü. Tanıdık evlerin, tanıdık bahçelerin yanından geçti. Aynı kızıl saçlı çocuğu, basket potasını garajının üzerindeki çemberde havaya kaldırırken gördüm. Her zamanki gibi eksik. Her şey dünkü gibiydi, banliyöde bir başka sıcak yaz akşamı. Ama bu gece farklı, diye düşündü. Bu gece, bir bardak soğutulmuş şarabı ya da *Vanity'nin* son sayısı üzerinde oyalanmayacaktı. *Adil.* Jane'in o anda nelere katlanacağını bilerek, her zamanki zevklerinden nasıl zevk alabilirdi?

Jane hala hayatta olsaydı.

Maura arabasını garajına çekti ve merkezi klimanın serin nefesine şükrederek eve girdi. Uzun süre kalmayacaktı; eve

sadece hızlı bir akşam yemeği yemek, duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için gelirdi. Bu kısa mola için bile kendini suçlu hissetti. Gabriel'e sandviç getireceğim, diye düşündü. Yemek fikrinin aklından bile geçtiğinden şüpheliydi. Kapı zilinin çaldığını duyduğunda duştan yeni çıkmıştı. Bir bornoz giyerek cevap vermek için acele etti.

Peter Lukas ön verandasında duruyordu. Daha o sabah konuşmuşlardı ama buruşuk gömleğine ve gözlerinin etrafındaki gergin çizgilere bakılırsa, o zamandan bu yana geçen saatler çok ağır geçmişti. "Buraya geldiğim için üzgünüm," dedi. "Birkaç dakika önce seni aramaya çalıştım."

"Telefonu duymadım. Duştaydım."

Bakışları bir anlığına bornozuna kaydı. Sonra, sanki doğrudan çıplak bir kadına bakmaktan rahatsızmış gibi, omzunun üzerindeki bir noktaya odaklanarak kadının arkasına baktı.

"Konuşabilir miyiz? Tavsiyene ihtiyacım var."

"Tavsiye?"

"Polis benden ne yapmamı istiyor?"

"Kaptan Hayder ile konuştunuz mu?"

"Ve şu FBI adamı. Ajan Barsanti."

"O zaman rehinecilerin ne istediğini zaten biliyorsun."

Lukas başını salladı. "Bu yüzden buradayım. Bütün bu çılgın düzen hakkında ne düşündüğünü bilmem gerekiyor."

"Gerçekten bunu mu düşünüyorsun?"

"Ne yapacağınızı bilmem gerekiyor, Dr. Isles. Kararınıza güveniyorum." Bakışları sonunda onunkiyle buluştu ve

yüzündeki sıcaklığın yükseldiğini hissetti, kendini bornozunu daha sıkı çekiştirirken buldu.

"İçeri gel," dedi sonunda. "Giyinmeme izin ver, bunu konuşalım."

Oturma odasında beklerken, dolabında temiz pantolon ve bluz aradı. Aynanın önünde durarak, bulaşmış göz makyajının, karışık saçların yansımasına yüzünü buruşturdu. O sadece bir muhabir, diye düşündü. Bu bir randevu değil. Nasıl göründüğünün bir önemi yok. Sonunda oturma odasına geri döndüğünde, onu pencerenin önünde durmuş, karanlık sokağa bakarken buldu. "Ulusallaştı, biliyorsun," dedi ona bakmak için dönerek.

"Şu anda Los Angeles'ta izliyorlar."

"Bunu bu yüzden mi yapmayı düşünüyorsun? Şöhret şansı mı? Adını manşetlere çıkarabileceğin gerçeği mi?"

"Ah evet, şimdi görebiliyorum: 'Muhabirin beynine kurşun yemiş.' *Bu* manşete gerçekten deli oluyorum ."

"Yani bunun özellikle akıllıca bir hareket olmadığının farkındasın."

"Karar vermedim."

"Eğer tavsiyemi istersen..."

"Tavsiyenizden fazlasını istiyorum. Bilgiye ihtiyacım var."

"Sana ne söyleyebilirim?"

"Bana FBI'ın burada ne yaptığını söyleyerek başlayabilirsin."

"Ajan Barsanti ile konuştuğunu söylemiştin. Ona sormadın mı?"

"Ajan Dean'in de işin içinde olduğunu duydum. Barsanti bana onun hakkında hiçbir şey söylemedi. Büro, normalde Boston polisinin halledeceği bir kriz için neden ta Washington'dan iki adam göndersin?"

Sorusu onu endişelendirdi. Gabriel'i zaten biliyorsa, Jane'in rehin olduğunu öğrenmesi uzun sürmezdi.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi ve bakışlarıyla karşılaşmak zor oldu. Onu o kadar dikkatle izliyordu ki, sonunda arkasını dönüp kanepeye oturmak zorunda kaldı.

"Bilmem gereken bir şey varsa," dedi, "umarım bana söylersin. Neyle karşılaşacağımı önceden bilmek isterim."

"Şimdiye kadar, muhtemelen benim kadar biliyorsundur."

Karşısındaki koltuğa oturdu, bakışları o kadar doğrudandı ki, kendini iğnelenmiş bir kelebek gibi hissetti. "Bu insanlar ne istiyor?"

"Barsanti sana ne söyledi?"

"Bana tekliflerinden bahsetti. İki rehineyi serbest bırakacaklarına söz verdiler. Sonra bir TV kameramanıyla içeri giriyorum, bu adamla konuşuyorum ve iki rehine daha serbest bırakılacak. Anlaşma bu. Bundan sonra ne olacağını kimse tahmin edemez. "

Bu adam Jane'in hayatını kurtarabilir, diye düşündü. Eğer içeri girerse, Jane dışarı çıkan iki rehineden biri olabilir. *yapardım. Ama bu adamdan Jane için bile hayatını riske atmasını isteyemem.*

"Her gün bir adam kahraman oynama şansına sahip değil" dedi. "Bu *bir* tür fırsat. Pek çok gazeteci buna atlar."

O güldü. "Çok cezbedici. Kitap anlaşması, haftanın televizyon filmi. Biraz ün ve servet için hayatını riske mi atıyorsun?"

"Hey, şu anda orada park halindeki paslı eski bir Toyota var ve yirmi dokuz yılı kalmış bir ipotek var, yani şöhret ve servet kulağa pek kötü gelmiyor."

"Eğer tadını çıkaracak kadar uzun yaşarsan."

"Bu yüzden seninle konuşuyorum. Tetikçiyle birlikteydin. Ne tür insanlarla uğraştığımızı biliyorsun. Mantıklı mı? Pazarlığın kendi taraflarını tutacaklar mı? Çekip gitmeme izin verecekler mi? görüşme bittikten sonra orada mı?"

"Bunu tahmin edemem."

"Bu pek yardımcı bir cevap değil."

"Sana olanlardan sorumlu olmayı reddediyorum. Ne yapacaklarını tahmin edemiyorum. Ne istediklerini bile bilmiyorum."

İçini çekti. "Bunu söylemenden korktum."

"Şimdi sana bir sorum var. Cevabı bildiğini varsayıyorum."

"Sorunuz mu?"

"İsteyebilecekleri tüm gazeteciler arasında neden seni seçtiler?"

"Hiç bir fikrim yok."

"Onlarla daha önce temas kurmuş olmalısın."

Dikkatini çeken onun tereddütüydü. Ona doğru eğildi. "Onlardan duydun."

"Anlamak zorundasın, muhabirler birçok çılgın insandan haber alıyor. Her hafta, gizli hükümet komploları hakkında

en az birkaç tuhaf mektup veya telefon alıyorum. Kötü petrol şirketleri değilse, o zaman siyah helikopterler veya BM komploları. Çoğu zaman onları görmezden geliyorum. Bu yüzden pek fazla düşünmedim. Sadece başka bir boktan telefon görüşmesiydi."

"Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Meslektaşlarımdan biri bana bunu hatırlattı çünkü telefona cevap veren oydu. Açıkçası, arama geldiğinde çok meşguldüm. Son teslim tarihine ulaşmak üzereydim ve yapmak istediğim son şey kaçık bir adamla konuşmaktı."

"Arama bir erkekten miydi?"

"Evet. *Tribune* haber odasına geldi. Adam bana gönderdiği pakete bakıp bakmadığımı sordu. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Bana birkaç hafta önce bir şey postaladığını söyledi. Hiç almadım. Bu yüzden o gece resepsiyona bir kadının başka bir paket daha bırakacağını söyledi. Gelir gelmez hemen lobiye inip paketi almalıyım çünkü çok hassastı."

"Hiç ikinci paketi aldın mı?"

"Hayır. Resepsiyondaki görevli o gece hiçbir kadının gelmediğini söyledi. Eve gittim ve her şeyi unuttum. Şimdiye kadar." Durdurdu. "Beni arayan Joe olup olmadığını merak ediyorum."

"Neden seni seçiyorsun?"

"Hiç bir fikrim yok."

"Bu insanlar seni tanıyor gibi görünüyor."

"Belki köşemi okumuşlardır. Belki de hayranlardır." Maura'nın sessizliği karşısında kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Şişman şans, ha?"

"Hiç televizyona çıktın mı?" diye sordu, düşünerek: Yüzü var, karanlık güzel görünüyor.

"Hiçbir zaman."

"Ve sen sadece *Boston Tribune'de mi yayınlandın* ?"

" *Yalnızca mı?* Güzel küçük düşürme, Dr. Isles."

"Öyle demek istemedim."

"Yirmi iki yaşımdan beri muhabirim. *Boston'da serbest çalışmaya başladım. Phoenix* ve *Boston Dergisi.* Bir süre eğlenceliydi ama serbest çalışmak faturaları ödemenin bir yolu değil, bu yüzden *Tribune'de bir yer bulduğum için mutluydum.* Şehrin ritmiyle başladı, DC'de birkaç yıl geçirdi

Washington muhabirleri olarak. Sonra bana haftalık bir köşe yazısı teklif ettiklerinde Boston'a geri döndüm. Evet, bir süredir bu raporlama işindeydim. Bir servet kazanmıyorum ama belli ki bazı hayranlarım var. Joseph Roke kim olduğumu biliyor gibi görünüyor." Durakladı. "En azından onun bir hayran olduğunu *umuyorum .* Ve sinirli bir okuyucu değil."

"Hayran olsa bile, bu içine girdiğiniz tehlikeli bir durum."

"Biliyorum."

"Kurulumu anladın mı?"

"Bir kameraman ve ben. Yerel bir televizyon kanalına canlı yayın yapacağız. Rehinecilerin gerçekten yayında olduğumuzu izlemenin bir yolu olduğunu varsayıyorum.

Ayrıca standart beşe itiraz etmeyeceklerini de varsayıyorum. -ikinci gecikme, her ihtimale karşı..." O durdu. *Bir şeyler çok yanlış giderse diye.*

Lukas derin bir nefes aldı. "Ne yapardınız Dr. Isles? Benim yerime mi?"

"Ben gazeteci değilim."

"Yani reddedeceksin."

"Normal bir insan bir rehine durumuna isteyerek girmez."

"Yani, gazeteciler normal insanlar değil mi?"

"Sadece bunun hakkında iyi düşün."

"Size ne düşündüğümü söyleyeceğim. Bunu yaparsam dört rehine oradan canlı çıkabilir. Bir kez olsun, *yaptığım bir şey* hakkında yazmaya değecek."

"Ve sen hayatını riske atmaya hazır mısın?"

"Şansımı denemeye hazırım" dedi. Sonra sessiz bir dürüstlükle ekledi: "Ama ben de çok korkuyorum." Açık sözlülüğü silahsızlandırıyordu; çok az adam korktuklarını kabul edecek kadar cesurdu. "Kaptan Hayder saat dokuza kadar cevabımı istiyor"

"Ne yapacaksın?"

"Kameraman içeri girmeyi çoktan kabul etti. Bunu yapmazsam, bu beni korkak gibi hissettiriyor. Özellikle dört rehine kurtarılabilirse. Şu anda Bağdat'taki tüm o muhabirleri ve her gün neyle karşılaştıklarını düşünüyorum. Kıyaslamak için bu bir oyunbozan olmalı. İçeri giriyorum, kaçıklarla konuşuyorum, bana hikayelerini anlatmalarına izin veriyorum ve sonra çıkıyorum. Belki de tek istedikleri

bu - bir nefes alma şansı, insanların onları dinlemesini sağlamak. Bunu yaparak tüm krizi sona erdirebilirim."

"Bir kurtarıcı olmak istiyorsun."

"Hayır! Hayır, ben sadece..." O güldü. "Bu çılgın şansı denemeyi haklı çıkarmaya çalışıyorum."

"Sen öyle dedin. Ben yapmadım."

"Gerçek şu ki, ben bir kahraman değilim. Gerekmedikçe hayatımı riske atmanın anlamını hiç görmedim. Ama bu konuda senin kadar şaşkınım. Neden beni seçtiklerini bilmek istiyorum." O saatine baktı.

"Saat neredeyse dokuz. Sanırım Barsanti'yi arasam iyi olacak." Ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Aniden durdu ve arkasına baktı.

Maura'nın telefonu çalıyordu.

Abe Bristol'un "Televizyon mu izliyorsun?" dediğini duymak için eline aldı. O sordu.

"Neden?"

"Açın, kanal altı. İyi değil."

Lukas izlerken, kalbi aniden çarparak televizyona geçti. *Ne oldu?*

Ne yanlış gitti? Uzaktan kumandaya tıkladı ve Zoe Fossey'in yüzü hemen ekranı kapladı.

"... resmi sözcü yorum yapmayı reddetti, ancak rehinelerden birinin Boston polis memuru olduğunu doğruladık. Dedektif Jane Rizzoli daha geçen ay Natick'te kaçırılan bir ev hanımıyla ilgili soruşturma sırasında ulusal manşetlerde yer aldı. Henüz bir haberimiz yok. rehinelerden herhangi birinin

durumu ya da Dedektif Rizzoli'nin aralarında nasıl olduğu konusunda..."

"Tanrım," diye mırıldandı Lukas, hemen yanında durarak. Ona bu kadar yaklaştığının farkında değildi. "Orada sıkışıp kalmış bir *polis mi var?"*

Maura ona baktı. "Ölü bir polis olabilir."

ON ALTI

Bu kadar. Ben öleceğim.

Jane kanepede donmuş bir şekilde oturdu, Joe ona bakmak için televizyondan dönerken silahın patlamasını bekledi. Ama Jane'in üzerine yürüyen kadındı, adımları yavaş ve dayanılmaz derecede kasıtlıydı. *Olena* , Joe'nun ortağına taktığı isimdi. En azından artık katillerimin isimlerini biliyorum, diye düşündü Jane. Hizmetçinin kanının sıçramasını önlemek istercesine ondan uzaklaştığını hissetti. Jane'in bakışları Olena'nın yüzünde sabit kaldı; silaha bakmaya cesaret edemedi. O namlunun başına doğru yükseldiğini görmek istemiyordu, elin kabzayı sıkılaştırdığını görmek istemiyordu. Gelen kurşunu görmesem daha iyi, diye düşündü. Bu kadının gözlerinin içine bakmam daha iyi, onu havaya uçurmak üzere olduğu insanı görmeye zorlamam. Orada hiçbir duygu okuyamadı; onlar bir oyuncak bebeğin gözleriydi. Mavi cam. Olena şimdi soyunma odasından aldığı kıyafetleri giymişti: kese pantolonu ve doktor laboratuvar önlüğü. Şifacı kılığına girmiş bir katil.

"Bu doğru?" Olena yumuşak bir sesle sordu.

Jane rahminin sıkıştığını hissetti ve yeni kasılmanın artan acısıyla dudağını ısırdı. Zavallı bebeğim, diye düşündü. İlk nefesinizi asla alamayacaksınız. Dr. Tam'in uzanıp elini tutarak sessiz bir rahatlık sunduğunu hissetti.

"Televizyon doğruyu söylüyor? Siz polis misiniz?"

Jane yutkundu. "Evet," diye fısıldadı.

"Dedektif olduğunu söylediler," diye araya girdi Joe. "Dedektif misin?"

Kasılma tarafından yakalanan Jane ileri doğru sallandı, görüşü karardı. "Evet," diye inledi.

"Evet, kahretsin! Ben cinayet masasıyla birlikteyim..."

Olena, daha önce Jane'in bileğinden kopardığı hastane kimlik bileziğine baktı. Hala yerde kanepenin yanındaydı. Onu aldı ve Joe'ya verdi.

"Rizzoli, Jane," diye okudu.

Artık daralmanın en kötüsü geride kalmıştı. Keskin bir nefes verdi ve kanepeye yaslandı, hastane elbisesi terden sırılsıklam oldu. Karşı koyamayacak, hatta kendi hayatını kurtaramayacak kadar yorgun. Nasıl karşı koyabilirdi? *Bu yumuşak kanepeden yardım almadan kalkamıyorum bile. el.* Mağlup olarak, Joe'nun tıbbi çizelgesini alıp manila kapağını açarken izledi.

"Rizzoli, Jane," diye yüksek sesle okudu. "Evli, Claremont Caddesi'ndeki adres. Meslek: Dedektif, Cinayet Birimi. Boston Polisi." Kara gözlerle o kadar derine baktı ki, onlardan çekinmek istedi. Olena'nın aksine bu adam son derece sakin ve kontrollüydü. Jane'i en çok korkutan şey buydu - ne yaptığını tam olarak biliyor gibiydi. "Bir cinayet dedektifi. Ve sen burada mı oldun? ″

"Şanslı günüm olmalı," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Hiç bir şey."

"Cevap ver bana. Nasıl burada oldun?"

Jane'in çenesi yukarı kalktı. "Fark etmediysen, bir bebeğim olacak."

Dr. Tam, "Ben onun doğum uzmanıyım. Onu bu sabah kabul ettim" dedi.

Joe, "Zamanlama, sevmediğim şey bu" dedi. "Bunların hepsi yanlış."

Joe hastane önlüğünü yakalayıp yukarı çekerken Jane irkildi. Bir an için Jane'in şişmiş karnına baktı, artık odadaki herkesin görebileceği şekilde dimdik duran iri göğüsleri. Tek kelime etmeden elbisenin Jane'in gövdesine düşmesine izin verdi.

"Memnun musun pislik?" Jane kızardı, yanakları aşağılanmadan kızardı. "Ne bekliyordun, şişman bir takım mı?" Sözcükler ağzından çıktığı anda, söylemenin aptalca bir şey olduğunu anladı. Rehineden kurtulmanın ilk kuralı: *Silahı tutan adamı asla sinirlendirme.* Ama elbisesini kenara çekerek ona saldırmış, onu ifşa etmişti ve şimdi öfkeden titriyordu. "Siz iki serseri işiyle burada kapana kısılmak *istediğimi mi sanıyorsunuz?"*

Dr. Tam'in susması için sessiz bir yalvarışla bileğini sıktığını hissetti. Jane elini salladı ve öfkesini onları kaçıranlara odakladı.

"Evet, ben bir polisim. Ve bil bakalım ne oldu? Siz ikiniz sıçtınız. Beni öldürdünüz ve ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Arkadaşlarımın polis katillerine ne yaptığını biliyorsun?"

Joe ve Olena birbirlerine baktılar. Bir karar mı veriyorlardı? Yaşayıp yaşamadığı konusunda bir anlaşmaya varmak mı?

"Bir hata," dedi Joe. "Sen bu kadarsın Dedektif. Lanet olası yanlış zamanda yanlış yerdesin."

Sen söyledin, pislik.

Joe aniden güldüğünde irkildi. Başını sallayarak odanın diğer ucuna yürüdü. Yüzünü ona döndüğünde, silahının şimdi yere doğrultulmuş olduğunu gördü. ona değil.

"Yani iyi bir polis misin?" O sordu.

"Ne?"

"Televizyonda, kayıp bir ev hanımıyla bir dava üzerinde çalıştığınızı söylediler."

"Hamile bir kadın. Kaçırıldı."

"Nasıl bitti?"

"O yaşıyor. Suçlu öldü."

"Yani iyisin."

"Ben görevimi yaptım."

Olena ve Joe arasında bir bakış daha geçti.

Tam önünde durana kadar Jane'e doğru geldi. "Ya sana bir suçtan bahsedersem? Ya sana adaletin yerini bulmadığını söylersem? Adaletin asla sağlanamayacağını söylersem?"

"Neden olamaz?"

Bir sandalyeye uzandı, önüne çekti ve oturdu. Bakışları artık aynı seviyedeydi. Kara gözler onunkilerle sarsılmaz bir odaklanmayla buluştu. "Çünkü kendi hükümetimiz tarafından işlendi."

Hata. Guguk kuşu uyarısı.

"Kanıtın var mı?" diye sordu Jane, sesini nötr tutmayı başararak.

"Bir tanığımız var," dedi ve Olena'yı işaret etti. "Onun olduğunu gördü."

"Tanık raporları yeterli değil." *Özellikle tanık deli olduğunda.*

"Hükümetimizin suçlu olduğu tüm suçların farkında mısınız? Her gün işledikleri suçlar mı? Suikastlar, adam kaçırmalar mı? Kendi vatandaşlarını kâr adına zehirlemeleri mi? Bu ülkeyi yöneten büyük bir iş ve biz hepsi harcanabilir. Örneğin alkolsüz içecekler alın."

"Affedersiniz?"

"Diyet meşrubatları. ABD hükümeti bunları Körfez'deki birlikleri için konteynır yüküyle satın aldı. Oradaydım ve sıcakta oturan teneke kutular gördüm. Diyet içeceklerdeki kimyasallara ne olur sizce? sıcağa maruz kalıyorlar mı?Toksik oluyorlar.Zehire dönüşüyorlar.Bu yüzden binlerce Körfez Savaşı gazisi eve hasta geldi.Oh evet, hükümetimiz bunu biliyor ama biz asla bilemeyeceğiz.Soda pop endüstrisi çok büyük ve onlar sadece kime rüşvet vereceğinizi bilin."

"Yani... bunların hepsi gazozla mı ilgili?"

"Hayır. *Bu* çok daha kötü." Yaklaştı. "Ve bu sefer sonunda onları yakaladık dedektif. Bir tanığımız ve kanıtımız var. Ve ülkenin dikkati bizde. Bu yüzden onları korkuttuk. Bu yüzden ölmemizi istiyorlar. Ne yapardınız? Dedektif?"

"Ne hakkında? Hala anlamıyorum."

"Hükümetimizdeki insanlar tarafından işlenen bir suçu bilseydiniz. Ve cezasız kaldığını da bilseydiniz. Ne yapardınız?"

"Bu kolay. İşimi yapardım. Her zamanki gibi."

"Adaletin yerini bulduğunu gördün mü?"

"Evet."

"Yoluna kim çıkarsa çıksın?"

"Beni kim durdurmaya çalışır?"

"Bu insanları tanımıyorsun. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun."

Başka bir kasılma yumruğunu rahminin etrafına sıkıştırırken gerildi. Dr. Tam'in elini tekrar tuttuğunu ve Jane sımsıkı tuttuğunu hissetti. Acı kükrerken birden her şey odaktan çıktı, onu öne doğru sallayıp inleten acı. Aman tanrım, Lamaze sınıfında ona ne öğretmişlerdi?

Hepsini unutmuştu.

"Temiz nefes," diye mırıldandı Dr. Tam. "Odağını bul."

Bu kadardı. Şimdi hatırladı. *Nefes al. Tek bir noktaya odaklanın.* Bu çılgın insanlar onu sonraki altmış saniye içinde öldürmeyecekti. Sadece bu acıyı atlatması gerekiyordu. *nefes al ve odak. Nefes al ve odaklan. . .*

Olena yaklaştı ve aniden yüzü Jane'in yüzünün önünde belirdi. "Bana bak,"

dedi Olena. Kendi gözlerini işaret etti. "Buraya bak, tam bana. Bitene kadar."

İnanamıyorum. Çılgın bir kadın benim doğum koçum olmak istiyor.

Jane nefes nefese kalmaya başladı, acı arttıkça nefesi hızlandı. Olena tam önündeydi, bakışları onunkilere

sabitlenmişti. Soğuk mavi su. O gözler Jane'e bunu hatırlattı. Su. Açık ve sakin. Dalgalanma olmayan bir gölet.

"İyi," diye mırıldandı kadın. "İyi yaptın."

Jane rahat bir nefes aldı ve sırtını minderlere yasladı. Yanağından ter damlıyordu. İyileşmek için beş mübarek dakika daha. Bin yıl boyunca doğuma katlanmış tüm kadınları düşündü, otuz dört yıl önce sıcak bir yaz gecesinde Jane'i dünyaya getirmek için uğraşan kendi annesini düşündü. *gittiğin şeyi takdir etmedim vasıtasıyla. Şimdi anladım. Bu, kadınların dünyaya gelen her çocuk için ödediği bedeldir.*

"Kime güveniyorsunuz Dedektif Rizzoli?"

Joe onunla tekrar konuşuyordu. Başını kaldırdı, hala ondan ne istediğini anlayamayacak kadar sersemlemişti.

"Güvendiğin biri olmalı" dedi. "Birlikte çalıştığın biri. Başka bir polis. Belki ortağın."

Yorgun bir şekilde başını salladı. "Neye bulaştığını bilmiyorum."

"Ya bu silahı kafana dayasaydım?"

Aniden silahını kaldırıp şakağına bastırdığında donakaldı. Resepsiyonistin nefesini verdiğini duydu. Kanepedeki rehine arkadaşlarının aralarındaki kurbandan uzaklaştığını hissettim.

"Şimdi söyle bana," dedi Joe soğuk bir şekilde. Makul. "Senin için bu kurşunu yiyecek biri var mı?"

"Bunu neden yapıyorsun?" o fısıldadı.

"Sadece soruyorum. Bu kurşunu senin için kim alır? Hayatın pahasına kime güvenirsin?"

Silahı tutan ele baktı ve düşündü: Bu bir test. Ve cevabı bilmiyorum. Ne duymak istediğini bilmiyorum.

"Söyleyin Dedektif. Tamamen inandığınız biri yok mu?"

"Cebrail..." Yutkundu. "Kocam. Kocama güveniyorum."

"Aileden bahsetmiyorum. Senin gibi rozeti olan birinden bahsediyorum. Temiz biri. Görevini yapacak biri."

"Bana bunu neden soruyorsun?"

"Soruyu cevapla!"

"Sana söyledim. Sana bir cevap verdim."

"Kocanı söyledin."

"Evet!"

"O bir polis mi?"

"Hayır, o..." Durdu.

"O ne?"

Doğruldu. Silahın ötesine baktı ve onun yerine onu tutan adamın gözlerine odaklandı.

"O FBI," dedi.

Joe bir an ona baktı. Sonra ortağına baktı. "Bu her şeyi değiştirir" dedi.

on yedi

Mila

Evimize yeni bir kız geldi.

Bu sabah, araba yolunda bir minibüs durdu ve adamlar onu odamıza taşıdı. Bütün gün Olena'nın karyolasında yattı, yolculuk için ona verdikleri ilaçları uyuyarak geçirdi. Hepimiz onu izliyoruz, canlı bir et gibi değil de yarı saydam bir mermer gibi görünen solgun bir yüze bakıyoruz. Nefesleri yumuşak küçük nefesler halinde geliyor, her nefes alışında sarı saçlarının bir tutam uçuşuyor. Elleri küçük - bir oyuncak bebeğin elleri, sanırım küçük yumruğuna, dudaklarına bastırılan başparmağa bakıyor. Anne kapıyı açıp odaya girdiğinde bile kız kıpırdamaz.

"Uyandır onu" diye emrediyor Anne.

"Kaç yaşında?" diye soruyor.

"Sadece onu kaldır."

"O sadece bir çocuk. O ne, on iki mi? On üç mü?"

"Çalışmak için yeterince yaşlı." Anne karyolaya geçer ve kızı sallar. "Hadi,"

diye patlıyor, battaniyeyi çekiyor. "Çok uyudun."

Kız kıpırdanır ve sırt üstü yuvarlanır. O sırada kolundaki morlukları görüyorum. Gözlerini açar, ona baktığımızı görür ve kırılgan bedeni anında alarma geçer.

"Onu bekletme," diyor Anne.

Arabanın eve yaklaştığını duyuyoruz. Karanlık çöktü ve pencereden dışarı baktığımda ağaçların arasından göz kırpan farları görüyorum. Araba garaj yoluna girerken lastikler çakılların üzerinde çatırdadı. Akşamın ilk müşterisi sanırım korkuyla ama Anne bize bakmıyor bile. Yeni kızın elini tutar ve onu ayağa kaldırır. Kız uykulu gözlerle tökezleyerek odadan çıkar.

"Bu kadar genç bir kızı nasıl elde ettiler?" diye fısıldar Katya.

Kapı zilini duyuyoruz. Bu, boyun eğmeyi öğrendiğimiz bir ses, işkencecilerimizin gelişinin sesi. Alt kattaki sesleri dinlerken hepimiz hareketsiz kaldık. Anne bir müşteriyi İngilizce olarak karşılar. Adam az diyor; ondan sadece birkaç kelime duyuyoruz. Sonra merdivenlerde ağır ayak sesleri geliyor ve kapıdan geri çekiliyoruz. Odamızın önünden geçiyor ve koridorda devam ediyor.

Aşağıda, kız itiraz etmek için sesini yükseltiyor. Bir tokat, bir hıçkırık duyuyoruz. Sonra, Anne kızı müşterinin odasına sürüklerken ayak sesleri tekrar merdivenlerden çıkar. Kapı çarparak kapanır ve Anne kızı adamla bırakarak uzaklaşır.

Olena, "Orospu," diye mırıldandı. "Cehennemde yanacak."

Ama bu gece, en azından acı çekmeyeceğim. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi suçlu hissediyorum. Yine de düşünce orada. *Benden daha iyi.* Pencereye gidiyorum ve geceye bakıyorum, utancımı göremeyen karanlığa. Katya bir battaniyeyi başına çeker. Hepimiz dinlememeye çalışıyoruz ama kapalı kapılardan bile kızın çığlıklarını duyabiliyoruz ve ona ne yaptığını hayal edebiliyoruz çünkü aynısı bize de yapıldı. Sadece erkeklerin yüzleri değişir; çektirdikleri acılar değil.

Bittiğinde, sonunda ağlamalar kesildiğinde, adamın merdivenlerden indiğini ve evden çıktığını duyuyoruz. Derin bir nefes bırakıyorum. Artık yok bence. Lütfen, bu gece başka müşteri olmasın. Anne kızı almak için merdivenlerden yukarı çıkar ve uzun, tuhaf bir sessizlik olur. Aniden kapımızın önünden geçiyor ve tekrar merdivenlerden aşağı iniyor. Cep telefonundan biriyle konuştuğunu duyuyoruz.

Sessiz, acil sözler. Neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını merak ederek Olena'ya bakıyorum. Ama Olena bakışımı geri çevirmiyor. Karyolasında kamburlaşıyor, elleri kucağında yumruk halini alıyor. Dışarıda, rüzgarda dönen beyaz bir güve gibi pencerenin yanından bir şey kanat çırpıyor. Kar yağmaya başlıyor.

Kız işe yaramadı. Müşterinin yüzünü kaşıdı ve o sinirlendi. Böyle bir kız iş için kötü, bu yüzden Ukrayna'ya geri gönderiliyor. Dün gece, kız odaya geri dönmediğinde, Anne bize böyle söyledi.

En azından hikaye bu.

"Belki doğrudur," diyorum ve nefesim karanlıkta bir buhar bulutu. Olena ve ben bir kez daha çatıda oturuyoruz. Bu gece ay ışığının altında buzlu kek gibi parıldıyor. Dün gece kar yağdı, ancak bir santimetre, ama haftalardır kar yağdığı kesin olan evimi düşünmeme yetecek kadar. Yıldızları yeniden gördüğüme, bu gökyüzünü Olena ile paylaştığıma sevindim. İkimizin de battaniyelerini dışarı çıkardık ve bedenlerimizi birbirine bastırarak oturuyoruz.

Olena, "Buna gerçekten inanıyorsan aptalsın" diyor. Teknedeki partiden son sigarası olan bir sigara yakar ve tütünün nimetleri için cennete şükreder gibi dumanı içine çekerken gökyüzüne bakarak sigaranın tadını çıkarır.

"Neden inanmıyorsun?"

Güler. "Belki seni başka bir eve ya da başka bir pezevenge satarlar, ama seni asla eve göndermezler. Her neyse, Anne'nin söylediği hiçbir şeye inanmıyorum, yaşlı fahişe. İnanabiliyor musun?

Yaklaşık yüz yıl önce kendisi de numaralar çevirirdi. Bu kadar şişmanlamadan önce."

Annenin genç veya zayıf olduğunu ya da bir erkeği baştan çıkardığını hayal edemiyorum. Onun itici olmadığı bir zamanı hayal edemiyorum.

Olena, "Evleri yönetenler soğukkanlı fahişeler" diyor. Pezevenklerden daha beterler. Ne çektiğimizi biliyor, bunu kendisi yaptı. Ama şimdi tek umursadığı para. Çok para. Olena bir kül savurur. "Dünya kötü, Mila ve onu değiştirmenin bir yolu yok. Yapabileceğin en iyi şey hayatta kalmak."

"Ve kötü olma."

"Bazen başka seçenek yoktur. Olmalısın."

"Kötü olamazsın."

"Nereden biliyorsunuz?" Bana bakıyor. "Benim ne olduğumu ya da ne yaptığımı nereden biliyorsun?

İnan bana, gerekirse birini öldürürdüm. Seni öldürebilirim bile . "

Bana bakıyor, gözleri ay ışığında ateşli. Ve bir an için - sadece bir an için - bence haklı. Beni *öldürebileceğini* , hayatta kalmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu. Çakıl üzerinde yuvarlanan araba lastiklerinin sesini duyuyoruz ve ikimiz de dimdik oturuyoruz. Olena değerli sigarasını hemen söndürdü, sadece yarısı içildi. "Bu da kim?"

Ayağa kalktım ve kenardan araba yoluna doğru bakmak için çatının sığ eğiminde dikkatli bir şekilde süründüm. "Ben hiç ışık görmüyorum."

Yanıma tırmanıyor ve kenardan da bakıyor. "Orada," diye mırıldandı, ormandan bir araba çıkarken. Farları kapalı ve tek gördüğümüz park lambalarının sarı parıltısı. Araba yolunun kenarında durur ve iki adam dışarı çıkar. Saniyeler sonra kapı zilini duyuyoruz. Bu erken saatte bile erkeklerin ihtiyaçları var. Memnuniyet talep ederler.

"Siktir," diye tıslıyor Olena. "Şimdi onu uyandıracaklar. Gittiğimizi anlamadan odaya geri dönmeliyiz."

Çatıdan aşağı kayıyoruz ve battaniyelerimizi alma zahmetine bile girmeden hemen çıkıntıya tırmanıyoruz. Olena pencereden karanlık tavan arasına süzülür. Kapı zili tekrar çalar ve ön kapıyı açıp son müşterilerini selamlarken Anne'nin sesini duyarız.

Olena'nın ardından pencereden içeri giriyorum ve tuzak kapısına geçiyoruz. Merdiven hala aşağıda, yerimizin bariz kanıtı. Olena, aniden soğuğu kestiğinde basamaklardan geri adım atıyor.

Anne çığlık atıyor.

Olena tuzak kapısından bana bakıyor. Altımdaki gölgelerde gözlerinin çılgınca parladığını görebiliyorum. Bir gümbürtü ve kıymık odun sesi duyuyoruz. Ağır ayak sesleri merdivenleri dövüyor.

Annenin çığlıkları çığlıklara dönüşüyor.

Olena bir anda merdivenden yukarı çıkıyor ve tuzak kapısından içeri girerken beni kenara itiyor. Açıklıktan uzanıyor, merdiveni tutuyor ve çekiyor. Tuzak kapısı kapanırken yükselir, katlanır.

"Geri," diye fısıldıyor. "Çatıya çıkın!"

"Ne oluyor?"

" *Git* Mila!"

Pencereye geri dönüyoruz. İlk geçen benim, ama o kadar acelem var ki ayağım çıkıntıdan kayar. Panik içinde pencere pervazını tırmalayarak düşerken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Olena'nın eli bileğimi kavradı. Ben korkmuş bir şekilde sallanırken o bana tutunuyor.

"Diğer elimi tut!" diye fısıldıyor.

Uzanıyorum ve pencere pervazına kadar iki büklüm olana kadar beni yukarı çekiyor, kalbim göğsüme çarpıyor.

"Bu kadar beceriksiz olma!" tıslıyor.

Yeniden ayağa kalktım ve çıkıntıdan çatıya doğru ilerlerken, terleyen ellerimle pervaza tutundum. Olena kıvranarak dışarı çıkıyor, arkasındaki pencereyi kapatıyor, sonra bir kedi kadar hızlı bir şekilde arkamdan tırmanıyor.

Evin içinde, ışıklar yandı. Altımızdaki pencerelerden parıldayan parıltıyı görebiliriz. Ve koşan ayak seslerini ve bir kapının çarpma sesini duyabiliyoruz. Ve bir çığlık - bu sefer Anne değil. Korkunç bir sessizliğe dönüşen yalnız, keskin bir çığlık. Olena battaniyeleri kapar. "Tırman" diyor. "Çabuk, bizi göremeyecekleri çatıya çık!"

Asfalt kiremitleri en yüksek noktaya doğru sürünürken, Olena battaniyesini sallıyor, karlı çıkıntıda bıraktığımız ayak izlerini siliyor. Oturduğumuz alanda da aynısını yapıyor, varlığımızın tüm izlerini kapatıyor. Sonra yanıma tırmanıyor, çatı penceresinin üzerindeki tepeye. Orada titreyen gargoyleler gibi tüneriz. Aniden hatırlıyorum. "Sandalye,"

diye fısıldıyorum. "Tuzak kapısının altındaki sandalyeyi bıraktık!"

"Çok geç."

"Eğer onu görürlerse, burada olduğumuzu anlarlar."

Elimi tuttu ve o kadar sıktı ki kemikleri kıracağını sandım. Tavan arası ışığı az önce yandı.

Çatıya siniyoruz, hareket etmeye cesaret edemiyoruz. Bir gıcırtı, düşen kar bir sıçrama ve davetsiz misafir nerede olduğumuzu bilecek. Kalbimin zona üzerinde çarptığını hissediyorum ve kesinlikle tavandan duyabileceğini düşünüyorum.

Pencere kayar açılır. Bir an geçer. Ne görüyor, dışarı bakıyor mu? Çıkıntıdaki ayak izinin bir parçası mı? Olena'nın battaniyeyle çılgınca vuruşlarının yok etmediğine dair masalsı bir iz mi? Sonra pencere tekrar kayar. Yumuşak bir hıçkırıkla rahatladım ama Olena'nın parmakları yine elime battı. Bir uyarı.

Hala orada olabilir. Hala dinliyor olabilir.

Keskin bir gümbürtü duyuyoruz, ardından kapalı pencerelerin bile susturamayacağı bir çığlık. O kadar dayanılmaz bir acı çığlığı ki, terlerim, titriyorum. Bir adam İngilizce bağırıyor. *Neredeler? Altı olmalı! Altı fahişe.*

Kayıp kızları arıyorlar.

Şimdi Anne ağlıyor, yalvarıyor. Gerçekten bilmiyor.

Başka bir güm.

Annenin çığlığı doğrudan iliklerime işliyor. Kulaklarımı kapatıyorum ve yüzümü buzlu zonaya bastırıyorum. Bunu

dinleyemem ama başka seçeneğim yok. Durmuyor. Darbeler, çığlıklar o kadar uzun sürer ki, sanırım bizi burada, gün doğumunda burada, donmuş ellerle bu çatıya yapışmış halde bulacaklar. Gözlerimi kapatıyorum, mide bulantısıyla savaşıyorum. *Kötülük görme, kötülük duyma.* Annemin ıstırabını bastırmak için kendime binlerce kez söylediğim şey bu. *Kötülük görme, duy şeytan yok.*

Çığlıklar sonunda sustuğunda ellerim uyuştu ve dişlerim soğuktan takırdadı. Başımı kaldırdım ve yüzümde buz gibi gözyaşları hissettim.

"Gidiyorlar," diye fısıldıyor Olena.

Ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyduk, verandada ayak sesleri duyduk. Çatıdaki tüneğimizden, onların araba yolunda yürüdüklerini görebiliriz. Bu sefer belirsiz silüetlerden daha fazlası; evin ışıklarını açık bırakmışlar ve pencerelerden sızan parıltıdan iki adamın koyu renk giysiler içinde olduğunu görebiliyoruz. İçlerinden biri duraklar ve kısa sarı saçları veranda ışıklarının yansımasını yakalar. Tekrar eve bakıyor, bakışları çatıya çıkıyor. Birkaç korkunç kalp atışı için sanırım bizi görebiliyor. Ama ışık onun gözlerinde ve biz gölgede gizli kalıyoruz.

Arabaya binerler ve uzaklaşırlar.

Uzun bir süre hareket etmiyoruz. Ay ışığı buz gibi bir parlaklıkla parlıyor. Gece o kadar sakin ki kendi nabzımın atışını, dişlerimin takırdamasını duyabiliyorum. Sonunda Olena kıpırdanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Ya hâlâ oradalarsa? Ya izliyorlarsa?"

"Bütün gece çatıda kalamayız. Donacağız."

"Biraz daha bekleyin. Olena, lütfen!"

Ama o şimdiden kiremitleri gevşeterek çatı penceresine doğru geri dönüyor. Geride kalmaktan korkuyorum; Onu takip etmekten başka seçeneğim yok. İçeri emekleyerek geri döndüğümde, o çoktan tuzak kapısından geçmiş ve merdivenden aşağı inmiştir. Çığlık atmak istiyorum: *Lütfen beni bekleyin!* ama ses çıkarmaktan çok korkuyorum. Ben de merdivenden aşağı iniyorum ve Olena'yı koridora kadar takip ediyorum.

Merdivenlerin başında durmuş, aşağıya bakıyor. Sadece onun yanında hareket ettiğimde onu dehşet içinde donduran şeyi görüyorum.

Katya merdivenlerde ölü yatıyor. Kanı, karanlık bir şelale gibi basamaklardan aşağı aktı ve o, dipteki parıldayan havuza doğru dalış yapan bir yüzücü.

Olena, "Yatak odasına bakma," diyor. "Hepsi öldü." Sesi düz. İnsan değil, bir makine, soğuk ve gerçek. Bu Olena'yı tanımıyorum ve beni korkutuyor. Kandan kaçınarak, cesetten kaçınarak merdivenlerden aşağı iner. Onu takip ederken Katya'ya bakmadan duramıyorum. Kurşunun her gece giydiği tişörtün arkasını delip geçtiğini görüyorum. Sarı papatyalar ve MUTLU OL kelimeleri var. Ah Katya, sanırım; şimdi asla mutlu olmayacaksın. Merdivenlerin dibinde, bir kan birikintisinin biriktiği yerde, ön kapıya giden yolda büyük ayakkabıların izlerini görüyorum. Kapının aralık olduğunu ancak o zaman fark ediyorum.

Bence: *Koş!* Evden çıkıp verandadaki merdivenlerden ormana doğru. Bu bizim kaçışımız, bu bizim özgürlük şansımız.

Ancak Olena hemen evden kaçmaz. Bunun yerine sağa dönerek yemek odasına girdi.

"Nereye gidiyorsun?" Fısıldıyorum.

Bana cevap vermiyor, ama mutfağa devam ediyor.

"Olen!" Yalvarırım peşinden koşarak. "Hadi gidelim , önce-" Kapının eşiğinde durup elimle ağzımı kapattım çünkü sanırım kusacağım. Duvarlarda, buzdolabında kan lekeleri var. Annenin kanı. Mutfak masasında oturuyor ve ellerinin kanlı kalıntıları önünde uzanıyor. Gözleri açık ve bir an için belki bizi görebileceğini düşünüyorum ama tabi ki göremiyor.

Olena mutfaktan geçerek arka yatak odasına gidiyor.

Kaçmak için o kadar çaresizim ki, Olena olmadan şimdi gitmem gerektiğini düşünüyorum. Onu bu evde tutan delice bir nedene bırakın. Ama o öyle bir amaçla hareket ediyor ki, onu daha önce hep kilitli olan Annenin yatak odasına kadar takip ediyorum. Bu odayı ilk kez görüyorum ve saten çarşaflı geniş yatağa, dantel koşuculu ve bir sıra gümüş saç fırçasına sahip bir şifonyerde ağzım açık kalıyor. Olena dosdoğru komodine gidiyor, çekmeceleri açıp içindekileri karıştırıyor.

"Ne arıyorsun?" Soruyorum.

"Paraya ihtiyacımız var. Onsuz orada hayatta kalamayız. Onu burada bir yerde tutmalı."

Çekmeceden yün bir şapka çıkardı ve bana fırlattı. "İşte. Sıcak giysilere ihtiyacın olacak."

Şapkaya dokunmaktan bile nefret ediyorum çünkü o Anne'nindi ve çirkin kahverengi saçlarının hala yüne yapıştığını görebiliyorum.

Olena hızla komodinin karşısına geçer, çekmeceyi açar ve bir cep telefonu ile küçük bir tomar nakit bulur. “Bu her şey olamaz” diyor. "Daha fazlası olmalı."

Sadece kaçmak istiyorum ama haklı olduğunu biliyorum; paraya ihtiyacımız var. Açık duran dolaba geçiyorum; katiller onu aradı ve birkaç askı yere devrildi. Ama korkmuş kızların peşindeydiler, para değil ve yukarıdaki raf rahatsız edilmedi. Bir ayakkabı kutusunu indiriyorum ve eski fotoğraflar dökülüyor. Moskova'nın resimlerini, gülen yüzleri ve gözleri rahatsız edici derecede tanıdık genç bir kadın görüyorum. Ve bence: Anne bile bir zamanlar gençti. İşte kanıt.

Büyük bir çantayı indiriyorum. İçinde ağır bir mücevher kesesi, bir video kaset ve bir düzine pasaport var. Ve para. Bir lastik bantla bağlanmış kalın bir Amerikan parası destesi.

"Olena! Buldum."

Yanıma geldi ve çantaya baktı. "Hepsini al" diyor. "Çantayı sonra hallederiz." Cep telefonunu da atıyor. Sonra dolaptan bir kazak alıp bana doğru fırlattı.

Annenin kıyafetlerini giymek istemiyorum; Ekşi maya gibi onun kokusunu alabiliyorum üzerlerinde. Yine de onları çekiyorum, iğrenmemi bastırıyorum. Kendi bluzumun üzerine bir balıkçı yaka, bir kazak ve bir eşarp. Hızlıca ve sessizce giyinip yan odada ölü oturan kadının kıyafetlerini giyiyoruz.

Ön kapıda tereddüt ederek ormana bakıyoruz. Adamlar bizi mi bekliyor? Yolun aşağısındaki karanlık arabalarında oturup, sonunda kendimizi göstereceğimizi bilerek mi?

"Öyle değil," diyor Olena, düşüncelerimi okuyarak. "Yol değil."

Dışarı çıkıyoruz, evin arkasına dönüyoruz ve ormanın içine dalıyoruz.

onsekiz

Gabriel gazetecilerin arasına daldı, bakışları yirmi metre ötedeki klieg ışıklarının odak noktası olan güzel yapılı sarışın kadına sabitlendi. Yaklaştıkça Zoe Fossey'in o anda kameraya konuştuğunu gördü. Onu fark etti ve mikrofonu sessiz dudaklarına götürerek dondu.

Kapat şunu, dedi Gabriel.

"Sessiz ol," dedi kameraman. "Canlıyız-"

"Kapat lanet mikrofonu!"

"Hey! Sen kendini ne sanıyorsun--"

Gabriel kamerayı bir kenara itti ve elektrik kablolarını çekerek klieg ışıklarını söndürdü.

"Bu adamı buradan çıkarın!" diye bağırdı.

"Sen ne yaptığını biliyor musun?" dedi Gabriel. "Bir fikrin var mı? ″

"Ben işimi yapıyorum," diye karşılık verdi.

Ona doğru ilerledi ve onun gözlerinde gördüğü bir şey, bir haber minibüsüne çarpıp daha fazla geri çekilemeyecek duruma gelene kadar büzülmesine neden oldu.

"Karımı idam etmiş olabilirsin."

"Ben?" Başını salladı ve meydan okurcasına bir tavırla, "Silahı tutan ben değilim," dedi.

"Onlara polis olduğunu söyledin."

"Sadece gerçekleri bildiriyorum."

"Sonuçları ne olursa olsun?"

"Haber mi, değil mi?"

"Sen nesin biliyor musun?" Yaklaştı ve onu boğazlama dürtüsünü zar zor kontrol edebildiğini fark etti. "Sen bir fahişesin. Hayır, bunu geri alıyorum. Bir fahişeden daha betersin. Sadece kendini satmıyorsun. Başkasını da satarsın."

"Bob!" diye bağırdı kameramanına. "Çekin bu adamı yüzümden!"

"Geri çekilin bayım!" Kameramanın ağır eli Gabriel'in omzuna kondu. Gabriel onu silkip attı, bakışları hâlâ Zoe'ye sabitlenmişti. "Eğer Jane'e bir şey olursa, yemin ederim..."

çekil dedim !" Kameraman yine Gabriel'i omzundan tuttu. Aniden Gabriel'in tüm korkuları, umutsuzluğu kör edici bir öfke anında ateşlendi. Döndü ve doğrudan namlu göğsüne saldırdı. Adamın ciğerlerinden fışkıran havayı duydu ve adam geriye doğru sendeleyip yere düşüp, birbirine dolanmış elektrik kablolarından oluşan bir engerek yuvasına düşerken irkilmiş bir yüze bir bakış yakaladı. Gabriel bir anda üstüne çömeldi, yumruğunu havaya kaldırdı, tüm kasları darbeyi indirmek için hazırlandı. Sonra görüşü aniden yeniden odak noktasına geldi ve altında sinmiş olan adamı fark etti. Seyircilerden oluşan bir çemberin gösteriyi

izlemek için toplandığını fark etti. Herkes bir gösteriyi severdi.

Göğüs kabaran Gabriel ayağa kalktı. Zoe'nin birkaç metre ötede durduğunu gördü, yüzü heyecanla aydınlandı.

"Bunu aldın mı?" başka bir kameramana seslendi. "Kahretsin, bunu kayda alan var *mı* ?"

Gabriel iğrenerek döndü ve uzaklaştı. Kalabalıktan, klieg ışıklarının parıltısından uzaklaşana kadar yürümeye devam etti. Hastaneden iki blok ötede kendini bir köşede tek başına ayakta buldu. Bu karanlık sokakta bile, bütün gün güneşte kavrulan kaldırımlardan hâlâ yayılan yaz sıcağından bir kurtuluş yoktu. Ayakları aniden kaldırıma kök salmış gibi hissetti, orada kederle, korkuyla eridi.

Seni nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. İnsanları tehlikeden uzak tutmak benim işim ama yapamam en çok sevdiğim kişiyi korumak.

Cep telefonu çaldı. Dijital ekrandaki numarayı tanıdı ve cevap vermedi. Jane'in anne babasıydı. Zoe'nin haber programı yayınlandıktan hemen sonra arabadayken onu aramışlardı. Angela Rizzoli'nin histerik hıçkırıklarına, Frank'in harekete geçme taleplerine sessizce katlanmıştı. Şimdi onlarla uğraşamam, diye düşündü. Belki beş dakika, belki on dakika sonra. Fakat şimdi değil. Gecenin içinde tek başına durmuş, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu. Kontrolünü kolayca kaybeden bir adam değildi, ancak birkaç dakika önce neredeyse yumruğunu bir adamın yüzüne vuracaktı. Jane şok olur, diye düşündü. Ve muhtemelen kocasının sonunda kendini kaybettiğini görmek de onu eğlendirmişti. *Bay Gri Suit,* bir keresinde onu sinirli

bir şekilde aramıştı çünkü o çok soğukkanlıydı ve öfkesi alevlendi. Benimle gurur duyacaksın, Jane, diye düşündü. Sonunda insan olduğumu ortaya çıkardım. *Ama bunu görmek için burada değilsin. Her şeyin seninle ilgili olduğunu bilmiyorsun.*

"Cebrail?"

Doğruldu. O kadar sessizce yaklaşan Maura'yı görmek için döndü, orada olduğunu bile fark etmedi.

"O sirkten defolup gitmem gerekiyordu," dedi. "Yoksa yemin ederim o kadının boynunu sıkardım. Yeterince kötü onu kameramanından çıkardım."

"Yani duydum." Durakladı. "Jane'in ailesi az önce geldi. Onları park yerinde gördüm."

"Haberi gördükten hemen sonra beni aradılar."

"Seni arıyorlar. Onlara gitsen iyi olur."

"Şu an onlarla uğraşamam."

"Korkarım başka bir sorununuz var."

"Ne?"

"Dedektif Korsak burada. Haber verilmediği için hiç de memnun *değil* ."

"Ah, Tanrım. O, görmek istediğim son kişi."

"Korsak onun arkadaşı. Onu senin kadar uzun süredir tanıyor. Onunla anlaşamayabilirsin ama Jane'i çok önemsiyor."

"Evet biliyorum." İçini çekti. "Biliyorum."

"Bunların hepsi onu seven insanlar. Tek sen değilsin Gabriel. Barry Frost bütün akşam burada takılıyor. Dedektif Crowe bile uğradı. Hepimiz hastayız, onun için korkuyoruz. " Durdu. Eklendi: "Korktuğumu biliyorum."

Sokağa, hastaneye doğru bakmak için döndü. "Onları teselli etmem mi gerekiyor? Kendimi zar zor bir arada tutuyorum."

"İşte bu, her şeyi kendi üzerine aldın. Her şey *senin* omuzlarındaydı." Koluna dokundu. "Git, ailesine katıl. Arkadaşları. Şu anda birbirinize ihtiyacınız var."

Onayladı. Sonra derin bir nefes alarak hastaneye doğru yürüdü. Onu ilk fark eden Vince Korsak oldu. Emekli Newton dedektifi ona doğru koşarak geldi ve onu kaldırımda durdurdu. Sokak lambasının altında duran Korsak, öfkeli bir trol gibi görünüyordu, boğazlı ve kavgacıydı.

"Neden beni aramadın?" talep etti.

"Fırsatım olmadı Vince. Her şey o kadar hızlı gelişiyor ki..."

"Bütün gün orada olduğunu söylediler."

"Bak, haklısın. Aramalıydım."

" Bunu kesmez *miydim,* kesmez miydim. Ne oluyor Dean? Aramaya değmediğimi mi sanıyorsun? Neler döndüğünü bilmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Vince, sakin ol." Elini öfkeyle savuran Korsak'a doğru uzandı.

"O benim *arkadaşım,* kahretsin!"

"Bunu biliyorum. Ama sızıntıları kontrol etmeye çalışıyorduk. Basının içeride bir polis olduğunu duymasını istemedik."

" Sızdıracağımı mı sanıyorsun *?* O kadar aptalca bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır tabii değil."

"O zaman beni aramalıydın. Onunla evlenen sen olabilirsin Dean. Ama ben de onu önemsiyorum!" Korsak'ın sesi çatladı. "Ben de onu önemsiyorum," diye tekrarladı usulca, sonra aniden arkasını döndü.

Umrunda olduğunu biliyorum. Ayrıca ona aşık olduğunu da biliyorum, bunu asla kabul etmeyeceksin bile. Bu yüzden asla arkadaş olamayız. İkimiz de onu istedik ama onunla evlenen benim.

"Orada neler oluyor?" dedi Korsak, sesi boğuktu. Hala ona bakmıyor. "Kimse biliyor mu?"

"Hiçbir şey bilmiyoruz."

"O sürtük sırrı yarım saat önce yayınladı. Alıcıdan hiç arama olmadı mı? Silah sesi yok..." Korsak durdu. "Tepki yok?"

"Belki televizyon izlemiyorlardı. Belki bir polis tuttuklarını duymadılar. Umduğum şey bu - bilmiyorlar."

"Son temasları ne zamandı?"

"Bir anlaşma yapmak için beş civarında aradılar."

"Nasıl bir anlaşma?"

"Canlı bir TV röportajı istiyorlar. Karşılığında iki rehineyi serbest bırakacaklar."

"Öyleyse yapalım! Bu kadar uzun süren ne?"

"Polis herhangi bir sivil göndermek konusunda isteksizdi. Bu, bir muhabiri ve bir kameramanı tehlikeye atmak anlamına geliyordu."

"Hey, biri bana nasıl olduğunu gösterirse kahrolası kamerayı çalıştırırım. Sen de muhabiri oynayabilirsin. *Bizi göndermeliler.* "

"Rehineciler belirli bir muhabir istedi. Peter Lukas adında bir adam."

Tribune için yazan adamı mı kastediyorsun ? Neden o?"

"Hepimizin bilmek istediği şey bu."

"Pekala, hadi başlayalım o zaman. Onu oradan defolup gitmeden önce-"

Gabriel'in cep telefonu çaldı ve Jane'in annesiyle babasının yine onunla konuşmaya çalıştığını düşünerek yüzünü buruşturdu. Onları daha fazla erteleyemezdi. Telefona uzandı ve dijital ekrana kaşlarını çattı. Tanımadığı bir numaraydı.

"Bu Gabriel Dean," diye yanıtladı.

"Ajan Dean? FBI'la mı?"

"Bu kim?"

"Bu Joe. Sanırım kim olduğumu biliyorsun."

Gabriel dondu. Korsak'ın kendisini izlediğini gördü, anında tetikteydi.

"Konuşmamız gereken şeyler var Ajan Dean."

"Nasıl bildin--"

"Karın burada bize güvenilir olduğunu söylüyor. Sözün senin bağın. Umarız bu doğrudur."

"Onunla konuşmama izin ver. Sesini duymama izin ver."

"Bir dakika içinde. Bir kez söz ver."

"Ne? Bana ne istediğini söyle!"

"Adalet. İşinizi yapacağınıza söz vermenizi istiyoruz."

"Anlamıyorum."

"Şahit olmanıza ihtiyacımız var. Söyleyeceklerimizi duymanız için, çünkü bu geceyi yaşamama ihtimalimiz yüksek."

Dean'in içini bir ürperti kapladı. *Onlar intihara meyilli. diğer herkesi alt edecekler mi onlara?*

Joe, "Dünyaya gerçeği söylemenizi istiyoruz" dedi. "Seni dinleyecekler. İçeri o muhabirle, Ajan Dean ile gel. Bizimle konuş. Her şey bittiğinde, herkese ne duyduğunu anlat."

"Ölmeyeceksin. Ölmek zorunda değilsin."

"İstediğimizi mi sanıyorsun? Onları geçmeye çalıştık ama yapamıyoruz. Bize kalan tek seçenek bu."

"Neden böyle yapıyorsun? Neden masum insanları tehdit ediyorsun?"

"Kimse bizi başka türlü dinlemeyecek."

"Çık dışarı! Rehineleri bırak ve teslim ol."

"Ve bizi bir daha canlı görmeyeceksin. Mantıklı bir açıklama yapacaklar. Her zaman yapıyorlar. İzle, haberlerde göreceksin. İntihar ettiğimizi iddia edecekler. Hapishanede öleceğiz. , mahkemeye çıkmadan önce ve herkes şöyle düşünecek: 'Hapishanede işler böyle yürür'. Bu, dünyanın dikkatini çekmek için son şansımız Ajan Dean. Onlara söylemek için."

"Onlara ne söyle?"

"Ashburn'da gerçekte ne oldu?"

"Bak, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama karımı bırakırsan ne istersen yaparım."

"O burada. O iyi. Aslında, sana izin vereceğim..."

Bağlantı aniden kesildi.

"Joe? *Joe?* "

"Ne oldu?" Korsak istedi. "Ne dedi?"

Gabriel onu görmezden geldi; tüm dikkati bağlantıyı yeniden kurmaya odaklanmıştı. Telefon numarasını aldı ve DIAL'a bastı.

"... üzgünüm. Bu numara şu anda kullanılamıyor."

"Neler oluyor?" diye bağırdı Korsak.

"Ben geçemiyorum."

"Sana mı asıldı?"

"Hayır, kesildik. Hemen ardından..." Gabriel durdu. Döndü ve caddeye baktı, bakışları komuta karavanına odaklandı. Dinliyorlar, diye düşündü. Birisi Joe'nun söylediği her şeyi duydu.

"Hey!" Korsak denir. "Nereye gidiyorsun?"

Gabriel şimdiden karavana doğru koşuyordu. Kapıyı çalmaya tenezzül etmedi, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Hayder ve Stillman video monitörlerinden döndüler ve ona baktılar. Hayder, "Şu anda sizin için zamanımız yok Ajan Dean," dedi.

"Binaya giriyorum. Karımı alacağım."

"Ah evet." Haydar güldü. "Eminim açık kollarla karşılanacaksınız."

"Joe beni cep telefonumdan aradı. Beni içeri davet ediyorlar. Benimle konuşmak istiyorlar."

Stillman aniden doğruldu, yüzünde gerçek bir şaşkınlığa benzeyen bir ifade belirdi. "Seni ne zaman aradı? Bize kimse söylemedi."

"Sadece birkaç dakika önceydi. Joe kim olduğumu biliyor. Jane'in benim karım olduğunu biliyor. Bu insanlarla akıl yürütebilirim."

Hayder, "Bu söz konusu değil," dedi.

"O muhabiri göndermeye hazırdın."

"FBI olduğunuzu biliyorlar. Akıllarında, muhtemelen çok korktukları bu çılgın hükümet komplosunun bir parçasısınız. Orada beş dakika dayanabilirseniz şanslısınız."

"Risk alacağım."

"Onlar için bir ödül olacaksın," dedi Stillman. "Yüksek profilli bir rehine."

"Sen müzakerecisin. Her zaman işleri yavaşlatmaktan bahseden sensin. Eh, bu insanlar müzakere *etmek istiyor* ."

"Neden seninle?"

"Çünkü Jane'i tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı biliyorlar. Hile yapmayacağım, bubi tuzağı getirmeyeceğim. Sadece ben olacağım, *onların* kurallarına göre oynayacağım."

Stillman, "Artık çok geç Dean," dedi. "Artık bu şovu yürütmüyoruz. Giriş takımlarını çoktan yerleştirdiler."

"Ne Takımı?"

"Federaller onları Washington'dan getirdi. Bu bir çeşit çatlak terörle mücadele birimi."

Bu tam olarak Senatör Conway'in Gabriel'e gerçekleşeceğini söylediği şeydi. Müzakerelerin zamanı açıkça geçmişti.

Hayder, "Boston polisine kenarda kalması emredildi," dedi. "Bizim işimiz sadece onlar girerken çevreyi güvende tutmak."

"Bu ne zaman inecek?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Kararları onlar veriyor."

"Peki ya Joe ile yaptığın anlaşma? Kameraman, muhabir mi? Hâlâ bunun olacağını düşünüyor."

"Değil."

"Kim iptal etti?"

"Federaller söyledi. Henüz Joe'ya söylemedik."

"İki rehineyi serbest bırakmayı çoktan kabul etti."

"Ve hâlâ yapmasını umuyoruz. Bu kurtarabileceğimiz en az iki hayat."

"Pazarlığın üzerine düşeni yapmazsan - Peter Lukas'ı göndermezsen - orada kurtaramayacağın dört rehine var . "

"O zamana kadar, giriş ekibinin geleceğini umuyorum."

Gabriel ona baktı. " Katliam mı *istiyorsun* ? Çünkü bir tane alacaksın! İki paranoyak insana, yanılgılarının gerçek olduğunu düşünmeleri için her türlü nedeni veriyorsun. Onları öldürmek *üzere* olduğunu. Cehennem, belki de haklılar!"

"Artık paranoyak konuşan sensin."

"Sanırım mantıklı olan tek kişi benim." Gabriel döndü ve karavandan çıktı. Müzakerecinin arkasından "Ajan Dean?" diye seslendiğini duydu.

Gabriel polis hattına doğru yürümeye devam etti.

"Dean!" Sonunda Stillman ona yetişti. "Sadece bilmeni istiyorum, hiçbir saldırı planını kabul etmedim. Haklısın, sadece kan dökülmesini istiyor."

"Öyleyse neden izin veriyorsun?"

"Sanki durdurabilir miyim? Ya da Hayder? Bu artık Washington'un kararı. Geri çekilip, işi buradan almalarına izin vermemiz gerekiyor."

O zaman duydular - kalabalığın içinden ani vızıltı. Muhabir kalabalığı yoğunlaştı, ileri doğru fırladı.

Ne oluyor?

Bir bağırış duydular, lobi kapılarının açıldığını gördüler ve iki Tactical Ops subayının refakatinde uşak üniformalı uzun boylu Afrikalı-Amerikalı bir adam dışarı çıktı. Durdu, gözleri düzinelerce klieg ışığının parıltısında yanıp söndü, sonra aceleyle bekleyen bir araca doğru gitti. Saniyeler sonra, bir Boston PD polisi tarafından itilen tekerlekli sandalyeli bir adam ortaya çıktı.

"Yaptılar," diye mırıldandı Stillman. "İki kişiyi serbest bıraktılar"

Ama Jane değil. Jane hala içeride. Ve saldırı her an başlayabilir. Polis hattına doğru itti.

"Dean," dedi Stillman, onun kolunu tutarak.

Gabriel ona bakmak için döndü. "Bunlar tek bir kurşun bile sıkılmadan sona erebilir. Bırak içeri gireyim. Bırak onlarla konuşayım."

"Federal bunu asla temizleyemez."

"Boston Polisi çevreyi kontrol ediyor. Adamlarına geçmeme izin vermelerini emret."

"Ölüm tuzağı olabilir."

"Karım içeride." Bakışları Stillman'ınkilere kilitlendi. "Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Bunun onun sahip olacağı en iyi şans olduğunu biliyorsun. *Herhangi* birinin sahip olacağı en iyi şans."

Stillman bir nefes verdi. Yorgun bir şekilde başını salladı. "İyi şanlar."

Gabriel polis bandının altına eğildi. Bir Boston Tac-Ops memuru onu durdurmak için harekete geçti.

"Bırak onu," dedi Stillman. "Binaya giriyor."

"Sayın?"

"Ajan Dean bizim yeni arabulucumuz."

Gabriel, Stillman'a başıyla teşekkür etti. Sonra döndü ve lobi kapılarına doğru yürümeye başladı.

ondokuz

Mila

Ne Olena ne de ben nereye gittiğimizi bilmiyoruz.

Bu ormanlardan hiç geçmedik ve nereden çıkacağımızı da bilmiyoruz. Çorap giymiyorum ve soğuk ince ayakkabılarıma çabucak nüfuz ediyor. Annemin süveterine ve balıkçı

yakasına rağmen üşüyorum ve titriyorum. Evin ışıkları arkamızda azaldı ve geriye baktığımda sadece ormanın karanlığını görüyorum. Uyuşmuş ayaklarım üzerinde, donmuş yaprakların üzerinde yürüyorum, dikkatimi çantayı taşıyan önümde yürüyen Olena'nın silüetinde tutuyorum. Nefesim duman gibi. Ayakkabılarımızın altında buz çatırdadı. Bir zamanlar okulda izlediğim bir savaş filmi geliyor aklıma, soğuk ve açlıktan ölmek üzere olan Alman askerleri, karda sendeleyerek Rus cephesinde kendi kıyametlerine doğru ilerliyorlar. *Durma. Sorgulama.* O çaresiz askerlerin düşündüğü şey *sadece yürümeye devam etmekti.* Şimdi ormanda tökezlerken düşündüğüm şey bu. Önümüzde aniden bir ışık parlıyor.

Olena durdu, beni durdurmak için kolunu kaldırdı. Ağaçlar kadar hareketsiz duruyoruz, ışıkların geçişini izliyoruz ve ıslak kaldırımda lastiklerin uğultusunu duyuyoruz. Son çalılıklardan da geçiyoruz ve ayaklarımız karaya vuruyor.

Bir yola ulaştık.

Şimdiye kadar ayaklarım soğuktan o kadar hissizdi ki, ona ayak uydurmaya çalışırken sakar ve bocalıyorum. Olena bir robot gibidir, durmadan ileri doğru yürür. Evleri görmeye başlıyoruz ama o durmuyor. O general ve ben sadece benden daha fazlasını bilmeyen bir kadının peşinden giden aptal bir piyadeyim.

"Sonsuza kadar yürüyemeyiz," diyorum ona.

"Biz de burada kalamayız."

"Bak, o evin ışıkları yanıyor. Yardım isteyebiliriz."

"Şimdi değil."

"Daha ne kadar yürümemiz gerekiyor? Bütün gece, bütün hafta?"

"Gerektiği kadar."

"Nereye gittiğimizi bile biliyor musun?"

Aniden döndü, yüzündeki öfke o kadar belirgindi ki donup kaldım. "Biliyor musun? Senden bıktım! Sen bir bebekten başka bir şey değilsin. Aptal, korkmuş bir tavşan."

"Sadece nereye gittiğimizi bilmek istiyorum."

"Tek yaptığın mızmızlanmak ve şikayet etmek! Pekala, artık bıktım. Seninle işim bitti." Bez çantaya uzanıyor ve Amerikan parası destesini çıkarıyor. Lastik bandı kırıyor ve paranın yarısını bana doğru itiyor. "Al onu da gözümün önünden çekil. Bu kadar akıllıysan kendi yoluna git."

"Bunu neden yapıyorsun?" Gözlerimde sıcak yaşlar hissediyorum. Korktuğumdan değil, o benim tek arkadaşım olduğu için. Ve onu kaybettiğimi biliyorum.

"Bana yük oluyorsun Mila. Beni yavaşlatacaksın. Sürekli sana göz kulak olmak istemiyorum. Ben senin kahrolası annen değilim! ″

"Senin olmanı hiç istemedim."

"O zaman neden büyümüyorsun?"

"Ve neden orospu olmayı bırakmıyorsun!"

Araba bizi şaşırtıyor. Birbirimize o kadar odaklandık ki yaklaşımını fark etmiyoruz. Aniden virajdan dönüyor ve farlar bizi ölüme mahkûm hayvanlar gibi tuzağa düşürüyor. Lastikler duracak şekilde gıcırdıyor. Eski bir araba ve motor rölantideyken vuruntu sesi çıkarıyor. Şoför kafasını camdan

dışarı uzatıyor. "Siz iki hanımın yardıma ihtiyacı var," diyor. Bir sorudan çok bir ifadeye benziyor, ama o zaman durumumuz açık. Dondurucu bir gece. İki kadın ıssız bir yolda mahsur kaldı. Elbette yardıma ihtiyacımız var.

Sessizce ona bakıyorum. Her zaman yaptığı gibi, komutayı alan Olena'dır. Bir anda dönüştü. Yürüyüşü, sesi, kalçasını dışarı çıkaran kışkırtıcı yolu - bu Olena'nın en baştan çıkarıcı hali. Gülümsüyor ve gırtlaktan bir İngilizceyle: "Arabamız öldü. Bizi sürebilir misin?"

Adam onu inceliyor. Sadece dikkatli mi davranıyor? Her nasılsa burada bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlıyor. Polisi arayamadan önce ormana geri çekilmenin eşiğindeyim. Sonunda cevap verdiğinde, sesi düzdü ve Olena'nın cazibesinin onu etkilediğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. "Yolun üzerinde bir benzin istasyonu var. Benzin almak için orada durmam gerekiyor zaten. Bir çekici hakkında soru soracağım."

Arabaya tırmanıyoruz. Olena ön koltukta oturuyor, ben arkada oturuyorum. Bana verdiği parayı cebime doldurdum ve şimdi parlayan bir kömür parçası gibi geliyor. Hala kızgınım, onun zulmüyle hala yaralandım. Bu parayla, onsuz, kimsesiz idare edebilirim. Ve yapacağım.

Adam arabayı sürerken konuşmuyor. İlk başta sadece bizi görmezden geldiğini, onu ilgilendirmediğimizi düşünüyorum. Sonra dikiz aynasından gözlerini bir anlığına yakaladım ve beni, ikimizi de incelediğini fark ettim. Sessizliğinde bir kedi kadar uyanıktır. İleride benzin istasyonunun ışıkları parlıyor ve araba yoluna girip pompanın yanında duruyoruz. Adam deposunu doldurmak

için dışarı çıkıyor, sonra bize diyor ki: "Çekiciyi soracağım." Binaya girer.

Olena ve ben arabada kalıyoruz, bir sonraki hareketimizden emin değiliz. Pencereden şoförümüzün kasiyerle konuştuğunu görüyoruz. Bizi işaret ediyor ve kasiyer telefonu açıyor.

"Polisi arıyor," diye fısıldadım Olena'ya. "Gitmeliyiz. *Şimdi koşmalıyız.* " Kapıya uzanıyorum ve itmek üzereyim ki siyah bir araba servis istasyonuna girip arabamızın hemen yanında yanaşıyor. İkisi de koyu renk giysiler giymiş iki adam dışarı çıkıyor. Bir tanesi fırça gibi kısa kesilmiş beyaz-sarı saçlı. Bize bakıyorlar.

Bir anda kanım damarlarımda donuyor.

Bu yabancının arabasında kapana kısılmış hayvanlarız ve şimdi iki avcı etrafımızı sardı. Sarışın adam kapımın hemen dışında duruyor, bana bakıyor ve ben sadece pencereden Anne'nin gördüğü son yüze bakabiliyorum. Muhtemelen göreceğim son yüz. Aniden, sarışın adamın çenesi kalkıyor ve bakışları binaya kayıyor. Döndüm ve şoförümüzün az önce dışarı çıktığını ve arabaya doğru yürüdüğünü görüyorum. Benzin parasını ödedi ve cüzdanını cebine geri tıkıyor. Arabasının yanında duran iki adama kaşlarını çatarak yavaşladı.

"Size yardım edebilir miyim beyler?" şoförümüz soruyor.

Sarışın adam cevap verir. "Efendim, size birkaç soru sorabilir miyiz?"

"Sen kimsin?"

"Ben Özel Ajan Steve Ullman. Federal Soruşturma Bürosu."

Şoförümüz bundan özellikle etkilenmiş görünmüyor. Servis istasyonunun kovasına uzanıyor ve bir silecek alıyor. Fazla suyu sıkar ve kirli ön camını silmeye başlar. "Siz iki arkadaş benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye sorar, bardaktan su sıyırarak.

Sarışın adam şoförümüze doğru eğiliyor ve kısık bir sesle konuşuyor. *Kadın kaçak* ve *tehlikeli* kelimelerini duyuyorum .

"Peki neden benimle konuşuyorsun?" sürücü diyor.

"Bu senin araban, değil mi?"

"Evet." Şoförümüz aniden gülüyor. "Ah, şimdi anladım. Merak ediyorsan, arabada oturan benim karım ve kuzeni. Gerçekten tehlikeli görünüyorlar, değil mi?"

Sarışın adam partnerine bakıyor. Bir şaşkınlık bakışı. Ne diyeceklerini bilmiyorlar. Şoförümüz sileceği kovaya geri bırakarak bir sıçrama yapıyor. "İyi şanslar çocuklar" diyor ve arabasının kapısını açıyor. Direksiyonun başına geçerken Olena'ya yüksek sesle: "Üzgünüm tatlım. Advilleri yoktu. Bir sonraki benzin istasyonunu denememiz gerekecek" diyor.

Arabayla uzaklaşırken arkama bakıyorum ve adamların hâlâ bize baktıklarını görüyorum. Bunlardan biri lisans numarasını yazıyor.

Bir an için arabada kimse konuşmuyor. Hala tek kelime söyleyemeyecek kadar korkudan felç oldum. Sadece şoförümüzün kafasının arkasına bakabiliyorum. Az önce hayatımızı kurtaran adam. Sonunda diyor ki: "Bana bunun neyle ilgili olduğunu söyleyecek misin?"

"Sana yalan söylediler" diyor Olena. "Tehlikeli değiliz!"

"Ve onlar FBI değil."

"Bunu zaten biliyor musun?"

Adam ona bakar. "Bak, ben aptal değilim. Gerçeği gördüğümde anlıyorum. Ve ne zaman saçmaladığımı da biliyorum. Bana doğruyu söylemeye ne dersin?"

Olena yorgun bir iç çekti. Fısıldayarak: "Bizi öldürmek istiyorlar" diyor.

"Bu kadarını anladım." Başını sallıyor ve gülüyor, ama içinde mizah yok. Kötü şansına inanamayan bir adamın gülüşü. "Adamım, üzerime yağmur yağdığında, sadece yağıyor" diyor. "Peki onlar kim ve neden seni öldürmek istiyorlar?"

"Bu gece gördüklerimiz yüzünden."

"Ne gördün?"

Pencereden dışarı bakıyor. "Çok fazla," diye mırıldanıyor. "Çok fazla gördük."

Şimdilik bu cevabın yeterli olmasına izin veriyor, çünkü yoldan yeni çıktık. Lastiklerimiz bizi ormanın derinliklerine götüren toprak bir yola çarpıyor. Ağaçlarla çevrili harap bir evin önünde arabayı durdurur. Sadece fakir bir adamın yaşayabileceği, kaba yontulmuş bir kulübeden biraz daha fazlası. Ama çatıda dev bir uydu anteni var.

"Bu senin evin?" diye soruyor.

"Yaşadığım yer orası" garip cevabı.

Ön kapıyı açmak için üç farklı anahtar kullanır. Verandada durmuş, çeşitli kilitlerini açmasını beklerken, tüm pencerelerinin parmaklıklı olduğunu fark ettim. Bir an için içeri girmekte tereddüt ediyorum çünkü az önce kaçtığımız

diğer evi düşünüyorum. Ama bu çubukların farklı olduğunu anlıyorum; bunlar insanları tuzağa düşürmek için değil; insanları dışarıda tutmak içindir. İçeride odun dumanı ve nemli yün kokusu alıyorum. Hiçbir ışığı açmıyor, karanlık odanın her santiminin kör olduğunu biliyormuş gibi dolaşıyor. "Birkaç günlüğüne gittiğimde burası biraz küfleniyor" diyor. Bir kibrit çakıyor ve bir şöminenin önünde diz çökmüş olduğunu görüyorum. Çıra ve kütük demeti şimdiden yakılmayı bekliyor ve alevler kısa sürede hayat buluyor. Işıltı, bu gölgeli odada daha da sıska, daha kasvetli görünen yüzünü aydınlatıyor. Sanırım bir zamanlar yakışıklı bir yüz olabilirdi, ama gözleri artık çok boş ve ince çenesinde birkaç gün süren koyu renkli sakallar var. Ateş aydınlanırken, duvarlara astığı düzinelerce haber kupürüyle uzun gazete ve dergi yığınlarıyla daha da küçülen küçük bir odaya bakıyorum. Sararmış pullar gibi her yerdeler ve onun bu ıssız kulübede her gün, her ay, önemini yalnızca kendisinin anladığı maddeleri hararetle kesip attığını hayal ediyorum. Parmaklıklı pencerelere bakıyorum ve ön kapıdaki üç kilidi hatırlıyorum. Ve bence: Burası korkmuş bir adamın evi.

Bir dolaba gider ve kilidini açar. İçeride yarım düzine tüfeğin rafa kaldırıldığını görünce irkildim. Birini çıkarır ve dolabı tekrar kilitler. Elindeki silahı görünce bir adım geri çekildim.

"Sorun değil. Korkacak bir şey yok," diyor telaşlı yüzümü görerek. "Bu gece, sadece bir silahı yakınımda tutmak istiyorum."

Zil gibi bir çan sesi duyuyoruz.

Adamın kafası bu sesle titriyor. Tüfeğiyle pencereye gider ve ormana bakar. "Bir şey sensörü tetikledi" diyor. "Sadece bir hayvan olabilir. Sonra tekrar..." Eli tüfeğinde, uzun süre pencerede oyalanıyor. Benzin istasyonundaki iki adamın arabayı sürmemizi izlediğini hatırlıyorum. Lisans numaramızı yazıyoruz. Şimdiye kadar, arabanın sahibini biliyor olmalılar. Nerede yaşadığını biliyor olmalılar.

Adam bir odun yığınına geçer, yerden taze bir kütük alır ve ateşin üzerine bırakır. Sonra sallanan sandalyeye yerleşti ve kucağında tüfeğiyle bize bakarak oturdu. Alevler çatırdıyor ve ocakta kıvılcımlar dans ediyor.

"Adım Joe," diyor. "Bana kim olduğunu söyle."

Olena'ya bakıyorum. Hiçbirimiz bir şey demiyoruz. Bu garip adam bu gece hayatımızı kurtarmış olsa da, hala ondan korkuyoruz.

"Bak, seçimi sen yaptın. Arabama bindin." Ahşap zeminde sallanırken sandalyesi gıcırdıyor. "Artık utangaç olmak için çok geç bayanlar" diyor. "Kalıp döküm olmuştur."

Uyandığımda, hala gün ışığı değil, ama ateş sadece kor gibi yandı. Uyumadan önce hatırladığım son şey, Olena ve Joe'nun alçak sesle konuşan sesleriydi. Şimdi, ocağın ışığında, örgülü halının üzerinde yanımda uyuyan Olena'yı görebiliyorum. Ona hala kızgınım ve söylediği şeyler için onu affetmedim. Birkaç saatlik uyku, kaçınılmaz olanı bana açıkça gösterdi. Sonsuza kadar birlikte kalamayız.

Sallanan sandalyenin gıcırtısı bakışlarımı çekiyor; Joe'nun tüfeğinin hafif parıltısını görüyorum ve beni izlediğini hissediyorum. Muhtemelen bir süredir bizi uyurken izliyordu.

"Uyandır onu" diyor bana. "Artık gitmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Dışarıdalar. Evi izliyorlar."

"Ne?" Kalbim aniden çarparak ayağa kalktım ve pencereye gittim. Dışarıda gördüğüm tek şey ormanın karanlığı. Sonra yıldızların solduğunu, gecenin yakında griye döneceğini anlıyorum.

"Sanırım hala yolun yukarısına park etmişler. Bir sonraki hareket dedektörü setini henüz çalıştırmadılar" diyor. "Ama hava kararmadan şimdi hareket etmemiz gerekiyor." Kalkar, dolaba gider ve bir sırt çantası çıkarır. Paketin içeriği ne olursa olsun metalik bir çınlama verir. "Olena," diyor ve çizmesiyle onu dürtüyor. Kıpırdar ve ona bakar. "Gitme zamanı" diyor. "Yaşamak istiyorsan."

Bizi ön kapıdan çıkarmıyor. Bunun yerine döşeme tahtalarını kaldırıyor ve aşağıdaki gölgelerden nemli toprak kokusu yükseliyor. Merdivenden indi ve bize seslendi: "Hadi gidelim hanımlar."

Ona Anne'nin çantasını verdim, sonra peşinden koştum. Bir el feneri yaktı ve karanlıkta taş duvarlara yığılmış sandıkları görüyorum.

"Vietnam'da köylülerin evlerinin altında tüneller vardı, tıpkı bunun gibi," diyor alçak bir geçitten aşağı inerken. "Çoğunlukla sadece yiyecek depolamak içindi. Ama bazen hayatlarını kurtardı." Duruyor, asma kilidi açıyor, sonra el fenerini kapatıyor. Başının üstündeki tahta bir kapağı kaldırdı.

Tünelden çıkıp karanlık ormana tırmanıyoruz. O bizi evden uzaklaştırırken ağaçlar bizi gizler. Tek kelime etmiyoruz; cesaret edemiyoruz. Bir kez daha körü körüne takip ediyorum, her zaman piyade, asla general. Ama bu sefer beni yöneten kişiye güveniyorum. Joe sessizce yürür, nereye gittiğini tam olarak bilen birinin özgüveniyle hareket eder. Hemen arkasından yürüyorum ve şafak gökyüzünü aydınlatmaya başlayınca topalladığını görüyorum. Sol bacağını biraz sürüklüyor ve bir keresinde arkasına baktığında acıyla yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Ama sabahın gri ışığına doğru ilerliyor.

Sonunda, ilerideki ağaçların arasından yıkık dökük bir çiftlik görüyorum. Yaklaştıkça burada kimsenin yaşamadığını söyleyebilirim. Pencereler kırık ve çatının bir ucu içe doğru çökmüştür. Ama Joe eve gitmez; Bunun yerine, aynı çökme riski altında olan ahıra yöneliyor. Bir asma kilidi açar ve ahırın kapısını kaydırarak açar.

İçeride bir araba.

Sürücü koltuğuna otururken, "Her zaman buna gerçekten ihtiyacım olur mu diye merak ediyordum," diyor. Ben arkaya tırmanırım. Koltukta bir battaniye ve yastık var ve ayaklarımda konserve kutular var. Birkaç gün yemek için yeterli.

Joe kontağı çevirir; motor isteksizce hayata öksürür. "O yeri geride bırakmaktan nefret ediyorum"

diyor. "Ama belki bir süreliğine uzaklaşmanın zamanı gelmiştir."

"Bunu bizim için mi yapıyorsun?" ona soruyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bunu beladan uzak durmak için yapıyorum. Siz iki hanımefendi bana bol bol getirmişsiniz anlaşılan."

Arabayı ahırdan geri çekiyor ve toprak yolda çarpmaya başlıyoruz, yıkık dökük çiftlik evini ve durgun bir göletin yanından. Aniden ağır bir *uğultu duyuyoruz.* Joe hemen arabayı durdurdu, camını indirdi ve az önce çıktığımız ormana baktı.

Ağaçların üzerinde yükselen siyah duman, parıldayan gökyüzüne dönen kızgın sütunlar halinde yükseliyor. Olena'nın ürkek bir çığlık attığını duydum. Şimdi alevler içinde ayrıldığımız kulübeyi düşününce ellerim terliyor ve titriyor. Ve et yakmayı düşünüyorum. Joe hiçbir şey söylemez; şok bir sessizlik içinde dumana bakıyor sadece ve acaba bizimle tanışmış olduğu için kötü şansına mı lanet ediyor merak ediyorum.

Bir süre sonra derin bir nefes bırakır. "İsa," diye mırıldanıyor. "Bu insanlar her kimse, kale için oynuyorlar." Dikkatini tekrar yola verir. Korktuğunu biliyorum çünkü direksiyonu sıkan ellerini görebiliyorum. Boğumlarının beyazını görebiliyorum. "Bayanlar," dedi usulca, "sanırım ortadan kaybolma zamanı geldi."

YİRMİ

Jane gözlerini kapadı ve bir dalga binicisi gibi acının tepesinde sörf yaptı. *Lütfen bu bitsin yakında. Durdurun, durdurun.* Kasılma artarken yüzünde terin kabardığını hissetti, onu o kadar sıkı kavradı ki inleyemedi, nefes bile alamıyordu. Kapalı göz kapaklarının ötesinde, ışıklar loş

gibiydi, tüm sesler kendi nabzının hızıyla boğuktu. Odadaki rahatsızlığı sadece belli belirsiz fark etti. Kapıya vurma. Joe'nun gergin talepleri. Sonra aniden bir el Jane'in elini kavradı, tutuşu sıcak ve tanıdıktı. Bu olamaz, diye düşündü kasılmanın acısı hafiflerken, görüşü yavaş yavaş netleşirken. Kendisine bakan yüze odaklandı ve hala şaşkınlık içinde kaldı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, burada olmamalısın."

Yüzünü avuçladı, dudaklarını alnına, saçlarına bastırdı. "Her şey iyi olacak tatlım. Sadece iyi."

"Bu yaptığın en aptalca şey."

O gülümsedi. "Benimle evlenirken çok zeki olmadığımı biliyordun."

"Ne düşünüyordun?"

"Senin hakkında. Sadece seninle ilgili."

"Ajan Dean," dedi Joe.

Gabriel yavaşça ayağa kalktı. Jane daha önce pek çok kez kocasına bakıp ne kadar mutlu olduğunu düşünmüştü, ama asla şu anki kadar değil. Silah taşımıyordu, hiçbir avantajı yoktu, ama Joe'ya döndüğünde sadece sessiz bir kararlılık gösterdi. "Buradayım. Şimdi karımı bırakacak mısın?"

"Biz konuştuktan sonra. Bizi dinledikten sonra."

"Dinliyorum."

"Sana söylediklerimizi takip edeceğine söz vermelisin. Bunun bizimle birlikte ölmesine izin vermeyeceksin."

"Dinleyeceğimi söyledim. Tüm istediğin bu. Ve bu insanları bırakacağını söyledin. Ölüm dileğin olabilir ama yok."

Olena, "Kimsenin ölmesini istemiyoruz" dedi.

"O zaman kanıtla. Bu insanları serbest bırak. O zaman ben burada oturup istediğin kadar dinlerim. Saatler, günler. Senin emrindeyim." Gözlerini kırpmadan onları tutanlara baktı. Bir an sessizlik içinde geçti.

Joe aniden kanepeye doğru eğildi, Dr. Tam'in kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

"Git kapının yanında dur doktor" diye emretti. Döndü ve diğer kanepedeki bir çift kadını işaret etti. "Siz ikiniz kalkın. İkiniz de."

Kadınlar kımıldamadılar; Joe'ya baktılar, sanki bu bir numaraymış gibi, hareket ederlerse sonuçları olacağından emindiler.

"Git! Kalk!"

Resepsiyonist hıçkırarak ayağa kalktı. Ancak o zaman diğer kadın onu takip etti. İkisi de, Dr. Tam'in hâlâ donmuş durduğu kapıya yöneldiler. Esaret saatleri onları o kadar korkutmuştu ki, çilelerinin sona ermek üzere olduğuna henüz inanmamışlardı. Tam kapıya doğru uzanırken, Joe'nun emrinin durmasını bekleyen Joe'yu izliyordu.

Joe, "Üçünüz gidebilirsiniz," dedi.

Kadınlar odadan çıkar çıkmaz Olena kapıyı arkalarından kapatıp tekrar kilitledi.

"Eşim ne olacak?" dedi Gabriel. "Onu da bırak."

"Yapamam. Henüz değil."

"Bizim anlaşmamız--"

"Rehineleri serbest bırakmayı kabul ettim Ajan Dean. Hangilerini söylemedim."

Gabriel öfkeyle kızardı. "Ve şimdi sana güveneceğimi mi sanıyorsun? Söyleyeceğin lanet olası bir şeyi dinleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Jane kocasının eline uzandı ve sinirlerinin öfkeyle gerildiğini hissetti. "Sadece onu dinle. Sözünü o söylesin."

Gabriel bir nefes verdi. "Tamam Joe. Bana ne söylemek istiyorsun?"

Joe iki sandalye kaptı, onları odanın ortasına sürükledi ve yüzleri birbirine bakacak şekilde yere koydu. "Hadi oturalım, sen ve ben."

"Karım doğumda. Burada daha fazla kalamaz."

"Olena onunla ilgilenecek." Sandalyeleri işaret etti. "Sana bir hikaye anlatacağım."

Gabriel Jane'e baktı. Gözlerinde hem sevgiyi hem de endişeyi gördü. *sen kimsin güven?* Joe ona daha önce sormuştu. *Bu kurşunu senin için kim alır?* Kocasına bakarak düşündü: Asla senden daha fazla güveneceğim kimse olmayacak.

Gabriel gönülsüzce dikkatini tekrar Joe'ya çevirdi ve iki adam karşı karşıya oturdular. Adamlardan birinin kucağında bir silah olması dışında, tamamen uygar bir zirveye benziyordu. Şimdi Jane'in kanepesinde konuşlanmış olan Olena, eşit derecede ölümcül bir silah taşıyordu. İki çiftle güzel bir küçük buluşma. *Hangi çift gece hayatta kalacak?*

"Sana benim hakkımda ne söylediler?" dedi Joe. "FBI ne diyor?"

"Bir kaç şey."

"Deliyim, değil mi? Yalnızım. Paranoyak."

"Evet."

"Onlara inanıyor musun?"

"Yapmamak için bir nedenim yok."

Jane kocasının yüzünü izledi. Sakince konuşmasına rağmen, gözlerindeki gerginliği, boynunun gergin kaslarını görebiliyordu. Bu adamın deli olduğunu biliyordun, diye düşündü, yine de buraya girdin. Hepsi benim için . . . Yeni bir kasılma oluşmaya başlayınca iniltisini bastırdı. *Kale sessizlik. Gabriel'in dikkatini dağıtma; yapması gerekeni yapmasına izin verin.* Dişlerini gıcırdatarak kanepeye geri çöktü, sessizce acı çekiyordu. Bakışlarını tavana, akustik döşemedeki tek bir koyu lekeye sabitledi. *Odak noktanıza konsantre olun. Acıyı kafana tak.* Tavan bulanıklaştı, leke dalgalı bir beyaz denizde dalgalanıyor gibiydi. Sadece ona bakmak midesini bulandırıyordu. Sallanan dalgalardan sersemlemiş bir denizci gibi gözlerini kapadı.

Ancak kasılma hafiflemeye başlayınca, acı nihayet tutuşunu bıraktığında, gözlerini açtı. Bakışları bir kez daha tavana odaklandı. Bir şeyler değişmişti. Lekelerin yanında, akustik karonun gözenekleri arasında neredeyse fark edilmeyen küçük bir delik vardı. Gabriel'e baktı ama o ona bakmıyordu. Tamamen karşısında oturan adama odaklanmıştı.

Joe sordu: "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gabriel bir an ona baktı. "Ben psikiyatrist değilim. Bu kararı verememem."

"Buraya deli bir adamın silah sallamasını bekleyerek girdin, değil mi?" Öne eğildi. "Sana böyle söylediler. Dürüst ol."

"Gerçekten dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle."

"Bana iki teröristle uğraşacağımı söylediler. Ben de buna inandırıldım."

Joe, yüzü asık bir şekilde arkasına yaslandı. "Demek böyle bitirecekler," dedi sessizce. "Elbette. Böyle bitirirlerdi . Nasıl bir terörist olmamız gerekiyordu?" Olena'ya baktı, sonra güldü. "Ah. Çeçenler, muhtemelen."

"Evet."

"Gösteriyi John Barsanti mi yönetiyor?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Onu biliyorsun?"

"Virginia'dan beri bizi izliyor. Gittiğimiz her yerde karşımıza çıkıyor. Buraya geleceğini biliyordum. Muhtemelen ceset torbalarımızı kapatmak için bekliyor."

"Ölmek zorunda değilsin. Silahlarını bana ver, hep birlikte gidelim. Silah sesi yok, kan yok. Sana söz veriyorum."

"Evet, garantisi var."

"Buraya girmeme izin verdin. Bu, bir düzeyde bana güvendiğin anlamına geliyor."

"Kimseye güvenmeyi göze alamam."

"O zaman neden buradayım?"

"Çünkü adalet umudum olmadan mezarıma gitmeyi reddediyorum. Bunu basına aktarmayı denedik. *Onlara* lanet

olası kanıtları verdik. Ama kimsenin umurunda değil." Olena'ya baktı.

"Onlara kolunu göster. Onlara Ballentree'nin sana ne yaptığını göster."

Olena kolunu dirseğinin üzerine çekti ve pürüzlü bir yara izini gösterdi.

"Anlıyorsun?" dedi Joe. "Koluna ne koydular?"

"Ballentree? Savunma müteahhitinden mi bahsediyorsun?"

"En son mikroçip teknolojisi. Ballentree'nin mülkünü izlemesi için bir yol. O, doğrudan Moskova'dan getirilen insan kargosuydu. Ballentree'nin yan tarafta çalıştığı küçük bir iş."

Jane tavana baktı. Aniden akustik fayanslarda başka taze delikler olduğunu fark etti. İki adama baktı ama hala birbirlerine odaklanmışlardı. Başka kimse yukarıya bakmıyordu; tavanın deliklerle dolu olduğunu başka kimse görmedi.

"Yani tüm bunlar bir savunma müteahhitiyle mi ilgili?" dedi Gabriel, sesi mükemmel bir eşitliğe sahipti, kesinlikle hissettiği şüpheciliğe dair hiçbir ipucu göstermiyordu.

" *Herhangi bir* savunma müteahhidi değil. Ballentree Şirketi'nden bahsediyoruz. Beyaz Saray ve Pentagon ile doğrudan bağlar. Savaşa her gittiğimizde milyarlarca dolar kazanan yöneticilerden bahsediyoruz. Ballentree'nin neden neredeyse ineceğini düşünüyorsunuz? tüm büyük sözleşmeler?

Çünkü Beyaz Saray'ın sahibi onlar. ″

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Joe, ama bu tam olarak yeni bir komplo teorisi değil. Ballentree bugünlerde herkesin öcüsü. Pek çok insan onları devirmek için can atıyor."

"Ama Olena gerçekten yapabilir."

Gabriel kadına baktı, bakışları şüpheliydi. "Nasıl?"

"Ashburn'de ne yaptıklarını biliyor. Bunların ne tür insanlar olduğunu gördü."

Jane hâlâ tavana bakıyor, şimdi ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. İğne inceliğinde buhar hatları yukarıdan sessizce akıyordu. *Gaz. Odaya gaz pompalıyorlar.* Kocasına baktı. Bunun olacağını biliyor muydu? Planın bu olduğunu biliyor muydu? Sessiz işgalcinin farkında olan başka kimse görünmüyordu. Başka hiç kimse, bu ince gaz akışlarının habercisi olan saldırının başladığını fark etmedi.

Hepimiz onun için nefes alıyoruz.

Bir kasılma daha hissedince gerildi. Aman Tanrım, şimdi değil, diye düşündü. Tüm cehennem gevşemek üzereyken değil. Kanepenin minderini kavrayarak kasılmanın doruğa çıkmasını bekledi. Acı şimdi çenesindeydi ve tek yapabildiği yastığı tutup asmaktı. Bu kötü olacak, diye düşündü. Ah, bu gerçekten kötü.

Ama acı asla doruğa ulaşmadı. Birdenbire Jane'in yumruğundaki yastık eriyip gitmiş gibi oldu. Aşağıya, uykunun en tatlısına doğru sürüklendiğini hissetti. Toplanan uyuşukluk arasından, vurma ve erkek bağırışları duydu. Gabriel'in boğuk, uzaklardan onun adını çağıran sesini duydu.

Ağrı artık neredeyse gitmişti.

Bir şey ona çarptı ve yüzüne bir yumuşaklık yayıldı. Bir elin dokunuşu, yanağında hafif bir okşama. Bir ses fısıldadı, anlamadığı sözler, kapının ani çarpmasında neredeyse kapıya vurulan yumuşak ve acil sözler. Bir sır, diye düşündü. Bana bir sır söylüyor.

Mila. Mila biliyor.

Sağır edici bir patlama oldu ve yüzüne sıcaklık sıçradı.

Gabriel, diye düşündü. Neredesin?

YİRMİ BİR

İlk silah sesleriyle sokakta duran kalabalık topluca nefes nefese kaldı. Maura'nın kalbi duracak kadar dondu. Tactical Ops memurları, içeriden yeni silah sesleri yükselirken polis hattını tuttu. Dakikalar geçtikçe memurların yüzlerinde şaşkınlık ifadesi gördü, herkes içeride neler olup bittiğine dair haber bekliyordu. Kimse hareket etmiyordu; kimse binaya acele etmiyordu.

Hepsi ne bekliyor?

Polis telsizleri aniden çatırdadı: "Bina güvenli! Giriş ekibi dışarıda ve bina artık güvende! Rulo tıbbi. Sedyelere ihtiyacımız var--"

Med-Q ekipleri, bitiş çizgisini geçen sprinterler gibi polis şeridini iterek ileri atıldı. O sarı bandın kırılması kaosa neden oldu. Boston polisi onları tutmak için çabalarken, birden muhabirler ve kameralar da binaya doğru hücum etti. Bir helikopter tepede uçtu, bıçakları gümbürdüyordu.

Kakofoni boyunca Maura, Korsak'ın bağırdığını duydu: "Ben bir polisim, kahretsin! Arkadaşım içeride! Bırakın beni!" Korsak yoluna baktı ve seslendi: "Doktor, onun iyi olup olmadığını öğrenmelisin!"

Maura polis hattına doğru ilerledi. Polis kimliğine sert bir bakış attı ve başını salladı.

"Önce yaşayanlarla ilgilenmeleri gerekiyor, Dr. Isles."

"Ben bir doktorum. Yardımcı olabilirim."

Sesi, caddenin karşısındaki otoparka yeni inen helikopter tarafından neredeyse boğulacaktı. Dikkati dağılan polis, bir muhabire bağırmak için döndü: "Hey, sen! Hemen geri dön . "

Maura onun yanından geçti ve içeride ne bulacağından korkarak binaya koştu. Tam Teşhis Görüntüleme'ye giden koridora dönerken, iki EMT tarafından döndürülen bir sedye ona doğru fırladı ve eli nefesini kesmek için ağzına gitti. Hamile karnını, siyah saçları gördü ve şöyle düşündü: Hayır. Aman Tanrım, hayır.

Jane Rizzoli kan içindeydi.

O anda Maura'nın tüm tıp eğitimi onu terk etmiş gibiydi. Panik onun kana odaklanmasına neden oldu ve sadece kan. *Bu kadar.* Sonra, sedye yanından yuvarlanırken, sandığın yükselip alçaldığını gördü. Elin hareket ettiğini gördü.

"Jane?" Maura'yı aradı.

Acil servis görevlileri sedyeyi lobiden geçirmeye başlamışlardı bile. Maura yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

"Bekle! Durumu nedir?"

Adamlardan biri omzunun üzerinden arkasına baktı. "Bu doğumda. Onu Brigham'a taşıyoruz."

"Ama bütün kan-"

"Onun değil."

"O zaman kimin?"

"Şuradaki kız." Parmağını koridorda salladı. " *Hiçbir* yere gitmiyor."

Sedye kapıdan çıkarken sedyenin ardından baktı. Sonra döndü ve acil servisleri ve Boston Polis Teşkilatı memurlarını geçerek krizin kalbine doğru koridorda koştu.

"Maura?" diye seslendi, tuhaf bir şekilde uzak ve boğuk bir ses.

Gabriel'i bir sedyeye oturmaya çalışırken gördü. Yüzüne bir oksijen maskesi bağlanmıştı ve bir serum hattı koluna bir torba salin bağlıydı.

"İyi misin?"

Kıkırdayarak başını indirdi. "Sadece... başım döndü."

EMT şöyle dedi: "Bu gazın yan etkileri. Ona biraz IV Narcan verdim. Bir süre sakinleşmesi gerekiyor. Anesteziden çıkmak gibi."

Gabriel maskeyi kaldırdı. "Jane--"

"Onu yeni gördüm," dedi Maura. "İyi. Onu Brigham Hastanesine götürüyorlar."

"Artık burada oturamam."

"Orada ne oldu? Silah sesleri duyduk."

Gabriel başını salladı. "Hatırlamıyorum."

EMT, "Maskenin," dedi. "O oksijene hemen şimdi ihtiyacın var."

Gabriel, "Bunu bu şekilde yapmak zorunda değillerdi" dedi. "Onları oradan çıkarabilirdim. Onları teslim olmaya ikna edebilirdim."

"Efendim, maskenizi tekrar takmalısınız."

"Hayır," dedi Gabriel. "Karımla birlikte olmam gerekiyor. Yapmam gereken bu."

"Gitmeye hazır değilsin."

"Gabriel, o haklı," dedi Maura. "Şuna bak, zar zor oturabiliyorsun. Bir süre daha uzan. Seni Brigham Hastanesi'ne kendim götüreceğim, ama iyileşme şansın olana kadar değil."

"Birazcık," dedi Gabriel, sedyeye zayıfça yerleşerek. "Bir süre sonra daha iyi olacağım..."

"Hemen döneceğim."

Tanısal Görüntüleme'nin kapısını gördü. İçeri adım atarken gözlerinin ilk baktığı şey kan oldu. Dikkatinizi çeken her zaman kandı, haykıran o şok edici kırmızı sıçramalar: Burada korkunç, gerçekten korkunç bir şey oldu. Yarım düzine adam odanın etrafında duruyor olmasına ve ambulans ekiplerinden gelen enkaz hala zemine dağılmış olmasına rağmen, duvarlara sıçrayan parlak ölüm kanıtına takılıp kaldı. Sonra bakışları kadının vücuduna kaydı, kanepeye yaslandı, siyah saçları yere kan emdi. Daha önce hiç kan görünce bayılmamıştı, ama birden kendini yanlara doğru sallanırken buldu ve kapı pervazına tutunmak

zorunda kaldı. Bu odada kullandıkları gazın kalıntıları, diye düşündü. Henüz tam olarak havalandırılmamıştır.

Plastiğin vızıltısını duydu ve sersemlik sisinin arasından yere serilmiş beyaz bir çarşaf gördü. Lateks eldiven giyen iki adam, Joseph Roke'un kanlı cesedini plastiğin üzerine yuvarlarken, Ajan Barsanti ve Kaptan Hayder'ı beklerken gördüm.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

Kimse varlığını kabul etmedi.

"Neden cesetleri taşıyorsun?"

Cesedin üzerine çömelmiş olan iki adam durup Barsanti'ye doğru baktılar.

Barsanti, "Washington'a uçuyorlar" dedi.

"Ofisimizden biri olay mahallini inceleyene kadar hiçbir şeyi kıpırdatmıyorsun." Ceset torbasının fermuarını çekmeye hazırlanan iki adama baktı. "Sen kimsin? Bizim için çalışmıyorsun."

Barsanti, "Onlar FBI," dedi.

Kafası şimdi tamamen berraktı, tüm baş dönmesi öfke tarafından süpürüldü. "Onları neden alıyorsun?"

"Otopsiyi patologlarımız yapacak."

"Bu cesetleri serbest bırakmadım."

"Bu sadece bir evrak meselesi, Dr. Isles."

"Kini imzalamak üzere değilim."

Odadaki diğerleri şimdi onları izliyordu. Etrafta duran adamların çoğu, Hayder gibi Boston PD memurlarıydı.

"Dr. Isles," dedi Barsanti, içini çekerek, "neden bu bölge savaşında savaşıyorsunuz?"

Hayder'a baktı. "Bu ölüm bizim yetki alanımızda meydana geldi. Biliyorsun bu kalıntıların velayeti bizde."

Barsanti, "FBI'a güvenmiyormuş gibi konuşuyorsun" dedi.

Güvenmediğim sensin.

Ona doğru adım attı. "Neden burada olduğuna dair iyi bir açıklama duymadım Ajan Barsanti. Bununla ne alakan var?"

"Bu iki kişi New Haven'daki bir silahlı saldırının şüphelisi. Bunu zaten bildiğinize inanıyorum. Eyalet sınırlarını aştılar."

"Cesetleri neden istediğinizi açıklamıyor."

"Son otopsi raporlarını alacaksınız."

"Neyi bulacağımdan korkuyorsun?"

"Biliyorsunuz, Dr. Isles, bu iki insan kadar paranoyak olmaya başladınız." Roke'un cesedinin başında duran iki adama döndü. "Hadi onları toplayalım."

Maura, "Onlara dokunmayacaksın," dedi. Cep telefonunu çıkardı ve Abe Bristol'u aradı. "Burada bir ölüm sahnesi var, Abe."

"Evet, televizyon izliyordum. Kaç tane?"

"İki. Rehinecilerin ikisi de indirme sırasında öldürüldü. FBI cesetleri Washington'a götürmek üzere."

"Dur bir dakika. Önce federaller onları vurdu, şimdi de otopsi yapmak istiyorlar? Ne oluyor?"

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Beni desteklediğin için teşekkürler." Bağlantıyı kesti ve Barsanti'ye baktı. "Tıbbi

muayene ofisi bu iki cesedi serbest bırakmayı reddediyor. Lütfen odayı terk edin. CSU burada işini bitirdikten sonra personelimiz kalıntıları morga taşıyacak."

Barsanti tartışacak gibiydi, ama o sadece ona bunun vazgeçemeyeceği bir savaş olmadığını söyleyen soğuk bir bakış attı.

"Kaptan Hayder," dedi. "Bunun için valiliği aramam gerekir mi?"

Haydar içini çekti. "Hayır, senin yetkin." Barsanti'ye baktı. "Tıbbi denetçi kontrolü üstleniyor gibi görünüyor."

Barsanti ve adamları başka bir şey söylemeden odadan çıktılar.

Onları takip etti ve koridorda geri çekilmelerini izledi. Bu ölüm sahnesinin de diğerleri gibi ele alınacağını düşündü. FBI tarafından değil, Boston Polisi cinayet masası tarafından. Dedektif Moore'a bir sonraki aramasını yapmak üzereydi ki, aniden koridordaki boş sedyeyi fark etti. EMT sadece çantasını topluyordu.

"Ajan Dean nerede?" diye sordu Maura. "Orada yatan adam mı?"

"Kalmayı reddetti. Kalktı ve dışarı çıktı."

"Gitmesini engelleyemedin mi?"

"Hanımefendi, o adamı *hiçbir* şey durduramaz. Karısıyla birlikte olması gerektiğini söyledi."

"O oraya nasıl gidiyor?"

"Kel bir adam onu gezdiriyor. Sanırım bir polis."

Vince Korsak, diye düşündü.

"Şimdi Brigham'a gidiyorlar."

Jane, parlak ışıkları, parlak yüzeyleri ve maskeli yüzleriyle bu yere nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Orada burada bir anının yalnızca bir parçasını anımsadı. Erkeklerin bağırışları, sedye tekerleklerinin gıcırtısı. Mavi kruvazör ışıklarının parlaması. Ve sonra bir koridordan bu odaya taşınırken üzerinde beyaz bir tavan kayar. Tekrar tekrar Gabriel'i sormuştu, ama kimse ona nerede olduğunu söyleyemedi.

Ya da ona söylemekten korktular.

Doktor, "Anne, gayet iyi gidiyorsun" dedi.

Jane, cerrahi maskenin üzerinden ona gülümseyen mavi göze gözlerini kırpıştırdı. Her şey yolunda *değil* , diye düşündü. Kocam burada olmalı. ona ihtiyacım var. *Ve bana anne demeyi kes.*

"Bir sonraki kasılmayı hissettiğinde," dedi doktor, "İtmeni istiyorum, tamam mı? Ve itmeye devam et."

Jane, "Birinin araması gerekiyor," dedi. "Gabriel hakkında bilmem gerekiyor."

"Önce bebeğini dünyaya getirmeliyiz."

"Hayır, önce *benim* istediğimi yapmalısın! Yapmalısın-- yapmalısın-" Yeni bir kasılma gelirken derin bir nefes aldı. Acısı doruğa çıkarken, öfkesi de arttı. Bu insanlar neden onu dinlemiyordu?

"İt anne! Neredeyse geldin!"

"Allah kahretsin--"

"Haydi. *İt.* "

Acı vahşice çenelerini kenetlediğinde nefesi kesildi. Ama onu aşağı çeken, onu öyle şiddetli bir kararlılıkla iten şey, görüşü kararmaya başladı. Kapının gıcırtıyla açıldığını duymadı, mavi önlük giymiş adamın odaya girdiğini de görmedi. Bir çığlık atarak masaya yaslandı ve derin nefesler içinde yutkunarak yattı. Ancak o zaman, onun ona baktığını gördü, parlak ışıklara karşı başının silueti belirdi.

"Gabriel," diye fısıldadı.

Elini tuttu ve saçlarını geriye doğru okşadı. "Buradayım. Tam buradayım."

"Hatırlamıyorum. Ne olduğunu hatırlamıyorum..."

"Şimdi önemli değil."

"Evet, öyle. Bilmem gerek."

Başka bir daralma inşa etmeye başladı. Bir nefes aldı ve elini tuttu. Bir uçurumun üzerinde sallanan bir kadın gibi ona sarıldı.

"İt," dedi doktor.

Öne doğru kıvrıldı, homurdandı, ter gözlerine kayarken tüm kasları gerildi.

"İşte bu," dedi doktor. "Neredeyse . . ."

Hadi bebeğim. Bu kadar inatçı olmayı bırak. Annene yardım et!

Şimdi bir çığlığın eşiğindeydi, boğazı patlamak üzereydi. Sonra birden bacaklarının arasından kanın çıktığını hissetti. Bir kedinin uluması gibi öfkeli çığlıklar duydum.

"Onu yakaladık!" dedi doktor.

O?

Gabriel gülüyordu, sesi ağlamaktan boğuktu. Dudaklarını Jane'in saçlarına bastırdı. "Bir kız. Küçük bir kızımız var."

Doktor, "O alıngan biri," dedi. "Şuna bak."

Jane başını çevirdi ve sallanan küçük yumrukları gördü, yüzü öfkeden pembeleşti. Ve koyu saçlar - bir sürü siyah saç, ıslak bukleler saç derisine sıvanmış. Hemşirenin bebeği kurulayıp bir battaniyeye sarmasını hayretle izledi.

"Onu tutmak ister misin anne?"

Jane tek kelime edemedi; boğazı kapanmıştı. Demet kollarına yerleştirilirken sadece hayretle bakabildi. Ağlamaktan şişmiş bir yüze baktı. Bebek sanki battaniyesinden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi kıvrandı. Annesinin kollarından. *gerçekten benim misin?* Bunun, yeni doğan bebeğinin gözlerine bakıp oradaki ruhu tanıyacağı bir anlık aşinalık anı olacağını hayal etmişti. Ama burada hiçbir aşinalık duygusu yoktu, sadece bocalayan bohçayı yatıştırmaya çalışırken sakarlık vardı. Kızına bakarken tek gördüğü şiş gözleri ve sıkılı yumrukları olan kızgın bir yaratıktı. Aniden protesto çığlığı atan bir yaratık.

"Çok güzel bir bebeğiniz var" dedi hemşire. "Aynı sana benziyor."

YİRMİ İKİ

Jane, hastane penceresinden sızan güneş ışığıyla uyandı. Yatağının yanındaki karyolada uyuyan Gabriel'e baktı. Saçında daha önce hiç fark etmediği gri benekler gördü. Dün geceki buruşuk gömleği giymişti, kolu kan lekeleriyle bezenmişti. *Kimin kanı?*

Sanki onu izlediğini hissetmiş gibi, gözlerini açtı ve güneş ışığına karşı gözlerini kısarak ona baktı.

"Günaydın babacığım" dedi.

Ona yorgun bir gülümseme gönderdi. "Bence annenin uyuması gerekiyor."

"Yapamam."

"Bu, bir süre uyumak için son şansımız olabilir. Bebek eve geldiğinde fazla dinlenemeyeceğiz."

"Bilmem gerek Gabriel. Bana ne olduğunu anlatmadın."

Gülümsemesi soldu. Oturup yüzünü ovuşturdu, aniden daha yaşlı ve sonsuz yorgun görünüyordu.

"Öldüler."

"Bunların her ikisi de?"

"Yakalama sırasında vurularak öldürüldüler. Kaptan Hayder bana böyle söyledi."

"Onunla ne zaman konuştun?"

"Dün gece geldi. Sen zaten uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim."

Sırt üstü yatıp tavana baktı. "Hatırlamaya çalışıyorum. Tanrım, neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?"

"Ben de yapamam Jane. Üzerimizde fentanil gazı kullandılar. Maura'ya böyle söylendi."

Ona baktı. "Yani bunun olduğunu görmedin mi? Hayder'ın sana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyor musun?"

"Joe ve Olena'nın öldüğünü biliyorum. Vücutlarının velayeti ME'nin ofisinde."

Jane o odadaki son anlarını hatırlamaya çalışarak bir an sessiz kaldı. Gabriel ve Joe'nun yüz yüze konuştuklarını hatırladı. Joe bize bir şey söylemek istiyor, diye düşündü. Ve bitirmeye hiç fırsatı olmadı. . .

"Böyle mi bitmesi gerekiyordu?" diye sordu. "İkisinin de öldürülmesi mi gerekiyordu?"

Ayağa kalktı ve pencereye gitti. Dışarıya bakarak, "Bitirmenin tek kesin yolu buydu," dedi.

"Hepimiz baygındık. Onları öldürmek gerekli değildi."

"Açıkçası yayından kaldırma ekibi öyle olduğunu düşündü."

Kocasının sırtına baktı. "Joe'nun söylediği tüm o çılgın şeyler. Bunların hiçbiri doğru değildi, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Olena'nın kolunda bir mikroçip mi? FBI onları kovalıyor mu? Bunlar klasik paranoyak sanrılar."

Cevap vermedi.

"Tamam," dedi. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Ona bakmak için döndü. "John Barsanti neden buradaydı? Bu soruya hiçbir zaman iyi bir yanıt alamadım."

"Büro'yu kontrol ettin mi?"

"Müdür yardımcısının ofisinden çıkarabildiğim tek şey, Barsanti'nin Adalet Bakanlığı'nda özel bir görevde olduğu. Kimse bana başka bir şey söylemeyecek. Ve dün gece, Senatör Conway'in evinde David Silver ile konuştuğumda, o değildi. Herhangi bir FBI müdahalesinden haberdar."

"Eh, Joe kesinlikle FBI'a güvenmiyordu."

"Ve şimdi Joe öldü."

Ona baktı. "Beni korkutmaya başlıyorsun. Meraklandırıyorsun..."

Kapının aniden çalınması onu yerinden sıçrattı. Kalbi hızla çarparak döndü ve Angela Rizzoli'nin kafasını odaya soktuğunu gördü.

"Janie, uyandın mı? İçeri girip ziyaret edebilir miyiz?"

"Ey." Jane şaşkın bir kahkaha attı. "Merhaba anne."

"Çok güzel, sadece güzel! Onu pencereden gördük." Angela, elinde eski Revere Ware deposunu taşıyarak hızla odaya girdi ve içine Jane'in her zaman dünyanın en iyi parfümü olarak kabul edeceği şeyi savurdu: annesinin mutfağının aroması. Karısının arkasından gelen Frank Rizzoli, o kadar büyük bir buketle geldi ki, sık ormanların içinden bakan bir kaşif gibi görünüyordu.

"Peki kızım nasıl?" dedi Frank.

"Harika hissediyorum baba."

"Çocuk kreşte bir fırtına koparıyor. Üzerinde bir takım ciğerler var."

Angela, "Mikey işten sonra seni görmeye gelecek," dedi. "Bak, kuzu spagetti getirdim. Bana hastane yemeklerinin nasıl olduğunu söylemene gerek yok. Hem sana kahvaltı için ne getirdiler?" Tepsiye gitti ve kapağı kaldırdı. "Aman Tanrım, şu yumurtalara bak Frank! Lastik gibi! Yemeği bu kadar mı kötü yapmaya çalışıyorlar? ″

Frank, "Kız bebekte sorun yok, hayır efendim," dedi. "Kızlar harika, hey Gabe? Yine de onları izlemelisin. On altı yaşına geldiğinde, o çocukları uzak tutmalısın."

"On altı?" Jane homurdandı. "Baba, o sırada at ahırdan ayrıldı."

"Ne diyorsun? Bana on altı yaşındayken söyleme ... "

"--peki ona ne ad vereceksin tatlım? Henüz bir isim seçmediğine inanamıyorum."

"Hala onu düşünüyoruz."

"Düşünecek ne var? Ona büyükannen Regina'nın adını ver."

Frank, "Başka bir büyükannesi var, biliyorsun," dedi.

"Kim bir kıza Ignatia der?"

"Annem için yeterince iyiydi."

Jane odanın karşı tarafından Gabriel'e baktı ve bakışlarının tekrar pencereye çevrildiğini gördü. *Hâlâ Joseph Roke'u düşünüyor. Hala ölümünü merak ediyor.* Kapı çalındı ve odaya tanıdık bir kafa daha girdi. "Merhaba, Rizzoli!" dedi Vince Korsak. "Yine mi zayıfsın?" Başının üzerinde sallanan üç Mylar balonunun kurdelelerini tutarak içeri girdi. "Nasılsınız Bayan Rizzoli, Bay Rizzoli? Yeni büyükanne ve büyükbaba olduğunuz için tebrikler!"

Angela, "Dedektif Korsak," dedi. "Acıktın mı? Jane'in en sevdiği spagettiyi getirdim. Burada da kağıt tabaklarımız var."

"Şey, ben diyetteyim hanımefendi."

"Bu kuzu spagetti."

"Ooh. Sen bir erkeği diyetinden uzaklaştıran yaramaz bir kadınsın." Korsak şişman parmağını ona salladı ve Angela yüksek, kız gibi bir kahkaha attı.

Tanrım, diye düşündü Jane. Korsak annemle flört ediyor. Bunu izlemek istediğimi sanmıyorum.

"Frank, şu kağıt tabakları çıkarır mısın? Çuvalın içindeler."

"Saat daha saat daha öğlen yemeği bile değil."

"Dedektif Korsak aç."

"Sana az önce diyette olduğunu söyledi. Neden onu dinlemiyorsun?"

Bir kapı daha çalındı. Bu sefer bir hemşire, tekerlekli bir beşikle içeri girdi. Jane'in yatağına yuvarlayarak, "Anneyle ziyaret zamanı" dedi ve kundaktaki yenidoğanı kaldırdı. Onu Jane'in kollarına koydu.

Angela bir yırtıcı kuş gibi içeri daldı. "Ooh, ona bak, Frank! Aman Tanrım, o çok değerli!

Şu küçük yüze bak!"

"Nasıl bakabilirim? Sen onun her yerindesin."

"Annemin ağzına sahip..."

"Pekala, *bu* övünülecek bir şey."

"Janie, onu şimdi beslemeyi denemelisin. Sütün gelmeden önce pratik yapmalısın."

Jane odanın etrafına, yatağının etrafında toplanan seyircilere baktı. "Anne, ben gerçekten rahat değilim..." Durdu, aniden uluyan bebeğe baktı. *Şimdi ben ne yaparım?*

Frank, "Belki benzini vardır," dedi. "Bebekler her zaman gaz alır."

"Ya da acıkmıştır," diye önerdi Korsak. O yapabilir.

Bebek daha çok ağladı.

Angela, "Onu almama izin ver," dedi.

"Annen kim burada?" dedi Frank. "Uygulamaya ihtiyacı var."

"Bir bebeğin ağlamaya devam etmesini istemezsin."

Frank, "Belki parmağını ağzına sokarsan," dedi. "Biz de seninle böyle yapardık Janie. Bunun gibi..."

"Beklemek!" dedi Angela. "Ellerini yıkadın mı, Frank?"

Gabriel'in çalan cep telefonunun sesi kargaşada neredeyse kayboluyordu. Jane cevap verirken kocasına baktı ve saatinde kaşlarını çattığını gördü. Onun şöyle dediğini duydu: "Şu anda yapabileceğimi sanmıyorum. Neden bensiz devam etmiyorsun?"

"Cebrail?" diye sordu. "Kim arıyor?"

"Maura, Olena'nın otopsisine başlıyor."

"İçeri girmelisin."

"Seni bırakmaktan nefret ediyorum."

"Hayır, orada olman gerekiyor." Bebek şimdi daha da yüksek sesle çığlık atıyor, çaresizce annesinin kollarından kaçmak istercesine kıvranıyordu. "Birimiz görmeli."

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Burada sahip olduğum tüm şirketlere bak. *Git.* "

Gabriel onu öpmek için eğildi. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

Angela, Gabriel odadan çıktıktan sonra onaylamazca başını sallayarak, "Bunu bir düşün," dedi. "İnanamıyorum."

"Ne anne?"

"Karısını ve yeni bebeğini bırakıp, ölü bir kişinin kesilip açılmasını izlemek için mi kaçtı?"

Jane, hala uluyan ve kollarında kıpkırmızı olan kızına baktı ve içini çekti. *ben sadece onunla gitmek isterdim.*

Gabriel önlüğü ve galoşlarını giyip otopsi laboratuvarına girdiğinde, Maura göğüs kemiğini çoktan kaldırmış ve göğüs boşluğuna uzanmıştı. O ve Yoshima, neşteri damarları ve bağları keserek kalbi ve ciğerleri serbest bırakırken, gereksiz yere gevezelik etmediler. Sessiz bir hassasiyetle çalıştı, gözleri maskenin üzerinde hiçbir duyguyu açığa vurmadı. Gabriel onu zaten tanımıyorsa, verimliliğini tüyler ürpertici bulacaktı.

"Sonuçta başardın" dedi.

"Önemli bir şey kaçırdım mı?"

"Şu ana kadar sürpriz yok." Olena'ya baktı. "Aynı oda, aynı ceset. Bu kadını ikinci kez ölü gördüğümü düşünmek garip."

Bu sefer, diye düşündü Gabriel, o ölü kalacak.

"Peki Jane nasıl?"

"İyi. Şu anda ziyaretçiler tarafından biraz bunalmış sanırım."

"Ya bebek?" Pembe ciğerleri bir leğene attı. Bir daha asla havayla dolmayacak veya kana oksijen vermeyecek akciğerler.

"Güzel. Sekiz kilo iki ons, on parmak ve on ayak parmağı. Tıpkı Jane'e benziyor."

Maura'nın gözlerinde ilk kez bir gülümseme belirdi. "Onun adı ne?"

"Şu an için o hala 'Bebek Kız Rizzoli-Dean'. "

"Umarım *bu* yakında değişir."

"Bilmiyorum. Sesini sevmeye başladım." Aralarında ölü bir kadın yatarken bu kadar mutlu ayrıntıları konuşmak saygısızlıktı. Olena'nın vücudu soğumaya başlamışken bile yeni kızının ilk nefesini aldığını, dünyaya ilk bulanık bakışını yakaladığını düşündü.

Maura, "Bu öğleden sonra onu görmek için hastaneye uğrayacağım," dedi. "Yoksa zaten ziyaretçilere aşırı doz mu almış?"

"İnan bana, gerçekten hoş karşılananlardan biri olursun."

"Dedektif Korsak daha gelmedi mi?"

İçini çekti. "Balonlar falan. Vince Amca."

"Ona vurma. Belki bebek bakıcılığı yapmaya gönüllü olur."

"Bu, bir bebeğin ihtiyacı olan şey. Ona güzel bir sanat olan yüksek sesle geğirme sanatını öğretecek biri."

Maura güldü. "Korsak iyi bir adam. Gerçekten öyle."

"Karıma aşık olması dışında."

Maura bıçağını bıraktı ve ona baktı. "O zaman onun mutlu olmasını isterdi. Ve ikinizin de mutlu olduğunu görebilir." Bir kez daha neşterine uzanarak ekledi: "Sen ve Jane geri kalanımıza umut veriyorsunuz."

Geri kalanımız. Yani dünyadaki tüm yalnız insanlar, diye düşündü. Çok uzun zaman önce, o onlardan biriydi.

Maura'nın koroner arterleri incelemesini izledi. Ellerinde ölü bir kadının kalbini ne kadar sakince tutuyordu. Neşteri, kalp odacıklarını keserek, incelemeye açık hale getirdi. İnceledi, ölçtü ve tarttı. Yine de Maura Isles kendi kalbini güvenli bir şekilde kilit altında tutuyor gibiydi.

Bakışları yalnızca Olena olarak tanıdıkları kadının yüzüne kaydı. Saatler önce onunla konuşuyordum, diye düşündü ve bu gözler bana baktı, beni gördü. Şimdi donuklardı, kornealar bulutlandı ve parladı. Kan yıkanmıştı ve kurşun yarası sol şakağına delinmiş pembe bir delikti.

"Bu bir infaz gibi görünüyor" dedi.

"Sol kanatta başka yaralar var." Işık kutusunu işaret etti. "Röntgende omurgaya karşı iki kurşun görebilirsiniz."

"Ama buradaki yara." Yüzüne aşağıdan baktı. "Bu bir ölüm vuruşuydu."

"Saldırı timi açıkça risk almıyordu. Joseph Roke da başından vuruldu."

"Otopsini mi yaptın?"

"Dr. Bristol bir saat önce bitirdi."

"Onları neden infaz ettiler? Zaten yerdeydiler. Hepimiz *yerdeydik* ."

Maura kesme tahtasına damlayan akciğer yığınından başını kaldırdı. "Kendilerini patlatmak için kablolamış olabilirler."

"Patlayıcı yoktu. Bu insanlar terörist değildi."

"Kurtarma ekibi bunu bilemezdi. Ayrıca kullandıkları fentanil gazıyla ilgili bir endişe olabilir. Moskova tiyatro

kuşatmasını bitirmek için bir fentanil türevinin de kullanıldığını biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Moskova'da bir dizi ölüme neden oldu. Ve burada hamile bir rehine üzerinde benzer bir şey kullanıyorlardı. Bir cenini etkilerine çok uzun süre maruz bırakamazlardı. Yayından kaldırmanın hızlı ve temiz olması gerekiyordu. İşte böyleydi." haklı çıkardılar."

"Yani bu öldürme atışlarının gerekli olduğunu iddia ediyorlar."

"Teğmen Stillman'a böyle söylendi. Boston Polis Teşkilatı, görevden almanın planlanmasında veya yürütülmesinde hiçbir rol oynamadı."

Röntgenlerin asılı olduğu ışık kutusuna dönerek, "Bunlar Olena'nın mı?" diye sordu.

"Evet."

Daha yakından bakmak için içeri girdi. Kafatasına karşı parlak bir virgül gördüm, kafatası boşluğu boyunca saçılmış parçalar.

"Bunların hepsi içsel sektirme," dedi.

"Ve buradaki C şeklindeki opaklık?"

"Bu kafa derisi ile kafatası arasına sıkışmış bir parça. Sadece kurşun kemiği delerken kopan bir kurşun parçası."

"Giriş ekibinin hangi üyesinin bu kafa vuruşunu ateşlediğini biliyor muyuz?"

"Hayder'ın bile isimlerinin bir listesi yok. Olay Yeri İnceleme Birimimiz olay yerini incelediğinde, giriş ekibi muhtemelen

Washington'a dönüş yolundaydı ve bizim ulaşamayacağımız kadar uzaktaydı. Ayrıldıklarında her şeyi süpürdüler. Silahlar, fişekler. Joseph Roke'un binaya getirdiği sırt çantasını bile aldılar. Bize sadece cesetleri bıraktılar."

"Artık dünya böyle işliyor Maura. Pentagon'un herhangi bir Amerikan şehrine bir komando birliği gönderme yetkisi var."

"Sana birşey söyleyeceğim." Neşterini bırakıp ona baktı. "Bu beni fena halde korkutuyor."

İnterkom vızıldadı. Maura sekreteri hoparlörün üzerinden "Dr. Isles, Ajan Barsanti yine hatta. Sizinle konuşmak istiyor" derken başını kaldırıp baktı.

"Ona ne söyledin?"

"Bir şey değil."

"Güzel. Sadece onu geri arayacağımı söyle." Durakladı. "Ne zaman ve *eğer* vaktim olursa."

"Gerçekten kabalaşıyor, biliyorsun."

"O zaman ona karşı kibar olmana gerek yok." Maura Yoshima'ya baktı. "Bir daha araya girmeden bitirelim."

Açık karnının derinliklerine uzandı ve karın organlarını çıkarmaya başladı. Mide, karaciğer, pankreas ve sonsuz ince bağırsak halkaları çıktı. Mideyi yarıp açan Maura midesinin boş olduğunu gördü; sadece yeşilimsi salgılar leğene damladı. "Karaciğer, dalak ve pankreas normal sınırlar içinde" dedi. Gabriel, pis kokulu sakatatların leğende yığılmasını izledi ve kendi karnında aynı parıldayan organların olduğunu düşünmek onu rahatsız etti. Olena'nın yüzüne bakarak şöyle düşündü: Derinin altını bir kez

kestiğinizde, en güzel kadın bile diğerlerine benziyor. İçi boş bir kas ve kemik paketine sarılmış bir organ kütlesi.

"Pekala," dedi Maura, boşluğu daha da derine inerken sesi boğuk çıktı. "Diğer mermilerin nereden geçtiğini görebiliyorum. Burada omurgaya dayanmışlar ve retroperitoneal kanamamız var." Karın organlarının çoğundan kurtulmuştu ve neredeyse içi boş bir kabuğa bakıyordu. "Karın ve göğüs filmlerini koyar mısınız? Diğer iki kurşunun yerini kontrol edeyim."

Yoshima ışık kutusuna geçti, kafatası filmlerini indirdi ve yeni bir Xray seti aldı. Kalbin ve ciğerlerin hayaletimsi gölgeleri kaburgalarından oluşan kemikli kafeslerinin içinde parıldıyordu. Karanlık gaz cepleri, bağırsak tünellerinin içinde çarpışan arabalar gibi sıralanmıştı. Organların daha yumuşak sisine karşı, mermiler lomber omurga sütununda parlak cipsler gibi göze çarpıyordu. Gabriel bir an filmlere baktı ve Joe'nun ona söylediklerini hatırlayınca bakışları aniden kısıldı. "Silahların görünümü yok," dedi.

Yoshima, "Açık bir travma olmadıkça, normalde uzuvların röntgenini çekmeyiz" dedi.

"Belki de yapmalısın."

Maura yukarı baktı. "Neden?"

Gabriel masaya geri döndü ve sol kolu inceledi. "Şu yara izine bak. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Maura cesedin sol tarafına dolandı ve kolu inceledi. "Dirseğin hemen üstünde görüyorum. İyileşmiş. Kitle hissetmiyorum." Gabriel'e baktı. "Peki ya?"

"Bu Joe'nun bana söylediği bir şey. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

"Ne?"

"Koluna bir mikroçip yerleştirdiğini iddia etti. Tam burada, derinin altında, nerede olduğunu takip etmek için."

Maura bir an için ona baktı. Aniden güldü. "Bu çok orijinal bir yanılsama değil."

"Biliyorum, kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

"Bu bir klasik. Hükümetin yerleştirdiği mikroçip."

Gabriel bir kez daha röntgenlere bakmak için döndü. "Sence Barsanti neden bu cesetleri nakletmeye bu kadar hevesli? Ne bulacağını sanıyor?"

Maura bir an sustu, bakışları Olena'nın kolundaydı.

Yoshima, "Şu anda o kolun röntgenini çekebilirim. Sadece birkaç dakika sürecek" dedi.

Maura iç çekti ve kirli eldivenlerini çıkardı. "Neredeyse kesinlikle zaman kaybı, ama soruyu hemen şimdi çözebiliriz."

Giriş odasında, kurşunun arkasına gizlenmiş Maura ve Gabriel, Yoshima kolunu bir film kasetine yerleştirip kolimatöre açı verirken pencereden izlediler. Maura haklı, diye düşündü Gabriel, bu muhtemelen bir zaman kaybı, ama korku ile paranoya, gerçek ile sanrı arasındaki ayrım çizgisini bulması gerekiyordu. Maura'nın duvardaki saate baktığını gördü ve kesmeye devam etmek için sabırsızlandığını biliyordu. Otopsinin en önemli kısmı olan baş ve boyun diseksiyonu henüz tamamlanmamıştı.

Yoshima film kasetini aldı ve işleme odasına girdi.

"Tamam, işi bitti. Hadi işe dönelim," dedi Maura. Yeni eldivenler giydi ve masaya geri döndü. Cesedin başında durur, elleri siyah saçların arasında tünel açarken kafatasını elle muayene etti. Ardından, verimli bir dilimle kafa derisini kesti. Bu güzel kadının sakatlanmasını izlemeye dayanamıyordu. Yüz, patoloğun bıçağına kolayca teslim olan deri, kas ve kıkırdaktan biraz daha fazlasıydı. Maura kafa derisinin kopmuş kenarını kavradı ve öne doğru soydu, uzun saçları siyah bir perde gibi yüzünü kapatıyordu.

Yoshima işlem odasından yeniden çıktı. "Dr. Isles?"

"Röntgen hazır mı?"

"Evet. Ve burada bir şey var."

Maura yukarı baktı. "Ne?"

"Derinin altında görebilirsin." Röntgeni ışık kutusuna monte etti. "Bu şey," dedi işaret ederek.

Maura röntgene geçti ve yumuşak dokudan geçen ince beyaz şeride sessizce baktı. Doğal olan hiçbir şey bu kadar düz, bu üniforma olamaz.

"İnsan yapımı," dedi Gabriel. "Sence--"

Maura, "Bu bir mikroçip değil," dedi.

"Orada *bir* şey var."

"Metalik değil. Yeterince yoğun değil."

"Neye bakıyoruz?"

"Hadi bulalım." Maura cesede döndü ve neşterini aldı. Sol kolunu döndürerek yara izini ortaya çıkardı. Yaptığı kesik şaşırtıcı derecede hızlı ve derindi, deriyi ve deri altı yağını

kaslara kadar kesen tek bir darbeydi. Bu hasta asla çirkin bir kesiden veya kopmuş bir sinirden şikayet etmez; bu odada, o masada çektiği aşağılamalar, duygusuz et için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Maura bir çift pense uzandı ve uçları yaraya batırdı. Taze kesilmiş dokuda kök salarken, Gabriel acımasız keşif tarafından püskürtüldü, ama geri dönemedi. Memnuniyetle mırıldandığını duydu ve aniden pensi yeniden ortaya çıktı, uçları parlak bir kibrit çöpüne benzeyen şeyin etrafına kenetlendi.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi nesneyi bir numune tepsisine koyarak. "Bu Silastik boru. Yerleştirildikten sonra olması gerekenden daha derine göç etti. Yara dokusuyla kaplandı. Bu yüzden deriden hissedemedim. Orada olduğunu bile bilmek için bir X-ray'e ihtiyacımız vardı. "

"Bu şey ne için?"

"Norplant. Bu tüp, zamanla yavaş yavaş salınan ve yumurtlamayı önleyen bir progestin içeriyordu."

"Bir doğum kontrol hapı."

"Evet. Bunların çoğunun artık implante edildiğini görmüyorsunuz. Ürün ABD'de üretilmiyor. Genellikle fan benzeri bir düzende bir seferde altı tane implante edilirler. Diğer beşini kim çıkardıysa bunu kaçırdı."

İnterkom vızıldadı. "Dr. Isles?" Yine Louise'di. "Bir çağrınız var."

"Mesaj alabilir misin?"

"Bence buna cevap vermelisin. Ben valilikteki Joan Anstead."

Maura'nın başı yukarı kalktı. Gabriel'e baktı ve ilk kez onun gözlerinde bir huzursuzluk parıltısı gördü. Neşteri bıraktı, eldivenlerini çıkardı ve telefonu almak için karşıya geçti.

"Bu Dr. Isles," dedi. Gabriel konuşmanın diğer yarısını duyamasa da, Maura'nın beden dilinden bunun hoş bir telefon görüşmesi olmadığı anlaşılıyordu. "Evet, çoktan başlattım. Bu bizim yetki alanımızda. FBI neden yapabileceklerini düşünüyor..." Uzun bir ara. Maura yüzünü duvara döndü ve omurgası artık sertti. "Ama otopsiyi tamamlamadım. Kafatasını açmak üzereyim. Bana yarım saat daha verirseniz..." Bir duraklama daha. Sonra soğuk bir tavırla: "Anlıyorum. Kalıntıları bir saat içinde transfere hazır hale getireceğiz." Telefonu kapadı. Derin bir nefes aldı ve Yoshima'ya döndü. "Onu toplayın. Joseph Roke'un cesedini de istiyorlar."

"Neler oluyor?" Yoshima sordu.

"FBI laboratuvarına gönderiliyorlar. Her şeyi istiyorlar - tüm organları ve doku örneklerini. Ajan Barsanti velayeti üstlenecek."

Yoshima, "Bu daha önce hiç olmamıştı" dedi.

Maskesini çıkardı ve elbiseyi çözmek için geri uzandı. Çırparak, kirli çamaşır kutusuna attı. "Emir doğrudan valilikten geliyor."

YİRMİ ÜÇ

Jane sarsılarak uyandı, her kası gergindi. Karanlığı gördü, aşağıdaki sokaktan geçen bir arabanın boğuk hırıltısını ve Gabriel'in yanında mışıl mışıl uyurken nefesinin düzenli ritmini duydu. Evdeyim, diye düşündü. Kendi dairemde

kendi yatağımda yatıyorum ve hepimiz güvendeyiz. Üçümüz de. Derin bir nefes aldı ve kalbinin atmasının durmasını bekledi. Terden sırılsıklam olmuş gecelik teninde yavaşça soğudu. Sonunda bu kabuslar geçecek, diye düşündü. Bunlar sadece çığlıkların sönen yankıları.

Vücudunun sıcaklığını, kokusunun tanıdık rahatlığını arayarak kocasına döndü. Ama tam eli beline dolanacakken, diğer odada bebeğin ağladığını duydu. Ah lütfen, henüz değil, diye düşündü. Seni besleyeli sadece üç saat oldu. Bana yirmi dakika daha ver. On dakika daha. Biraz daha kendi yatağımda kalmama izin ver. Bu kötü rüyalardan kurtulayım.

Ama ağlama devam etti, şimdi daha yüksek sesle, her yeni feryatta daha ısrarlı. Jane ayağa kalktı ve yatak odasının karanlığından ayaklarını sürüyerek çıktı ve Gabriel'in rahatsız edilmemesi için kapıyı arkasından kapattı. Çocuk odasının ışığını açtı ve kıpkırmızı kesilmiş, çığlıklar atan kızına baktı. Daha üç günlük ve beni şimdiden yıprattın, diye düşündü. Bebeği beşikten kaldırırken, o açgözlü küçük ağzın memesini tuttuğunu hissetti. Jane sallanan sandalyeye yerleşirken pembe diş etleri meme ucunu bir mengene gibi sıkıştırdı. Ama sunulan meme sadece geçici bir tatmindi; çok geçmeden bebek yine telaşlanmaya başladı ve Jane onu ne kadar yakından kucaklasa, sallasa da kızı kıvranmayı bırakmadı. Neyi yanlış yapıyorum, diye düşündü hayal kırıklığına uğramış bebeğine bakarak. Bu konuda neden bu kadar beceriksizim?

Jane nadiren kendini bu kadar yetersiz hissetmişti, yine de bu üç günlük bebek onu öyle bir çaresizliğe düşürmüştü ki, sabahın dördünde annesini aramak ve annelikten bir bilgelik

istemek için ani, çaresiz bir dürtü hissetti. İçgüdüsel olması gereken ama bir şekilde Jane'i es geçmiş olan türden bir bilgelik. Ağlamayı kes bebeğim, lütfen ağlamayı kes, diye düşündü. Çok yorgunum. Tek yapmak istediğim yatağa geri dönmek ama sen izin vermiyorsun. Ve seni nasıl uyutacağımı bilmiyorum.

Sandalyeden kalktı ve yürürken bebeği sallayarak odanın içinde volta attı. Ne istedi? Neden hala ağlıyordu? Onu mutfağa götürdü ve bitkinlikten sersemlemiş bir şekilde dağınık tezgaha bakarken bebeği sallayarak ayağa kalktı. Annelikten önceki hayatını düşündü, Gabriel'den önceki, işten eve gelip bir şişe bira açıp ayaklarını kanepeye koyduğu zaman. Kızını seviyordu, kocasını da seviyordu ama çok yorgundu ve ne zaman tekrar yatağa girebileceğini bilmiyordu. Önünde gece uzanıyordu, sonu olmayan bir çile.

Bunu sürdüremem. Yardıma ihtiyacım var.

Mutfak dolabını açtı ve bebek maması kutularına, hastaneden ücretsiz örneklere baktı. Bebek daha yüksek sesle çığlık attı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Morali bozularak bir kutuya uzandı. Mamayı bir biberona boşalttı ve onu, yenilgisinin bir anıtı olarak, ısındığı yerde, sıcak musluk suyuyla dolu bir tencereye koydu. Bir anne olarak mutlak başarısızlığının bir sembolü. Biberonu sunduğu anda, pembe dudaklar lastik emziğe kenetlendi ve bebek gürültülü bir gusto ile emmeye başladı. Artık ağlamak ya da kıvranmak yok, sadece mutlu bebek sesleri. Vay. Bir kutudan sihir.

Yorgun olan Jane bir sandalyeye çöktü. Teslim oluyorum, diye düşündü şişe hızla boşalırken. Kutu kazanır. Bakışları mutfak masasının üzerinde duran *Bebeğinize İsim Ver*

kitabına kaydı. Hala kızların isimlerini gözden geçirmeyi bıraktığı L'lere açıktı. Kızları hastaneden eve hâlâ isimsiz dönmüştü ve Jane şimdi kitaba uzanırken bir çaresizlik duygusu hissetti.

sen kimsin bebeğim Bana adını söyle.

Ama kızı sır vermiyordu; formülü emmekle çok meşguldü. *Laura? Defne? Laurelia?* Fazla yumuşak, fazla tatlı. Bu çocuk onlardan biri değildi. Cehennem koruyucusu olacaktı.

Şişenin yarısı zaten boştu.

Domuz yavrusu. Artık uygun bir isim vardı.

Jane M'lere döndü. Kasvetli gözlerle listeyi gözden geçirdi, her olasılığı düşündü, sonra vahşi bebeğine baktı.

Merhamet mi? Meryl? Mignon? Yukarıdakilerin hiçbiri. Sayfayı çevirdi, gözleri artık o kadar yorgundu ki zorlukla odaklanabiliyordu. Bu neden bu kadar zor? Kızın bir isme ihtiyacı var, o yüzden sadece birini seç! Bakışları sayfayı aşağı kaydırdı ve durdu.

Mila.

İsme bakarak hareketsiz kaldı. Bir ürperti omurgasına tırmandı. İsmi yüksek sesle söylediğini fark etti.

Mila.

Oda birdenbire soğudu, sanki bir hayalet kapıdan içeri sızmış ve şimdi tam arkasında dolaşıyormuş gibi. Omzunun üzerinden bir bakış atmadan edemedi. Titreyerek ayağa kalktı ve şimdi uyuyan kızını beşiğine geri taşıdı. Ama o buz gibi korku duygusu onu terk etmedi ve kızının odasında oyalandı, sandalyede sallanırken kendine sarılarak neden

titrediğini anlamaya çalıştı. *Mila* adını görmek onu neden bu kadar rahatsız etmişti. Bebeği uyurken, dakikalar şafağa doğru ilerlerken, o sallandı ve sallandı.

"Jane?"

Şaşırmış, başını kaldırdığında Gabriel'in kapıda durduğunu gördü. "Neden yatağa gelmiyorsun?"

O sordu.

"Uyuyamıyorum." O, başını salladı. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Bence sadece yorgunsun." Odaya gelip kafasına bir öpücük kondurdu. "Yatağına dönmen gerek."

"Tanrım, bu konuda çok kötüyüm."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kimse bana bu annelik olayının ne kadar zor olacağını söylemedi. Onu emziremiyorum bile. Her aptal kedi yavrularını nasıl besleyeceğini bilir ama ben umutsuzum. O sadece telaşlanıp telaşlanıyor."

"Şimdi iyi uyuyor gibi görünüyor."

"Çünkü ona formülü verdim. Bir *şişeden.* " Bir burnunu çekti. "Artık onunla savaşamazdım. Açtı ve çığlık atıyordu ve tam orada oturan bir kutu var. Kahretsin, Similac'ın varken anneye kimin ihtiyacı var?"

"Ah, Jane. Üzüldüğün şey bu mu?"

"Komik değil."

"Ben gülmüyorum."

"Ama o ses tonuna sahipsin. *Bu inanılmayacak kadar aptalca.* "

"Bence yorgunsun, hepsi bu. Kaç kere kalktın?"

"İki kez. Hayır, üç kez. Tanrım, hatırlayamıyorum bile."

"Bana bir tekme atmalıydın. Kalktığını bilmiyordum."

"Sadece bebek değil. Aynı zamanda..." Jane durakladı. Dedi sessizce: "Rüyalar."

Onunkine yakın bir sandalye çekti ve oturdu. "Hangi rüyalardan bahsediyorsun?"

"Tekrar tekrar aynısı. O geceyle ilgili, hastanede. Rüyamda korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Yüzümde kan hissedebiliyorum, yapabiliyorum. tadına bakın. ve o kadar korkuyorum ki..." Derin bir nefes aldı. "Bunun senin kanın olmasından ölesiye korkuyorum."

"Yalnızca üç gün oldu Jane. Hâlâ olanları değerlendiriyorsun."

"Sadece gitmesini istiyorum."

"Kabusları atlatmak için zamana ihtiyacın var." Sessizce ekledi: "İkimiz de yapıyoruz."

Yorgun gözlerine, tıraşsız yüzüne baktı. "Onları da mı alıyorsun?"

Onayladı. "Artçı şoklar."

"Bana söylemedin."

"Kabus görmesek şaşırtıcı olurdu."

"Seninki ne hakkında?"

"Sen. Bebek..." Durdu ve bakışları uzaklaştı. "Bu gerçekten konuşmak istediğim bir şey değil."

Bir süre sessiz kaldılar, ikisi de birbirine bakmadı. Birkaç metre ötede, kızları, ailede kabuslardan rahatsız olmayan tek kişi olan beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu. Aşkın sana yaptığı bu, diye düşündü Jane. Cesur değil, korkutur. Dünyaya, hayatınızın parçalarını koparmaya her an hazır olan etçil dişler verir. Gabriel uzandı ve iki elini de avuçlarının içine aldı. Hadi tatlım, dedi yumuşak bir sesle.

"Hadi yatağa dönelim."

Çocuk odasındaki ışığı söndürdüler ve kendi yatak odalarının gölgelerine girdiler. Serin çarşafların altında onu tuttu. Pencerelerinin dışında karanlık griye döndü ve şafağın sesleri içeri girdi. Bir şehirli kıza, bir çöp kamyonunun kükremesi, araba radyolarının gümbürtüsü bir ninni kadar tanıdıktı. Boston günü karşılamaya hazırlanırken Jane sonunda uyudu. Şarkının sesiyle uyandı. Bir an için bunun başka bir rüya olup olmadığını merak etti, ama çok daha mutlu bir rüya mı, çocukluğunun uzun zaman önceki anılarından örülmüş. Gözlerini açtığında panjurların arasından süzülen güneş ışığını gördü. Saat öğleden sonra ikiye geliyordu ve Gabriel gitmişti.

Yataktan fırladı ve çıplak ayakla mutfağa girdi. Orada, kucağında bebeğiyle kahvaltı masasında oturan annesi Angela'nın beklenmedik görüntüsü karşısında gözlerini kırpıştırarak durdu. Angela kafası karışmış kızına baktı.

"İki şişe zaten. Bu kesinlikle nasıl yeneceğini biliyor."

"Anne. Buradasın."

"Seni uyandırdım mı? Üzgünüm."

"Ne zaman geldin?"

"Birkaç saat önce. Gabriel uyuman gerektiğini söyledi."

Jane şaşkın bir kahkaha attı. "Seni mi aradı?"

"Başka kimi araması gerekiyor? Bir yerlerde başka bir annen var mı?"

"Hayır, ben sadece..." Jane bir sandalyeye çöktü ve gözlerini ovuşturdu. "Henüz tam olarak uyanmadım. O nerede?"

"Biraz önce ayrıldı. Dedektif Moore'dan bir telefon aldı ve aceleyle gitti."

"Çağrı ne hakkındaydı?"

"Bilmiyorum. Polis işi. Orada taze kahve var. Ve saçını yıkaman gerek. Mağara kadınına benziyorsun. En son ne zaman yemek yedin?"

"Akşam yemeği sanırım. Gabriel eve Çinli getirdi."

"Çinli mi? Eh, bu uzun sürmüyor. Kendine kahvaltı yap, biraz kahve iç. Burada her şey kontrolüm altında."

Evet, anne. Her zaman yaptın.

Jane sandalyeden kalkmadı, bir an için oturdu ve Angela'nın iri gözlü torununu tutmasını izledi. Bebeğin minik ellerinin Angela'nın gülümseyen yüzünü keşfetmek için uzandığını gördüm.

"Nasıl yaptın anne?" diye sordu.

"Sadece onu besle. Ona şarkı söyle. İlgiden hoşlanıyor."

"Hayır, üçümüzü nasıl yetiştirdin demek istedim? Beş yılda üç çocuk sahibi olmanın ne kadar zor olduğunu hiç fark

etmemiştim." Gülerek ekledi: "Özellikle de içimizden biri Frankie olduğu için."

"Ha! Zor olan kardeşin değildi. *Sen* öyleydin."

"Ben?"

"Sürekli ağlıyorum. Üç saatte bir uyandım. Seninle bebek gibi *uyumak diye bir şey yoktu.* Frankie hâlâ bebek beziyle ortalıkta sürünüyordu ve ben bütün gece ayakta seni bir ileri bir geri yürütüyordum. Baban. Şanslısın, en azından Gabriel üzerine düşeni yapmaya çalışıyor. Ama baban?" Angela homurdandı. "Bebek bezlerinin kokusunun ağzını tıkadığını söyledi, bu yüzden yapmasın. Sanki bir seçeneğim varmış gibi. Her sabah işe koşuyor ve ben de ikinizle birlikteydim ve Mikey de yoldaydı. Frankie küçük oğluyla her şeyi eller. Ve sen ağlayarak kafanı dağıtıyorsun."

"Neden bu kadar ağladım?"

"Bazı bebekler çığlık atan doğar. Göz ardı edilmeyi reddederler."

Eh, bu açıklıyor, diye düşündü Jane, bebeğine bakarak. Ben hak ettiğimi aldım. Kendimi kızıma aldım.

"Peki nasıl başardın?" Jane tekrar sordu. "Çünkü bununla çok fazla sorun yaşıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Delireceğimi düşündüğümde yaptığımı yapmalısın. Bir saat daha dayanamadığımda, o evde bir dakika daha kapana kısılmış."

"Ne yaptın?"

"Telefonu aldım ve annemi aradım." Angela ona baktı. "Bana Janie diyorsun. Ben bunun için buradayım. Tanrı anneleri bu

dünyaya bir nedenle koydu. Şimdi, bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerektiğini söylemiyorum." Bakışlarını kucağındaki bebeğe indirdi. "Ama bir büyükanneye sahip olmak kesinlikle yardımcı olur."

Jane, Angela'nın bebeğe bağırmasını izledi ve şöyle düşündü: Ah anne, sana hala ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Annelerimize ihtiyaç duymayı hiç bırakır mıyız?

Gözyaşlarını silerek aniden sandalyesinden kalktı ve kendine bir fincan kahve koymak için tezgaha döndü. Sert kaslarını gererek sırtını kamburlaştırırken, yudumlarken orada öylece durdu. Üç gündür ilk kez dinlenmiş, neredeyse eski haline dönmüştü. Bunun dışında her şey değişti, diye düşündü. Şimdi ben bir anneyim.

"Sen en güzel şeysin, değil mi Regina?"

Jane annesine baktı. "Henüz bir isim seçmedik."

"Ona bir şey demek zorundasın. Neden büyükannenin adı olmasın?"

"Bana tam isabet etmesi gerekiyor, biliyor musun? Hayatının geri kalanında bununla sıkışıp kalacaksa, adın ona uymasını istiyorum."

"Regina güzel bir isim. Kraliçe gibi demek , biliyorsun."

"Çocuğa fikir vermek istiyormuşum gibi mi?"

"Peki, ona ne ad vereceksin? ″

, tezgahın üzerindeki *Bebeğinizin Adını kitabını* gördü . Sayfaları çevirirken kahvesini tazeledi ve yudumladı, şimdi biraz çaresiz hissediyordu. Yakında seçim yapmazsam, diye düşündü, varsayılan olarak Regina olacak.

Yolanthe. Yseult. Zerlena.

Ah, dostum. Regina'nın sesi gitgide daha iyi geliyordu. Kraliçe bebek.

Kitabı yere koydu. Bir an kaşlarını çattı, sonra tekrar alıp M'lere çevirdi. Dün gece gözüne takılan isme.

Mila.

Yine o soğuk nefesin omurgasına fısıldadığını hissetti. Bu ismi daha önce duyduğumu biliyorum, diye düşündü. Neden bana bu kadar üşütüyor? hatırlamam gerek. Hatırlamam önemli. .

.

Telefon çaldı, onu şaşırttı. Kitabı düşürdü ve yere bir tokat attı. Angela ona kaşlarını çattı. "Buna cevap verecek misin?"

Jane bir nefes aldı ve ahizeyi aldı. Gabriel'di.

"Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır, sadece annemle kahve içiyorum."

"Onu aramamın sakıncası var mı?"

Bezini değiştirmek için bebeği diğer odaya taşıyan Angela'ya baktı.

"Sen bir dahisin. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Sanırım Mama Rizzoli'yi daha sık aramalıyım."

"Sekiz saat aralıksız uyudum. Bunun nasıl bir fark yarattığına inanamıyorum. Beynim gerçekten yeniden çalışıyor."

"O zaman belki bununla uğraşmaya hazırsındır."

"Ne?"

"Moore biraz önce beni aradı."

"Evet, duydum."

"Şu anda buradayız, Shroeder Plaza'dayız. Jane, IBIS'te bir eşleşme buldular. Aynı ateşleme pimi izlerine sahip bir kartuş kovanı. ATF veritabanındaydı."

"Hangi kartuş kılıfından bahsediyoruz?"

"Olena'nın hastane odasından. O güvenlik görevlisini vurduktan sonra olay yerinde tek bir kovan bulundu."

"Kendi silahıyla öldürüldü"

"Az önce bu silahın daha önce kullanıldığını öğrendik."

"Nerede ne zaman?"

"Üç Ocak. Ashburn, Virginia'da bir çoklu çekim."

Ahizeyi sıkıca tutarak, kulağına öyle bir bastırdı ki, kendi kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. *Ashburn. Joe bize Ashburn'den bahsetmek istedi.* Angela, siyah saçları şimdi bir bukle tacı gibi kabarık olan bebeği taşıyarak mutfağa döndü. Regina, kraliçe bebek. Bir anda isim uygun göründü.

"O çoklu atış hakkında ne biliyoruz?" diye sordu.

"Dosya Moore'un yanında."

Angela'ya baktı. "Anne, bir süreliğine gitmem gerekiyor. Olur mu?"

"Devam et. Olduğumuz yerde mutluyuz. Değil mi Regina?" Angela öne eğildi ve bebekle burunlarını ovuşturdu. "Ve birazdan güzel bir banyo yapacağız."

Jane, Gabriel'e "Bana yirmi dakika ver. Orada olacağım" dedi.

"Hayır. Başka bir yerde buluşalım."

"Neden?"

"Bunu burada konuşmak istemiyoruz."

"Gabriel, neler oluyor?"

Bir duraklama oldu ve Moore'un arka planda usulca konuşan sesini duyabiliyordu. Sonra Gabriel hatta geri geldi.

"JP Doyle's. Seninle orada buluşuruz."

YİRMİDÖRT

Duş almaya zaman ayırmadı, sadece dolabından çıkardığı ilk kıyafetleri giydi - bol hamile pantolonu ve dedektif arkadaşlarının bebek partisinde ona verdiği ve üzerine MOM COP yazısının işlenmiş olduğu tişört. göbek. Jamaika Ovası mahallesine doğru giderken arabada iki dilim tereyağlı tost yedi. Gabriel'le yaptığı son konuşma onu gerginleştirmişti ve stop ışıklarında beklerken, arkasındaki arabalara dikkat ederken kendini dikiz aynasına bakarken buldu. O yeşil Toros'u dört blok önce görmüş müydü? Ve bu, dairesinin karşısına park ettiğini fark ettiği beyaz minibüs müydü?

JP Doyle's, Boston PD'nin gözde bir uğrak yeriydi ve her akşam bar genellikle izinli polislerle doluydu. Ancak öğleden sonra üçte, ESPN tavandaki televizyonda titrerken, bir bardak beyaz şarap yudumlayan yalnız bir kadın tezgahta oturuyordu. Jane doğruca bardan geçti ve Boston'un İrlanda mirasının hatıralarının duvarları süslediği bitişikteki yemek alanına yöneldi. Kennedy'ler, Tip O'Neill ve Boston'ın en iyileri hakkındaki gazete kupürleri burada o kadar uzun süre asılı kalmıştı ki artık yaşlanınca kırılgan hale geldiler ve bir kabinin üzerinde sergilenen İrlanda bayrağı nikotin sarısının kirli rengini almıştı. Öğle ve akşam yemeği arasındaki bu

durgunlukta sadece iki kabin işgal edildi. Birinde orta yaşlı bir çift oturuyordu, aralarına yayılmış Boston haritasına bakılırsa turistler olduğu belliydi. Jane çiftin yanından geçti ve Moore ile Gabriel'in oturdukları köşedeki kabine doğru devam etti.

Kocasının yanına süzüldü ve masanın üzerinde duran dosya klasörüne baktı. "Bana göstermen gereken ne var?"

Moore cevap vermedi ama garson yaklaşırken otomatik bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Garson, "Hey, Dedektif Rizzoli. Yine sıskasınız," dedi.

"İstediğim kadar sıska değil."

"Bir kızın olduğunu duydum."

"Bizi bütün gece ayakta tutuyor. Bu, huzur içinde yemek yemek için tek şansım olabilir."

Garson sipariş defterini çıkarırken güldü. "O zaman seni besleyelim."

"Aslında, ben sadece biraz kahve ve elmalı gevrek istiyorum."

"İyi seçim." Garson adamlara baktı. "Nasılsınız arkadaşlar?"

Moore, "Daha fazla kahve, hepsi bu," dedi. "Burada oturup onun yemek yemesini izleyeceğiz."

Bardakları yeniden doldurulurken sessizliklerini sürdürdüler. Ancak garson elma gevreğini getirip uzaklaştıktan sonra Moore sonunda dosyayı Jane'e doğru kaydırdı. İçinde dijital fotoğraflardan oluşan bir sayfa vardı. Bunları hemen kullanılmış bir fişek kutusunun mikrografları olarak tanıdı, ateşleme piminin primere çarpmasıyla ve

kartuşun kama bloğuna karşı geriye doğru itilmesiyle bıraktığı desenleri gösteriyordu.

"Bu hastanedeki silahlı saldırıdan mı?" diye sordu.

Moore başını salladı. "O kartuş, John Doe'nun Olena'nın odasına taşıdığı silahtan geldi. Onu öldürmek için kullandığı silah. Balistik, onu IBIS veri tabanında taradı ve ATF'den bir isabet buldular. Ashburn, Virginia'da bir çoklu atış."

Bir sonraki fotoğraf grubuna döndü. Başka bir kartuş mikrograf serisiydi. "Birbirlerine uyuyorlar mı?"

"Ateşleme iğnesi izleri aynı. İki farklı ölüm mahallinde iki farklı fişek bulundu. İkisi de aynı silahtan fırlamış."

"Ve şimdi o silaha sahibiz."

"Aslında değiliz."

Moore'a baktı. "Olena'nın cesediyle birlikte bulunmalıydı. Ona sahip olan son kişi oydu."

"Yayından çıkarma sahnesinde değildi."

"Ama o odayı biz işledik, değil mi?"

"Olay yerinde hiç silah kalmamıştı. Federal yayından kaldırma ekibi, ayrılırken tüm balistik kanıtlara el koydu. Silahları, Joe'nun sırt çantasını, hatta kartuşları bile aldılar. Boston Polisi oraya vardığında, hepsi gitmişti. "

"Ölüm mahallini temizlediler mi? Boston polisi bu konuda ne yapacak?"

"Görünüşe göre," dedi Moore, "yapabileceğimiz bir şey yok. Federaller buna ulusal güvenlik meselesi diyor ve bilgi sızıntısı istemiyorlar."

"Boston polisine güvenmiyorlar mı?"

"Kimse kimseye güvenmiyor. Kapatılan bir tek biz değiliz. Ajan Barsanti de o balistik kanıtları istedi ve özel harekat ekibinin bunu aldığını öğrendiğinde hiç de mutlu olmadı. Bu durum federal ajansa karşı federal ajans haline geldi. federal ajans. Boston Polisi sadece iki filin savaşmasını izleyen bir fare."

Jane'in bakışları mikrograflara döndü. "Bu eşleşen kartuşun Ashburn'deki bir suç mahallinden geldiğini söylediniz. Kaldırılmadan hemen önce Joseph Roke bize Ashburn'de olan bir şeyi anlatmaya çalıştı."

"Bay Roke bundan pekala bahsetmiş olabilir." Moore evrak çantasına uzandı ve masanın üzerine koyduğu başka bir dosya çıkardı. "Bu sabah Leesburg Polis Departmanından aldım. Ashburn sadece küçük bir kasaba. Davayı yürüten Leesburg'du."

"Görüşmek hoş değil Jane," dedi Gabriel.

Uyarısı beklenmedikti. Birlikte, otopsi odasının sunabileceği en kötü şeye tanık olmuşlardı ve onun ürktüğünü hiç görmemişti. Bu dava Gabriel'i bile dehşete düşürdüyse, diye düşündü, gerçekten onu görmek istiyor muyum? Kendine düşünmek için zaman vermedi, sadece dosyayı açtı ve ilk olay yeri fotoğrafıyla karşılaştı. Bu o kadar da kötü değil, diye düşündü. Çok daha kötülerini görmüştü. İnce, kahverengi saçlı bir kadın, sanki en üst basamaktan atlamış gibi bir merdivende yüzüstü yatıyordu. Kanından bir nehir akmış, merdivenlerin dibinde bir havuzda toplanmıştı.

Moore, "Bu bir numaralı Jane Doe," dedi.

"Üzerinde kimliğin yok mu?"

"O evdeki kurbanların hiçbirinin kimliğine sahip değiliz."

Bir sonraki fotoğrafa döndü. Bu sefer genç bir sarışındı, karyolada yatıyordu, battaniyeyi boynuna kadar çekmişti, elleri onu koruyabilirmiş gibi hala kumaşı tutuyordu. Alnındaki kurşun yarasından bir damla kan sızdı. Tek bir merminin baş döndürücü etkinliğiyle işlenen hızlı bir öldürme.

Moore, "Bu iki numaralı Jane Doe," dedi. Onun sıkıntılı bakışına bakarak ekledi: "Hâlâ başkaları var."

Jane onun sesindeki dikkat notunu duydu. Bir sonraki resme dönerken bir kez daha gergindi. Üçüncü olay yeri fotoğrafına bakarak düşündü: Bu giderek zorlaşıyor ama yine de bununla başa çıkabilirim. Bu, bir dolabın kapısından kan sıçrayan iç kısma bir bakıştı. İkisi de sadece kısmen giyinik olan iki genç kadın, sanki son bir kucaklaşmada yakalanmış gibi, kollar ve uzun saçlar arasında yığılmış halde oturuyorlardı.

Moore, "Jane üç numara ve dört numara yapar," dedi.

" Bu kadınlardan *hiçbiri teşhis edilmedi mi?"*

"Parmak izleri herhangi bir veri tabanında yok."

"Burada dört çekici kadın var. Ve kimse onların kayıp olduğunu bildirmedi mi?"

Moore başını salladı. "NCIC'in kayıp kişiler listesindeki hiç kimseyle eşleşmiyorlar." Dolaptaki iki kurbana başını salladı. "IBIS maçında çıkan fişek o dolapta bulundu. O iki kadın, gardiyanın Olena'nın hastane odasına taşıdığı silahla vuruldu."

"Ya bu evdeki diğer kurbanlar? Ayrıca aynı silah mı?"

"Hayır. Üzerlerinde farklı bir silah kullanılmış."

"İki silah mı? İki katil mi?"

"Evet."

Şimdiye kadar, görüntülerin hiçbiri onu gerçekten üzmemişti. Beş numaralı Jane Doe'nun son fotoğrafına çekinmeden uzandı. Bu sefer gördüğü şey onu kabine geri döndürdü. Yine de bakışlarını görüntüden çekemiyordu. Sadece kurbanın yüzüne kazınmış ölümcül ıstırabın ifadesine bakabildi. Bu kadın kırk yaşlarında, daha yaşlı ve daha kiloluydu. Gövdesi beyaz ipten ilmeklerle bir sandalyeye bağlanmıştı.

Moore, "Bu beşinci ve son kurban" dedi. "Diğer dört kadın çabucak gönderildi. Kafalarına bir kurşun ve o kadar." Açık klasöre baktı. "Bu seferki de sonunda beyne bir kurşunla bitirildi. Ama o zamana kadar..." Moore durakladı. " Ona yapılana kadar olmaz. ″

"Ne kadardır . . ." Jane yutkundu. "Ne kadar süre hayatta tutuldu?"

"Ellerindeki ve bileklerindeki kırıkların sayısına ve tüm kemiklerin esasen toz haline geldiği gerçeğine dayanarak, adli tabip, çekicin en az kırk veya elli ayrı darbesi olduğunu hissetti. Çekiç başı büyük değildi. Her darbe sadece küçük bir bölgeyi ezebilirdi. Ama kaçan tek bir kemik, bir parmak yoktu."

Jane, görüntüyü daha fazla sindiremeyerek, aniden dosyayı kapattı. Ama hasar verildi, hafıza artık silinmez.

Moore, "En az iki saldırgan alırdı" dedi. "O sandalyeye bağlıyken onu hareketsiz bırakacak biri. Bu ona yapılırken masaya bileğini tutacak biri . "

"Çığlıklar olurdu," diye mırıldandı. Moore'a baktı. "Neden kimse onun çığlığını duymadı?"

"Ev, özel bir toprak yolda, komşularından biraz uzakta. Ve unutmayın, Ocak ayıydı."

İnsanlar pencerelerini kapalı tuttuğunda. Kurban, çığlıklarını kimsenin duymayacağını anlamış olmalı. Kurtarma olmayacak diye. Umabileceği en iyi şey bir merminin merhametiydi.

"Ondan ne istediler?" diye sordu.

"Bilmiyoruz."

"Bunu yapmanın bir nedeni olmalı. Bildiği bir şey."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyoruz. Beş Jane biliyor. Bu kurbanların hiçbiri kayıp şahıs raporuyla uyuşmuyor."

hiçbir şey bilemeyiz ?" Kocasına baktı. Gabriel başını salladı. "Onlar hayalet, Jane. İsim yok, kimlik yok."

"Peki ya ev?"

"O zaman bir Marguerite Fisher'a kiralanmıştı."

"Kim o?"

"Böyle bir kadın yok. Bu hayali bir isim."

"Tanrım. Bu bir tavşan deliğinden aşağı inmek gibi. İsimsiz kurbanlar. Var olmayan kiracılar."

Gabriel, "Ama o evin kime ait olduğunu biliyoruz," dedi. "KTE Investments adında bir şirket."

"Bu önemli mi?"

"Evet. Leesburg PD'nin izini sürmesi bir ay sürdü. KTE, Ballentree Company'nin kayıt dışı bir yan kuruluşudur."

Soğuk parmaklar Jane'in ensesini okşuyor gibiydi. "Yine Joseph Roke," diye mırıldandı. "Ballentree'den bahsetti. Ashburn'den. Ya hiç deli değilse?"

Garson elinde cezveyle dönünce hepsi sustu. "Elma gevreğini sevmiyor musun, Dedektif?" diye sordu, Jane'in pek dokunulmamış tatlısını fark ederek.

"Oh, harika. Ama sanırım sandığım kadar aç değilim."

Garson, Gabriel'in fincanını doldurmak için uzanırken, "Evet, kimsenin iştahı yok gibi görünüyor," dedi. "Bu öğleden sonra burada oturan bir sürü kahve içen var."

Gabriel başını kaldırıp baktı. "Başka kim?" O sordu.

"Ah, o adam bitti..." Garson sustu, yakındaki boş kabine kaşlarını çattı. Omuz silkti. "Sanırım kahveyi beğenmedi," dedi ve uzaklaştı.

"Tamam," dedi Jane sessizce. "Korkmaya başladım beyler."

Moore hızla klasörleri süpürdü ve büyük bir zarfın içine kaydırdı. "Gitmeliyiz," dedi.

Doyle'dan çıktılar, öğleden sonranın sıcak parıltısına çıktılar. Otoparkta Moore'un arabasının yanında durup sokağı ve yakındaki araçları taradılar. İşte buradayız, iki polis ve bir FBI ajanı, diye düşündü, yine de üçümüz de gerginiz. Üçümüz de refleks olarak alanı gözden geçiriyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Jane'e sordu.

Moore, "Boston polisi söz konusu olduğunda, eller kapalı," dedi. "Bana bu özel kafesi sallamamam emredildi."

"Ya o dosyalar?" Moore'un taşıdığı zarfa baktı.

"Bunlara sahip olmamam bile gerekiyor."

"Şey, hala doğum iznindeyim. Kimse *bana* herhangi bir emir vermedi." Moore'dan zarfı aldı.

"Jane," dedi Gabriel.

Subaru'suna doğru döndü. "Evde görüşürüz."

"Jane."

Direksiyona geçtiğinde, Gabriel yolcu kapısını açtı ve yanına kaydı. "Neye bulaştığını bilmiyorsun," dedi.

"Yapıyor musun?"

"O kadının ellerine ne yaptıklarını gördün. İşte böyle insanlarla uğraşıyoruz."

Pencereden dışarı baktı, Moore'un arabasına binip uzaklaşmasını izledi. "Bitti sanmıştım," dedi yumuşak bir sesle. "Tamam, kurtulduk, hadi hayatımıza devam edelim diye düşündüm. Ama daha *bitmedi* ." Ona baktı. "Her şeyin neden olduğunu bilmem gerekiyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor."

"Kazmayı ben yapayım. Ne yapabileceğimi öğreneceğim."

"Ve ben ne yapmalıyım?"

"Hastaneden yeni çıktın."

Anahtarını kontağa soktu ve motoru çalıştırarak klimadan sıcak hava püskürttü.

havalandırma "Önemli bir ameliyat geçirmedim" dedi. "Sadece bir bebeğim oldu."

"Bu, ondan uzak durman için yeterli bir sebep."

"Ama beni rahatsız eden de *bu , Gabriel. Bu* yüzden uyuyamıyorum!" Koltuğa sırtını yasladı. "Bu yüzden kabus geçmiyor."

"O zaman alır."

"Düşünmeden duramıyorum." Bir kez daha park yerine baktı. "Daha çok şey hatırlamaya başlıyorum."

"Hangi şeyler?"

"Dövme. Bağırma, silah sesleri. Ve sonra yüzümdeki kan..."

"Bana bahsettiğin rüya bu."

"Ve almaya *devam ediyorum* ."

"Gürültüler ve bağırışlar olurdu. Ve senin üzerinde kan *vardı* - Olena'nın kanı. Hatırladığın hiçbir şey şaşırtıcı değil."

"Ama başka bir şey daha var. Sana bundan bahsetmedim çünkü hatırlamaya çalışıyordum. Olena ölmeden hemen önce bana bir şey söylemeye çalıştı."

"Size ne diyeceğim?"

Gabriel'e baktı. "Bir isim söyledi. Mila. "Mila biliyor" dedi. "

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

Gabriel'in bakışları aniden sokağa döndü. Yavaşça yanından geçen bir arabanın ilerlemesini takip etti, sonra köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

"Neden eve gitmiyorsun?" dedi.

"Senden ne haber?"

"Birazdan orada olacağım." Onu öpmek için eğildi. "Seni seviyorum" dedi ve dışarı çıktı. Onun kendi arabasına yürümesini izledi, birkaç durak öteye park etti. Anahtarlarını bulmaya çalışıyormuş gibi elini cebine atarken duraksadığını gördü. Kocasını, omuzlarındaki gerilimi tanıyacak, otoparka hızlı bakışını fark edecek kadar iyi tanıyordu. Onun tıngırdadığını nadiren görüyordu ve şimdi onun gergin olduğunu bilmek onu endişelendiriyordu. Motorunu çalıştırdı ve önce onun gitmesini bekleyerek oturdu.

Sadece otoparktan çıkarken arabayı çekti. Onu birkaç blok takip etti. Takip edilip edilmediğimi görmek için izliyor, diye düşündü. Sonunda soyunup gittikten sonra bile, kendisini kimsenin onu takip etmesi için bir neden bulamamasına rağmen aynaya bakarken buldu. Gerçekten ne biliyordu? Moore'un ya da cinayet masasındaki herhangi birinin bilmediği bir şey yok. Sadece bir fısıltı hatırası.

Mila. Mila kimdir?

Omzunun üzerinden Moore'un arka koltuğa attığı zarfa baktı. O olay yeri fotoğraflarını tekrar incelemeyi dört gözle beklemiyordu. Ama dehşetin ötesine geçmeliyim, diye düşündü. Ashburn'de ne olduğunu bilmem gerekiyor.

YİRMİ BEŞ

Maura Isles dirseklerine kadar kan içindeydi. Giriş salonunda duraklayan Gabriel, Maura'nın karnına uzanıp bağırsak halkalarını kaldırıp onları bir leğene atarken cam bölmeden izledi. Höyüğü kazarken yüzünde herhangi bir hoşnutsuzluk görmedi, sadece olağandışı bir ayrıntıyı araştıran bir bilim adamının sessiz konsantrasyonu.

Sonunda leğeni Yoshima'ya verdi ve Gabriel'i fark ettiğinde bir kez daha bıçağına uzanıyordu.

"Yirmi dakika daha geleceğim," dedi. "İstersen girebilirsin."

Giysilerini korumak için galoş ve bir önlük giydi ve laboratuvara girdi. Masanın üzerindeki cesede bakmaktan kaçınmaya çalışsa da, oradaydı, görmezden gelmek imkansızdı. İskelet uzuvları ve leğen kemiğinin çıkıntılı kemiklerinin üzerinde gevşek krep gibi sarkan derisi olan bir kadın.

Maura, onun söylenmemiş sorusunu yanıtlayarak, "Anoreksiya nervoza öyküsü. Dairesinde ölü bulundu," dedi.

"O çok genç."

"Yirmi yedi. Acil servis, buzdolabındaki tek şeyin bir baş marul ve Diet Pepsi olduğunu söyledi. Bolluk diyarında açlık." Maura retroperitoneal boşluğu incelemek için karına ulaştı. Bu arada Yoshima, kafa derisini kesmek için kafaya doğru hareket etmişti. Her zaman olduğu gibi, birbirlerinin ihtiyaçlarını o kadar iyi bilerek, minimum konuşma ile çalıştılar, kelimeler gerekli görünmüyordu.

"Bana bir şey mi söylemek istedin?" dedi Gabriel.

Maura durakladı. Elinde siyah bir jelatin parçası gibi tek bir böbreği tutuyordu. O ve Yoshima gergin bir bakış attılar. Yoshima hemen Stryker testeresini çalıştırdı ve gürültülü sızlanma Maura'nın cevabını neredeyse kapladı.

"Burada değil," dedi sessizce. "Henüz değil."

Yoshima takkeyi çıkardı.

Maura beyni serbest bırakmak için eğilirken, neşeli, normal bir sesle sordu: "Peki, baba olmak nasıl?"

"Bütün beklentilerimi aşıyor."

"Regina'ya yerleştin mi?"

"Anne Rizzoli bizi ikna etti."

"Pekala, bence güzel bir isim." Maura beyni bir kova formalin içine indirdi. "Onurlu bir isim."

"Jane zaten Reggie'ye kısalttı."

"O kadar onurlu değil."

Maura eldivenlerini çıkardı ve Yoshima'ya baktı. Bir selam verdi. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var"

dedi. "Hadi ara verelim."

Önlüklerini çıkardılar ve o odadan çıkıp yükleme bölmesine doğru yol aldı. Ancak binadan çıktıklarında ve otoparkta dururlarken tekrar konuştu.

"Konuşma akışı için üzgünüm" dedi. "Güvenlik ihlali yaşadık. Şu anda içeride konuşmaktan rahat değilim."

"Ne oldu?"

"Dün gece saat üç sularında Medford İtfaiye ve Kurtarma ekipleri bir kaza mahallinden bir ceset getirdi. Normalde dış bölme kapılarını kilitli tutarız ve içeri girebilmek için bir gece operatörünü aramaları gerekir. Kapılar çoktan açılmıştı ve içeri girdiklerinde otopsi laboratuvarının ışıklarının yandığını gördüler.Operatöre durumu söylediler ve güvenlik binayı kontrol etmeye geldi.İçeri kim girdiyse aceleyle çıkmış olmalı çünkü bir ofisimdeki masa çekmecesi hala açıktı."

"Senin ofisin?"

Maura başını salladı. "Ayrıca Dr. Bristol'ün bilgisayarı açıktı. Gece yola çıktığında her zaman kapatıyor." Durakladı. "Joseph Roke'un otopsi dosyasına açıktı."

"Ofislerden bir şey alındı mı?"

"Karar verdiğimizden değil. Ama şimdi binanın içinde hassas olan herhangi bir şeyi tartışmak konusunda biraz temkinliyiz. Biri ofislerimize girdi. Ve laboratuvarımıza. Ve onların neyin peşinde olduklarını bilmiyoruz."

Maura'nın bunu telefonda tartışmayı reddetmesine şaşmamalı. Sağduyulu Dr. Isles bile artık ürkmüştü.

Maura, "Ben bir komplo teorisyeni değilim" dedi. "Ama olan her şeye bakın. Her iki ceset de yasal gözetimimizden çıktı. Balistik kanıtlara Washington tarafından el konuldu. Burada yetkileri kim veriyor?"

Isının asfalttaki su gibi parıldadığı park yerine baktı. "Yüksek gidiyor" dedi. "Zorunda."

"Bu da onlara dokunamayacağımız anlamına geliyor."

Ona baktı. "Bu denemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Jane karanlıkta uyandı, rüyanın son fısıltıları hâlâ kulağındaydı. Olena'nın sesi yine ölümlü uçurumun ötesinden ona mırıldanıyordu. *Neden bana işkence etmeye devam ediyorsun? söyle bana ne istiyorsun, Olena. Mila'nın kim olduğunu söyle.*

Ama fısıltı susmuştu ve sadece Gabriel'in nefesinin sesini duydu. Ve bir an sonra kızının öfkeli feryadı. Yataktan kalktı ve kocasının uyumaya devam etmesine izin verdi. Nasılsa

şimdi tamamen uyanıktı ve hala rüyanın yankıları musallat oluyordu.

Bebek kundaktaki battaniyeyi yumruklayarak dışarı çıkmış ve annesini kavgaya davet ediyormuş gibi pembe yumruklarını sallıyordu. "Regina, Regina," diye içini çekti Jane, kızını beşikten kaldırırken ve birden bu ismin dudaklarında ne kadar doğal hissettirdiğini fark etti. Bu kız gerçekten bir Regina olarak doğdu; Jane'in bunu fark etmesi, Angela'nın başından beri bildiği şeye inatla direnmekten vazgeçmesi biraz zaman almıştı. Kabul etmekten nefret etse de Angela birçok konuda haklıydı. Bebek isimleri ve kurtarıcı olarak formül ve ihtiyacınız olduğunda yardım isteme. Bu, Jane'in en çok sorun yaşadığı son kısımdı: yardıma ihtiyacı olduğunu, ne yaptığını bilmediğini kabul etmek. Cinayet masasında çalışabilir, bir canavarın izini sürebilir ama kollarındaki bu çığlık atan demeti yatıştırmasını istemek, ondan bir nükleer bombayı etkisiz hale getirmesini istemek gibiydi. Bir peri perisinin köşede pusuya yatmış, asasını sallamaya ve Regina'nın ağlamasını durdurmaya hazır olduğunu boş yere umarak çocuk odasının etrafına bakındı.

Burada peri vaftiz anneleri yok. Benim.

Regina sağ memede sadece beş dakika, solda beş dakika daha dayanabildi ve sonra biberon zamanı geldi. Tamam, demek annen bir süt ineği olarak başarısız, diye düşündü Jane, Regina'yı mutfağa taşırken. Öyleyse beni sürüden çek ve vur. Regina mutlu bir şekilde şişeyi emerken, Jane mutfak sandalyesine yerleşti ve kısa da olsa bu sessizliğin tadını çıkardı. Kızının siyah saçlarına baktı. Kıvırcık, tıpkı benimki gibi, diye düşündü. Angela bir keresinde ona hayal kırıklığı

içinde, "Bir gün hak ettiğin kızı alacaksın" demişti. Ve işte buradayım, diye düşündü, bu gürültücü, doyumsuz küçük kızla.

Mutfak saati sabah üçe çevrildi

Jane, Dedektif Moore'un dün gece bıraktığı dosya yığınına uzandı. Tüm Ashburn dosyalarını okumayı bitirmişti; şimdi yeni bir dosya açtı ve bunun Ashburn cinayetleriyle ilgili olmadığını gördü; Joseph Roke'un hastaneden birkaç blok ötede terk ettiği araçla ilgili bir Boston PD dosyasıydı. Moore'un notlarının sayfalarını, aracın iç mekanının fotoğraflarını, parmak izleriyle ilgili bir AFIS raporunu ve çeşitli tanık ifadelerini gördü. O hastanede kapana kısılmışken, cinayet masasındaki meslektaşları boş boş oturmamıştı. Rehinecilerle ilgili her türlü bilgiyi araştırıyorlardı. Hiçbir zaman tek başıma olmadım, diye düşündü; arkadaşlarım oradaydı, benim için savaşıyordu ve işte kanıtı. Dedektifin tanık raporlarından birinin üzerindeki imzasına baktı ve şaşkın bir kahkaha attı. Kahretsin, eski düşmanı Darren Crowe bile onu kurtarmak için çok çalışıyordu ve neden olmasın? O birimde olmasaydı, hakaret edecek başka kimsesi olmazdı. Aracın içinin fotoğraflarına baktı. Yerde buruşmuş Butterfinger ambalajları ve boş Red Bull gazoz kutuları gördüm. Bol şeker ve kafein, tam da her psikoloğun sakinleşmesi için ihtiyaç duyduğu şeyler. Arka koltukta pamuklu bir battaniye, lekeli bir yastık ve magazin gazetesi *Weekly Confidential'ın bir sayısı vardı.* Kapakta Melanie Griffith vardı. Joe'nun arka koltukta yattığını, magazin dergilerini karıştırdığını, ünlüler ve kötü kızlarla ilgili en son haberleri taradığını hayal etmeye çalıştı ama tam olarak göremedi. Hollywood'daki çılgınların neyin peşinde

olduğunu gerçekten umursayabilir miydi? Belki de boktan, kokain hayatlarına bir bakış, Joe'nun kendi hayatını katlanılabilir kılmıştır. *Haftalık Gizli* , endişeli zamanlar için zararsız bir dikkat dağıtmaydı.

Boston PD dosyasını bir kenara bıraktı ve Ashburn cinayetleriyle ilgili dosyaya uzandı. Bir kez daha katledilen kadınların olay yeri fotoğraflarıyla karşı karşıya geldi. Beş numaralı Jane Doe'nun fotoğrafı üzerinde bir kez daha durakladı. Birdenbire artık kana, ölüme bakmaya dayanamadı. İliklerine kadar soğukkanlılıkla dosyayı kapattı.

Regina uyuyordu.

Bebeği beşiğine geri taşıdı, sonra kendi yatağına girdi, ama Gabriel'in vücudunun sıcaklığı çarşafları ısıtmasına rağmen titremesini durduramadı. Uyumaya çok ihtiyacı vardı ama kafasındaki kaosu susturamadı. Beyninde çok fazla görüntü dönüyordu. Uyuyamayacak *kadar yorgun* ifadesinin ne anlama geldiğini ilk kez anlıyordu . İnsanların uykusuzluktan psikotik olabileceğini duymuştu; belki de o eşiği çoktan geçmişti, kabuslar tarafından, zorlu yenidoğan tarafından kenara itilmişti. *Yapmam lazım bu rüyalar gider.*

Gabriel'in kolu onu sardı. "Jane?"

"Hey," diye mırıldandı.

"Titriyorsun. Üşüyor musun?"

"Bir miktar."

Onu daha sıkı sardı, sıcaklığına çekti. "Regina uyandı mı?"

"Bir süre önce. Onu zaten besledim."

"Bunu yapma sırası bendeydi."

"Nasıl olsa uyanıktım."

"Neden?"

Cevap vermedi.

"Yine rüya. Değil mi?" O sordu.

"Sanki bana musallat oluyor. Beni yalnız bırakmıyor. Her kahrolası gece beni uyumaktan alıkoyuyor."

"Olena öldü, Jane."

"O zaman onun hayaleti."

"Gerçekten hayaletlere inanmıyorsun."

"Yapmadım. Ama şimdi..."

"Fikrini mi değiştirdin?"

Ona bakmak için yan döndü ve gözlerinde şehir ışıklarının hafif parıltısını gördü. Onun güzel Gabriel'i. Nasıl bu kadar şanslı oldu? Onu hak edecek ne yaptı? Yüzüne dokundu, parmakları kirli sakallarda gezindi. Altı aylık evlilikten sonra bile, yatağını bu adamla paylaşması onu hâlâ şaşırtmıştı.

"Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum" dedi. "Bunlar olmadan önce."

Onu kendisine doğru çekti ve kadın sabun ve sıcak ten kokusu aldı. Kocasının kokusu. "Biraz daha zaman ver" dedi. "Belki de bu rüyalara ihtiyacın var. Hala olanları işliyorsun. Travmanın üstesinden geliyorsun."

"Ya da belki bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Ne yap?"

"Olena'nın yapmamı istediği şey."

İçini çekti. "Yine hayaletten bahsediyorsun."

"Benimle konuştu. O kısmı hayal etmemiştim. Bu bir rüya değil, bir anı, gerçekten olmuş bir şey." Sırt üstü döndü ve gölgelere baktı. "'Mila biliyor.'

Bu, onun dediği. Ben öyle hatırlıyorum."

"Mila ne biliyor?"

Gabriel'e baktı. "Sanırım Ashburn'den bahsediyordu."

YİRMİ ALTI

Washington-Reagan'a giden uçağa bindiklerinde göğüsleri ağrıyor ve şişiyordu, vücudu yalnızca emen bir bebeğin sağlayabileceği rahatlamayı arzuluyordu. Ama Regina ulaşılabilecek bir yerde değildi; kızı, günü Angela'nın becerikli ellerinde geçiriyordu ve o anda muhtemelen onun ne yaptığını gerçekten bilen biri tarafından şımartılıyor ve telaşlanıyordu. Uçağın penceresinden dışarı bakan Jane düşündü: Bebeğim sadece iki haftalık ve şimdiden onu terk ediyorum. Ben çok kötü bir anneyim. Ama Boston şehri tırmanan uçaklarının altına düşerken hissettiği suçluluk değil, ani bir hafiflikti, sanki anneliğin, uykusuz gecelerin ve saatlerce ileri geri volta atmanın ağırlığını atmış gibiydi. Benim sorunum ne, diye merak etti, kendi çocuğumdan ayrı kaldığım için çok mu rahatladım?

Kötü anne.

Gabriel'in eli onun elinin üzerine yerleşti. "Her şey yolunda?"

"Evet."

"Merak etme. Annen onunla çok iyi."

Başını salladı ve bakışlarını pencereden dışarı çıkardı. Kendi kocasına, çocuğunun evden çıkıp kovalamacaya geri

dönmekten heyecan duyan berbat bir annesi olduğunu nasıl söyledi? İşini o kadar özlemişti ki, televizyonda bir polis şovu izlemek canını acıtmıştı?

Birkaç sıra arkalarında bir bebek ağlamaya başladı ve Jane'in göğüsleri sütle dolup taştı. Vücudum beni cezalandırıyor, diye düşündü Regina'yı geride bıraktığım için.

Uçaktan indikten sonra yaptığı ilk şey, kadınlar tuvaletine dalmak oldu. Orada bir klozete oturdu, sağımını kağıt mendil tomarlarına sağdı, ineklerin memeleri boşaldığında aynı mübarek rahatlamayı hissedip hissetmediklerini merak etti. Böyle bir israf, ama onu sıkmak ve tuvalete sifonu çekmekten başka ne yapacağını bilmiyordu.

Tekrar ortaya çıktığında, Gabriel'i havaalanı gazete bayisinin yanında onu beklerken buldu. "Daha iyi hissetmek?" O sordu.

"Mö."

Leesburg Dedektifi Eddie Wardlaw onları gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. Kırk yaşlarındaydı, ekşi bir yüzü ve dudakları gülümsemeye çalıştığında bile gülümsemeyen gözleri vardı. Jane yorgun mu yoksa sadece ziyaretlerinden rahatsız mı olduğuna karar veremiyordu. Herhangi bir tokalaşma teklifinde bulunmadan önce kimliklerini görmek istedi ve sahte olduklarından eminmiş gibi her birini incelemek için aşağılayıcı bir süre harcadı. Ancak o zaman isteksizce ellerini sıktı ve ön bürodan geçmelerine kadar eşlik etti.

"Bu sabah Dedektif Moore'la konuştum," dedi onları kasıtlı bir hızla koridordan aşağı yönlendirirken.

Jane, "Ona sizi görmek için uçtuğumuzu söyledik," dedi.

"İkinizin iyi olduğunu söyledi." Wardlaw cebinde bir dizi anahtar için uzandı, durdu ve onlara baktı. "İkinizin de geçmişine ihtiyacım vardı, bu yüzden etrafa sordum. Neler olduğunu anlaman için."

"Aslında bilmiyoruz," dedi Jane. "Bütün bu işi kendimiz çözmeye çalışıyoruz."

"Evet?" Wardlaw homurdandı. "Kulübe hoşgeldin." Kapının kilidini açtı ve onları küçük bir konferans odasına götürdü. Masanın üzerinde üzerinde bir dosya numarası olan ve içinde bir yığın dosya bulunan bir karton kutu vardı. Wardlaw dosyaları işaret etti. "Ne kadara sahip olduğumuzu görebilirsiniz. Hepsini kopyalayamadım. Moore'a sadece o sırada paylaşmaktan çekinmediğim şeyleri gönderdim. Bu şey başından beri berbattı ve bunu yapabilecek herhangi birinden kesinlikle emin olmam gerekiyordu. bu dosyaları görüyorum."

"Bak, kimlik bilgilerimi tekrar kontrol etmek ister misin?" dedi Jane. "Birimimdeki herkesle konuşabilirsiniz. Hepsi sicilimi biliyor."

"Sizinle değil, Dedektif. Polislerle bir sorunum yok. Ama Bürodaki adamlar..." Gabriel'e baktı. "Biraz daha temkinli olmak zorundayım. Özellikle şu ana kadar olanları düşününce."

Gabriel, anında arayabileceği o soğukkanlı, geçirmez bakışla karşılık verdi. Bir zamanlar Jane'i ilk tanıştıklarında bir kol mesafesinde tutan aynı bakış. "Benimle ilgili bir endişeniz varsa, Dedektif, daha ileri gitmeden hemen şimdi tartışalım."

"Neden buradasın Ajan Dean? Siz zaten sahip olduğumuz her şeyi taradınız."

"FBI buna mı müdahale etti?" Jane'e sordu.

Wardlaw ona baktı. "Her şeyin bir kopyasını istediler. O kutudaki her kağıt parçası. Suç laboratuvarımıza güvenmediler, bu yüzden fiziksel kanıtları incelemek için kendi teknisyenlerini getirmek zorunda kaldılar. Federaller her şeyi gördü." Gabriel'e döndü. "Öyleyse, davayla ilgili sorularınız varsa, neden Büro'daki arkadaşlarınızla görüşmüyorsunuz?"

"İnan bana, Ajan Dean'e kefil olabilirim," dedi Jane. "Ben onunla evliyim."

"Evet, Moore bana böyle söyledi." Wardlaw güldü ve başını salladı. "Fibbie ve bir polis. Bana sorun, kedilerin köpeklerle evlenmesi gibi." Kutuya uzandı. "Tamam, istediğin buydu. Soruşturma kontrol dosyaları. Olay raporları." Dosyaları tek tek çıkardı ve masaya vurdu. "Laboratuvar ve otopsi raporları. Kurban fotoğrafları. Günlük kayıtlar. Haber bültenleri ve basın kupürleri..." Aniden bir şey hatırlamış gibi durakladı. "Yararlı bulabileceğin başka bir eşyam var," dedi ve kapıya doğru döndü. "Onu alacağım."

Birkaç dakika sonra elinde bir video kasetle geri geldi. "Bunu masamda kilitli tutuyorum," dedi. "Bütün bu federaller bu kutuyu karıştırırken, bu videoyu güvenli bir yerde saklamam gerektiğini düşündüm." Bir dolaba geçti ve bir TV monitörü ve VCR oynatıcı çıkardı. Kabloyu çözerken, "Washington'a bu kadar yakın olduğumuz için arada sırada siyasi komplikasyonlarla karşılaşıyoruz," dedi. "Biliyorsunuz, seçilmiş yetkililer kötü davranıyor. Birkaç yıl önce, bir senatörün karısı, Mercedes'i arka yollarımızdan birinde takla attığında öldü. Sorun şu ki, arabayı süren adam onun kocası

değildi. Daha da kötüsü, adam çalıştı. FBI'ın bu konuda ne kadar çabuk ortaya çıktığını görmeliydin." Televizyonu fişe taktı, sonra doğruldu ve onlara baktı. "Bu davayla ilgili bir deja vu hissi yaşıyorum."

"Sizce siyasi çıkarımlar var mı?" dedi Gabriel.

"Evin gerçekten kime ait olduğunun farkında mısın? Bunu öğrenmemiz haftalarımızı aldı."

"Ballentree Company'nin bir yan kuruluşu."

"Ve politik komplikasyon *da bu* . Washington'daki bir Goliath'tan bahsediyoruz. Beyaz Saray dostum. Ülkenin en büyük savunma müteahhiti. O gün neye bulaştığımı bilmiyordum. Vurularak öldürülen beş kadını bulmak yeterince kötüydü. Ekle siyasete, FBI karışıyor ve ben lanet olası erken emekliliğe hazırım." Wardlaw kaseti VCR'a yerleştirdi, uzaktan kumandayı aldı ve OYNAT'a bastı.

TV ekranında karla kaplı ağaçların görüntüsü belirdi. Parlak bir gündü ve güneş ışığı buz üzerinde parlıyordu.

Wardlaw, "Dokuz bir, onu sabah on gibi aradı," dedi. "Erkek sesi, kendini tanıtmayı reddetti. Sadece Deerfield Yolu'ndaki bir evde bir şey olduğunu ve polisin kontrol etmesi gerektiğini bildirmek istedim. Deerfield Yolu üzerinde çok fazla ev yok, bu yüzden uzun sürmedi. kruvazörün hangi konutun dahil olduğunu öğrenmesi için."

"Bu çağrı nereden geldi?"

"Ashburn'ün otuz beş mil dışında bir ankesörlü telefon. Telefondan kullanılabilir parmak izi alamadık. Arayanın kimliğini asla tespit edemedik."

Televizyon ekranında artık yarım düzine park halindeki araç görülebiliyordu. Arka plandaki erkek seslerine karşı, kameranın operatörü anlatmaya başladı: "Tarih dört Ocak, onbir otuz beş AM Konut adresi dokuz, Deerfield Road, Ashburn kasabası, Virginia. Şu anda Dedektif Ed Wardlaw ve ben varız. Dedektif Byron McMahon..."

Wardlaw, "Eşim kamerayı çalıştırdı," dedi. "Konutun önündeki araba yolunun görüntüsü. Gördüğünüz gibi etrafı ormanlarla çevrili. Yakınlarda komşu yok."

Kamera, bekleyen iki ambulansın yanından yavaşça geçti. Mürettebat bir araya toplandı, nefesleri buzlu havada buharlaştı. Objektif yavaş dönüşüne devam etti ve sonunda evin üzerinde durdu. Görkemli oranlarda iki katlı tuğla bir evdi, ancak bir zamanlar büyük bir konut olan şey ihmal belirtileri gösteriyordu. Beyaz boya kepenkleri ve pencere pervazlarını soyuyordu. Bir sundurma korkuluğu yana yatırılmış. Pencereleri ferforje parmaklıklar kapladı; bu, sakin bir kırsal yol üzerindeki bir eve değil, şehir içi bir apartman binasına daha uygun bir mimari özellik. Kamera şimdi, misafirlerini karşılamayı bekleyen asık suratlı bir ev sahibi gibi ön basamaklarda duran Dedektif Wardlaw'a odaklandı. Dedektif McMahon galoşları çekmek için eğilirken görüntü yere doğru sallandı. Ardından lens bir kez daha ön kapıya doğrultuldu. Wardlaw'ı eve kadar takip etti.

Yakaladığı ilk görüntü kanlı merdivendi. Jane ne bekleyeceğini zaten biliyordu; olay yeri fotoğraflarını görmüştü ve her kadının nasıl öldüğünü biliyordu. Yine de kamera adımlara odaklanırken Jane nabzının hızlandığını, korku duygusunun arttığını hissedebiliyordu. Kamera,

merdivende yüzüstü yatan ilk kurbanda durdu. Wardlaw, "Bu iki kez vuruldu" dedi. "Tıbbi müfettiş, ilk kurşunun, muhtemelen kurban merdivenlere doğru kaçmaya çalışırken sırtına isabet ettiğini söyledi. Vena kavasını çentikledi ve karnından çıktı. Kaybettiği kan miktarına bakılırsa, muhtemelen beş yıldır hayattaydı. , ikinci kurşun sıkılmadan on dakika önce kafasına... Okuduğuma göre, fail onu ilk kurşunla yere indirmiş, sonra dikkatini diğer kadınlara çevirmiş. Tekrar merdivenlerden aşağı indiğinde fark etmiş. bunun hala hayatta olduğunu söyledi. Bu yüzden onu öldürücü bir atışla bitirdi." Wardlaw, Jane'e baktı. "İyi adam."

"Bütün o kan," diye mırıldandı Jane. "Bir sürü ayakkabı kanıtı olmalı."

"Hem yukarı hem aşağı. Alt katta işler karıştı. İki katil olduğunu varsaydığımız iki büyük ayakkabı izi seti gördük. Ama bunlara ek olarak başka parmak izleri de vardı. Daha küçük olanlar, mutfağın her yerine kadar uzanıyordu."

"Yasaların uygulanması?"

"Hayır. İlk kruvazör geldiğinde, olaydan en az altı saat sonraydı. O mutfak zeminindeki kan oldukça kuruydu. Gördüğümüz daha küçük izler, kan hala ıslakken yapılmıştı."

"Kimin izleri?"

Wardlaw ona baktı. "Hala bilmiyoruz."

Şimdi kamera merdivenlerden yukarı çıktı ve basamaklarda hışırdayan kağıt ayakkabı kılıflarının sesini duyabiliyorlardı. Üst kattaki koridorda kamera sola dönerek bir kapı aralığından nişan aldı. Yatak odasına altı karyola tıkıştırılmıştı ve yerde de giysi yığınları, kirli bulaşıklar ve

büyük bir torba patates cipsi vardı. Kamera, iki numaralı kurbanın öldüğü karyolaya odaklanmak için odayı dolaştı.

Wardlaw, "Bunun kaçma şansı bile olmamış gibi görünüyor," dedi. "Yatakta kaldı ve mermiyi tam orada, yattığı yerde yedi."

Kamera yine hareket halindeydi, karyolalardan uzaklaşıp dolaba doğru dönüyordu. Açık kapıdan mercek birbirine yığılmış iki zavallı yolcuyu yakınlaştırdı. Sanki umutsuzca gözden kaybolmaya çalışıyormuş gibi, kendilerini dolabın en arkasına tıkmışlardı. Ama kapıyı açan, silahını o eğik kafalara doğrultmuş olan katil tarafından fazlasıyla görünür durumdaydılar.

Wardlaw, "Her biri bir mermi," dedi. "Bu adamlar hızlı, doğru ve sistemliydi. Her kapı açıldı, her dolap arandı. O evde saklanacak yer yoktu. Bu kurbanların hiç şansı olmadı."

Uzaktan kumandaya uzandı ve ileri sardı. Ekranda dans eden görüntüler, diğer yatak odalarında çılgınca bir tur, bir merdivenden yukarı, bir tuzak kapısından ve bir tavan arasına doğru bir yarış. Sonra koridorda, merdivenlerden aşağı gergin bir geri çekilme. Wardlaw PLAY'e bastı. Yolculuk tekrar yavaşladı, kamera bir yemek odasından mutfağa doğru yürüme hızında ilerliyordu.

"İşte," dedi sessizce, DURAKLAT'a basarak. "Son kurban. Çok kötü bir gece geçirdi."

Kadın iple bir sandalyeye bağlı oturuyordu. Mermi sağ kaşının hemen üstünden girmiş ve aldığı darbe başını geriye doğru itmişti. Gözleri göğe dönmüş halde ölmüştü; ölüm yüzünü solgunlaştırmıştı. Her iki kolu da önünde, masanın

üzerinde uzanmıştı. Kanlı çekiç hâlâ onun mahvolmuş ellerinin yanında duruyordu.

Wardlaw, "Açıkçası ondan bir şey istediler," dedi. "Ve bu kız bunu onlara veremezdi ya da vermezdi." Jane'e baktı, gözlerinde o anda hayal ettikleri çile vardı. Çekiç tekrar tekrar düşerek kemiği ve eklemi kırar. O ölü kadınların evinde yankılanan çığlıklar.

PLAY'e bastı ve video, kanlı masayı, parçalanmış eti geride bırakarak merhametle ilerledi. Hâlâ sarsılmış halde, videonun onları alt kattaki yatak odasına, ardından sarkık bir kanepe ve yeşil bir sevişme kilimiyle dekore edilmiş oturma odasına götürmesini sessizce izlediler. Sonunda girişte, merdivenin dibinde, tam başladıkları yerdeydiler.

"Bunu bulduk," dedi Wardlaw. "Kimliği belirsiz beş kadın kurban. İki farklı ateşli silah kullanılmış. En az iki katilin birlikte çalıştığını varsayıyoruz."

Ve o evde avlarının saklanabileceği bir yer yok, diye düşündü Jane. Dolapta sinmiş iki kurbanı düşündü, nefesleri iniltilere dönüştü, ayak sesleri yaklaştıkça kollarını birbirine doladı.

Gabriel, "İçeri girip beş kadını infaz ediyorlar" dedi. "Sonuncusuyla mutfakta belki yarım saat harcıyorlar, ellerini çekiçle eziyorlar. Ve bu katiller hakkında hiçbir şeyiniz yok mu? Ne bir kanıt ne de parmak izi?"

"Oh, o evin her yerinde zilyonlarca parmak izi bulduk. Her odada kimlik yok. Ama faillerimiz herhangi birini bıraktıysa, AFIS'teki kimseyle eşleşmediler." Wardlaw uzaktan kumandaya uzandı ve STOP'a bastı.

"Bekle," dedi Gabriel, bakışları monitöre sabitlenmişti.

"Ne?"

"Geri sar."

"Ne kadar uzak?"

"Yaklaşık on saniye."

Wardlaw kaşlarını çattı, gözüne neyin çarpmış olabileceğine açıkça şaşırmıştı. Kumandayı Gabriel'e uzattı. "Misafirim ol."

Gabriel GERİ AL'a, ardından OYNAT'a bastı. Kamera oturma odasına geri dönmüştü ve şimdi yorgun kanepenin, sevişme halısının yanından taramasını tekrarlıyordu. Sonra fuayeye girdi ve aniden ön kapıya doğru savruldu. Dışarıda güneş, ağaçların buzlu dallarından parıldıyordu. Bahçede iki adam durmuş konuşuyorlardı. Biri eve doğru döndü.

Gabriel DURAKLAT'a vurdu, durduğu yerde dondu, yüzü kapı eşiğindeydi. "John Barsanti," dedi.

"Onu biliyorsun?" diye sordu Wardlaw.

Gabriel, "Boston'da da ortaya çıktı" dedi.

"Evet, her yerde görünüyor, değil mi? Eve Barsanti ve ekibi gelmeden ancak bir saat önce geldik. Gösterimize girmeye çalıştılar ve sonunda bir çekişme geçirdik. -savaş şurada, ön verandada.Adalet Bakanlığı'ndan işbirliği yapmamızı isteyen bir telefon gelene kadar."

"FBI bu davadan nasıl bu kadar çabuk haberdar oldu?" Jane'e sordu.

"Bu soruya hiçbir zaman iyi bir cevap alamadık." Wardlaw VCR'a geçti, kaseti çıkardı ve yüzünü ona döndü. "Demek uğraştığımız şey buydu. Beş ölü kadın, hiçbirinde dosyada parmak izi yok. Kaybolduklarını bildiren yok. Hepsi Jane Do."

"Belgesiz uzaylılar," dedi Gabriel.

Wardlaw başını salladı. "Tahminim Doğu Avrupalılardı. Alt kattaki yatak odasında birkaç Rusça gazete vardı. Ayrıca Moskova'nın fotoğraflarının olduğu bir ayakkabı kutusu. O evde başka ne bulduğumuza bakarsak, meslekleri hakkında oldukça iyi bir tahminde bulunabiliriz. Kilerde penisilin malzemeleri vardı. Ertesi gün hapları ve bir karton dolusu prezervatif." Otopsi raporlarını içeren dosyayı aldı ve Gabriel'e verdi.

"DNA analizine bak."

Gabriel doğrudan laboratuvar sonuçlarına baktı. "Birden fazla cinsel partner" dedi. Wardlaw başını salladı. "Hepsini bir araya getirin. Aynı çatı altında bir arada yaşayan bir grup genç, çekici kadın. Birkaç farklı erkeği eğlendirmek. Diyelim ki o ev manastır değildi."

YİRMİ YEDİ

Özel yol meşe, çam ve ceviz ağaçlarının arasından geçiyordu. Güneş ışığı cipsleri gölgelikten süzülerek yolu benekledi. Ağaçların derinliklerinde çok az ışık parlıyordu ve çalılıklarla dolu yeşil gölgelerde fidanlar büyümek için mücadele ediyordu.

Jane, sık ormanlara bakarak, "Komşuların o gece hiçbir şey duymamasına şaşmamalı," dedi.

"Komşuları bile görmüyorum."

"Sanırım biraz ileride, şu ağaçların arasından."

Otuz metre daha ve yol aniden genişledi, arabaları öğleden sonra güneş ışığına çıktı. Önlerinde iki katlı bir ev belirdi. Şu anda bakımsız olmasına rağmen, hala sağlam kemikleri

vardı: kırmızı tuğlalı bir cephe, geniş bir sundurma. Ama bu evle ilgili hiçbir şey hoş karşılanmıyordu. Kesinlikle pencerelerdeki dövme demir parmaklıklar veya direklere iliştirilmiş İZİN GEÇİLMEZ levhaları değil. Diz boyu yabani otlar, istilacıların ilk dalgası olan çakıllı araba yolunu çoktan ele geçirmiş ve ormanı istila etmenin yolunu hazırlamıştı. Wardlaw onlara, iki ay önce müteahhidin ekipmanı yanlışlıkla küçük bir ateşe dokunup üst kattaki bir yatak odasını yaktığında, yenileme girişiminin aniden terk edildiğini söylemişti. Alevler bir pencere çerçevesi üzerinde siyah pençe izleri bırakmıştı ve kontrplak hala kırık camı kaplıyordu. Belki de yangın bir uyarıydı, diye düşündü Jane. *Bu ev samimi değil.*

O ve Gabriel kiralık arabadan indiler. Klima açıkken araba kullanıyorlardı ve sıcaklık onu şaşırttı. Garaj yolunda durdu, yüzünde anında ter belirdi ve kalın ve asık suratlı havayı soludu. Sivrisinekleri göremese de döndüklerini duyabiliyordu ve yanağını tokatladı, elinde taze kan gördü. Tek duyduğu buydu, sadece böceklerin vızıltısı. Trafik yok, kuş sesi yok; ağaçlar bile hareketsizdi. Boynu diken diken oldu - sıcaktan değil, aniden, içgüdüsel olarak burayı terk etme dürtüsünden. Arabaya geri binmek ve kapıları kilitlemek ve uzaklaşmak için. Oraya girmek istemedi.

"Eh, bakalım Wardlaw'ın anahtarı hâlâ çalışıyor mu," dedi Gabriel, verandaya doğru ilerleyerek. Gıcırdayan basamakları tırmanırken isteksizce onu takip etti, tahtaların arasındaki ek yerlerinde çim bıçakları büyüdü. Wardlaw'ın videosunda, kış mevsimiydi, garaj yolu bitki örtüsünden çıplaktı. Şimdi sarmaşıklar parmaklıkları büküyor ve polenler sarı kar gibi verandanın tozunu kaplıyordu. Kapıda

Gabriel duraksadı ve bir zamanlar ön girişi sabitleyen asma kilit menteşesinden geriye kalan şeye kaşlarını çattı. "Bu bir süredir burada," dedi pası işaret ederek. Pencerelerdeki çubuklar. Kapıda bir asma kilit. Davetsiz misafirlere karşı korunmamak için, diye düşündü; Bu kilit insanları içeride tutmak içindi .

Gabriel anahtarı kilide soktu ve kapıyı itti. Bir gıcırtı ile yol verdi ve eski duman kokusu yayıldı; müteahhit yangınından sonra. Bir evi temizleyebilir, duvarlarını yeniden boyayabilir, perdeleri, halıları ve mobilyaları değiştirebilirsiniz, ancak yangın kokusu kalıcıdır. İçeri adım attı.

Bir duraklamadan sonra o da öyle yaptı. Çıplak ahşap zeminler bulmak onu şaşırttı; videoda, temizlik sırasında kaldırıldığından beri çirkin yeşil bir halı vardı. Merdivenleri çıkan tırabzan cömertçe oyulmuştu ve oturma odasının üç metrelik tavanları taçlı, olay yeri videosunu izlerken fark etmediği ayrıntılardı. Su lekeleri tavanı kara bulutlar gibi gölgeledi.

Gabriel, "Bu yeri kim inşa ettiyse parası vardı," dedi.

Bir pencereye geçti ve parmaklıkların arasından ağaçlara baktı. Öğleden sonra akşama doğru kayıyordu; ışığın sönmesine bir saatten fazla zamanları yoktu. “Yapıldığında güzel bir ev olmalı” dedi. Ama bu uzun zaman önceydi. Sevişmek halılar ve demir çubuklardan önce. Kan lekelerinden önce.

Mobilyasız bir oturma odasından geçtiler. Çiçekli duvar kağıdı, geçen yılların yıpranmasını gösteriyordu - lekeler ve soyulan köşeler ve onlarca yıllık sigara dumanından kaynaklanan sarı renk. Yemek odasından geçtiler ve

mutfakta durdular. Masa ve sandalyeler gitmişti; tek gördükleri yorgun muşambaydı, kenarları kıvrılmış ve kıvrılmıştı. Öğleden sonra güneşi parmaklıklı pencereden içeri süzülüyordu. Jane, yaşlı kadının öldüğü yer burası, diye düşündü. Bu odanın ortasında oturan, vücudu bir sandalyeye bağlı, narin parmakları çekicin darbelerine maruz kalıyordu. Jane boş bir mutfağa bakmasına rağmen, zihni videoda gördüğü görüntünün üzerine geldi. Güneşin aydınlattığı toz zerreciklerinin girdabında oyalanıyormuş gibi görünen bir görüntü.

Yukarı çıkalım, dedi Gabriel.

Mutfaktan çıktılar ve merdivenin dibinde durdular. İkinci kattaki sahanlığa bakarak düşündü: İşte bir başkası burada öldü, bu basamaklarda. Kahverengi saçlı kadın. Jane tırabzanı kavradı, eli oymalı meşeden tuttu ve kendi nabzının parmak uçlarında attığını hissetti. Yukarı çıkmak istemiyordu. Ama o ses bir kez daha ona fısıldıyordu.

Mila biliyor.

Yukarıda görmem gereken bir şey var, diye düşündü. Ses beni bir şeye yönlendiriyor.

Gabriel merdivenlere yöneldi. Jane daha yavaş takip etti, bakışları merdivenlere odaklandı, avucu tırabzana yapışmıştı. Daha açık renkli bir tahta parçasına bakarak durdu. Yakın zamanda zımparalanmış bir yüzeye dokunmak için çömelirken, ensesindeki tüylerin kalktığını hissetti. Pencereleri karartın, bu merdivenlere luminol püskürtün ve bu ahşabın damarı kesinlikle spektral bir yeşili aydınlatacaktır. Temizlikçiler en kötüsünü zımparalamaya çalışmışlardı, ancak kanıtlar hala oradaydı, kurbanın kanının

döküldüğü yer. Burası öldüğü yerdi, bu basamaklara yayılmıştı, Jane'in dokunduğu tam da bu nokta.

Gabriel zaten ikinci kattaydı, odaların arasında yürüyordu.

Onu üst kata kadar takip etti. Duman kokusu burada daha güçlüydü. Koridorda yeşil duvar kağıdı ve koyu meşe zemin vardı. Kapılar aralıktı ve koridora dikdörtgen ışıklar saçıyordu. Sağındaki ilk kapıya döndü ve boş bir oda gördü, duvarları bir zamanlar resimlerin asılı olduğu hayaletimsi karelerle işaretlenmişti. Herhangi bir boş evde herhangi bir boş oda olabilir, sakinlerinin tüm izleri silindi. Pencereye gitti, kanadı kaldırdı. Demir çubuklar yerine kaynak yapıldı. Yangından kaçış yok, diye düşündü. Dışarı çıkabilseniz bile, çıplak çakıl üzerine on beş metrelik bir düşüştü ve düşüşü engelleyecek hiçbir çalı yoktu.

"Jane," Gabriel'in aradığını duydu.

Sesini takip ederek koridordan başka bir yatak odasına geçti.

Gabriel açık bir dolaba bakıyordu. "İşte," dedi sessizce.

Yanına gitti ve zımparalanmış ahşaba dokunmak için çömeldi. Videodan bir başka görüntüyü zihinsel olarak üst üste bindirmekten kendini alamadı. İki kadın, aşıklar gibi birbirine dolanmış ince kollar. Ne zamandır burada toplanmışlardı? Dolap büyük değildi ve korku kokusu karanlığı bozmuş olmalıydı.

Aniden ayağa kalktı. Oda çok sıcak, çok havasızdı; Salona yürüdü, bacakları çömelmekten uyuşmuştu. Burası bir korku evi, diye düşündü. Yeterince iyi dinlersem, çığlıkların yankılarını duyacağım.

Koridorun sonunda son bir oda vardı - müteahhidin ateşe dokunduğu oda. Bu odadaki çok daha güçlü duman kokusundan tiksindiği için eşiğinde tereddüt etti. Her iki kırık pencere de öğleden sonra ışığını engelleyen kontrplak ile kaplanmıştı. Maglite'ı çantasından çıkardı ve loş iç mekana doğru parlattı. Alevler duvarları ve tavanı yakmış, bölümleri kömürleşmiş keresteye kadar yiyip bitirmişti. Maglite ışınını odanın etrafında salladı, kapısı olmayan bir dolabın yanından geçti. Işını süpürürken, dolabın arka duvarında bir elips parladı, sonra kayboldu. Kaşlarını çatarak Maglite'ı geri savurdu. İşte yine o parlak elips arka duvarda kısa bir süreliğine titreşiyordu. Daha yakından bakmak için dolaba geçti. Parmağınızı sokacak kadar büyük bir açıklık gördüm. Mükemmel yuvarlak ve pürüzsüz. Birisi dolapla yatak odası arasında bir delik açmıştı.

Kirişler yukarıda inledi. Şaşırmış, ayak sesleri tavanda gıcırdayarak yukarı baktı. Gabriel tavan arasındaydı.

Koridora geri döndü. Gün ışığı hızla soluyor, evi gri tonlarına bırakıyordu. "Hey!" o aradı. "Oraya çıkmak için tuzak kapısı nerede?"

"İkinci yatak odasına bak."

Merdiveni gördü ve basamakları tırmandı. Başını yukarıdaki boşluğa uzattığında, Gabriel'in Maglite ışınının gölgelerin arasından geçtiğini gördü.

"Burada bir şey var mı?" diye sordu.

"Ölü bir sincap."

"Yani, ilginç bir şey var mı?"

"Pek değil."

Tavan arasına tırmandı ve neredeyse başını alçak bir kirişe çarpacaktı. Gabriel çömelerek hareket etmek zorunda kaldı, çevreyi incelerken uzun bacakları yengeç gibi yürüyordu, ışını yavaşça en derindeki gölge ceplerini tarıyordu.

"Bu köşeden uzak dur," diye uyardı. "Tahtalar kömürleşmiş. Zeminin güvenli olduğunu düşünmüyorum."

Tek bir pencerenin günün son gri ışığını kabul ettiği karşı uca yöneldi. Bunun barı yoktu; onlara ihtiyacı yoktu. Kuşağı kaldırdı ve başını dışarı çıkararak dar bir çıkıntı ve yere kemik kıran bir düşüş gördü. Sadece intihara meyilli olanlar için bir kaçış yolu. Pencereyi itti ve yere düştü, bakışları ağaçlara sabitlendi.

Ormanda ışık, fırlayan bir ateş böceği gibi kısa bir süreliğine titreşti.

"Cebrail."

"Güzel. İşte başka bir ölü sincap."

"Dışarıda biri var."

"Ne?"

"Ormanda."

Yanına geçti ve koyulaşan alacakaranlığa baktı. "Neresi?"

"Bir dakika önce gördüm."

"Belki geçen bir arabaydı." Pencereden döndü ve mırıldandı, "Lanet olsun. Pilim bitiyor." El fenerine birkaç sert vuruş yaptı. Işın kısaca parladı, sonra tekrar solmaya başladı.

Hala pencereden dışarı, onlara yaklaşıyormuş gibi görünen ormana bakıyordu. Onları bu hayaletler evinde hapsetmek. Bir ürperti omurgasını fısıldıyordu. Kocasına döndü.

"Ben ayrılmak istiyorum."

"Biz evden çıkmadan pilleri değiştirmeliydik..."

"Şimdi lütfen."

Aniden sesindeki endişeyi kaydetti. "Bu ne?"

"Bunun geçen bir araba olduğunu sanmıyorum."

Tekrar pencereye döndü ve çok hareketsiz durdu, omuzları hala kalan loş ışığı sildi. Onu sarsan onun sessizliğiydi, sadece kalp atışlarının uğultusunu büyüten bir sessizlik. "Tamam," dedi sessizce. "Hadi gidelim."

Merdivenden aşağı indiler ve koridora geri çekildiler, dolapta hâlâ kanın oyalandığı yatak odasının yanından geçtiler. Zımparalanmış ahşabın hâlâ korkuları fısıldadığı merdivenlerden aşağı indi. Zaten bu evde beş kadın ölmüştü ve kimse çığlıklarını duymamıştı. *Bizimkileri de kimse duymazdı.*

Ön kapıdan verandaya çıktılar.

Ve dondu, güçlü ışıklar aniden gözlerini kör etti. Jane, bakışlara karşı kolunu kaldırdı. Çakıl üzerinde çatırdayan ayak seslerini duydu ve gözlerini kısarak, yaklaşan üç karanlık figürü seçebildi.

Gabriel onun önüne geçti, o kadar hızlı bir hareketti ki, birden omuzlarının ışığı engellediğini görünce şaşırdı.

"Olduğun yerde," diye emretti bir ses.

"Kiminle konuştuğumu görebilir miyim?" dedi Gabriel.

"Kendinizi tanımlayın."

"Önce el fenerlerinizi indirebilirseniz."

"Kimlikleriniz."

"Tamam. Tamam, cebime uzanacağım," dedi Gabriel sakin bir sesle. Mantıklı.

"Ben silahlı değilim, karım da değil." Yavaşça cüzdanını çıkardı ve uzattı. Elinden kapıldı. "Adım Gabriel Dean. Bu da karım Jane."

"Dedektif Jane Rizzoli," diye düzeltti. "Boston Polisi." El feneri aniden yüzüne kaydığında gözlerini kırpıştırdı. Bu adamlardan hiçbirini göremese de, onları incelediklerini hissetti. Korkusu azalırken öfkesinin yükseldiğini hissetti.

"Boston polisinin burada ne işi var?" adam sordu.

" Burada *ne* yapıyorsun?" diye karşılık verdi.

Bir cevap beklemiyordu; o bir tane alamadı. Adam Gabriel'in cüzdanını geri verdi, sonra el fenerini kiralık arabalarının arkasına park etmiş karanlık bir sedan'a doğru salladı. "İçeri gir. Bizimle gelmek zorundasın."

"Neden?" dedi Gabriel.

"Kimliklerinizi doğrulamamız gerekiyor."

Jane, "Boston'a geri dönmemiz gereken bir uçağımız var," dedi.

"İptal et."

YİRMİ SEKİZ

Jane görüşme odasında tek başına oturdu, kendi yansımasına baktı ve şöyle düşündü: Tek yönlü aynanın yanlış tarafında olmak berbat. Bir saattir buradaydı, mucizevi bir şekilde kendi kendine açılmış olma ihtimaline karşın, kapıyı kontrol etmek için sık sık ayağa kalkıyordu.

Elbette onu Gabriel'den ayırmışlardı; Bu böyle yapıldı, sorgulamaları kendisi böyle halletti. Ama durumuyla ilgili diğer her şey yeni ve yabancıydı. Adamlar kendilerini hiçbir zaman tanıtmamış, rozet sunmamış, isim, rütbe veya seri numarası sunmamıştı. Tek bildiği, Dünya'yı evrenin pisliklerinden koruyan Siyah Giyen Adamlar olabilirler. Mahkumlarını binaya bir yeraltı otoparkından getirmişlerdi, bu yüzden hangi ajans için çalıştıklarını bile bilmiyordu, sadece bu sorgu odasının Reston şehir sınırları içinde bir yerde olduğunu biliyordu.

"Hey!" Jane aynaya gitti ve cama vurdu. "Biliyorsun, bana haklarımı hiç okumuyorsun. Ayrıca cep telefonumu da aldın, böylece avukat arayabilirim. Dostum, başınız belada mı?"

Cevap duymadı.

Göğüsleri yeniden ağrımaya başlamıştı, inek umutsuzca sağmaya ihtiyaç duyuyordu ama o tek yönlü ayna karşısında gömleğini hiçbir şekilde yukarı çekmeyecekti. Tekrar, daha sert vurdu. Artık korkusuz hissediyordu, çünkü bunların, onun gözünü korkutmaya çalışan hükümet adamları olduğunu biliyordu. Haklarını biliyordu; bir polis olarak, suçluların haklarını güvence altına almak için çok fazla çaba harcamıştı; kendi hakkını talep edecekti. Aynada kendi yansımasıyla yüzleşti. Saçları kıvırcık kahverengi bir koronaydı, çenesi inatçı bir kareydi. İyi bakın çocuklar, diye düşündü. O camın arkasında her kimsen, şimdi giderek daha az işbirliği yapan, sinirli bir polis görüyorsun.

"Hey!" diye bağırdı ve bardağı tokatladı.

Aniden kapı açıldı ve odaya bir kadının girdiğini görünce şaşırdı. Kadının yüzü hâlâ genç olmasına ve elli yaşından

büyük olmamasına rağmen, saçları siyah gözleriyle şaşırtıcı bir tezat oluşturan parlak bir gümüşe dönmüştü. Erkek meslektaşları gibi o da muhafazakar bir takım elbise giyiyordu; bu, erkek mesleğinde çalışması gereken kadınların tercihiydi.

Kadın, "Dedektif Rizzoli," dedi. "Bu kadar beklettiğin için üzgünüm. Elimden geldiğince çabuk geldim. DC trafiği, biliyorsun." O elini uzattı. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

Jane, teklif edilen tokalaşmayı görmezden geldi, bakışları kadının yüzüne sabitlendi. "Seni tanımalı mıyım?"

"Helen Glasser. Adalet Bakanlığı. Ve evet, katılıyorum, sinirlenmeye hakkınız var." Ateşkes ilan etmek için ikinci bir girişimde bulunarak elini tekrar uzattı.

Bu sefer Jane onu salladı ve herhangi bir erkeğinki kadar sıkı bir kavrayış hissetti. "Kocam nerede?" diye sordu.

"Yukarıda bize katılacak. Hepimiz işe başlamadan önce seninle barışmak için bir şans istedim. Bu akşam olanlar sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

"Yaşananlar haklarımızın ihlaliydi"

Glasser kapıyı işaret etti. "Lütfen, hadi yukarı çıkalım ve bunun hakkında konuşalım."

Koridorda, Glasser'ın şifreli bir anahtar kartı yerleştirdiği ve en üst katın düğmesine bastığı asansöre yürüdüler. Bir yolculuk onları doğrudan köpek kulübesinden çatı katına götürdü. Asansör kayarak açıldı ve büyük pencereleri olan ve Reston şehri manzaralı bir odaya girdiler. Oda, devlet dairelerine özgü benzersiz bir zevkle döşenmişti. Jane, gri bir

kanepe ve yumuşak bir kilim halısının etrafına toplanmış koltuklar, bir sehpa ve bir tepsi fincan ve tabaklarla dolu bir sehpa gördü. Bir duvarda tek dekoratif sanat eseri, bulanık turuncu bir topun soyut bir resmi vardı. Bunu bir polis karakoluna asın, diye düşündü ve akıllı bir polisin göz kamaştıracağından emin olabilirsiniz. Asansörün uğultusu ona döndü ve Gabriel'in dışarı çıktığını gördü. "İyi misin?" O sordu.

"Elektrik şokları konusunda çok çılgın değildim. Ama evet, ben..." Duraksadı, az önce asansörden inen adamı Gabriel'in arkasından tanıyarak irkildi. O öğleden sonra suç mahalli video kasetinde yüzünü gördüğü adam.

John Barsanti başını eğdi. "Dedektif Rizzoli."

Jane kocasına baktı. " Neler *olduğunu* biliyor musun?"

Glasser, "Hepimiz oturalım," dedi. "Birkaç kabloyu çözmenin zamanı geldi."

Jane ihtiyatla Gabriel'in yanındaki kanepeye yerleşti. Glasser kahveyi doldurup fincanların etrafından dolaşırken kimse konuşmadı. O akşamın erken saatlerinde katlandıkları muameleden sonra, bu gecikmiş bir nezaket göstergesiydi ve Jane, sadece bir gülümseme ve bir fincan kahve karşılığında haklı olarak kazandığı öfkesini teslim etmeye hazır değildi. Bir yudum bile almadı, bu kadının ateşkes girişimlerine sessiz bir şekilde karşı koymak için bardağı bıraktı.

"Soru soracak mıyız?" diye sordu. "Yoksa bu tek yönlü bir sorgulama mı olacak?"

"Keşke tüm sorularınızı yanıtlayabilseydik. Ama korumamız gereken aktif bir soruşturmamız var. ″

dedi Glasser. "Seninle ilgili bir şey yok. Senin ve Ajan Dean'in geçmişini araştırdık. İkiniz de iyi kolluk görevlileri olarak öne çıktınız."

"Yine de bize güvenmiyorsun."

Glasser ona saçının rengi kadar sert bir bakış attı. "Kimseye güvenme lüksümüz yok. Bu kadar hassas bir konuda değil. Ajan Barsanti ve ben işimizi sessiz tutmak için elimizden geleni yaptık ama yaptığımız her hareket izlendi. Bilgisayarlarımıza sessizce erişildi, ofisime girildi. ve telefonumun güvende olduğundan emin değilim. Birisi soruşturmamıza tünel açıyor." Kahve fincanını bıraktı. "Şimdi burada ne *yaptığını* ve neden o eve gittiğini bilmem gerekiyor ."

"Muhtemelen sizin gözetim altında tutmanız ile aynı sebepten."

"Orada ne olduğunu biliyorsun."

"Dedektif Wardlaw'ın dosyalarını gördük."

"Evden çok uzaktasın. Ashburn davasıyla ne ilgin var?"

Jane, "Neden önce bizim için bir soruya cevap vermiyorsun," dedi. "Adalet Bakanlığı neden beş fahişenin ölümüyle bu kadar ilgileniyor?"

Glasser sessizdi, ifadesi okunaksızdı. Sanki soru kendisine sorulmamış gibi sakince kahve fincanından bir yudum aldı. Jane, bir an olsun savunmasızlık bile göstermemiş olan bu kadına duyduğu hayranlıktan kendini alamadı. Açıkçası Glasser burada komuta eden kişiydi.

Glasser, "Kurbanların kimliklerinin hiçbir zaman tespit edilmediğinin farkındasınız" dedi.

"Evet."

"Belgesiz uzaylılar olduklarına inanıyoruz. Ülkeye nasıl girdiklerini bulmaya çalışıyoruz. Onları kim getirdi ve sınırlarımıza girmek için hangi yolları izlediler."

"Bize bunun ulusal güvenlikle ilgili olduğunu söyleyecek misin?" Jane sesindeki şüpheciliği gizleyemedi.

"Bu sadece bir kısmı. On bir Eylül'den beri Amerikalılar sınırlarımızı sıkılaştırdığımızı, yasadışı göçü engellediğimizi varsayıyorlar. Durum pek öyle değil. Meksika ile ABD arasında hareket eden yasadışı trafik hala eskisi kadar iyi değil. büyük bir otoyol kadar yoğun. Kilometrelerce denetlenmeyen sahil şeridimiz var. Neredeyse devriye gezen bir Kanada sınırı. Ve insan kaçakçıları tüm yolları, tüm hileleri biliyor. Kızları nakliye etmek kolaydır. Ve onları buraya getirdiklerinde, bu onları işe koymak zor değil." Glasser fincanını sehpanın üzerine koydu. Öne eğildi, gözleri cilalı abanoz gibi. "Bu ülkede kaç tane gönülsüz seks işçimiz var biliyor musun? Bizim sözde medeni ülkemiz mi? En az elli bin. Fahişelerden bahsetmiyorum. Bunlar köle, kendi istekleri dışında hizmet ediyorlar. ABD'de öylece ortadan kayboluyorlar. Görünmez kadınlar oluyorlar. Yine de etrafımızdalar, büyük şehirlerde, küçük kasabalarda. Genelevlerde saklanmışlar, apartmanlara kilitlenmişler. Ve çok az insan var olduklarını bile biliyorlar."

Jane pencerelerdeki parmaklıkları hatırladı ve o evin yalnızlığını düşündü. Bunun ona bir hapishaneyi düşündürmesine şaşmamalı; *tam olarak buydu.*

"Bu kızlar yetkililerle işbirliği yapmaktan çok korkuyorlar. Pezevenkleri tarafından yakalanırlarsa sonuçları çok

korkunç. Kızlar kaçsalar ve kendi ülkelerine geri dönseler bile, yine de izlenebilirler. aşağıda. Ölmeleri daha iyi." Durakladı. "Beş numaralı kurbanın otopsi raporunu gördün. Büyük olanı."

Jane yutkundu. "Evet."

"Onun başına gelenler çok net bir mesajdı. *Bizimle s*ktirin, sonunuz böyle olur.* Onları kızdırmak için ne yaptığını, hangi çizgiyi aştığını bilmiyoruz. Belki de kendisine ait olmayan parayı cebe indirmiştir. Belki de yan iş yapıyordu.O evin matronuydu, otorite konumundaydı ama bu onu kurtarmadı.Yanlış ne yaptıysa bedelini ödedi ve kızlar da onunla birlikte ödedi. "

Gabriel, "Yani soruşturmanız terörle ilgili değil" dedi.

"Terörün bununla ne ilgisi olabilir?" diye sordu Barsanti.

"Doğu Avrupa'dan gelen belgesiz uzaylılar. Çeçen bağlantısı olasılığı."

"Bu kadınlar ülkeye sadece ticaret için getirildi, başka bir nedenle değil."

Glasser, Gabriel'e kaşlarını çattı. "Kim sana terörden bahsetti?"

"Senatör Conway yaptı. Hem de Ulusal İstihbarat müdür yardımcısı."

"David Gümüş?"

"Rehine krizine tepki olarak Boston'a uçtu. O sırada uğraştıklarına inandıkları şey buydu. Çeçen terörist tehdidi."

Glasser homurdandı. "David Silver teröristlere kafayı takmış Ajan Dean. Onları her köprünün ve üst geçidin altında görüyor."

"Endişenin zirveye ulaştığını söyledi. Bu yüzden Müdür Wynne onu gönderdi."

"DNI'ya düşünmesi için para ödeniyor. Varlığını bu şekilde haklı çıkarıyor. Bu insanlar için *her şey terörizm, her zaman.* "

"Senatör Conway de bu konuda endişeli görünüyordu."

"Senatöre güveniyor musun?"

"Yapmamalı mıyım?"

Barsanti, "Conway'le ilişkiniz oldu, değil mi?" dedi.

"Senatör Conway istihbarat komitesinde. Bosna'daki çalışmalarım hakkında birkaç kez görüştük. Savaş suçları soruşturmaları."

"Ama onu gerçekten ne kadar iyi *tanıyorsunuz* Ajan Dean?"

"Yapmadığımı ima ediyorsun."

Glasser, "Üç dönemdir senatörlük yapıyor" dedi. "Bu kadar uzun süre dayanmak için, bir sürü anlaşma yapmak, yol boyunca pek çok taviz vermek zorundasın. Kime güvendiğine dikkat et. Bütün söylediğimiz bu. Bu dersi uzun zaman önce öğrendik."

Jane, "Yani burada sizi ilgilendiren terörizm değil," dedi.

"Benim endişem kaybolan elli bin kadın. Bu, sınırlarımız içindeki kölelikle ilgili. Bu, yalnızca iyi sikişmeyi umursayan müşteriler tarafından suistimal edilen ve sömürülen insanlarla ilgili."

Durdu ve derin bir nefes aldı. "Bütün mesele bu," diye bitirdi sessizce.

"Bu senin için kişisel bir haçlı seferi gibi görünüyor."

Glasser başını salladı. "Neredeyse dört yıl oldu."

"Öyleyse neden Ashburn'deki o kadınları kurtarmadın? O evde neler olduğunu biliyor olmalısın."

Glasser hiçbir şey söylemedi; zorunda değildi. Sarhoş bakışı, Jane'in zaten tahmin ettiğini doğruladı.

Jane, Barsanti'ye baktı. "İşte bu yüzden olay yerine bu kadar çabuk geldin. Pratikte polisle aynı anda geldin. Orada neler olduğunu zaten biliyordun. Anlamış olmalısın."

Barsanti, "Sadece birkaç gün önce bahşiş aldık" dedi.

"Ve hemen müdahale etmedin mi? O kadınları kurtarmadın mı?"

"Henüz yerinde dinleme cihazımız yoktu. İçeride gerçekten neler olduğunu izlemenin yolu yok."

"Yine de bunun bir genelev olduğunu biliyordun. Orada sıkışıp kaldıklarını biliyordun."

Glasser, "Sandığınızdan daha fazlası tehlikedeydi" dedi. "Bu beş kadından çok daha fazlası. Korumamız gereken daha büyük bir soruşturmamız vardı ve eğer çok erken müdahale edersek, gizlilik şansımızı ortadan kaldırırdık."

"Ve şimdi beş kadın öldü."

"Bunu *bilmediğimi mi sanıyorsun* ?" Glasser'ın ıstıraplı yanıtı hepsini şaşırttı. Aniden ayağa kalktı ve şehrin ışıklarına baktığı pencereye doğru yürüdü. "Ülkemizin Rusya'ya gönderdiği en kötü ihracat neydi biliyor musun? Onlara

verdiğimiz ve Tanrı'nın hiç yapılmamış olmasını dilediğim tek şey mi? O film, *Güzel Kadın.* Bilirsin, Julia Roberts'ın olduğu. Külkedisi, Rusya'da bu filme bayılırlar.Kızlar filmi görür ve şöyle düşünür: Amerika'ya gidersem Richard Gere ile tanışırım. O benimle evlenir, zengin olurum ve sonsuza dek mutlu yaşarım. Yani kız şüphelense bile, ABD'de onu gerçekten yasal bir işin beklediğinden emin olmasa bile, sadece birkaç numara yapması gerektiğini ve ardından Richard Gere'in onu kurtarmak için ortaya çıkacağını düşünüyor. kız uçağa bindirilir, diyelim, Mexico City'ye. Oradan, tekneyle San Diego'ya gider. Ya da kaçakçılar onu yoğun bir sınır kapısından geçirirler ve eğer sarışınsa ve İngilizce konuşuyorsa, el sallanır. Ya da bazen, onu sadece karşıya *geçirirler. Güzel Kadın'ın* hayatını yaşamaya geldiğini sanıyor . Bunun yerine, bir sığır eti gibi alınıp satılıyor." Glasser dönüp Jane'e baktı. "Güzel görünümlü bir kızın bir pezevenk için ne kazanabileceğini biliyor musun?"

Jane başını salladı.

"Haftada otuz bin dolar. *Haftada.* " Glasser'ın bakışları tekrar pencereye döndü. "Richard Gere'in seninle evlenmeyi bekleyen bir malikanesi yok. Sonunda bir eve ya da apartmana kilitli kalıyorsun, işteki gerçek canavarların gözetiminde. Seni eğiten, disiplini zorlayan, ruhunu ezen insanlar. Diğer kadınlar. "

"Jane Doe beş numara," dedi Gabriel.

Glasser başını salladı. "Ev annesi. Tabiri caizse."

"Çalıştığı kişiler tarafından mı öldürüldü?" dedi Jane.

"Köpekbalıklarıyla yüzdüğün zaman, kesinlikle ısırılırsın."

Ya da bu durumda ellerinizi ezdirin, kemikleri toz haline getirin, diye düşündü Jane. Bazı izinsiz girişlerin, bazı ihanetlerin cezası.

Glasser, "O evde beş kadın öldü" dedi. "Ama dışarıda, özgürler diyarında kapana kısılmış elli bin başka kayıp ruh var. Sadece seks isteyen ve fahişenin hıçkıra hıçkıra ağlamasını umursamayan erkekler tarafından taciz ediliyor. İnsanoğlu için bir düşünceden asla vazgeçmeyen erkekler. belki adam eve gidip karısına ve çocuklarına gider, iyi kocayı oynar ama günler ya da haftalar sonra, kızının yaşında olabilecek bir kızı becermek için geneleve geri döner ve bu asla aklına gelmez, her sabah aynaya baktığında bir canavara baktığını söylüyor."

Glasser'ın sesi keskin bir fısıltıya dönmüştü. Derin bir nefes aldı ve öfkesini bastırıyormuş gibi ensesini ovuşturdu.

"Olen kimdi?" diye sordu.

"Tam adı mı? Muhtemelen asla bilemeyeceğiz."

Jane, Barsanti'ye baktı. "Onu Boston'a kadar takip ettin ve adını bile bilmiyor muydun?"

Barsanti, "Ama onun hakkında başka bir şey biliyorduk," dedi. "Tanık olduğunu biliyorduk. Ashburn'deki o evdeydi."

İşte bu, diye düşündü Jane. Ashburn ve Boston arasındaki bağlantı. "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Parmak izleri. Suç mahalli birimi o evde kelimenin tam anlamıyla düzinelerce tanımlanamayan parmak izi topladı. Kurbanların hiçbiriyle eşleşmeyen parmak izleri. Bazıları erkek müşteriler tarafından bırakılmış olabilir. Ama bir dizi tanımlanamayan Olena'nınkiyle eşleşti."

"Bir dakika," dedi Gabriel. "Boston Polisi hemen Olena'nın parmak izleri üzerinde bir AFIS araştırması istedi. Kesinlikle eşleşme bulamadılar. Yine de bana onun parmak izlerinin Ocak ayında bir suç mahallinde bulunduğunu söylüyorsunuz? AFIS bize bu bilgiyi neden vermedi?"

Glasser ve Barsanti birbirlerine baktılar. Gabriel'in sorusunu çok net bir şekilde yanıtlayan huzursuz bir bakış.

Gabriel, "Onun parmak izlerini AFIS'ten uzak tuttunuz," dedi. "Bu, Boston PD'nin kullanabileceği bilgiydi."

Barsanti, "Diğer partiler de bunu kullanabilirdi" dedi.

bahsettiğin *diğerleri* de kim ?" Jane'de kesin. "O kadınla birlikte hastanede mahsur kalan bendim. Kafama silah dayayan bendim. Rehineleri hiç umursadın mı?"

Glasser, "Elbette yaptık," dedi. "Ama *herkesin oradan canlı çıkmasını* istedik . Olena dahil."

Jane, "Özellikle Olena," dedi. "Çünkü o senin şahidindi."

Glasser başını salladı. "Ashburn'da olanları gördü. Bu yüzden o iki adam onun hastane odasına geldi."

"Onları kim gönderdi?"

"Bilmiyoruz."

"Vurduğu adamda parmak izleri var. O kimdi?"

"Bunu biz de bilmiyoruz. Eski bir asker olsaydı, Pentagon bize söylemiyor."

"Adalettensin. Ve bu bilgilere erişemiyor musun? ″

Glasser, Jane'e doğru yürüdü ve bir sandalyeye oturup ona baktı. "Artık karşı karşıya olduğumuz engelleri anlıyorsunuz. Ajan Barsanti ve ben bunu sessizce ve gizlice halletmek

zorunda kaldık. *Onlar* da onu aradıkları için gözlerden uzak kaldık. Önce onu bulmayı umuyorduk. Ve çok yaklaştık. Baltimore'dan Connecticut'a ve Boston'a, Ajan Barsanti onun sadece bir adım gerisinde kaldı."

"Onu nasıl takip edebildin?" Gabriel'e sordu.

"Bir süre için kolaydı. Joseph Roke'un kredi kartının izini sürdük. ATM'den para çekiyor."

Barsanti, "Ona ulaşmaya devam ettim. Cep telefonundan sesli mesajlar. Pensilvanya'daki yaşlı bir teyzesine bile mesaj bıraktım. Sonunda Roke beni geri aradı ve içeri girmesi için ikna etmeye çalıştım. Ama o bana güvenmezdi. Sonra New Haven'da o polisi vurdu ve onların izini tamamen kaybettik. Sanırım o zaman ayrıldılar."

"Birlikte seyahat ettiklerini nereden bildin?"

Glasser, "Ashburn cinayetlerinin olduğu gece," dedi, "Joseph Roke yakındaki bir benzin istasyonundan benzin aldı. Kredi kartını kullandı, sonra memura istasyonda çekici olup olmadığını sordu, çünkü iki kadını arabaya bindirmişti. arabalarıyla ilgili yardıma ihtiyacı olan yol."

Bir sessizlik oldu. Gabriel ve Jane birbirlerine baktılar.

" *İki* kadın mı?" dedi Jane.

Glasser başını salladı. "İstasyonun güvenlik kamerası, Roke'un arabasının pompanın önüne park ettiği sırada görüntüsünü yakaladı. Ön camdan, ön koltukta oturan bir kadın olduğunu görebilirsiniz. Olena. Hayatlarının kesiştiği gece, Joseph Roke'un yaşadığı gece. O kadınları arabasına, hayatına davet ettiği an, işaretlenmiş bir adamdı. Benzin istasyonundaki o duraktan beş saat sonra evi alevler içinde

kaldı. İşte o zaman kesinlikle bir araba aldığını fark etti. çok büyük bela."

"Ya ikinci kadın? Yolda iki kadını aldığını söylemiştin."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece onlarla New Haven'a kadar seyahat ettiğini. Bu iki ay önceydi."

"Kruvazör videosundan bahsediyorsun. O polis memurunun vurulması."

"Videoda, Roke'un arka koltuğundan bir kafa çıktığını görebilirsiniz. Sadece kafanın arkası--

yüzünü hiç görmedik. Bu da bize onun hakkında neredeyse hiçbir bilgi bırakmıyor. Koltukta sadece birkaç tutam kızıl saç kaldı. Tek bildiğimiz, o öldü."

"Ama yaşıyorsa," dedi Barsanti, "o zaman son tanığımız o. Ashburn'de olanları gören tek kişi kaldı."

Jane yumuşak bir sesle, "Sana onun adını söyleyebilirim," dedi.

Glasser ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Rüya bu." Jane, Gabriel'e baktı. "Olena bana böyle diyor."

Gabriel, "Bir kabus görüyor," dedi. "İndirme hakkında."

"Peki rüyada ne olur?" Glasser, bakışlarını Jane'e dikerek sordu. Jane yutkundu. "Kapıya vuran adamların odaya girdiğini duyuyorum. O da bana doğru eğiliyor. Bana bir şey söylemek için."

"Olena yapar mı?"

"Evet. "Mila biliyor" diyor. Bana söylediği tek şey bu. 'Mila biliyor.' "

Glasser ona baktı. "Mila *biliyor* mu? Şimdiki zaman mı?" Barsanti'ye baktı. "Tanığımız hala hayatta."

YİRMİ DOKUZ

Peter Lukas, "Burada olmanıza şaşırdım, Dr. Isles," dedi. "Telefonla ulaşamadığım için." Ona çabucak bir el sıkıştı, haklı olarak soğukkanlı ve ciddi bir selamlama yaptı; Maura aramalarına cevap vermiyordu. Onu *Boston'dan geçirdi* Muhafızın Maura'ya turuncu bir ziyaretçi rozeti verdiği güvenlik masasına *tribün lobisi.*

"Gittiğinizde bunu iade etmeniz gerekecek hanımefendi," dedi gardiyan.

"Ve yapsan iyi olur," diye ekledi Lukas, "yoksa bu adam seni bir köpek gibi avlayacak."

"Uyarıldı," dedi Maura, rozeti bluzuna takarken. "Burada Pentagon'dan daha iyi güvenliğiniz var."

"Bir gazetenin her gün kaç kişiyi sinirlendirdiğini biliyor musun?" Asansörün çağrı düğmesine bastı ve onun gülümsemeyen yüzüne baktı. "Uh-oh. Sanırım onlardan biri olmalısın. Bu yüzden mi beni geri aramadın?"

"Birkaç insan benim hakkımda yazdığın o köşeden memnun değildi."

"Senden mi yoksa benden mi mutsuzsun?"

"Benimle."

"Senden yanlış alıntı mı yaptım? Seni yanlış mı temsil ediyorum?"

Tereddüt etti. Kabul etti, "Hayır."

"Öyleyse neden bana kızgınsın? Çünkü belli ki öylesin."

Ona baktı. "Seninle çok açık konuştum. Yapmamalıydım."

"Eh, dürüstçe konuşan bir kadınla röportaj yapmaktan zevk aldım" dedi. "Güzel bir değişiklik oldu."

"Kaç telefon aldım biliyor musun? İsa'nın dirilişi teorim hakkında?"

"Ah. Bu."

"Florida kadar uzaklardan. İnsanlar dine küfretti."

"Sadece fikrini söyledin."

"Benimki gibi bir kamu işiniz olduğunda, bu bazen tehlikeli bir şeydir."

"Bölgeyle uyumlu, Dr. Isles. Siz bir halk figürüsünüz ve ilginç bir şey söylerseniz, basılıyor. En azından röportaj yaptığım çoğu insanın aksine, söyleyecek ilginç bir şeyiniz *vardı ."*

Asansörün kapısı açıldı ve içeri girdiler. Birlikte yalnız, onun kendisini izlediğinin kesinlikle farkındaydı. Rahatsız edici bir şekilde yakın durduğunu.

"Peki beni neden aradın?" diye sordu. "Başımı daha fazla belaya sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Joe ve Olena'nın otopsilerini öğrenmek istiyordum. Hiç rapor yayınlamadın."

"Otopsiyi asla tamamlamadım. Cesetler FBI laboratuvarlarına transfer edildi."

"Ama ofisinizin geçici gözetimi vardı. Bir tür inceleme yapmadan cesetlerin soğuk odanızda oturmasına izin verdiğinize inanamıyorum. Bu sizin karakterinizde olmazdı."

"Benim karakterim tam olarak nedir?" Ona baktı.

"Meraklı. Zor." O gülümsedi. "İnatçı."

"Senin gibi?"

"Azim beni seninle hiçbir yere götürmez. Ve burada arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Özel bir iyilik beklemiyordum."

"Benden ne umuyorsun?"

"Akşam yemeği mi? Dans mı? Kokteyller, en azından?"

"Ciddi misin?"

Sorusuna mahcup bir omuz silkmeyle cevap verdi. "Denemekten zarar gelmez."

Asansör açıldı ve dışarı çıktılar.

Maura, "Yan ve başından aldığı kurşun yaralarından öldü" dedi. "Bence bilmek istediğin buydu."

"Kaç yara? Kaç farklı tetikçi?"

"Bütün kanlı detayları mı istiyorsun?"

"Doğru olmak istiyorum. Bu, kendimi rahatsız etmem gerekse bile, doğrudan kaynağa gitmek anlamına geliyor."

Haber odasına girdiler, klavyelere dokunan muhabirlerin yanından geçtiler, her bir yatay karenin dosyalar ve Post-it notlarıyla kaplı olduğu bir masaya gittiler. Burada bir çocuğun, bir kadının, hatta bir köpeğin tek bir fotoğrafı sergilenmedi. Bu alan tamamen iş içindi, ancak böyle bir karmaşayla çevrili birinin gerçekte ne kadar iş yapabileceğini merak etti. Komşusunun masasından fazladan bir sandalye aldı ve Maura'nın oturması için çevirdi. Yerleşirken gürültülü bir gıcırtı çıkardı.

"Demek aramalarıma cevap vermeyeceksin," dedi o da oturarak. "Ama iş yerinde *beni* görmeye geldin. Bu karışık bir mesaj olarak kabul edilir mi?"

"Bu dava karmaşık bir hal aldı."

"Ve şimdi benden bir şeye ihtiyacın var."

"Hepimiz o gece ne olduğunu ve neden olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Bana herhangi bir sorunuz olursa, tek yapmanız gereken telefonu açmaktı." Bir bakışla onu sabitledi. " Aramalarınıza cevap verirdim , Dr. Isles."

Sessiz kaldılar. Diğer masalarda telefonlar çaldı ve klavyeler gıcırdıyordu ama Maura ve Lukas sadece birbirlerine baktılar, aralarındaki hava hem sinirlenmeyle hem de kabul etmek istemediği başka bir şeyle yükseldi. Güçlü bir karşılıklı çekim kokusu. *yoksa ben sadece hayal mi?*

"Üzgünüm," dedi sonunda. "Aptallık ediyorum. Demek istediğim, *buradasın* . Kendi amaçların için bile olsa."

"Benim durumumu da anlamalısın," dedi. "Bir kamu görevlisi olarak muhabirlerden sürekli telefon alıyorum. Bazıları - çoğu- mağdurların mahremiyetini, yaslı ailelerini ya da soruşturmaların risk altında olup olmadığını umursamıyor. Tedbirli olmayı öğrendim. ve söylediklerime dikkat et. Çünkü yorumlarımın kayıt dışı kalacağına yemin eden muhabirler tarafından defalarca yakıldım."

"Demek seni aramaktan alıkoyan bu mu? Profesyonel sağduyu mu?"

"Evet."

"Beni aramaman için başka bir sebep yok mu?"

"Başka ne nedeni olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Benden hoşlanmadığını düşündüm." Bakışları o kadar keskindi ki, göz temasını sürdürmekte zorlanıyordu. Onu bu kadar rahatsız etmişti.

"Sizden hoşlanmıyorum Bay Lukas."

"Ah. Şimdi hafif bir övgüyle lanetlenmenin ne demek olduğunu tam olarak anlıyorum."

"Muhabirlerin derisinin daha kalın olduğunu sanıyordum."

"Hepimiz beğenilmek isteriz, özellikle de hayran olduğumuz insanlar tarafından." Yaklaştı. "Bu arada, Bay Lukas değil. Bu Peter."

Bir sessizlik daha, çünkü bunun flört mü yoksa manipülasyon mu olduğunu bilmiyordu. Bu adam için aynı anlama gelebilir.

"Bu bir kurşun balon gibi geçti" dedi.

"Övülmek güzel, ama açık sözlü olmanı tercih ederim."

davrandığımı sanıyordum ."

"Benden bilgi istiyorsun. Ben de senden aynısını istiyorum. Sadece telefonda konuşmak istemedim."

Anlayışlı bir baş selamı verdi. "Tamam. Yani bu sadece basit bir işlem."

"Bilmem gereken şey..."

"Doğrudan işe başlıyoruz? Sana önce bir kahve bile ısmarlayamam mı?" Sandalyeden kalktı ve topluluk kahvesine doğru ilerledi.

Sürahiye baktığında yalnızca katran siyahı tortular gördü ve çabucak, "Yok benim için, teşekkür ederim," dedi.

Kendine bir bardak doldurup yerine oturdu. "Öyleyse bunu telefonda tartışma konusundaki isteksizliğin nesi var?"

"Olaylar... oluyor."

"Şeyler? Bana kendi telefonuna bile güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Sana söylediğim gibi, durum karmaşık."

"Federal müdahale. El konan balistik kanıtlar. FBI, Pentagon ile halat çekme yapıyor. Hâlâ kimliği belirsiz bir rehineci." O güldü. "Evet, *çok* karmaşık olduğunu söyleyebilirim ."

"Bütün bunları biliyorsun."

"Bu yüzden bize muhabir diyorlar."

"Kiminle konuşuyordun?"

"Gerçekten bu soruya cevap vereceğimi mi düşünüyorsun? Diyelim ki kolluk kuvvetlerinden arkadaşlarım var. Ve teorilerim var."

"Ne hakkında?"

"Joseph Roke ve Olena. Ve o rehine alma gerçekten neyle ilgiliydi."

"Bu cevabı gerçekten kimse bilmiyor."

"Ama kolluk kuvvetlerinin ne düşündüğünü biliyorum . Teorilerinin ne olduğunu biliyorum. ″ Kahve fincanını koydu. "John Barsanti benimle yaklaşık üç saat geçirdi, bunu biliyor muydunuz? Neden Joseph Roke'un konuşmak istediği tek muhabir olduğumu bulmaya çalışarak, araştırıp araştırdım. Sorgulamalarla ilgili komik bir şey. Olena ve Joe iki ay önce

New Haven'da bir polisi öldürdüklerini biliyorum. Ayrılmak istiyorlar En azından, akıllı olsalardı yaparlardı ve ben bunların aptal insanlar olduğunu düşünmüyorum. Ama iletişimde kalmanın bir yolu olmalı. Gerekirse yeniden gruplaşmanın bir yolu. Ve onlar buluşma yeri olarak Boston'u seçti."

"Neden Boston?"

Bakışları o kadar doğrudandı ki, bundan kaçınamadı. "Nedenine bakıyorsun."

"Sen?"

"Burada bencillik yapmıyorum. Size sadece Barsanti'nin ne düşündüğünü söylüyorum. Joe ve Olena bir şekilde beni haçlı kahramanları olarak tanımladılar. Boston'a beni görmeye geldiklerini."

"Ve bu, buraya sormak için geldiğim soruya yol açıyor." Ona doğru eğildi. "Neden sen? Adını bir şapkadan seçmediler. Joe akli dengesi yerinde değildi ama zekiydi. Takıntılı bir gazete ve dergi okuru. Yazdığın bir şey dikkatini çekmiş olmalı."

"Bunun cevabını biliyorum. Barsanti, Haziran başında yazdığım bir köşe yazısını sorduğunda esasen lafı ağzından kaçırdı. Ballentree Şirketi hakkında."

Kahve demliğine giderken yanından başka bir muhabir geçerken ikisi de sustu. Fincanını doldurmasını beklerken bakışları birbirine kilitlenmişti. Maura ancak kadın bir kez daha duyamayacağı bir yerdeyken, "Bana sütunu göster" dedi.

"LexisNexis'te olacak. Aramama izin ver." Bilgisayarına döndü ve LexisNexis haber arama motorunu aradı, adını yazdı ve aramaya bastı. Ekran girişlerle doldu.

Sayfayı aşağı kaydırarak, "Doğru tarihi bulayım," dedi.

"Şimdiye kadar yazdığın her şey bu mu?"

"Evet, muhtemelen Koca Ayak günlerime geri dönüyorum."

"Affedersiniz?"

"Gazetecilik okulundan mezun olduğumda, ödemem gereken tonlarca öğrenci kredisi vardı. Alabildiğim her yazı işini aldım, Kaliforniya'da bir Koca Ayak kongresini kapsayacak bir ödev de dahil."

Ona baktı. "Kabul ediyorum, haber fahişesiydim. Ama ödemem gereken faturalarım vardı."

"Ve şimdi saygın mısın?"

"Şey, *o* kadar ileri gitmezdim..." Durdu, bir girdiye tıkladı. "Tamam, işte sütun,"

dedi ve ayağa kalktı, sandalyesini ona uzattı. "Haziran ayında Ballentree hakkında yazdığım şey buydu."

Yeni boşalan koltuğuna yerleşti ve ekranda parlayan metne odaklandı. *Savaş Kârdır: Ballentree için İş Patlaması*

ABD ekonomisi çökerken, hâlâ büyük kârlar elde eden bir sektör var. mega savunma müteahhit Ballentree, özel alabalık havuzundan çıkan balıklar gibi yeni anlaşmalar yapıyor. . .

"Söylemeye gerek yok," dedi Lukas, "Ballentree bu haberden hiç de memnun değildi. Ama bunları yazan sadece ben değilim. Aynı eleştiri diğer muhabirler tarafından da yapıldı."

"Yine de Joe seni seçti."

"Belki de zamanlamaydı. Belki o gün bir *Tribune aldı* ve büyük kötü Ballentree hakkında köşem vardı."

"Başka ne yazdığına bakabilir miyim?"

"Misafirim ol."

LexisNexis sayfasındaki makalelerinin listesine geri döndü. "Sen üretkensin."

"Yirmi yılı aşkın bir süredir, çete savaşından eşcinsel evliliğine kadar her şeyi kapsayan yazıyorum."

"Ve Koca Ayak."

"Bana hatırlatma."

Girişlerin birinci ve ikinci sayfalarını aşağı kaydırdı, ardından üçüncü sayfaya geçti. Orada durakladı. "Bu makaleler Washington'dan dosyalandı."

"Sanırım sana söylemiştim. *Tribune'ün* Washington muhabiriydim. Orada sadece iki yıl dayanabildim."

"Neden?"

"DC'den nefret ederdim. Ve itiraf ediyorum, ben doğuştan Yankee'yim. Bana mazoşist deyin ama burada kışları kaçırdım, bu yüzden Şubat'ta Boston'a geri döndüm."

"DC'deki ritmin neydi?"

"Her şey. Özellikler. Politika, suç yendi." Durdurdu. "Bir alaycı, son ikisi arasında hiçbir fark olmadığını söyleyebilir. Bütün gün fönlü bir senatörün peşinden koşmaktansa güzel bir cinayeti örtbas ederim."

Omzunun üzerinden dönüp ona baktı. "Senatör Conway ile hiç uğraştın mı?"

"Elbette. O bizim senatörlerimizden biri." Durakladı. "Neden Conway'i soruyorsun?" Cevap vermeyince, adam yaklaştı, elleri sandalyenin arkasını kavradı. "Dr. Isles," dedi, sesi aniden sakinleşerek kızın saçlarına fısıldadı. "Bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

Bakışları ekrana sabitlenmişti. "Sadece burada bazı bağlantılar kurmaya çalışıyorum."

"Terleme alıyor musun?"

"Ne?"

"Birden ilginç bir şeyin peşinde olduğumu anladığımda buna böyle derim. ESP veya Örümcek hissi olarak da bilinir. Bana Senatör Conway'in neden seni oturtup dikkatini çektirdiğini söyle."

"İstihbarat komitesinde."

"Onunla Kasım ya da Aralık'ta görüştüm. Makale orada bir yerde."

Kongre oturumları ve terör uyarıları ve sarhoş araba kullanmaktan tutuklanan bir Massachusetts kongre üyesi hakkında manşetleri taradı ve Senatör Conway hakkındaki makaleyi buldu. Sonra bakışları 15 Ocak tarihli farklı bir manşete kaydı. *Reston Adam Yatta Ölü Bulundu. İşadamı 2 Ocak'tan Beri Kayıp.* Odaklandığı tarih buydu. 2 Ocak. Girişe tıkladı ve sayfa metinle doldu. Biraz önce Lukas karıncalanmadan bahsetmişti . Şimdi hissediyordu. Ona bakmak için döndü. "Bana Charles Desmond'dan bahset."

"Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey."

OTUZ

Sen kimsin Mila? Neredesin?

Bir yerlerde ondan bir iz olmalıydı. Jane kendine taze bir fincan kahve koydu, sonra mutfak masasına oturdu ve hastaneden eve geldiğinden beri topladığı tüm dosyaları gözden geçirdi. Otopsi ve Boston Polisi suç laboratuvarı raporları, Ashburn katliamıyla ilgili Leesburg Polisi dosyaları, Moore'un Joseph Roke ve Olena ile ilgili dosyaları. Bu dosyaları zaten birkaç kez taramış, yüzünü kimsenin bilmediği Mila'nın izini aramıştı. Mila'nın var olduğuna dair tek fiziksel kanıt, Joseph Roke'un arabasının içinden gelmişti: arka koltukta bulunan ve ne Roke'un ne de Olena'nınkine uymayan birkaç insan saçı.

Jane kahvesinden bir yudum aldı ve bir kez daha Joseph Roke'un terk edilmiş arabasının dosyasına uzandı. Regina'nın şekerleme zamanlarını çözmeyi öğrenmişti ve şimdi kızı nihayet uyuduğuna göre, Mila'yı aramaya geri dönmek için zaman kaybetmedi. Araçta bulunan eşyaların listesini taradı ve dünyevi eşyalarının acıklı koleksiyonunu tekrar gözden geçirdi. Motel Six'ten kirli giysiler ve çalıntı havlularla dolu bir spor çantası vardı. Bir torba küflü ekmek, bir kavanoz Skippy fıstık ezmesi ve bir düzine kutu Viyana sosisi vardı. Yemek yapma şansı olmayan bir adamın diyeti. Kaçan bir adam.

İz kanıt raporlarına döndü ve saç ve lif bulgularına odaklandı. Olağanüstü pis bir arabaydı, hem ön hem de arka koltuklar hem doğal hem de insan yapımı çok çeşitli liflerin yanı sıra çok sayıda saç teli veriyordu. Onu ilgilendiren arka koltuktaki tüylerdi ve o rapor üzerinde oyalandı.

İnsan. A02/B00/C02 (7 cm)/D42

Saç derisi. Hafif kavisli, şaft yedi santimetre, pigment orta kırmızı. Şimdiye kadar senin hakkında bildiğimiz tek şey bu, diye düşündü Jane. Kısa kızıl saçların var. Arabanın fotoğraflarına döndü. Bunları daha önce görmüştü ama bir kez daha boş Red Bull gazoz kutularını ve buruşuk şeker ambalajlarını, dolgulu battaniyeyi ve kirli yastığı inceledi. Bakışları arka koltukta duran magazin gazetesine takıldı. *Haftalık Gizli* .

Bir erkek arabasındaki gazetenin ne kadar tutarsız olduğunu bir kez daha fark etti. Joe, Melanie Griffith'i neyin rahatsız ettiğini ya da şehir dışından kocası kucak dansı yapmaktan zevk alan şeyleri gerçekten umursamış olabilir miydi? The *Confidential* , bir kadının magazin dergisiydi; kadınlar film yıldızlarının dertlerini umursardı *.*

Mutfaktan çıkıp kızının odasına baktı. Regina hâlâ uyuyordu - çok yakında sona erecek ender anlardan biriydi. Sessizce çocuk odasının kapısını kapattı, sonra daireden dışarı çıktı ve koridora, komşusunun odasına yöneldi. Bayan O'Brien'ın kapıyı açması birkaç dakikasını aldı ama bir ziyaretçisi olduğu için çok mutlu olduğu açıktı. Herhangi bir ziyaretçi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Jane.

"Girin, gelin!"

"Kalamam. Regina'yı beşiğinde bıraktım ve-"

"O nasıl? Dün gece yine ağladığını duydum."

"Bunun için üzgünüm. O iyi bir uyuyan değil."

Bayan O'Brien yaklaştı ve fısıldadı. "Brendi."

"Affedersiniz?"

"Bir emzikte. İki oğlumla da yaptım ve melekler gibi uyudular."

Jane, kadının iki oğlunu tanıyordu. *Melekler* hala onlar için geçerli olan bir kelime değildi. "Bayan O'Brien," dedi, daha fazla kötü anne tüyosu dinlemeden önce, " *Haftalık Gizli'ye abonesiniz,* değil mi?"

"Bu haftanın sayısını aldım. 'Şımartılmış Hollywood evcil hayvanları!' Bazı otellerin sadece köpeğiniz için özel odaları olduğunu biliyor muydunuz?"

"Geçen aydan kalan herhangi bir sorununuz var mı? Kapağında Melanie Griffith'in olduğu kişiyi arıyorum."

"Sadece bahsettiğin kişiyi biliyorum." Bayan O'Brien onu daireye davet etti. Jane onu oturma odasına kadar takip etti ve her yatay yüzeye yığılmış sendeleyen dergi yığınlarına hayretle baktı. On yıllık bir *İnsan* ve *Eğlence olmalı Haftalık* ve *ABD* dergileri.

Bayan O'Brien doğruca uygun yığına gitti, *Confidential'lar yığınını ezip geçti* ve Melanie Griffith'le olan sorunu çözdü. "Ah evet, hatırlıyorum, bu *iyi* bir şeydi" dedi. 'Estetik Cerrahi Afetler!' Yüz gerdirmeyi düşünürseniz bu sayıyı okusanız iyi olur. Bu size her şeyi unutturacaktır."

"Ödünç almamın bir sakıncası var mı?"

"Yine de geri getirecek misin?"

"Evet, elbette. Sadece bir iki günlüğüne."

"Çünkü onu geri *istiyorum* . Onları tekrar okumayı seviyorum."

Muhtemelen her ayrıntıyı da hatırlıyordu.

Jane kendi mutfak masasına döndüğünde, tabloidin yayın tarihine baktı: 20 Temmuz. Olena, Hingham Körfezi'nden çekilmeden sadece bir hafta önce satışa çıkmıştı. *Gizli'yi* açtı ve okumaya başladı. Düşünürken bile bundan zevk aldığını fark etti: Tanrım, bu çöp, ama *eğlenceli* çöp. Eşcinsel olduğunu ya da dört yıldır seks *yapmadığını bilmiyordum* . Ayrıca koloniler hakkındaki bu çılgınlık da neydi? Estetik cerrahi felaketlerini incelemek için durdu, sonra moda acil durumlarını ve "Melekleri Gördüm" ve "Cesur Kedi Aileyi Kurtarır"ı geçerek ilerledi. Joseph Roke aynı dedikodu, aynı ünlü modası üzerinde oyalanmış mıydı? Plastik cerrahlar tarafından şekli bozulan yüzleri inceleseydi ve şöyle düşünseydi: *Benim için değil. zarafetle yaşlanacak mıyım?*

Hayır tabii değil. Joseph Roke bunu okuyacak bir adam değildi.

O zaman arabasında nasıl oldu?

Son iki sayfada seri ilanlara baktı. Burada psişik hizmetler, alternatif şifacılar ve evde iş fırsatları için reklam sütunları vardı. Bunlara gerçekten cevap veren var mı? Gerçekten "evde zarf doldurarak günde 250 dolara kadar" kazanabileceğinizi düşünen var mıydı? Sayfanın yarısında kişisel ilanlara geldi ve bakışları aniden iki satırlık bir ilana takıldı. Dört tanıdık kelime üzerine.

Kalıp Döküldü.

Altında saat, tarih ve 617 alan kodlu bir telefon numarası vardı. Boston. Bu cümle sadece bir tesadüf olabilir, diye düşündü. Gizli bir buluşma ayarlayan iki sevgili olabilir. Ya da uyuşturucu alıcısı. Büyük olasılıkla Olena, Joe ve Mila ile

hiçbir ilgisi yoktu. Kalbi hızla çarparak mutfak telefonunu aldı ve ilandaki numarayı çevirdi. Çaldı. Üç kere, dört kere, beş kere. Telesekreter açılmadı ve hatta ses gelmedi. Sayısını kaybedene kadar çalmaya devam etti. *Belki de ölü bir kadının telefonudur.*

"Merhaba?" dedi bir adam.

Dondu, eli zaten kapatmaya hazırlanıyordu. Alıcıyı kulağına geri tuttu.

"Kimse Yok Mu?" dedi adam sabırsız bir sesle.

"Merhaba?" dedi Jane. "Bu kim?"

"Peki, *bu kim* ? Arayan sensin."

"Üzgünüm. Bana bu numara verildi ama bir isim alamadım."

Adam, "Eh, bu satırda isim yok," dedi. "Bu halka açık bir ankesörlü telefon."

"Neredesin?"

"Faneuil Hall. Tam yanından geçiyordum ki çaldığını duydum. Bu yüzden özellikle birini arıyorsanız, size yardım edemem. Hoşçakalın." Telefonu kapattı.

Tekrar reklama baktı. Bu dört kelimede.

Kalıp Döküldü.

Bir kez daha telefona uzandı ve aradı.

Bir kadın *, "Haftalık Gizli," diye yanıtladı.* "İlanlar."

"Merhaba" dedi Jane. "Bir ilan vermek istiyorum."

"Önce benimle konuşmalıydın," dedi Gabriel. "Bunu kendi başına yaptığına inanamıyorum."

"Seni arayacak zaman yoktu," dedi Jane. "Reklamlar için son teslim tarihleri bugün akşam beşti. Tam o anda ve orada bir karar vermem gerekiyordu."

"Kimin cevap vereceğini bilmiyorsun. Ve şimdi cep telefonu numaran basılı olacak."

"Olabilecek en kötü şey, birkaç krank araması alacağım, hepsi bu."

"Ya da sandığımızdan çok daha tehlikeli bir şeyin içine çekilirsiniz." Gabriel gazeteyi mutfak masasının üzerine fırlattı. "Bunu Moore aracılığıyla ayarlamalıyız. Boston Polisi aramaları görüntüleyebilir ve izleyebilir. Önce bunun düşünülmesi gerekiyor." Ona baktı. "İptal et, Jane."

"Yapamam. Sana söyledim, çok geç."

"Aman Tanrım. İki saatliğine saha ofisine koşuyorum ve eve geldiğimde karımın mutfağımızda *tehlikeyi ararken oynadığını görüyorum."*

"Gabriel, kişisel ilanlarda sadece iki satırlık bir ilan. Ya biri beni arar ya da kimse yemi almaz."

"Ya biri yaparsa?"

"O zaman Moore'un halletmesine izin vereceğim."

"Ona *izin* mi vereceksin?" Gabriel bir kahkaha attı. "Bu onun işi, senin değil. Doğum iznindesin, unuttun mu?"

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, çocuk odasından aniden yüksek bir feryat yükseldi. Jane kızını almaya gitti ve Regina'nın her zamanki gibi battaniyeden kurtulduğunu ve taleplerinin anında karşılanmamasına öfkelenerek yumruklarını salladığını gördü. Bugün kimse benimle mutlu

değil, diye düşündü Jane, Regina'yı beşikten kaldırırken. Bebeğin aç ağzını göğsüne doğrulttu ve küçük diş etleri kenetlenirken yüzünü buruşturdu. İyi bir anne olmaya çalışıyorum, diye düşündü, gerçekten öyleyim ama ekşi süt ve talk pudrası gibi kokmaktan yoruldum. yorulmaktan yoruldum. *Kötü adamları kovalardım, biliyorsun.*

Bebeğini mutfağa taşıdı ve kendi öfkesi patlamak üzereyken bile Regina'yı memnun etmeye çalışarak bir bacağından diğerine sallanarak durdu.

"Yapabilseydim bile, zaten reklamı iptal etmezdim," dedi meydan okurcasına. Gabriel'in telefona geçmesini izledi. "Kimi arıyorsun?"

"Moore. Buradan devralıyor."

"Bu benim cep telefonum. Benim fikrim."

"Bu senin soruşturman değil."

"Gösteriyi yönetmem gerektiğini söylemiyorum. Onlara belirli bir saat ve tarih verdim. O gece hep birlikte oturup kimin arayacağını beklemeye ne dersiniz? Sen, ben ve Moore. Sadece orada olmak *istiyorum .* çaldığında."

"Bundan vazgeçmelisin, Jane."

"Ben zaten bunun bir parçasıyım."

"Regina'n var. Sen bir annesin."

"Ama ben ölmedim. Beni dinliyor musun? Ben. Değilim. *Ölü.* "

Sözleri havada asılı kalmış gibiydi, öfkesi hala bir zil sesi gibi yankılanıyordu. Regina aniden emmeyi bıraktı ve şaşkınlıkla annesine bakmak için gözlerini açtı. Buzdolabı bir çıngırak verdi ve hareketsiz kaldı.

Öyle olduğunu asla söylemedim, dedi Gabriel sessizce.

"Ama konuşma tarzın da öyle olabilirim. *Ah, senin Regina'n var. Senin daha önemli bir şeyin var. şimdi iş. Evde kalıp süt yapıp beyninin çürümesine izin vermelisin.* Ben bir polisim ve işe geri dönmem gerekiyor. *özledim* . _ Kahrolası çağrı cihazımın çalmasını özlüyorum." Derin bir nefes aldı ve mutfak masasına oturdu, nefesi hüsranla hıçkırarak kaçtı. "Ben bir polisim," diye fısıldadı. Adam onun karşısına oturdu. " olduğunu biliyorum."

"Bence yapmıyorsun." Bir elini yüzünü sildi. "Kim olduğumu hiç anlamıyorsun. Başka biriyle evlendiğini düşünüyorsun. Bayan Mükemmel Anne."

"Kiminle evlendiğimi çok iyi biliyorum."

"Gerçeklik bir kaltak, değil mi? Ben de öyleyim."

"Peki." Onayladı. "Ara sıra."

"Seni uyarmadığım gibi değil." Ayağa kalktı. Regina hâlâ garip bir şekilde sessizdi, sanki annesi birden izleyecek kadar ilginç hale gelmiş gibi hâlâ Jane'e bakıyordu. "Kim olduğumu biliyorsun ve her zaman al ya da bırak." Mutfaktan çıkmaya başladı.

"Jane."

"Regina'nın bezinin değiştirilmesi gerekiyor."

"Lanet olsun, kavgadan kaçıyorsun."

Ona döndü. "Ben kavgalardan kaçmıyorum."

"O zaman benimle otur. Çünkü senden kaçmıyorum ve kaçmayı da düşünmüyorum."

Bir an sadece ona baktı. Ve düşündü: Bu çok zor. Evli olmak çok zor ve korkutucu ve kaçmak istediğimde haklı. Gerçekten yapmak istediğim tek şey kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yere çekilmek.

Sandalyeyi çekip oturdu.

"İşler *değişti* , biliyorsun," dedi. "Regina'mız olmadığı zamanki gibi değil."

Hiçbir şey söylemedi, onun bir kaltak olduğunu kabul ettiği için hâlâ kızgındı. Doğru olsa bile.

"Şimdi sana bir şey olursa, zarar gören sadece sen değilsin. Bir kızın var. Düşünmen gereken başka insanlar var."

"Annelik için kaydoldum, hapishaneye değil."

"Ona sahip olduğumuz için üzgün olduğunu mu söylüyorsun?"

Regina'ya baktı. Kızı, söylenen her kelimeyi anlıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak yukarıya bakıyordu. "Hayır, elbette hayır. Sadece..." O, başını salladı. "Ben onun annesinden daha fazlasıyım. Ben de *benim* . Ama kendimi kaybediyorum Gabriel. Her gün biraz daha kaybolduğumu hissediyorum. Harikalar Diyarındaki Cheshire Kedisi gibi. Her gün Kim olduğumu hatırlamak gitgide daha zor görünüyor. Sonra eve geliyorsun ve o reklamı verdiğim için bana kızıyorsun. Kabul etmelisin ki, *parlak bir* fikir. Ve bence: Tamam, şimdi gerçekten kayboldum. Kendi kocam bile kim olduğumu unuttu."

Öne doğru eğildi, bakışları onun içinde bir delik açtı. "O hastanede kapana kısıldığın zaman benim için nasıldı biliyor musun? Bir fikrin var mı? Kendini çok güçlü mü sanıyorsun.

Bir silaha sarılıyorsun ve aniden Wonder Woman oluyorsun. canı yanıyor, kanayan bir tek sen değilsin Jane. Ben de öyle. *Hiç* beni düşünüyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi.

Güldü, ama sesi yaralı bir hayvanın sesiydi. "Evet, tam bir baş belasıyım, seni her zaman kendinden korumaya çalışıyorum. Biri bunu yapmak zorunda, çünkü sen kendi en büyük düşmanınsın. Kendini kanıtlamaktan asla vazgeçmiyorsun. Hala Frankie Rizzoli'nin hor görülen küçük çocuğusun. abla. Bir *kız.* Hala erkeklerin oynaması için yeterince iyi değilsin ve asla da olmayacaksın."

Sadece ona baktı, onu ne kadar iyi tanıdığına içerledi. Hedeflerine çok acımasızca vuran oklarının doğruluğuna içerliyordu.

"Jane." Masanın üzerinden uzandı. O geri çekilmeden önce, eli onun elinin üzerindeydi ve onu bırakmaya hiç niyeti olmadan tutuyordu. "Kendini bana, Frankie'ye ya da başka birine kanıtlamana gerek yok. Şu anda senin için zor olduğunu biliyorum, ama sen farkına bile varmadan işe döneceksin. O yüzden adrenalini biraz dinlendir . biraz dinlenelim. Bir süreliğine eşimin ve kızımın evde güvende olmasının keyfini çıkarayım."

Elini hâlâ masanın üzerinde tutsak tutuyordu. Ellerine baktı ve düşündü: Bu adam asla tereddüt etmez. Onu ne kadar zorlasam da o her zaman benim yanımda. Onu hak etsem de etmesem de. Yavaşça parmakları sessiz bir ateşkesle birbirine bağlandı. Telefon çaldı.

Regina bir çığlık attı.

"Peki." Gabriel içini çekti. "Bu barış anı uzun sürmedi." Başını sallayarak aramayı cevaplamak için ayağa kalktı. Jane, Regina'yı mutfaktan çıkarırken onun şöyle dediğini duydu:

"Haklısın. Bunu telefonda konuşmayalım."

Anında tetikteydi, sesinin aniden düşmesinin nedenini bulmak için yüzünü aramak için döndü. Ama yüzü duvara dönüktü ve kız onun yerine boynunun düğümlenmiş kaslarına odaklandı.

"Seni bekliyoruz" dedi ve kapattı.

"O kimdi?"

"Maura. O yolda."

OTUZ BİR

Maura dairelerine yalnız gelmedi. Koridorda yanında duran siyah saçlı ve kısa sakallı çekici bir adamdı. "Bu Peter Lukas," dedi. Jane, Maura'ya inanılmaz bir bakış attı. "Muhabir getirdin mi?"

"Ona ihtiyacımız var, Jane."

"Ne zamandan beri gazetecilere ihtiyacımız var?"

Lukas neşeli bir el salladı. "Ben de tanıştığıma memnun oldum Dedektif Rizzoli, Ajan Dean. İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır, burada konuşmayalım," dedi Gabriel, o ve Jane, Regina'yı taşıyarak koridora çıktıklarında.

"Nereye gidiyoruz?" Lukas'a sordu.

"Beni takip et."

Gabriel iki kat merdiveni çıktı ve apartmanın çatısına çıktılar. Burada, binanın kiracıları saksı bitkilerinden oluşan

coşkulu bir bahçe kurmuşlardı, ancak bir şehir yazının sıcağı ve asfalt karoların fırınlanan yüzeyi bu vahayı soldurmaya başlamıştı. Saksılarında sarkmış domates bitkileri ve sıcaktan kavrulmuş yapraklarıyla sabah sefası asmaları, bir kafese solmuş parmaklar gibi yapışmıştı. Jane, Regina'yı şemsiyeli masanın gölgesinin altındaki bebek koltuğuna oturttu ve bebek hemen uyuyakaldı, yanakları pembe pembeydi. Bu noktadan bakıldığında, diğer çatı bahçelerini, beton arazide hoş karşılanan diğer yeşil alanları görebiliyorlardı.

Lukas uyuyan bebeğin yanına bir dosya koydu. "Dr. Isles bunu görmek isteyebileceğinizi düşündü."

Gabriel dosyayı açtı. Bir haber kupürü, bir adamın gülen yüzünün fotoğrafı ve manşet içeriyordu: *Reston Adamı Yatta Ölü Bulundu. İşadamı Ocaktan Beri Kayıp 2.*

"Charles Desmond kimdi?" Gabriel'e sordu.

Lukas, "Çok az insanın gerçekten tanıdığı bir adam" dedi. "Onunla ilgili ilgimi çeken şey de buydu. Bu hikayeye odaklanmamın nedeni buydu. Adli tabip uygun bir şekilde intihar olduğuna karar vermiş olsa da."

"Bu kararı mı sorguluyorsun?"

"İntihar olmadığını kanıtlamanın bir yolu yok. Desmond, Potomac Nehri kıyısındaki bir marinada demirlediği motor yatının banyosunda bulundu. Küvette iki bileği de kesik olarak öldü ve kamarada intihar notu. Onu bulduklarında, yaklaşık on gündür ölüydü. Adli tabip hiçbir fotoğraf yayınlamadı, ama tahmin edebileceğiniz gibi, oldukça hoş bir otopsi olmuş olmalı."

Jane yüzünü buruşturdu. "Bunu hayal etmemeyi tercih ederim."

"Bıraktığı not pek aydınlatıcı değildi. *Depresyondayım, hayat berbat, yaşamaya dayanamıyorum. başka bir gün.* Desmond'un çok içki içtiği biliniyordu ve beş yıldır boşanmıştı. Bu yüzden depresyonda olması mantıklıydı. Kulağa oldukça inandırıcı bir intihar vakası gibi geliyor, değil mi?"

"Neden ikna olmuş görünmüyorsun?"

"İçimde bir ürperti var. Bir muhabirin başka bir şeyler olduğuna dair altıncı hissi, daha büyük bir hikayeye yol açabilecek bir şey. İşte yatlı bu zengin adam, biri onu aramayı düşünmeden önce on gündür kayıp. kaybolduğu tarihi tam olarak tespit edebilmelerinin nedeni, arabasının marina otoparkında giriş biletine 2 Ocak damgalı olarak bulunmasıydı.Komşuları, yurtdışına çok sık seyahat ettiğini, görmediklerinde alarma geçmediklerini söyledi. onu bir haftalığına."

"Yurtdışına mı gittin?" dedi Jane. "Neden?"

"Kimse bana söyleyemedi."

"Yoksa sana söylemezler mi?"

Lukas gülümsedi. "Şüpheli bir zihniniz var Dedektif. Benim de öyle. Bu beni Desmond hakkında daha fazla meraklandırdı. Hikayenin daha fazla olup olmadığını merak etmemi sağladı. Biliyorsunuz, Watergate hikayesi böyle başladı. Bir rutin. hırsızlık davası çok daha büyük bir şeye dönüşüyor."

"Bu hikayede büyük olan neydi?"

"Adam kimdi. Charles Desmond."

Jane, Desmond'ın yüzünün fotoğrafına baktı. Hoş bir gülümseme, düzgünce düğümlenmiş bir kravat takmıştı. Herhangi bir şirket raporunda görünebilecek türden bir fotoğraftı. Şirket yöneticisi, yetkinliği yansıtıyor.

"Onun hakkında ne kadar çok soru sorarsam, o kadar ilginç şeyler ortaya çıkmaya başladı. Charles Desmond hiç üniversiteye gitmedi. Orduda yirmi yıl görev yaptı, çoğu askeri istihbarat için çalışıyordu. Ordudan ayrıldıktan beş yıl sonra, Reston'da güzel bir yatı ve büyük bir evi var. Öyleyse şimdi bariz soruyu sormanız gerekiyor: O devasa banka hesabını biriktirmek için ne yaptı?"

Jane, "Buradaki makaleniz, Piramit Hizmetleri adlı bir şirkette çalıştığını söylüyor" dedi.

"Bu da ne?"

"Ben de bunu merak ettim. Kazıp çıkarmam biraz zaman aldı ama birkaç gün sonra Piramit Hizmetlerinin tahmin edin hangi şirketin yan kuruluşu olduğunu öğrendim?"

"Bana söyleme," dedi Jane. "Ballentree."

"Anladın, Dedektif."

Jane, Gabriel'e baktı. "Bu isim sürekli ortaya çıkıyor, değil mi?"

Maura, "Ve kaybolduğu tarihe bakın," dedi. "İşte gözüme çarpan buydu. Ocak saniyesi."

"Ashburn katliamından önceki gün."

"İlginç bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

Gabriel, "Bize Piramit hakkında daha fazla bilgi ver" dedi.

Lukas başını salladı. "Bu, Ballentree'nin savaş bölgelerinde sağladıkları hizmet yelpazesinin bir parçası olan ulaşım ve güvenlik koludur. Yurtdışında savunmamızın ihtiyacı ne olursa olsun - korumalar, nakliye eskortları, özel polis güçleri - Ballentree bunu sizin için yapabilir. Gideceklerdir. işleyen hükümetlerin olmadığı dünyanın bazı bölgelerinde çalışmak."

"Savaş vurguncuları," dedi Jane.

"Eh, neden olmasın? Savaşta kazanılacak çok para var. Kosova ihtilafı sırasında, Ballentree'nin özel askerleri inşaat ekiplerini korudu. Şimdi Kabil ve Bağdat'ta ve Hazar Denizi'nin dört bir yanındaki kasabalarda özel polis güçlerini görevlendiriyorlar. Hepsi ABD tarafından ödenen

vergi mükellefi. Charles Desmond yatını böyle finanse etti."

Jane, "Yanlış polis gücü için çalışıyorum," dedi. "Belki de Kabil'e kaydolmalıyım ve benim de bir yatım olabilir."

Maura, "Bu insanlar için çalışmak istemezsin Jane," dedi. "İçinde ne olduğunu duyduğunda değil."

"Savaş bölgelerinde çalıştıkları gerçeğini mi kastediyorsun?"

"Hayır," dedi Lukas. "Bazı hoş olmayan ortaklarla bağlantılı oldukları gerçeği. Bir savaş bölgesinde ne zaman uğraşırsanız, yerel mafyayla da anlaşmalar yapıyorsunuz. Ortaklıklar kurmak sadece pratiktir, bu nedenle yerel haydutlar Ballentree gibi şirketlerle çalışmaya başlar. Her metada bir karaborsa ticareti vardır – uyuşturucu, silah, içki, kadın. Her savaş bir fırsattır, yeni bir pazardır ve herkes ganimet ister. Bu yüzden savunma sözleşmeleri için çok fazla rekabet var. sözleşmelerin kendileri değil, bununla birlikte

gelen karaborsa işindeki şans için. Ballentree, geçen yıl diğer tüm savunma müteahhitlerinden daha fazla anlaşma yaptı." Durdurdu. "Kısmen Charles Desmond işinde çok iyi olduğu için."

"Hangisiydi?"

"Onların anlaşma yapıcısıydı. Pentagon'dan arkadaşları olan ve muhtemelen başka yerlerde de arkadaşları olan bir adam."

Jane, Desmond'ın fotoğrafına bakarak, "Ona yaptığı tüm iyilikler için," dedi. Cesedi on gün boyunca keşfedilmemiş bir adam. Komşuları için o kadar gizemli bir adam ki, hiç kimse onu hemen kayıp ihbar etmeyi düşünmemişti.

"Soru şu," dedi Lukas, "Neden ölmek zorundaydı? Pentagon'daki o arkadaşlar mı ona sırt çevirdi? Yoksa başka biri mi yaptı?"

Bir an için kimse konuşmadı. Isı çatıyı su gibi parlattı ve aşağıdaki sokaktan egzoz kokusu, trafik gürültüsü yükseldi. Jane aniden Regina'nın uyanık olduğunu fark etti ve gözleri Jane'in yüzüne sabitlendi. *Bu ürkütücü, beynimde ne kadar zeka görüyorum kızının gözleri.* Jane oturduğu yerden başka bir çatıda güneşlenen, bikinisinin üstü çözülmüş, çıplak sırtı yağla parıldayan bir kadın görebiliyordu. Balkonda duran, cep telefonuyla konuşan bir adam ve pencerenin yanında oturmuş keman pratiği yapan bir kız gördü. Tepede, bir tırabzanın beyaz çizgisi bir jetin geçişini gösteriyordu. Bizi kaç kişi görebilir? merak etti. Şu anda çatımızda kaç kamera veya uydu eğitiliyor?

Boston bir göz şehri olmuştu.

Maura, "Eminim bu herkesin aklından geçmiştir," dedi. "Charles Desmond bir zamanlar askeri istihbaratta çalıştı. Olena'nın hastane odasında vurduğu adam neredeyse kesinlikle eski bir askerdi, ancak parmak izleri dosyalardan silindi. Ofisimin güvenliği ihlal edildi. Hepimiz burada hayaletleri mi düşünüyoruz? Belki? hatta Şirket?"

Lukas, "Ballentree ve CIA her zaman el ele gitti" dedi. "Bu kimseyi şaşırtmamalı. Aynı ülkelerde çalışıyorlar, aynı tür adamları istihdam ediyorlar. Aynı bilgi üzerinde ticaret yapıyorlar." Gabriel'e baktı. "Ve bugünlerde, burada, kendi topraklarında bile ortaya çıkıyorlar. Terör tehdidi ilan edin ve ABD hükümeti herhangi bir eylemi, herhangi bir harcamayı haklı çıkarabilir. Açıklanmayan fonlar kayıt dışı programlara kanalize oluyor. Desmond gibi insanlar böyle oluyor. yatlarla."

"Ya da ölürsün," dedi Jane.

Güneş yön değiştirmişti, parıltısı şimdi şemsiyenin altında Jane'in omzuna doğru kayıyordu. Göğsünden ter damlıyordu. Burası senin için çok sıcak bebeğim, diye düşündü Regina'nın pembe yüzüne bakarak.

Hepimiz için çok sıcak.

OTUZ İKİ

Saat sekizde kapanırken Dedektif Moore saate baktı Jane cinayet masasının konferans odasında en son oturduğunda dokuz aylık hamileydi, yorgun ve asabiydi ve doğum iznine fazlasıyla hazırdı. Şimdi aynı odada, aynı meslektaşlarla birlikteydi, ama her şey farklıydı. Oda kendini yüklenmiş hissediyordu, gerilim her geçen dakika daha da sıkılaşıyordu. O ve Gabriel, Moore'un karşısına oturdular;

Dedektif Frost ve Crowe masanın başında oturuyorlardı. Merkezlerinde dikkatlerini çeken şey vardı: Jane'in bir hoparlör sistemine bağlı cep telefonu. Moore, "Yaklaşıyoruz," dedi. "Hala bu konuda rahat mısın? Frost'un aramaları yanıtlamasını sağlayabiliriz."

"Hayır, yapmalıyım," dedi Jane. "Bir erkek cevap verirse, bu onu korkutabilir."

Crowe omuz silkti. "Eğer bu gizemli kız ararsa."

"Madem bunun büyük bir zaman kaybı olduğunu düşünüyorsun," diye tersledi Jane, "ortalıkta dolanmana gerek yok."

"Oh, sadece ne olacağını görmek için kalacağım."

"Seni sıkmak istemeyiz."

"Üç dakika çocuklar," diye araya girdi Frost. Her zamanki gibi Jane ve Crowe arasında arabulucuyu oynamaya çalışıyorum.

Crowe, "Reklamı görmemiş bile olabilir" dedi.

Moore, "Sorun beş gündür stantlarda duruyor" dedi. "Görme şansı oldu. Aramadıysa, aramamayı seçtiği içindir."

Ya da öldü, diye düşündü Jane. Kimse söylemese de kesinlikle akıllarından geçen bir şey.

Jane'in cep telefonu çaldı ve herkesin bakışları anında ona çevrildi. Arayanın kimliği, Fort Lauderdale'den bir numara gösterdi. Bu sadece bir telefon konuşmasıydı ama Jane'in kalbi korku kadar güçlü bir tekmeyle çarpıyordu.

Derin bir nefes aldı ve başını sallayan Moore'a baktı. "Merhaba?" cevap verdi. Hoparlörden bir erkek sesi

yükseldi. "Öyleyse tüm bunlar ne hakkında olacak, ha?" Arka planda kahkahalar vardı, çok iyi bir şakadan zevk alan insanların sesleri.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Hepimiz burada merak ediyoruz. Ne anlama geliyor? 'Zar atıldı' mı?"

"Bunu sormak için mi arıyorsun?"

"Evet. Bu bir tür oyun mu? Tahmin etmemiz mi gerekiyor?"

"Artık seninle konuşacak vaktim yok. Başka bir arama bekliyorum."

"Hey. Hey bayan! Uzak mesafeyi arıyoruz, kahretsin."

Jane telefonu kapattı ve Moore'a baktı. "Ne salak."

Gizli okuyucunuz buysa ," dedi Crowe, "bu çok eğlenceli bir gece olacak."

Moore, "Muhtemelen bunlardan birkaç tane daha alacağız" diye uyardı.

Telefon çaldı. Bu arama Providence'tandı.

Yeni bir adrenalin sarsıntısı Jane'in nabzını bir kez daha hızlandırdı. "Merhaba?"

"Merhaba," dedi bir kadın sesi parlak bir şekilde. " *Gizli'de* ilanınızı gördüm ve kişisel reklamlar üzerine bir araştırma ödevi yapıyorum. Sizinkinin romantizm amaçlı olup olmadığını öğrenmek istedim, yoksa bu ticari bir girişim mi?"

"Hiçbiri" diye çıkıştı Jane ve bağlantı kesildi. "Tanrım, insanlara ne oluyor?"

8:05'te telefon tekrar çaldı. Bir Newark arayan, "Bu bir tür yarışma mı? Aramak için bir ödül alır mıyım?"

8:07'de: "Sadece birinin bu numaraya gerçekten cevap verip vermeyeceğini öğrenmek istedim."

8:15'te: "Casus falan mısın?"

8:30'a kadar, aramalar nihayet durdu. Yirmi dakika boyunca sessiz bir telefona baktılar.

"Sanırım bu kadar," dedi Crowe, ayağa kalkıp gerinerek. "Buna akşamımızın *değerli* bir kullanımı diyebilirim ."

"Bekle," dedi Frost. "Merkezi zamanda geliyoruz."

"Ne?"

"Rizzoli'nin reklamında hangi saat dilimi belirtilmemiş. Kansas City'de saat neredeyse akşam sekiz."

Moore, "Haklı," dedi. "Hepimiz buraya oturalım."

Crowe, "Tüm zaman dilimleri mi? Gece yarısına kadar burada olacağız," dedi.

"Daha da uzun," dedi Frost. "Eğer Hawaii'yi de dahil edersen."

Crowe homurdandı. "Belki de biraz pizza getirmeliyiz."

Sonunda yaptılar. Öğleden sonra on ile on bir arasındaki durgunluk sırasında, Frost dışarı çıktı ve Domino's'tan iki büyük pepperoni ile geri döndü. Gazoz kutularını açıp peçeteleri karıştırdılar ve sessiz telefonu izleyerek oturdular. Jane bir aydan fazla bir süredir işinden uzakta olmasına rağmen, bu gece sanki hiç ayrılmamış gibiydi. Aynı masanın etrafında aynı yorgun polislerle oturuyordu ve her zamanki gibi Darren Crowe onu fena halde sinirlendiriyordu.

Gabriel'in ekibe katılması dışında hiçbir şey değişmemişti. Onu özledim, diye düşündü. Crowe ve diğerleri. Avın bir parçası olmayı özledim.

Çalan telefon onu ağzına bir dilim pizzayla yakaladı. Parmaklarındaki yağı silmek için bir peçete aldı ve saate baktı. 11 PM keskin. Arayan kimliği ekranı bir Boston numarası gösterdi. Bu arama üç saat gecikti.

"Merhaba?" cevap verdi.

Selamı sessizlikle karşılandı.

"Merhaba?" dedi Jane tekrar.

"Sen kimsin?" Bir kadın sesiydi, zar zor bir fısıltı.

Şaşıran Jane, Gabriel'e baktı ve kendisinin de aynı ayrıntıyı kaydettiğini gördü. *arayanın bir Aksan.*

"Ben bir arkadaşım," dedi Jane

"Seni tanımıyorum."

"Olena bana senden bahsetti."

"Olen öldü."

Bu o. Jane masanın etrafına bakındı ve şaşkın yüzler gördü. Crowe bile öne doğru sallanmıştı, yüzü beklentiyle gergindi.

"Mila," dedi Jane. "Bana nerede buluşabileceğimizi söyle. Lütfen, seninle konuşmam gerekiyor. Söz veriyorum, tamamen güvenli olacak. Nerede istersen." Telefonu kapatan alıcının tıkırtısını duydu. *"Bok."* Jane, Moore'a baktı. "Onun konumuna ihtiyacımız var!"

"Henüz almadın mı?" Frost'a sordu.

Frost konferans odası telefonunu kapattı. "West End. Bu bir ankesörlü telefon."

"Yoldayız," dedi Crowe, çoktan sandalyesinden kalkıp kapıya yöneldi.

Gabriel, "Sen oraya vardığında çoktan gitmiş olacak," dedi.

Moore, "Bir devriye arabası beş dakika içinde orada olabilir" dedi.

Jane başını salladı. "Üniforma yok. Birini görür, bunun bir tuzak olduğunu anlar. Ve onunla tekrar bağlantı kurma şansımı kaybederim."

"Peki ne yapmamız gerektiğini söylüyorsun?" dedi Crowe, kapıda duraklayarak.

"Ona düşünmesi için bir şans ver. Numaram onda. Bana nasıl ulaşacağını biliyor."

Moore, "Ama senin kim olduğunu bilmiyor," dedi.

"Ve bu onu korkutmak zorunda. O sadece güvenli oynuyor."

"Bak, bir daha asla aramayabilir," dedi Crowe. "Bu, onu içeri almak için tek şansımız olabilir. Şimdi yapalım."

"Haklı," dedi Moore, Jane'e bakarak. "Tek şansımız olabilir."

Bir süre sonra Jane başını salladı. "Tamam. Git."

Frost ve Crowe odadan çıktı. Dakikalar geçtikçe Jane sessiz telefona baktı ve şöyle düşündü: Belki de onlarla gitmeliydim. Dışarıda onu arayan ben olmalıyım. Frost ve Crowe'u West End'deki sokakların bataklıklarında gezinirken, yüzünü tanımadıkları bir kadını ararken hayal etti.

Moore'un cep telefonu çaldı ve telefonu kapattı. Jane sadece ifadesinden haberin iyi olmadığını söyleyebilirdi. Kapattı ve başını salladı.

"O orada değil miydi?" dedi Jane.

"Baskıların alınması için ankesörlü telefonun tozunu alması için CSU'yu aradılar." Yüzündeki acı hayal kırıklığını gördü. "Bak, en azından artık onun gerçek olduğunu biliyoruz. O yaşıyor."

"Şu an için," dedi Jane.

Polislerin bile süt ve bebek bezi alışverişi yapması gerekiyordu.

Jane bakkalın koridorunda durdu, Regina bir bebek askısıyla göğsüne yaslandı ve her markanın besin içeriğini inceleyerek raflardaki bebek maması kutularını yorgun bir şekilde inceledi. Hepsi bir bebeğin günlük ihtiyacının yüzde yüzünü A'dan çinkoya kadar teklif etti. Bunlardan herhangi biri kesinlikle yeterli olur, diye düşündü, öyleyse neden kendimi suçlu hissediyorum?

Regina formülü *sever .* Ve bipleyicimi takıp işime geri dönmem gerekiyor. Kanepeden kalkıp Cops'un tekrarlarını izlemeyi bırakmalıyım *.*

Bu marketten çıkmam lazım.

İki adet altılık Similac aldı, Pampers için başka bir koridordan aşağı indi ve kasaya yöneldi.

Dışarıda, park yeri o kadar sıcaktı ki, sadece yiyecekleri bagajına yüklerken terlemeye başladı. Koltuklar eti kavurabilir; Jane, Regina'yı bebek koltuğuna bağlamadan önce, arabayı havalandırmak için kapılar açıkken durakladı.

Terleyen alışverişçiler tarafından itilen market arabaları takırdadı. Bir korna çaldı ve bir adam bağırdı: "Hey, nereye gittiğine dikkat et pislik!" Bu insanların hiçbiri şu anda şehirde olmak istemiyordu. Hepsi kumsalda dondurma külahları ile olmak istiyordu, diğer huysuz Bostonlularla dirsek dirseğe sıkışmak değil.

Regina ağlamaya başladı, koyu renk bukleleri pembe yüzüne karşı terliyordu. Yine bir huysuz Bostonlu. Jane arka koltuğa yaslanıp kemerini bağlarken çığlık atmaya devam etti, birkaç blok sonra Jane trafikte ilerlerken, klima tam gaz çalışıyorken hala çığlık atıyordu. Başka bir kırmızı ışığa çarptı ve şöyle düşündü: Tanrım, bu öğleden sonra beni kurtar.

Cep telefonu çaldı.

Çalmaya devam etmesine izin verebilirdi ama sonunda çantasından çıkarıp ekranda tanımadığı yerel bir numara gördü.

"Merhaba?" cevap verdi.

Regina'nın öfkeli feryatları arasından şu soruyu zar zor duyabiliyordu: "Sen kimsin?" Ses yumuşaktı ve anında tanıdıktı.

Jane'in kasları gerildi. "Mila? Kapatma! Lütfen kapatma. Konuş benimle!"

"Sen polissin."

Trafik ışığı yeşile döndü ve arkasında bir araba korna çaldı. "Evet," diye itiraf etti. "Ben bir polisim. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Olena ile birlikteydim..."

"Polis onu ne zaman öldürdü?"

Jane'in arkasındaki araba tekrar kornaya bastı, ondan defolup gitmesi için amansız bir talep. *Pislik.* Gaza bastı ve kavşaktan geçti, cep telefonu hâlâ kulağına bastırıyordu.

"Mila" dedi. "Olena bana senden bahsetti. Söylediği son şeydi - seni bulmam gerektiği."

"Dün gece beni yakalaması için polis gönderdin."

"Ben göndermedim..."

"İki adam. Onları gördüm."

"Onlar benim arkadaşlarım Mila. Hepimiz seni korumaya çalışıyoruz. Orada tek başına olman senin için tehlikeli."

"Ne kadar tehlikeli bilemezsin."

"Evet ediyorum!" Durakladı. "Neden kaçtığını, neden korktuğunu biliyorum. Arkadaşların vurularak öldürüldüğünde o evdeydin. Değil miydin Mila? Olduğunu gördün."

"Bir tek ben kaldım."

"Mahkemede tanıklık edebilirsin."

"Önce beni öldürecekler."

"Kim?"

Sessizlik vardı. Lütfen bir daha kapatma, diye düşündü. Hatta kal. Kaldırım kenarında bir boşluk gördü ve aniden kenara çekti. Telefonu kulağına bastırarak oturdu ve kadının konuşmasını bekledi. Arka koltukta Regina ağlamaya devam

etti, annesi onu görmezden gelmeye cüret ettiği andan itibaren daha da öfkelendi.

"Mila?"

"Hangi bebek ağlıyor?"

"Bu benim bebeğim. O benimle arabada."

"Ama polis olduğunu söyledin."

"Evet, öyle. Sana öyle olduğumu *söyledim* . Benim adım Jane Rizzoli. Ben bir dedektifim. Bunu doğrulayabilirsin Mila. Boston Polis Departmanını ara ve onlara beni sor. Olena öldüğünde onunlaydım. Onunla birlikte o binada mahsur kaldım." Durakladı. "Onu kurtaramadım."

Bir sessizlik daha geçti. Klima hala tam gaz çalışıyordu ve Regina hala ağlıyordu, annesinin alnındaki gri tüyleri çıkarmaya kararlıydı.

"Kamusal bahçeler," dedi Mila.

"Ne?"

"Bu gece. Saat dokuz. Sen göletin yanında bekle."

"Orada olacak mısın? Merhaba?"

Hatta kimse yoktu.

OTUZ ÜÇ

Silah ağırdı ve Jane'in kalçasına garip bir şekilde yabancıydı. Bir zamanlar eski bir dosttu, son birkaç haftadır bir çekmecede kilitli kalmış ve görmezden gelinmişti. Sadece isteksizce yüklemiş ve kılıfına sokmuştu. Bir erkeğin göğsünde delik açabilecek herhangi bir nesneye karşı silahına her zaman sağlıklı bir saygıyla bakmış olsa da, daha önce hiç ona uzanmaktan çekinmemişti. Anneliğin sana

yaptığı bu olmalı, diye düşündü. Şimdi bir silaha bakıyorum ve tek düşünebildiğim Regina. Nasıl bir parmak seğirdi, tek bir kurşun onu benden alabilirdi.

"Sen olmak zorunda değil," dedi Gabriel.

Newbury Caddesi'nde Gabriel'in park halindeki Volvo'sunda oturuyorlardı, burada moda mağazaları gece için kapanmaya hazırlanıyorlardı. Cumartesi restoranı kalabalığı hala mahallede oyalanıyor, iyi giyimli çiftler geçiyor, akşam yemeği ve şarapla mutlu bir şekilde doyuyordu. Annesinin dairelerine getirdiği rostodan birkaç ısırmadan fazlasını yiyemeyecek kadar gergin olan Jane'in aksine.

Gabriel, "Başka bir kadın polis gönderebilirler," dedi. "Bunu dışarıda oturabilirsin."

"Mila sesimi biliyor. Adımı biliyor. Yapmak zorundayım."

"Bir aydır oyunun dışındasın."

"Ve benim içeri girme vaktim geldi." Saatine baktı. "Dört dakika," dedi iletişim ünitesine. "Herkes hazır mı?"

Kulaklığın üzerinden Moore'un "Yerimiz hazır. Frost Beacon ve Huntington'da. Ben Four Seasons'ın önündeyim" dediğini duydu.

"Ben de senin arkanda olacağım," dedi Gabriel.

"Peki." Arabadan indi ve giydiği hafif ceketi silahının çıkıntısını örtmesi için aşağı çekti. Newbury Caddesi'nde batıya doğru yürürken Cumartesi gecesi turistlerin yanından geçti. Kemerlerinde silaha ihtiyaç duymayan insanlar. Arlington Caddesi'nde trafiği beklemek için durdu. Caddenin karşısında halka açık bahçeler vardı ve solunda Frost'un postalandığı Beacon Caddesi vardı, ama o yoluna bakmadı.

Gabriel'in arkasında olduğunu doğrulamak için omzunun üzerinden arkasına bakmadı. Onun olduğunu biliyordu. Arlington'ı geçti ve halka açık bahçelere doğru yürüdü.

Newbury Caddesi hareketliydi ama burada çok az turist vardı. Bir çift, göletin yanındaki bir banka oturdu, kollarını birbirine doladı, kendi hararetli evrenlerinin dışında kimseyi umursamadan. Bir adam bir çöp kutusunun üzerine eğilmiş, alüminyum kutuları seçip şıngırdayan çuvalına atmıştı. Çimenlere yayılmış, sokak lambalarının parıltısından ağaçların gölgelediği bir grup çocuk sırayla gitar tıngırdatıyordu. Jane havuzun kenarında durdu ve gölgeleri taradı. *O burada mı? Beni zaten izliyor mu?*

Kimse ona yaklaşmadı.

Havuzun etrafında yavaş bir tur attı. Gündüzleri suda süzülen kuğu tekneleri, dondurma yiyen aileler, bongo davulları çalan müzisyenler olurdu. Ama bu gece su durgundu, şehir ışıklarının bir parıltısını bile yansıtmayan bir kara delik. Gölün kuzey ucuna doğru devam etti ve durdu, Beacon Caddesi'ndeki trafiği dinledi. Çalıların arasından bir ağacın altında aylak aylak aylak aylak aylak aylak dolaşan bir adamın siluetini gördü. Barry Frost. Döndü ve göletin etrafındaki çemberine devam etti ve sonunda bir sokak lambasının altında durdu. *İşte buradayım Mila. Bana uzun uzun bak. Yalnız olduğumu görebilirsin.* Bir an sonra kendini tek kişilik bir tiyatro oyununun yıldızı gibi hissederek bir banka oturdu ve kafasında lamba ışığı parladı. Mahremiyetini ihlal eden gözlerin onu izlediğini hissetti. Arkasında bir şey tıkırdadı ve aniden arkasına dönerek otomatik olarak silahına uzandı. Eli kılıfta donup kaldı, onun

sadece, şıngırdayan alüminyum kutulardan oluşan çöp torbasına sahip pis adam olduğunu gördü. Kalbi hızla çarparak tekrar banka oturdu. Parkın içinden bir esinti esti, göleti dalgalandırıyor, yansıyan ışık payetleriyle yüzeyini tırmalıyordu. Teneke kutulu adam çantasını bankın yanındaki çöp kutusuna sürükledi ve çöpü karıştırmaya başladı. Her bir bulgunun alüminyumdan bir zil sesiyle duyurulduğu hazineyi kazmak için zaman harcadı. Adam hiç gitmeyecek mi? Hayal kırıklığı içinde ondan kaçmak için ayağa kalktı.

Cep telefonu çaldı.

Bir elini cebine soktu ve telefonu kapattı. "Alo? *Alo?* "

Sessizlik.

"Ben buradayım" dedi. "Bana beklememi söylediğin göletin yanında oturuyorum. Mila?"

Sadece kendi kalp atışlarının sesini duydu. Bağlantı ölmüştü. Etrafında döndü ve parkı taradı, sadece daha önce gördüğü insanları gördü. Bankta boyun eğen çift, gitarlı çocuklar. Ve teneke kutulu adam. Hareketsizdi, gazeteler ve yiyecek ambalajları yığınındaki küçük bir mücevhere bakıyormuş gibi çöp kutusunun üzerine eğildi.

Dinliyor.

Merhaba, dedi Jane.

Adam anında doğruldu. Arkasında teneke kutular

* * *

şıngırdayarak uzaklaşmaya başladı.

Ondan sonra başladı. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Adam arkasına bakmadı, yürümeye devam etti. Takip edildiğini bilerek şimdi daha hızlı. Peşinden koştu ve tam kaldırıma çıkarken onu yakaladı. Rüzgarlığı arkadan tutarak onu kendine çekti. Sokak lambasının parıltısının altında birbirlerine baktılar. Batık gözleri ve gri çizgili dağınık sakalı gördü. Alkol ve çürüyen dişlerden kaynaklanan kokan nefes.

Elini savurdu. "Ne yapıyorsun? Ne oluyor hanımefendi?"

"Rizzoli mi?" Moore'un sesi kulaklığında yankılandı. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim."

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi serseri.

Kızgın bir şekilde ona el salladı. "Git. Sadece git buradan."

"Kim olduğunu sanıyorsun, bana emir veriyor musun?"

"Sadece *git.* "

"Evet evet." Bir homurtu verdi ve kutularını arkasında sürükleyerek uzaklaştı. "Park bugünlerde çılgın insanlarla dolu..."

Döndü ve birden etrafının sarıldığını fark etti. Gabriel, Moore ve Frost, çevresinde koruyucu bir çember oluşturmak için pozisyonunun birkaç metre yakınında hareket etmişti. "Ah adamım," diye içini çekti.

"Yardım istedim mi?"

Gabriel, "Neler olduğunu bilmiyorduk" dedi.

"Şimdi patlattık." Parka baktı ve her zamankinden daha boş görünüyordu. Banktaki çift uzaklaşıyordu; sadece gitarlı

çocuklar gölgelerde gülerek kaldı. "Mila izliyorsa bunun bir tuzak olduğunu biliyor. Yanıma gelmesine imkan yok."

Frost, "Saat dokuz kırk beş," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Moore başını salladı. "Hadi kapatalım. Bu gece hiçbir şey olmayacak."

"İyi gidiyordum," dedi Jane. "Süvarilere ihtiyacım yoktu."

Gabriel apartmanlarının arkasındaki park yerine girdi ve motoru kapattı.

"Ne olduğunu bilmiyorduk. Senin o adamın peşinden koştuğunu gördük ve sonra sana yumruk atıyormuş gibi göründü."

"Sadece kaçmaya çalışıyordu."

"Bunu bilmiyordum. Tek düşündüğüm-" Durup ona baktı. "Sadece tepki verdim. Hepsi bu."

"Muhtemelen onu kaybettik, biliyorsun."

"O zaman onu kaybettik."

"Umurunda değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Neyi umursuyorum biliyor musun? İncinmemen. Bu her şeyden daha önemli." Arabadan indi; o da öyle.

"Yaşamak için ne yaptığımı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Yapmamaya çalışıyorum."

"Birden işim iyi değil."

Arabasının kapısını kapattı ve çatının üzerinden onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kabul ediyorum. Şu anda bununla baş etmekte zorlanıyorum."

"Bırakmamı mı istiyorsun?"

"Eğer ondan kurtulabileceğimi düşünseydim."

"Onun yerine ne yapmalıyım?"

"İşte yeni bir fikir. Evde Regina ile kalabilirsin."

"Ne zaman üstüme düştün? Bunu söylediğine inanamıyorum."

İçini çekip başını salladı. "Bunu söylediğime ben de inanamıyorum."

"Benimle evlendiğinde kim olduğumu biliyordun, Gabriel." Döndü ve binaya girdi ve ikinci kata çıkmak üzereydi ki, merdivenlerin altından adamın şöyle dediğini duydu: "Ama belki kim *olduğumu bilmiyordum* ."

Ona dönüp baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ve Regina sahip olduğum tek şeysiniz." Merdivenlerden yavaşça çıktı, ta ki sahanlıkta yüz yüze olana kadar. "Daha önce hiç kimse için, neler kaybedebileceğim konusunda endişelenmem gerekmiyordu. Bunun beni bu kadar korkutacağını bilmiyordum. Şimdi bu büyük açık Aşil topuğum var ve tek düşünebildiğim onu nasıl koruyabileceğim. BT."

"Onu koruyamazsın" dedi. "Bu sadece birlikte yaşamak zorunda olduğun bir şey. Ailen olduğunda böyle oluyor."

"Kaybetmek için çok fazla."

Apartman kapısı aniden açıldı ve Angela başını koridora uzattı. "Sizi burada duyduğumu sanıyordum."

Jane döndü. "Merhaba anne."

"Onu sadece bu gece bıraktım, o yüzden sesini kesme."

"O nasıldı?"

"Aynen onun yaşındaymışsın gibi."

"O kadar kötü ha?" Daireye adım atan Jane, her şeyin ne kadar düzgün göründüğüne şaşırmıştı. Bulaşıklar yıkandı ve kaldırıldı, tezgahlar silindi. Yemek masasını dantel bir peçete süsledi. Ne zaman dantelli bir peçeteye sahip olmuştu?

"Siz ikiniz kavga ettiniz değil mi?" dedi Angela. "Sadece sana bakarak söyleyebilirim."

"Hayal kırıklığı yaratan bir gece geçirdik, hepsi bu." Jane ceketini çıkardı ve dolaba astı. Annesine bakmak için döndüğünde, Angela'nın bakışlarının Jane'in silahına odaklandığını gördü.

"O şeyi kilitleyeceksin, değil mi?"

"Her zaman yaparım."

"Çünkü bebekler ve silahlar-"

"Tamam tamam." Jane silahını çıkardı ve bir çekmeceye kaydırdı. "Biliyorsun, o bir aylık bile değil."

"O da senin gibi erken gelişmiş." Angela, Gabriel'e baktı. "Sana hiç Jane'in üç yaşındayken ne yaptığını söylemiş miydim?"

"Anne, o hikayeyi duymak istemiyor."

"Evet istiyorum," dedi Gabriel.

Jane içini çekti. "Bir çakmak, oturma odası perdeleri ve Revere İtfaiyesi var."

Ah, bu, dedi Angela. " *O* hikayeyi tamamen unuttum ."

"Bayan Rizzoli, ben sizi eve bırakırken neden bana bundan bahsetmiyorsunuz?" dedi Gabriel, Angela'nın süveterini almak için dolaba uzanarak.

Diğer odada, Regina birdenbire, aslında geceye hazır olmadığını duyurmak için bir uluma çıkardı. Jane çocuk odasına gitti ve kızını beşikten kaldırdı. Oturma odasına geri döndüğünde Gabriel ve annesi çoktan daireden ayrılmışlardı. Regina'yı bir koluyla sallayarak, mutfak lavabosunun yanında durup, süt şişesini ısıtmak için bir tavaya ılık su akıttı. Dairenin ön kapısı zili çaldı.

"Jani?" Angela'nın sesi hoparlörden çatladı. "İçeri girmeme izin verir misin? Gözlüklerimi unuttum."

"Haydi anne." Jane, kilit açma düğmesine bastı ve annesi merdivenlerden yukarı çıktığında gözlükleri vermek için kapıda bekliyordu.

Angela, "Bunlar olmadan okuyamam," dedi. Huysuz torununa son bir öpücük vermek için durdu. "Gitsen iyi olur. Arabayı çalıştırıyor."

"Görüşürüz, anne."

Jane, tencerenin taşmakta olduğu mutfağa geri döndü. Şişeyi sıcak suya koydu ve formül ısınırken ağlayan kızıyla birlikte odanın içinde volta attı. Apartman kapısı tekrar gıcırdadı.

Anne. Bu sefer neyi unuttun? diye düşündü ve kilit açma düğmesine bastı. Artık şişe sıcaktı. Meme ucunu Regina'nın ağzına soktu, ama kızı sanki tiksinmiş gibi dövdü. Ne istiyorsun bebeğim? kızını oturma odasına geri taşırken hayal kırıklığı içinde düşündü. Bana ne istediğini söyleseydin!

Annesini karşılamak için kapıyı açtı.

Orada duran Angela değildi.

OTUZ DÖRT

Kız tek kelime etmeden Jane'in yanından geçerek daireye girdi ve kapıyı kilitledi. Hızla pencerelere koştu ve jane hayretle izlerken jaluzileri birbiri ardına hızla kapattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Davetsiz misafir ona bakmak için döndü ve parmağını dudaklarına bastırdı. Küçücüktü, bir kadından çok çocuktu, ince bedeni kalın sweatshirt'ün içinde neredeyse kayboluyordu. Solmuş kollarını uzatan ellerde bir kuşunki kadar narin görünen kemikler vardı ve taşıdığı şişkin çanta, zayıf omzunu aşağı çekiyor gibiydi. Kızıl saçları çılgınca düzensiz bir şekilde kesilmişti, sanki makası kendisi kullanmış ve kör bir şekilde kesmiş gibi. Gözleri solgundu, doğaüstü bir gri tonu, cam gibi şeffaftı. Çıkıntılı elmacık kemikleri olan aç, vahşi bir yüzdü ve gizli tuzaklar aramak için odanın etrafında fırıl fırıl dönen bir bakıştı.

"Mila?" dedi Jane.

Kızın parmağı yine dudaklarına gitti. Jane'e verdiği bakışın yoruma ihtiyacı yoktu. *Sessiz olun. Korkmak.*

Regina bile anlamış görünüyordu. Bebek aniden hareketsiz kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve Jane'in kollarında sessizce yatarken tetikteydi.

Jane, "Burada güvendesin," dedi.

"Hiçbir yer güvenli değildir."

"Arkadaşlarımı arayayım. Size hemen polis koruması sağlayacağız."

Mila başını salladı.

"Bu adamları tanıyorum. Onlarla çalışıyorum." Jane telefona uzandı. Kız ileri fırladı ve elini ahize vurdu. *"Polis yok."*

Jane kızın şimdi panikle yanan gözlerine baktı. "Tamam," diye mırıldanarak telefondan uzaklaştı. "Ben de polisim. Bana neden güveniyorsun?"

Mila'nın bakışları Regina'ya kaydı. Ve Jane düşündü: Bu yüzden bu ziyareti riske attı. Anne olduğumu biliyor. Her nasılsa bu tüm farkı yaratıyor.

Jane, "Neden kaçtığını biliyorum," dedi. "Ashburn'ü biliyorum."

Mila kanepeye gitti ve minderlerin üzerine çöktü. Birdenbire daha da küçük göründü, Jane'in bakışları altında o an solgunlaştı. Omuzları öne doğru buruştu. Başı ellerinin arasına düştü, sanki daha fazla tutamayacak kadar yorgundu. "Çok yorgunum," diye fısıldadı.

Jane, eğik başın hemen üzerinde durup düzensiz kesilmiş saça bakana kadar yaklaştı. "Katilleri gördünüz. Onları teşhis etmemize yardım edin."

Mila boş, perili gözlerle baktı. "Yeterince uzun yaşamayacağım."

Jane, gözleri aynı hizaya gelene kadar çömeldi. Regina da bu egzotik yeni yaratıktan büyülenmiş halde Mila'ya bakıyordu. "Neden buradasın Mila? Ne yapmamı istiyorsun?"

Mila, taşıdığı kirli alışveriş çantasına uzandı ve buruşmuş giysileri, çikolataları ve buruşuk mendilleri karıştırdı. Bir video kaset çıkardı ve Jane'e uzattı.

"Bu nedir?"

"Artık saklamaktan korkuyorum. Sana veriyorum. Onlara daha fazla olmadığını söylüyorsun. Bu son kopya."

"Nereden aldın?"

"Sadece *al* !" Sanki zehirliymiş gibi bir kol mesafesinde tuttu ve mümkün olduğunca uzak tutmak istedi. Jane sonunda onu elinden aldığında rahat bir nefes aldı. Jane, Regina'yı bebek arabasına koydu ve ardından televizyona geçti. Kaseti VCR'a yerleştirdi ve uzaktan kumandadaki PLAY'e bastı.

Ekranda bir görüntü belirdi. Pirinç bir yatak, bir sandalye, bir pencereyi örten kalın perdeler gördü. Kamera dışında ayak sesleri gıcırdadı ve bir kadın kıkırdadı. Bir kapı gıcırtıyla kapandı ve şimdi bir erkek ve kadın görüş alanına girdi. Kadının zarif bir yelesi sarı saçları vardı ve dekolteli bluzu bol göğüs dekoltesini gözler önüne seriyordu. Adam bir polo tişört ve haki bir pantolon giymişti.

"Ah evet," diye içini çekti adam, kadın bluzunun düğmelerini açarken. Eteğinden sıyrıldı, iç çamaşırını çıkardı. Adamı şakacı bir şekilde yatağa itti ve o, pantolonunu çözüp kalçalarının üzerine çekerken adam tamamen pasif bir şekilde geriye doğru savruldu. Üzerine eğilerek ereksiyon halindeki penisini ağzına aldı.

Bu sadece bir porno kaset, diye düşündü Jane. Bunu neden izliyorum?

"Bu değil," dedi Mila ve uzaktan kumandayı Jane'in elinden aldı. FASTFORWARD'a bastı. Sarışının kafası ileri geri sallandı ve manik bir verimlilikle bir oral seks yaptı. Ekran boşa gitti. Şimdi başka bir çift görüş alanına girdi. Jane, kadının uzun siyah saçlarını ilk gördüğünde afalladı. Olena'ydı.

Giysiler sihirli bir şekilde eridi. FASTFORWARD içinde şilte üzerinde kıvranan çıplak bedenler yatağın üzerine yuvarlandı. Bu yatak odasını daha önce görmüştüm, diye aniden fark etti Jane, duvarda delinmiş bir deliğin olduğu dolabı hatırlayarak. Bu video kaset böyle çekildi - o dolaba bir kamera monte edilmiş. İlk klipteki sarışın kadının kim olduğunu da anladı. Dedektif Wardlaw'ın olay yeri videosunda iki numaralı Jane Doe'ydu, karyolasında battaniyenin altına sinerek ölen kadın.

Bu videodaki tüm kadınlar artık öldü.

Bir kez daha ekran karardı.

"İşte," dedi Mila yumuşak bir sesle. STOP'a, ardından PLAY'e bastı.

Aynı yatak, aynı odaydı ama bu sefer farklı çarşaflar vardı: Uyumsuz yastık kılıflarıyla çiçek desenli. Beyaz bir gömlek ve kırmızı kravat giymiş, tel çerçeveli gözlüklü saçsız, yaşlı bir adam görüş alanına girdi. Kravatını çıkardı ve sandalyeye fırlattı, sonra gömleğinin düğmelerini açarak orta yaş yayılımıyla sarkmış solgun bir göbeği ortaya çıkardı. Yüzü kameraya dönük olmasına rağmen kameranın varlığının farkında değilmiş gibi görünüyordu ve gömleğini tam bir bilinçsizlikle soyarak kameraya hiç de hoş olmayan bir kamburluk gösterdi. Aniden doğruldu, dikkati kameranın henüz göremediği bir şeye çevrildi. Bir kızdı. Çığlıkları ondan önce geliyordu, kulağa Rusça gibi gelen tiz protestolar. Odaya girmek istemedi. Hıçkırıkları keskin bir tokat ve bir kadının sert emriyle kesildi. Sonra kız sanki itilmiş gibi tökezledi ve adamın ayaklarının dibine yere yığıldı. Kapı sertçe kapandı ve ardından uzaklaşan ayak sesleri geldi.

Adam kıza baktı. Gri pantolonunun içinde şimdiden bir ereksiyon oluşmuştu. "Kalk," dedi.

Kız kıpırdamadı.

Tekrar: "Kalk." Ayağıyla onu dürttü.

Sonunda kız başını kaldırdı. Yavaşça, sanki yerçekiminden bitkin düşmüş gibi, sarı saçları dağılmış halde ayağa kalkmaya çalıştı.

Jane istemeden televizyona yaklaştı. Öfkesi tırmanırken bile başka tarafa bakamayacak kadar korkmuştu. Kız henüz bir genç bile değildi. Pembe kısa bir bluz ve acı verecek kadar ince bacakları ortaya çıkaran kısa bir kot etek giymişti. Yanağında hâlâ kadının tokatının kızgın kırmızı izi vardı. Çıplak kollarındaki solgun morluklar başka darbeleri, başka zulümleri anlatıyordu. Adam onun üzerinde yükselse de, bu çelimsiz kız şimdi ona sessiz bir meydan okumayla bakıyordu.

"Bluzu çıkar."

Kız sadece ona baktı.

"Ne, aptal mısın? İngilizce anlamıyor musun?"

Kızın omurgası dümdüz kırıldı ve çenesi yukarı kalktı. *Evet, anlıyor. Ve o Sana siktir olup gitmeni söylüyorum, pislik.*

Adam ona doğru bir adım attı, bluzunu iki eliyle tuttu ve yırtarak açtı ve bir dizi gevşek düğmeyi serbest bıraktı. Kız şaşkın bir nefes aldı ve ona tokat atarak gözlüklerini havaya fırlattı. Yere tısladılar. Adam birkaç saniye şaşkınlıkla ona baktı. Sonra öyle bir öfke ifadesi yüzünü buruşturdu ki, Jane daha sonra ne olacağını bilerek irkilerek televizyondan uzaklaştı.

Darbe kızın çenesine indi, darbe o kadar güçlüydü ki, onu hemen ayağa kaldırmış gibiydi. Yere çarptı. Onu beline sardı, yatağa doğru sürükledi ve şilteye fırlattı. Birkaç keskin çekişle onun eteğini çıkardı, sonra pantolonunun tokasını açtı.

Darbe onu geçici olarak sersemletmiş olsa da, kız savaşmayı bitirmemişti. Birdenbire çığlıklar atarak, yumrukları ona vurarak hayata geri döndü. Bileklerini tuttu ve üstüne tırmandı ve onu şilteye sabitledi. Kalçaları arasında manevra yapmak için acele ederken, sağ elindeki tutuşunu kaybetti. Yüzünü pençeledi ve tırnakları deriyi kazıdı. Geri çekildi ve kızın onu çizdiği yanağına dokundu. İnanamayarak parmaklarına baktı. Çektiği kanda.

"Seni amcık. Seni küçük *amcık.* "

Yumruğunu şakağına vurdu. Gürültü Jane'in irkilmesine neden oldu. Mide bulantısı boğazını ekşitti.

"Senin için para ödedim, kahretsin!"

Kız göğsünü itti ama şimdi daha zayıftı. Sol gözü şişmişti ve dudağından kan damlıyordu, yine de savaşmaya devam etti. Onun mücadeleleri onu sadece heyecanlandırıyor gibiydi. Direnemeyecek kadar zayıftı, kaçınılmaz olanı durduramadı. Onu ittiğinde, bir çığlık attı.

"Kapa çeneni."

Çığlık atmayı bırakmadı.

"Kapa çeneni!" Ona tekrar vurdu. Ve yeniden. Sonunda, defalarca ona çarparken çığlıklarını bastırmak için elini ağzına kapattı. Sonunda çığlık atmayı bıraktığını ya da tamamen hareketsiz kaldığını fark etmemiş gibiydi. Artık tek

ses yatağın ritmik gıcırtısıydı ve hayvan boğazından homurdanıyordu. Son bir inilti verdi ve sırtı bir rahatlama spazmı içinde kamburlaştı. Sonra bir iç çekerek kızın üzerine çöktü.

Bir an için nefes nefese yattı, vücudu yorgunluktan gevşemişti. Yavaş yavaş, bir şeylerin doğru olmadığını anlıyor gibiydi. Aşağı ona baktı.

Hareketsizdi.

Ona bir sallama verdi. "Hey." Yanağını okşadı ve sesine bir endişe notu düştü.

"Uyan. Kahretsin, uyandın . "

Kız kıpırdamadı.

Yataktan yuvarlandı ve bir süre ona baktı. Nabzını kontrol etmek için parmaklarını boynuna bastırdı. Vücudundaki her kas gerilmiş gibiydi. Yataktan geri çekilirken nefesi panikle hızlandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Sanki ikileminin çözümü odanın içinde bir yerde yatıyormuş gibi etrafına bakındı. Şimdi çılgına dönmüş, kıyafetlerini kaptı ve giyinmeye başladı, tokaları ve düğmeleri karıştırırken elleri titriyordu. Yatağın altına düşen gözlüğü almak için dizlerinin üzerine çöktü ve onları taktı. Son bir kez kıza baktı ve en büyük korkularını doğruladı. Başını sallayarak geri çekildi, kameranın menzilinden çıktı. Bir kapı gıcırdayarak açıldı, hızla kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı. Bir sonsuzluk geçti, kamera hala cansız sakiniyle yatağa odaklandı.

Farklı ayak sesleri yaklaştı ve kapı vuruldu, Rusça bir ses duyuldu. Jane odaya giren kadını tanıdı. Bir mutfak sandalyesine bağlıyken ölen evin annesiydi.

Sana ne olduğunu biliyorum. Ellerine ne yapacaklar. Çığlık atarak öleceğini biliyorum. Kadın yatağa gitti ve kızı sarstı. Bir komut havladı. Kız cevap vermedi. Kadın eliyle ağzını kapatarak geri çekildi. Sonra aniden döndü ve doğrudan kameraya baktı.

Orada olduğunu biliyor. Çekim olduğunu biliyor.

Hemen ona doğru ilerledi ve dolap kapısının açılma sesi geldi. Sonra ekran karardı.

Mila, VCR'ı kapattı.

Jane konuşamadı. Kanepeye çöktü ve uyuşuk bir sessizlik içinde oturdu. Regina da sessizdi, sanki yaygara koparmanın zamanı olmadığının farkındaydı. O anda annesi onunla ilgilenemeyecek kadar sarsılmıştı. Gabriel, diye düşündü. Sana burada ihtiyacım var. Telefona baktı ve cep telefonunu masanın üzerinde unuttuğunu ve arabasında ona ulaşmanın bir yolu olmadığını fark etti.

Mila, "O önemli bir adam," dedi.

Jane dönüp ona baktı. "Ne?"

"Joe, adamın hükümetinde yüksek olması gerektiğini söylüyor." Mila televizyonu işaret etti.

"Joe bu kaseti gördü mü?"

Mila başını salladı. "Ayrıldığımda bana bir kopyasını verdi. Her ihtimale karşı hepimizin bir kopyası olsun..." Durdu. "Bir daha birbirimizi görmezsek," dedi yumuşak bir sesle.

"Nereden geliyor? Bu videoyu nereden buldun?"

"Anne onu odasında tutuyor. Bilmiyorduk. Biz sadece parayı istedik."

Katliamın nedeni bu, diye düşündü Jane; bu yüzden o evdeki kadınlar öldürüldü. Çünkü o odada ne olduğunu biliyorlardı. Ve bu video kaset bunun kanıtı.

"Kim o?" diye sordu Mila.

Jane boş televizyona baktı. "Bilmiyorum. Ama bilebilecek birini tanıyorum." Telefona geçti.

Mila endişeyle ona baktı. "Polis yok!"

"Polisi aramıyorum. Bir arkadaşımdan buraya gelmesini isteyeceğim. Bir muhabir. Washington'da insanları tanıyor. Orada yaşadı. O adamın kim olduğunu bilecektir." Peter Lukas'ın listesini bulana kadar telefon rehberini karıştırdı. Adresi Milton'da, Boston'un hemen güneyindeydi. Numarayı çevirirken Mila'nın onu izlediğini hissedebiliyordu, ona güvenmeye hazır olmadığı belliydi. Tek bir yanlış hareket yaparsam, diye düşündü Jane, bu kız kaçacak. Onu korkutmamaya dikkat etmeliyim.

"Merhaba?" dedi Peter Lukas.

"Hemen gelebilir misin?"

"Dedektif Rizzoli? Neler oluyor?"

"Bunu telefonda konuşamam."

"Bu ciddi görünüyor."

"Bu senin Pulitzer Ödülün olabilir, Lukas." Durdu.

Biri dairesinin zilini çalıyordu.

Mila, Jane'e tam bir panik bakışı attı. Bez çantasını kapıp pencerelere doğru koştu.

"Bekle. Mila, yapma-"

"Rizzoli mi?" dedi Lukas. "Orada ne oluyor?"

"Bekle. Seni hemen arayacağım," dedi Jane ve telefonu kapattı.

Mila pencereden pencereye koşturuyor, umutsuzca yangın merdivenini arıyordu.

"Sorun değil!" dedi Jane. "Sakin ol."

"Burada olduğumu biliyorlar!"

"Kapıda kimin olduğunu bile bilmiyoruz. Hadi öğrenelim." İnterkom düğmesine bastı.

"Evet?"

"Dedektif Rizzoli, ben John Barsanti. Yukarı gelebilir miyim?"

Mila'nın tepkisi ani oldu. Bir kaçış yolu arayarak yatak odalarına doğru koşmaya başladı.

"Beklemek!" Jane onu koridorda takip ederek aradı. "Bu adama güvenebilirsin!"

Zaten kız yatak odasının penceresini kaldırıyordu.

"Gidemezsin."

Yine apartman zilini duydular. Mila'yı pencereden yangın merdivenine fırlattı. Eğer giderse, onu bir daha asla görmeyeceğim, diye düşündü Jane. *Kız bu kadar uzun süre hayatta kaldı saf içgüdü. Belki de onu dinlemeliyim.*

Mila'nın bileğini tuttu. "Seninle geleceğim, tamam mı? Birlikte gideceğiz. Sadece bensiz gitme!"

"Acele et," diye fısıldadı Mila.

Jane döndü. "Bebek."

Mila onu oturma odasına kadar takip etti ve Jane video kasetini çıkarıp bebek bezi çantasına atarken sinirli bir şekilde kapıya baktı. Sonra silah çekmecesinin kilidini açtı, silahını çıkardı ve onu da bebek bezi çantasına koydu. *Her ihtimale karşı.* Zil tekrar çaldı.

Jane, Regina'yı kollarına aldı. "Hadi gidelim."

Mila, yangın merdiveninden maymun kadar hızlı indi. Bir zamanlar Jane aynı derecede hızlı, tıpkı pervasız olurdu. Ama şimdi her adımda dikkatli olmak zorundaydı çünkü Regina'yı tutuyordu. Zavallı bebeğim, artık başka seçeneğim yok, diye düşündü. Seni bu maceraya sürüklemek zorundayım. Sonunda ara sokağa indi ve park etmiş Subaru'nun yolunu tuttu. Arabanın kapısını açarken, açık apartman penceresinden Barsanti'nin ısrarlı vızıltısını hâlâ duyabiliyordu.

Tremont Caddesi'nden batıya doğru giderken, gözünü dikiz aynasından ayırmadı ama onları takip eden herhangi bir takip ya da far görmedi. Şimdi Mila'nın çıldırmayacağı güvenli bir yer bulmak için, diye düşündü. Polis üniformalarını göremeyeceği yere. Her şeyden önce, Regina'yı tamamen güvende tutabileceğim bir yer.

"Nereye gideriz?" diye sordu Mila.

"Düşünüyorum, düşünüyorum." Cep telefonuna baktı ama şimdi annesini aramaya cesaret edemiyordu. Kimseyi aramaya cesaret edemedi.

Aniden güneye, Columbus Bulvarı'na döndü. "Güvenli bir yer biliyorum" dedi. OTUZBEŞ

Peter Lukas, televizyon ekranında acımasız saldırı gerçekleşirken sessizce baktı. En sonunda bant bittiğinde, kıpırdamadı. Jane VCR'ı kapattıktan sonra bile, Lukas donmuş oturuyordu, bakışları ekrana sabitlenmişti, sanki kızın hırpalanmış vücudunu, kanlı çarşafları hâlâ görebiliyormuş gibi. Oda sessizliğe bürünmüştü. Regina kanepede uyuyakaldı; Mila pencerelerin yanında durmuş yola bakıyordu.

Jane, "Mila kızın adını asla öğrenmedi" dedi. "Ceset evin arkasındaki ormanda bir yere gömülmüş olma ihtimali yüksek. Burası ıssız bir yer, cesetten kurtulmak için bir sürü yer var. Tanrı bilir orada daha kaç kız gömülü olabilir."

Lukas başını yere eğdi. "Midem bulanıyor."

"Sen ve ben ikimiz."

"Bir insan neden böyle bir şeyi videoya çeker ki?"

filme yakalandığını fark etmemişti . Kamera, müşterilerin göremeyeceği bir dolaba monte edilmişti. Belki de sadece başka bir gelir kaynağıydı. Kızları seks için sat, eylemleri videoya kaydet, sonra kasetleri pornografi pazarında sat. Ne tarafa dönersen dön, kazanılacak para var. Ne de olsa bu genelev onların yan kuruluşlarından biriymiş."

Durdu ve kuru kuru ekledi: "Ballentree, çeşitlendirmeye inanıyor gibi görünüyor."

"Ama bu bir enfiye filmi! Ballentree bunu satmaktan asla kurtulamazdı."

"Hayır, bu çok patlayıcıydı. Evdeki anne kesinlikle öyle olduğunu biliyordu. Onu bez çantaya sakladı. Mila, videoda ne olduğunu bilmeden o çantayı aylarca taşıdıklarını söylüyor. Sonra Joe sonunda bir motel odasında oynattı. VCR." Jane televizyona baktı. "Artık Ashburn'deki o kadınların neden öldürüldüğünü biliyoruz. Charles Desmond'ın neden öldürüldüğünü. Çünkü bu müvekkilini tanıyorlardı; onu teşhis edebilirlerdi. Hepsinin ölmesi gerekiyordu."

"Yani bu tamamen bir tecavüz ve cinayeti örtbas etmekle ilgili."

Başını salladı. "Joe aniden dinamit tuttuğunu fark eder. Kanıtlarla ne yapmalı? Kime güveneceğini bilmiyordu. Ve zaten paranoyak bir kaçık olarak etiketlenmiş bir adamı kim dinler ki? Sana bunu göndermiş olmalı. bu kaset."

"Yalnız ben hiç almadım."

"Ve o zamana kadar yakalanmamak için ayrılmışlardı. Ama her biri birer kopya aldı. Olena kendininkini *Tribune'e getiremeden yakalandı. Joe'nunki* muhtemelen hastanenin kaldırılmasından sonra süpürüldü." Televizyonu işaret etti. "Bu son kopya."

Lukas, daha fazla yaklaşmaya korkan ürkek bir hayvan gibi odanın uzak bir köşesinde asılı duran Mila'ya döndü. "Videodaki bu adamı kendin gördün mü Mila? Eve mi geldi?"

"Tekne," dedi ve gözle görülür bir ürperti verdi. "Onu bir partide, teknede gördüm."

Lukas, Jane'e baktı. "Charles Desmond'ın yatını kastettiğini mi düşünüyorsun?"

Jane, "Bence Ballentree bu şekilde iş yaptı," dedi. "Desmond'un dünyası bir erkek kulübüydü. Savunma sözleşmeleri, Pentagon oyuncuları. Ne zaman çok parayla oynayan büyük çocuklar olsa, işin içine seksin girdiğine bahse girebilirsiniz. Anlaşmayı kapatmanın bir yolu." Video kaseti çıkardı ve yüzünü Lukas'a döndü. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun? Videodaki mi?"

Lukas güçlükle yutkundu. "Üzgünüm. O kasetin gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Adam önemli bir oyuncu olmalı. Bu video kaseti bulmak için yapmayı başardığı her şeye, çağırabildiği kaynaklara bakın." Lukas'ın önünde durdu. "Kim o?"

"Onu tanımadın mı?"

"Yapmalımıyım?"

"Geçen ayki teyit oturumlarını izlemedikçe hayır. O Carleton Wynne. Ulusal İstihbarat'ın yeni direktörümüz."

Keskin bir nefes verdi ve karşısındaki sandalyeye çöktü. "Tanrım. Ülkedeki her istihbarat teşkilatından sorumlu adamdan bahsediyorsun."

Lukas başını salladı. "FBI. CIA. Askeri İstihbarat. İç Güvenlik şubeleri ve Adalet Bakanlığı da dahil olmak üzere toplam on beş ajans. Bu, içeriden ipleri çekebilen biri. Wynne'i tanımamanızın nedeni, onun çok iyi biri olmaması. O gri takım elbiseli adamlardan biri. İki yıl önce Pentagon'un yeni Stratejik Destek Şubesinin başına geçmek için CIA'den ayrıldı. Son istihbarat direktörü istifaya zorlanınca Beyaz Saray onun yerine Wynne'i aday gösterdi. Az önce doğrulandı."

"Lütfen," diye araya girdi Mila. "Banyoyu kullanmam gerek."

"Koridorun sonunda," diye mırıldandı Lukas, Mila oturma odasından çıkarken bakmadan bile. Bakışları Jane'de kaldı. "Bu adamı devirmek kolay değil" dedi.

"Bu video kasetle King Kong'u alaşağı edebilirsin."

"Yönetmen Wynne, Pentagon ve Şirket'te bütün bir bağlantı ağına sahip. Bu, *Başkan'ın* özenle seçtiği adam."

"Artık o benim. Ve onu alt edeceğim."

Kapı zili çaldı. Jane şaşkınlıkla yukarı baktı.

"Rahatla," dedi Lukas ayağa kalkarak. "Muhtemelen sadece komşum. Hafta sonu kedisini besleyeceğime söz verdim."

Bu güvenceye rağmen, Lukas ön kapıyı açarken Jane koltuğunun kenarına oturdu ve dinledi. Selamlaması sıradandı: "Hey, içeri gel."

"Her şey kontrol altında?" dedi diğer adam.

"Evet, sadece bir video izliyorduk."

İşte o an bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamalıydı, ama Lukas'ın rahat ses tonu onu silahsızlandırmış, bu evde, onun eşliğinde güvende hissetmesini sağlamıştı. Ziyaretçi odaya girdi. Kısa kesilmiş sarı saçları ve güçlü kaslı kolları vardı. Jane, elinde tuttuğu silahı gördüğünde bile, olanları tam olarak kabul etmedi. Yavaşça ayağa kalktı, kalbi boğazında atıyordu. Lukas'a döndü ve onun parçalanmış ihanet ifadesi onda sadece bir omuz silkme uyandırdı. Üzgün bir bakış , *ama böyle gitmek.*

Sarışın adam bir bakışta odaya girdi ve bakışları kanepenin minderleri arasında mışıl mışıl uyuyan Regina'ya odaklandı.

Hemen silahını bebeğe çevirdi ve Jane kalbe bıçak gibi keskin bir paniğin saplandığını hissetti. "Tek kelime yok," dedi Jane'e. Onu nasıl kontrol edeceğini, bir annenin en savunmasız noktasını nasıl bulacağını biliyordu. "Fahişe nerede?" Lukas'a sordu.

"Banyo. Onu getireceğim."

Mila'yı uyarmak için çok geç, diye düşündü Jane. Çığlık atsam bile kaçma şansı olmazdı.

Sarışın adam, "Demek adını duyduğum polis sensin," dedi.

Polis. fahişe. Öldürmek üzere olduğu iki kadının isimlerini bile biliyor muydu?

"Benim adım Jane Rizzoli," dedi.

"Yanlış yer, yanlış zaman, Dedektif." Adını biliyordu. Tabii ki; bir profesyonelin bilmesi gerekir. Ayrıca, yapabileceği herhangi bir harekete tepki verecek kadar, ondan saygılı bir mesafeyi koruyacak kadar da biliyordu. Silahı olmasa bile, kolayca üstesinden gelebileceği bir adam değildi. Duruşu, kontrolü ele geçirmesinin sessizce etkili yolu, ona silahsız, bu adama karşı şansının olmadığını söylüyordu.

Ama silahlı. . .

Yere baktı. Bebek bezi çantasını hangi cehennemde bırakmıştı? Kanepenin arkasında mıydı?

Görmedi.

"Mila?" Lukas banyo kapısından sesleniyordu. "Orada iyi misin?"

Regina aniden irkildi ve bir şeylerin yanlış olduğunun farkındaymış gibi gergin bir çığlık attı. Annesinin başının belada olduğunu.

"Onu almama izin ver," dedi Jane.

"O, olduğu yerde iyi."

"Onu kaldırmama izin vermezsen çığlık atmaya başlayacak. Ve nasıl bağıracağını biliyor."

"Mila?" Lukas şimdi banyo kapısına vuruyordu. "Kilidi aç, olur mu? Mila!"

Regina tahmin edildiği gibi ulumaya başladı. Jane adama baktı ve sonunda başını salladı. Bebeği kollarına aldı ama kucaklaması Regina'yı hiç rahatlatmıyor gibiydi. *O yapabilir kalbimin çarptığını hisset. Korkumu hissedebiliyor.*

Koridorda bir patlama oldu, ardından Lukas kapıdan içeri girerken bir gürültü koptu. Saniyeler sonra koşarak oturma odasına geldi, yüzü kızarmıştı. "O gitti."

"Ne?"

"Banyo penceresi açık. Sürünerek dışarı çıkmış olmalı."

Sarışın adam sadece omuz silkerek karşılık verdi. "O zaman onu başka bir gün buluruz. Video onun gerçekten istediği şey."

"Biz buna sahibiz."

"Son kopya olduğuna emin misin?"

"Bu son."

Jane, Lukas'a baktı. "Video kaseti zaten biliyordun."

"Bir muhabirin postayla ne kadar istenmeyen ıvır zıvır aldığına dair bir fikrin var mı?" dedi Lukas.

"Dışarıda, halkın onlara inanmasını bekleyen kaç komplo teorisyeni ve paranoyak kaçık var? Ballentree hakkında bir köşe yazdım ve bir anda bu ülkedeki tüm Joseph Rokes'ların yeni en iyi arkadaşı oldum. Bütün tuhaflar . Bana küçük hayallerini anlatırlarsa, hikayeyi oradan alacağımı düşünüyorlar. Onların Woodward ve Bernstein olacağım."

"İşte böyle *olmalı* . Gazetecilerin yapması gereken de bu."

"Zengin muhabirleri tanıyor musunuz? Nadir süper yıldızları geçtikten sonra kaç isim hatırlıyorsunuz? Gerçek şu ki, halk gerçekleri umursamıyor. Ah, belki birkaç hafta. Ekranın üst kısmında birkaç ön sayfa haberi. *Ulusal Direktörü İstihbarat cinayetle suçlanıyor.* Beyaz Saray uygun miktarda korkuyu ifade edecek, Carleton Wynne suçunu kabul edecek ve sonra bu Washington'daki diğer tüm skandalların yoluna gidecekti. Birkaç ay içinde halk bunu unutacaktı. Ben de köşemi yazmaya, ipoteğimi ödemeye ve aynı köhne Toyota'yı kullanmaya geri dönerdim." Başını salladı. "Olena'nın bana bıraktığı kaseti görür görmez, bunun çok daha değerli olduğunu anladım. sadece bir Pulitzer'den daha fazlası. Bunun için bana kimin para ödeyeceğini biliyordum."

"Joe'nun sana gönderdiği video. Aldın . "

"Neredeyse onu da attı. Sonra ne var, bakalım içinde ne varmış diye düşündüm. Carleton Wynne'i hemen tanıdım. Telefonu alıp onu arayana kadar, kasetin varlığından bile haberi yoktu. sadece birkaç fahişeyi kovaladığını sandı. Aniden bu çok, çok daha ciddi bir hal aldı. Ve daha pahalı."

"Aslında seninle anlaşmaya istekli miydi?"

"Olmaz mıydın? Bu kasetin sana neler yapabileceğini bilmek mi? Etrafta dolaşan başka kopyalar olduğunu bilmek mi?"

"Gerçekten Wynne'in yaşamana izin vereceğini mi düşünüyorsun? Artık ona Joe ve Olena'yı verdiğine göre mi? Senden başka bir şeye ihtiyacı yok."

Sarışın adam araya girdi: "Bir küreğe ihtiyacım olacak."

Ama Lukas hâlâ Jane'e bakıyordu. "Ben aptal değilim" dedi. "Ve Wynne bunu biliyor."

"Kürek mi?" sarışın adam tekrarladı.

Lukas, "Garajda bir tane var," dedi.

"Benim için al."

Lukas garaja doğru yürürken Jane seslendi: "Herhangi bir kazancın tadını çıkaracak kadar uzun yaşayacağınızı düşünüyorsanız, aptalsınız." Regina, annesinin öfkesiyle sakinleşerek kollarında sustu. "Bu insanların oyunu nasıl oynadığını gördün. Charles Desmond'ın nasıl öldüğünü biliyorsun. Seni küvette *bileklerini kesmiş halde* bulacaklar. Ya da bir şişe fenobarb tabletini boğazından aşağı itip seni terk edecekler. körfezde, Olena'ya yaptıkları gibi. Ya da belki bu adam kafana bir kurşun sıkacak, güzel ve basit."

Lukas elinde bir kürekle eve geldi. Sarışın adama uzattı.

"Bu ormanlar evin arkasında ne kadar derine iniyor?" adam sordu.

"Blue Hills Reservation'ın bir parçası. En az bir mil geriye gidiyorlar."

"Onu yeterince uzağa götürmemiz gerekecek."

"Bak, bununla hiçbir ilgim yok. Sana bunun için para ödüyor."

"O zaman arabasına bakman gerekecek."

"Beklemek." Lukas kanepenin arkasına uzandı ve bebek bezi çantasıyla geldi. Diğer adama uzattı. "Evimde onun izini istemiyorum."

Onu bana ver, diye düşündü Jane. Bana lanet çantamı ver.

Bunun yerine, sarışın adam onu omzuna astı ve şöyle dedi: "Ormanda yürüyüşe çıkalım, Dedektif."

Jane, Lukas'a ayrılık vuruşunu yapmak için döndü. "Seninkini alacaksın. Sen ölü bir adamsın."

Dışarıda, yıldızlı bir gökyüzünde yarım ay parlıyordu. Jane, Regina'yı tutarak çalılıkların ve fidanların arasından sendeleyerek geçti, yolu silahlı adamın el fenerinin ışığıyla hafifçe aydınlandı. Ona saldırmasına fırsat vermeden uzaktan takip etmeye dikkat etti. Her halükarda, Regina kollarındayken olamazdı. Hayatından sadece birkaç haftalık kısa bir süre önce tanışmış olan Regina.

"Bebeğim sana zarar veremez," dedi Jane. "Daha bir aylık bile değil."

Adam hiçbir şey söylemedi. Tek ses ormandaki ayak sesleriydi. Dalların çıtırtısı, yaprakların hışırtısı. Çok fazla gürültü vardı ama etrafta dinleyecek kimse yoktu. *Bir kadın ormana düşerse, ama kimse onu duymuyor. . .*

"Onu alabilirsin," dedi Jane. "Onu, birinin onu bulacağı yere bırakın."

"O benim sorunum değil."

"O sadece bir *bebek* !" Jane'in sesi aniden kesildi. Orada ağaçların arasında durakladı, boğazından yaşlar akarken kızını göğsüne bastırdı. Regina, onu rahatlatmak istercesine yumuşak bir ıslık çaldı ve Jane yüzünü kızının başına bastırdı ve saçlarının tatlılığını içine çekti, kadifemsi yanaklarının sıcaklığını hissetti. Seni bu duruma nasıl getirebilirim? düşündü. Bir annenin yapabileceği daha kötü bir hata yoktur. Ve şimdi benimle öleceksin.

"Yürümeye devam et" dedi.

Daha önce savaştım ve hayatta kaldım, diye düşündü. Tekrar yapabilirim. *için* tekrar yapmalıyım _ *sen.*

"Yoksa burada bitirmemi mi istiyorsun?" dedi.

Derin bir nefes aldı, ağaçların ve nemli yaprakların kokusunu içine çekti. Bir yaz önce Stony Brook Reservation'da incelediği insan kalıntılarını düşündü. Sarmaşıkların nasıl da açgözlü dallar halinde kafatasını kucaklayarak yörünge çukurlarından yılan gibi geçtiğini. Eller ve ayaklar nasıl kayıptı, kemirildi ve leş yiyiciler tarafından götürüldü. Kendi nabzını hissetti, parmaklarında dolaşıyordu ve insan elindeki kemiklerin ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu düşündü. Bir orman zeminine ne kadar kolay dağılırlar.

Tekrar ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Başını kaldır, diye düşündü. Panik ve onu şaşırtma şansınızı kaybedersiniz. Regina'yı kurtarmak için tüm şans. Duyuları keskinleşti. Baldırlarında dolaşan kanı hissedebiliyor, yüzüne değen her hava molekülünü neredeyse hissedebiliyordu. Sadece canlanırsın, diye düşündü, tam ölmek üzereyken.

Adam, "Bence bu kadar uzak," dedi.

Küçük bir açıklıkta duruyorlardı. Ağaçlar etrafını sarmıştı, sessiz tanıklardan oluşan karanlık bir halka. Yıldızlar soğuk parıltılardı. Ben gittiğimde bunların hiçbiri değişmeyecek, diye düşündü. Yıldızların umurunda değil. Ağaçların umurunda değil.

Küreği ayaklarına attı. "Kazmaya başla."

"Bebeğim ne olacak?"

"Onu yere bırak ve kazmaya başla."

"Zemin çok sert."

"Önemli değil mi şimdi?" Bebek bezi çantasını ayaklarının dibine fırlattı. "Bunun üzerine yatmasına izin ver."

Jane diz çöktü, kalbi o kadar çılgınca atıyordu ki kaburgalarına çarpacağını sandı. Bir şansım var, diye düşündü. Çantaya uzan, silahı al. O ne olduğunu anlamadan raundu sıkın ve kapatın. Merhamet etme, sadece beynini patlat.

"Zavallı bebek," diye mırıldandı çantanın üzerine çömelirken. Elini sessizce içeri kaydırırken. "Anneciğim seni şimdi indirmeli..." Eli cüzdanını, biberonunu ve bezlerini gezdirdi. *Silahım. Lanet olası silahım nerede?*

"Bebeği yere bırak."

Burada değil. Nefesi bir hıçkırıkla ağzından çıktı. *Tabii ki aldı. O aptal değil. Ben bir polisim; taşıyacağımı biliyordu.*

"Kaz."

Regina'yı öpmek, okşamak için eğildi, sonra onu bebek bezi çantasıyla birlikte minder olarak yere yatırdı. Küreği aldı ve

yavaşça ayağa kalktı. Bacaklarının tüm enerjisinin, tüm umudunun tükendiğini hissetti. Kızın kürekle kendisine sallayamayacağı kadar uzakta duruyordu. Fırlatsa bile, onu sadece birkaç saniyeliğine sersemletirdi. Regina'yı alıp kaçmak için yeterli zaman yok.

Yere baktı. Yarım ayın ışığı altında, yosunların üzerine saçılmış bir yaprak gördü. Sonsuza kadar onun yatağı. *Gabriel bizi burada asla bulamaz. Asla bilmeyecek.* Küreği toprağa dayadı ve kazmaya başladığında ilk gözyaşlarının yanağından süzüldüğünü hissetti.

OTUZ ALTI

Dairesinin kapısı aralıktı.

Gabriel koridorda durakladı, içgüdüleri alarma geçti. İçeriden konuşan sesleri ve zeminde hızla ilerleyen ayak seslerini duydu. Kapıyı ittirdi ve içeri girdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

John Barsanti ona bakmak için pencereden döndü. İlk sorusu Gabriel'i şaşırttı. "Karınızın nerede olduğunu biliyor musunuz Ajan Dean?"

"O burada değil mi?" Bakışları, bebeğin odasından yeni çıkmış olan ikinci ziyaretçiye çevrildi. Bu, Adalet Bakanlığı'ndan Helen Glasser'dı, gümüş rengi saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, yüzünün endişeli çizgilerini keskin bir şekilde vurguluyordu.

"Yatak odası penceresi ardına kadar açık," dedi.

"Siz ikiniz buraya nasıl girdiniz?"

Glasser, "Binanız bizi içeri aldı," dedi. "Daha fazla bekleyemezdik."

"Jane nerede?"

"Bilmek istediğimiz şey bu."

"O burada olmalı."

"Ne kadar zamandır yoktun? Karını en son ne zaman gördün?"

Glasser'a baktı, sesindeki aciliyetten rahatsız oldu. "Yaklaşık bir saattir yokum. Annesini eve ben bıraktım."

"Jane gittiğinden beri seni aradı mı?"

"Numara." Telefona doğru yürümeye başladı.

Glasser, "Cep telefonuna cevap vermiyor Ajan Dean," dedi. "Ona ulaşmayı çoktan denedik. Ona ulaşmamız *gerek* ."

Onlara bakmak için döndü. "Neler oluyor?"

Glasser sessizce sordu: "Şu anda Mila ile birlikte mi?"

"Kız hiç ortaya çıkmadı..." Durdurdu. "Bunu zaten biliyordun. Sen de parkı izliyordun."

Glasser, "Bu kız bizim son tanığımız," dedi. "Karınla birlikteyse, bilmemiz gerek."

"Ben ayrıldığımda Jane ve bebek burada yalnızdılar."

"Öyleyse şimdi neredeler?"

"Bilmiyorum."

"Anlıyor musun Ajan Dean, eğer Mila onunlaysa, Jane çok tehlikeli bir durumda demektir."

"Karım kendine nasıl bakacağını biliyor. Hazır olduğundan emin olmadan hiçbir şeye adım atmaz." Jane'in genellikle silahını sakladığı çekmeceye gitti ve çekmecenin açık olduğunu gördü. Açtı ve boş kılıfa baktı. *Silahını aldı.*

"Ajan Dean?"

Gabriel çekmeceyi sertçe kapattı ve yatak odasına girdi. Glasser'ın bildirdiği gibi, pencere ardına kadar açıktı. Şimdi korkmuştu. Oturma odasına geri döndü ve Glasser'ın bakışlarının yüzünü taradığını, korkusunu okuduğunu hissetti.

"Nereye gidecekti?" dedi Glasser.

" *Beni arardı,* öyle yapardı."

"Telefonunun dinlendiğini düşündüyse hayır."

"Sonra polise giderdi. Doğrudan Schroeder Plaza'ya giderdi."

"Boston polisini çoktan aradık. Orada değil."

Barsanti, "O kızı bulmamız gerek," dedi. "Ona canlı ihtiyacımız var."

"Cep telefonunu bir kez daha deneyeyim. Belki bu hiç bir şey değildir. Belki de süt almak için markete koşmuştur." *Doğru. Ve silahını yanına aldı.* Ahizeyi aldı ve ilk numarayı tuşlamak üzereyken birden kaşlarını çattı, bakışları tuş takımındaydı. Uzun bir atış, diye düşündü. Ama sadece belki. . .

Tekrar ara tuşuna bastı.

Üç çalıştan sonra bir adam cevap verdi. "Merhaba?"

Gabriel duraksadı, sesi yerleştirmeye çalıştı. Daha önce duyduğunu bilerek. Sonra hatırladı. "Bu... Peter Lukas mı?"

"Evet."

"Ben Gabriel Dean. Jane orada olabilir mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Garip bir sessizlik. "Hayır neden?"

"Numaranız tekrar aramamızda. Sizi aramış olmalı."

"Ah, bu." Lukas bir kahkaha attı. "Ballentree hikayesiyle ilgili tüm notlarımı istedi. Ben de onları bulup çıkaracağımı söyledim."

"Ne zaman oldu?"

"Düşüneyim. Yaklaşık bir saat önceydi."

"Ve bu kadar mıydı? Başka bir şey söylemedi mi?"

"Hayır neden?"

"O zaman aramaya devam edeceğim. Teşekkürler." Telefonu kapatıp ayağa kalktı. Lukas sorusunu hemen yanıtlamayınca o sessizliği düşündü. *Bir şey çok yanlış.*

"Ajan Dean?" dedi Glasser.

Döndü ve ona baktı. "Peter Lukas hakkında ne biliyorsun?"

Delik artık diz boyu kadardı.

Jane bir kürek dolusu daha toprak aldı ve onu büyüyen toprak yığınının üzerine attı. Gözyaşları durmuş, yerini ter almıştı. Sessizce çalıştı. Tek ses, küreğin sürtünme sesi ve çakıl taşlarının takırtısıydı. Regina da sessizdi, artık yaygara çıkarmanın bir anlamı olmadığını anlamış gibiydi. Annesininki gibi onun da kaderi çoktan belirlenmişti.

Hayır olmadı. Kahretsin, hiçbir şeye karar verilmedi.

Jane küreği taşlı toprağa çarptı ve sırtı ağrımasına ve kolları titriyor olmasına rağmen, öfkenin sıcaklığının en güçlü yakıt gibi kaslarını doldurduğunu hissetti. Bebeğime zarar

vermeyeceksin, diye düşündü. Önce kafanı koparırım. Toprağı höyüğün üzerine attı, ağrıları ve yorgunluğu artık önemsizdi, zihni bundan sonra ne yapması gerektiğine odaklanmıştı. Katil sadece ağaçların kenarında duran bir siluetti. Yüzünü göremese de onu izlediğini biliyordu. Ama neredeyse bir saattir kazıyordu, çabaları kayalık toprak tarafından engelleniyordu ve onun dikkati dağılacaktı. Sonuçta, yorgun bir kadın silahlı bir adama karşı nasıl bir direniş gösterebilir? Onun lehine çalışan hiçbir şey yoktu. Sadece sürpriz. Ve bir annenin öfkesi.

İlk vuruşu aceleye gelecekti. Önce gövdeye gidecekti, kafaya değil. Ne olursa olsun, hareket etmeye devam et, diye düşündü, şarj etmeye devam et. Bir merminin öldürmesi zaman alır ve düşen bir cismin bile momentumu vardır.

Küreği deliğin gölgesinde, adamın el fenerinin ışığından gizlenmiş bir şekilde, bir toprak yığını daha kazımak için eğildi. Kaslarının gerildiğini ya da ayağının deliğin kenarına dayadığını göremiyordu. Elleri kürek sapına kenetlenirken onun nefes alışını duymadı. Çömeldi, uzuvları sıkıca kıvrıldı.

Bu senin için canım bebeğim. Hepsi senin için.

Küreği havaya kaldırarak toprağı adamın yüzüne fırlattı. Kadın delikten dışarı fırlarken şaşkınlıkla homurdanarak geriye doğru sendeledi. Baş üstü, doğrudan karnına hücum ederken.

İkisi de yere düştüler, vücutlarının ağırlığı altında dallar kırıldı. Silahına doğru hamle yaptı, elleri bileğini kavradı ve aniden silahı artık tutmadığını, düştüğünde elinden düştüğünü fark etti.

Silah. Silahı bul!

Döndü ve çalıları tırmalayarak silahı aradı. Darbe onu yana doğru savurdu. Çarpmanın etkisiyle nefes nefese sırt üstü düştü. İlk başta hiç acı hissetmedi, yalnızca savaşın bu kadar çabuk bittiğinin verdiği uyuşukluk şokunu hissetti. Yüzü sızlamaya başladı ve ardından gerçek acı çığlıklar atarak kafatasına ulaştı. Onun üzerinde durduğunu gördü, başı yıldızları gölgeliyordu. Kısa yaşamının son feryatları olan Regina'nın çığlıklarını duydu. *Yoksul bebek. Seni ne kadar sevdiğimi asla bilemeyeceksin.*

"Deliğe gir" dedi. "Artık yeterince derin."

"Bebeğim değil," diye fısıldadı. "O çok küçük-"

"İçeri gir, kaltak."

Tekme kaburgalarına vurdu ve kadın yan yattı, nefes almak çok acıttığı için çığlık atamadı.

"Hareket et" diye emretti.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve Regina'ya doğru süründü. Burnundan ılık ve ıslak bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Bebeği kollarına alarak dudaklarını yumuşak tutam saçlara bastırdı ve ileri geri sallandı, kanı bebeğinin başına damlıyordu. *Annen var. Annen seni asla bırakmaz.*

"Zamanı geldi" dedi.

OTUZ YEDİ

Gabriel, Jane'in park halindeki Subaru'suna baktı ve kalbi mide bulandırıcı bir şekilde yalpaladı. Cep telefonu ön paneldeydi ve bebek koltuğu arkaya takılmıştı. El fenerini doğrudan Peter Lukas'ın yüzüne doğrultarak döndü.

"O nerede?"

Lukas'ın bakışları, birkaç metre ötede durmuş ve sessizce karşılaşmayı izleyen Barsanti ve Glasser'a kaydı.

"Bu onun arabası," dedi Gabriel. "O nerede?"

Lukas, gözlerini el fenerinin parıltısına karşı korumak için elini kaldırdı. "Ben duştayken kapımı çalmış olmalı. Arabasının buraya park ettiğini bile fark etmedim."

"Önce sizi arar, sonra evinize gelir. Neden?"

"Bilmiyorum--"

"Neden?" Gabriel tekrarladı.

"O *senin* karın. Bilmiyor musun?"

Gabriel adamın boğazına o kadar hızlı gitti ki Lukas'ın tepki verecek zamanı olmadı. Barsanti'nin arabasına arkaya tökezledi, kafası kaportaya çarptı. Nefes nefese, Gabriel'in ellerini pençeledi ama kendini kurtaramadı, sadece çaresizce savrulabildi, sırtı arabaya dayadı.

"Dean," dedi Barsanti. "Dean!"

Gabriel, Lukas'ı serbest bıraktı ve geri çekildi, nefes nefese, paniğe kapılmamaya çalıştı. Ama çoktan oradaydı, boğazını kavradığı gibi, şimdi dizlerinin üstüne çökmüş, öksüren ve hırıldayan Lukas'ı tuttuğu gibi. Gabriel eve döndü. Basamakları koşarak çıktı ve ön kapıyı çarptı. Şimdi bulanık bir şekilde hareket ederek odadan odaya koşuyor, kapıları açıyor, dolapları kontrol ediyordu. Ancak oturma odasına geri döndüğünde ilk geçişte neyi kaçırdığını fark etti: Jane'in kanepenin arkasındaki halının üzerinde yatan araba anahtarları. Onlara baktı, panikten korkuya donup kaldı. Bu evdeydin, diye düşündü. Sen ve Regina. . . Uzaktan silah sesleri başını yukarı kaldırdı.

Evden koşarak verandaya çıktı.

Barsanti, "Ormandan geldi," dedi.

Hepsi üçüncü bir silah sesiyle donup kaldı.

Gabriel bir anda, ormana daldığında dalları ve fidanları kırbaçlamaktan habersiz koşuyordu. El feneri, ölü yapraklar ve düşmüş huş ağaçlarıyla dolu bir orman zemininde çılgınca dans etti. Hangi yol, hangi yol? Doğru yöne mi gidiyordu?

Bir sarmaşık demeti bileğini yakaladı ve öne atılıp dizlerinin üzerine çöktü. Nefesini düzenlerken göğsü inip kalkarak ayağa kalktı.

"Jane?" O bağırdı. Sesi kırıldı, adı bir fısıltıya dönüştü. "Jane..."

Seni bulmama yardım et. Bana yolu göster.

Etrafında bir hapishane parmaklıkları gibi yükselen ağaçlarla durmuş dinliyordu. El fenerinin ışığının ötesinde, o kadar yoğun bir gece vardı ki, sağlam, geçilmez olabilirdi.

Uzaktan bir dalın çıtırtısı geldi.

Etrafında döndü ama el fenerinin parıltısının ötesinde hiçbir şey göremedi. Işığı kapattı ve karanlıkta herhangi bir şey seçmeye çalışırken kalbi gümbürdeyerek baktı. Parıltıyı ancak o zaman gördü, o kadar soluk ki, ağaçların arasında dans eden ateşböcekleri olabilir. Bir başka dal parçası. Işık onun yönünde hareket ediyordu.

Silahını çekti. Işığın daha da parlamasını izlerken onu yere doğru tuttu. Diğer feneri kimin tuttuğunu göremiyordu ama yaklaşan ayak seslerini, yaprakların hışırtısını duyabiliyordu, şimdi sadece birkaç metre ötede.

Silahını kaldırdı. El fenerini açtı.

Gabriel'in ışığına yakalanan figür, korkmuş bir hayvan gibi küçüldü, gözleri parlamaya karşı kısıldı. Solgun yüze, dikenli kızıl saça baktı. Sadece bir kız, diye düşündü. Sadece korkmuş, sıska bir kız.

"Mila?" dedi.

Sonra diğer figürün kızın hemen arkasındaki gölgelerden çıktığını gördü. Daha yüzünü görmeden yürüyüşü, asi buklelerin siluetini tanıdı. El fenerini düşürdü ve karısına ve kızına doğru koştu, kolları çoktan açılmıştı ve onları tutmak için acıkmıştı. Titreyerek ona yaslandı, kollarını Regina'nın etrafına doladı, tıpkı onun kollarını sardığı gibi. Bir kucaklama içinde bir kucaklama, onların bütün ailesi onun kucaklama evreninde yer alır.

"Silah sesleri duydum" dedi. "Düşündüm--"

"Mila'ydı," diye fısıldadı Jane.

"Ne?"

"Silahımı aldı. Bizi takip etti..." Jane aniden sertleşti ve ona baktı.

"Peter Lukas nerede?"

"Barsanti onu izliyor. Hiçbir yere gitmiyor."

Jane titrek bir nefes verdi ve yüzünü ormana döndü. "Ceset için ortaya çıkan leş yiyiciler olacak. CSU'yu buradan çıkarmalıyız."

"Kimin bedeni?"

"Sana göstereceğim."

Gabriel ağaçların kenarında durdu, dedektiflerin ve olay yeri biriminin yolundan uzak durdu, bakışları karısının ve kızının mezarı olabilecek açık deliğe sabitlendi. Olay yerinin etrafına polis bandı asılmıştı ve adamın vücudunda pille çalışan ışıklar parlıyordu. Cesedin üzerine çömelmiş olan Maura Isles şimdi ayağa kalktı ve Dedektif Moore ve Crowe'a döndü.

"Üç giriş yarası görüyorum" dedi. "İkisi göğsünde, biri alnında."

"Biz böyle duyduk," dedi Gabriel. "Üç atış."

Maura ona baktı. "Aralarında ne kadar süre var?"

Gabriel bunu düşündü ve bir kez daha paniğin yankılarını hissetti. Ormana dalışını ve her adımda korku duygusunun nasıl arttığını hatırladı. "Hızlı bir şekilde arka arkaya iki tane vardı" dedi. "Üçüncü atış bundan yaklaşık beş, on saniye sonraydı."

Maura bakışları cesede dönerken sessiz kaldı. Adamın sarı saçlarına, güçlü omuzlarına baktı. Sağ elinin yanında bir SIG Sauer yatıyordu.

"Eh," dedi Crowe, "buna oldukça açık bir nefsi müdafaa vakası derim."

Yüzdeki barut yanıkları ya da ikinci ve üçüncü atışlar arasındaki gecikme hakkında kimse bir şey söylemedi. Ama hepsi biliyordu.

Gabriel döndü ve eve doğru yürüdü.

Garaj yolu artık araçlarla tıklım tıklım doluydu. Orada durdu, kruvazörlerin yanıp sönen mavi ışıklarıyla geçici olarak kör

oldu. Sonra Helen Glasser'ın kıza arabasının ön yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettiğini gördü.

"Onu nereye götürüyorsun?" O sordu.

Glasser ona döndü, saçları mavi folyo gibi kruvazörün ışıklarını yansıtıyordu. "Güvenli bir yerde."

"Onun için böyle bir yer var mı?"

"İnan bana, birini bulacağım." Glasser sürücü kapısının yanında durdu ve eve doğru baktı. "Video kaset her şeyi değiştiriyor, biliyorsun. Ve Lukas'ı geri çevirebiliriz. Artık başka seçeneği yok, bizimle işbirliği yapacak. Yani görüyorsun, her şey kıza bağlı değil. O önemli, ama o değil. sahip olduğumuz tek silah."

"Öyle olsa bile, Carleton Wynne'i alaşağı etmek yeterli olacak mı?"

"Hiç kimse kanunların üstünde değildir Ajan Dean." Glasser ona baktı, gözleri çelikten parlıyordu. "Kimse." Direksiyonun arkasına geçti.

"Bekle," diye seslendi Gabriel. "Kızla konuşmam gerek."

"Ve gitmemiz gerek."

"Sadece bir dakika sürecek." Gabriel yolcu tarafına geçti, kapıyı açtı ve Mila'ya baktı. Kendine sarılıyor, sanki onun niyetinden korkuyormuş gibi koltuğa yaslanıyordu. Sadece bir çocuk, diye düşündü, yine de o hepimizden daha güçlü. Yarım bir şans verilirse, her şeyden kurtulacaktır.

"Mila," dedi nazikçe.

Ona güvenmeyen gözlerle arkasına baktı; belki bir daha asla bir erkeğe güvenmeyecek ve neden güvensin? *O, sunabileceğimiz en kötü şeyi gördü.*

"Size teşekkür etmek istiyorum" dedi. "Bana ailemi geri verdiğin için teşekkür ederim."

İşte oradaydı - sadece bir tutam gülümseme. Beklediğinden daha fazlasıydı. Kapıyı kapattı ve Glasser'a başıyla selam verdi. "İndir onu," diye seslendi.

"Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar," dedi gülerek ve ardından bir Boston polisi refakatçisi takip ederek uzaklaştı.

Gabriel merdivenleri tırmanarak eve girdi. İçeride, Barry Frost'un, Lukas'ın bilgisayarını ve dosya kutularını yürüten FBI'ın Kanıt Müdahale Ekibinin üyeleri olarak Barsanti ile görüştüğünü gördü. Bu artık açıkça federal bir davaydı ve Boston polisi soruşturmanın kontrolünü Büro'ya devredecekti. Yine de, diye düşündü Gabriel, ne kadar ileri gidebilirler? Sonra Barsanti ona baktı ve Gabriel onun gözlerinde Glasser'da gördüğü çeliği gördü. Barsanti'nin video kaseti tuttuğunu fark etti. Onu koruyor, sanki Kutsal Kase'nin kendisini tutuyormuş gibi.

"Jane nerede?" Frost'a sordu.

"Mutfakta. Bebek acıktı."

Karısını arkası kapı eşiğinde otururken buldu; odaya girdiğini görmedi. Regina'yı göğsüne bastırıp ahenksizce mırıldanmasını izleyerek onun arkasında durdu. Jane asla bir melodi taşıyamaz, diye düşündü gülümseyerek. Regina aldırmıyor gibiydi; annesinin yeni kendine güvenen kollarında sessizce yatıyordu. Aşk doğal olarak gelen

kısımdır, diye düşündü Gabriel. Zaman alan diğer her şey. Öğrenmemiz gereken.

Ellerini Jane'in omuzlarına koydu ve saçlarını öpmek için eğildi. Ona baktı, gözleri parlıyordu.

"Hadi eve gidelim" dedi.

OTUZ SEKİZ

Mila

Kadın bana nazik davrandı. Arabamız toprak yolda çarpışırken elimi tuttu ve sıktı. Elimi tutmak için her zaman burada olmayacağını bilsem de onun yanında kendimi güvende hissediyorum; düşünecek çok kız var, bu ülkenin karanlık köşelerinde kaybolmuş başka kızlar. Ama şimdilik o benimle burada. O benim koruyucum ve kolunu bana dolamasını umarak ona doğru eğiliyorum. Ama dikkati dağılmış, bakışları onun yerine arabamızın dışındaki çöle odaklanmıştı. Saçının bir tutam koluma düştü ve orada gümüş bir iplik gibi parıldıyor. Onu alıp cebime atıyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdiğinde onu hatırlamak zorunda kalacağım tek hatıra olabilir.

Araba durmak için yuvarlanır.

"Mila," diyor, beni dürterek. "Yaklaşıyor muyuz? Bu alan doğru görünüyor mu?"

Başımı omzundan kaldırıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Ağaçların bodur, eziyet içinde büyüdüğü kuru bir nehir yatağının yanında durduk. Ötesinde kayalarla süslenmiş kahverengi tepeler var. "Bilmiyorum," diyorum ona.

"Burası benziyor mu?"

"Evet ama . . ." Bakmaya devam ediyorum, unutmak için çok uğraştığım şeyi hatırlamak için kendimi zorluyorum. Ön koltuktaki adamlardan biri bize bakıyor. "O nehir yatağının diğer tarafında izi buldukları yer orası" diyor. "Geçen hafta buraya gelen bir grup kız yakaladılar. Belki de dışarı çıkıp bir bakmalı. Bakalım aşağıda bir şey tanıyor mu?"

"Gel Mila." Kadın kapıyı açıp dışarı çıkıyor, ama kıpırdamıyorum. Arabaya uzanıyor. "Bunu yapabilmemizin tek yolu bu," dedi yumuşak bir sesle. "Yeri bulmamıza yardım etmelisin."

Elini uzatıyor. İster istemez alıyorum.

Adamlardan biri, dar bir patikadan kuru nehir yatağına doğru, çalılar ve ağaçlardan oluşan arapsaçı içinden bizi yönlendiriyor. Orada duruyor ve bana bakıyor. O ve kadın ikisi de beni izliyor, tepkimi bekliyorlar. Bankaya, sıcakta kurumuş ve çatlamış eski bir ayakkabıya bakıyorum. Bir bellek parıldar, ardından odak noktasına oturur. Dönüp plastik şişelerle dolu karşı bankaya bakıyorum ve bir daldan sarkan mavi bir muşamba görüyorum. Başka bir hafıza yerine kilitlenir.

Bana vurduğu yer burası. Anja'nın durduğu yer burasıydı, ayağı açık ayakkabısının içinde kanıyordu. Tek kelime etmeden arkamı dönüp nehir kıyısına tırmanıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve korku parmaklarını boğazıma kenetliyor ama artık başka seçeneğim yok. Onun hayaletini görüyorum, tam önümde uçuşuyor. Rüzgarın savurduğu bir tutam saç. Hüzünlü, geriye dönük bir bakış.

"Mila?" kadın çağırır.

Toprak yola ulaşana kadar çalıların arasından ilerlemeye devam ediyorum. Bence burada. Minibüslerin park edildiği yer burası. Adamların bizi beklediği yer burasıydı. Anılar şimdi daha hızlı tıklıyor, bir kabustan gelen korkunç flaşlar gibi. Biz soyunurken bize bakan adamlar. Minibüse doğru itilirken çığlık atan kız. Ve Anja. Anja'yı, pantolonunun fermuarını çekip ona tecavüz eden adam olarak sırt üstü hareketsiz yatarken görüyorum.

Anja kıpırdanıyor, yeni doğmuş bir buzağı gibi sendeleyerek ayağa kalkıyor. Çok solgun, çok ince, sadece bir kızın gölgesi. Onu takip ediyorum, Anja'nın hayaleti. Çöl keskin kayalarla dolu. Dikenli yabani otlar topraktan yukarı çıkıyor ve Anja kanlı ayakları üzerinde tökezleyerek onların üzerinden koşuyor. Hıçkırarak, özgürlük olduğunu düşündüğü şeye uzanarak.

"Mila?"

Anja'nın panikle nefes nefese kaldığını duydum, omuzlarından dökülen sarı saçlarını gördüm. Önünde boş çöl uzanıyor. Yeterince hızlı koşabilirse, yeterince uzağa. . . Silah sesi çatlıyor.

İleri atıldığını, nefesinin kesildiğini ve kanının ılık kuma döküldüğünü görüyorum. Yine de dizlerinin üzerine kalkıyor ve şimdi dikenlerin üzerinde, cam parçaları gibi kesilen taşların üzerinde sürünüyor.

İkinci silah sesi gürler.

Anja çöker, beyaz teni kahverengi kuma karşı. Düştüğü yer burası mı? Yoksa orada mıydı? Şimdi noktayı bulmak için çılgınca daireler çiziyorum. *Neredesin Anja, nerede?*

"Mila, konuş bizimle."

Aniden durdum, bakışlarım yere sabitlendi. Kadın bana bir şey söylüyor; Onu pek duymuyorum. Sadece ayaklarımın dibinde duran şeye bakabilirim.

Kadın nazikçe, "Git buradan Mila. Bakma" diyor.

Ama hareket edemiyorum. İki adam yere çömelirken donup kaldım. İçlerinden biri eldivenlerini giyip kumu fırçalayarak deri gibi kaburgaları ve bir kafatasının kahverengi kubbesini ortaya çıkarırken.

"Bir dişi gibi görünüyor" diyor.

Bir an için kimse konuşmuyor. Sıcak bir rüzgar tozları yüzümüze çarpıyor ve iğneye karşı gözlerimi kırpıştırıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, kumdan dışarı bakan Anja'yı daha çok görüyorum. Kalça kemiğinin kıvrımı, uyluğunun kahverengi gövdesi. Çöl ondan vazgeçmeye karar verdi ve şimdi o dünyadan yeniden ortaya çıkıyor. Ortadan kaybolanlar bazen bize geri dönerler.

"Gel Mila. Gidelim."

kadına bakıyorum. O kadar dik duruyor ki, karşı konulamaz. Gümüş saçları bir savaşçının miğferi gibi parlıyor. Kolunu omzuma attı ve birlikte arabaya doğru yürüdük.

Kadın sessizce, "Zamanı geldi Mila," diyor. "Bana her şeyi anlatmanın zamanı geldi."

Penceresiz bir odada bir masada oturuyoruz. Önündeki kağıda bakıyorum. Boş, kaleminin izini bekliyor. Söylemeye korktuğum sözleri bekliyorum.

"Sana her şeyi anlattım."

"Sanırım sahip değilsin."

"Sorduğun her soruya cevap veriyorum."

"Evet, bize çok yardım ettin. İhtiyacımız olanı verdin. Carleton Wynne *hapse* girecek. Ödeyecek *.* Artık tüm dünya onun ne yaptığını biliyor ve bunun için sana teşekkür ediyoruz. "

"Benden daha ne istiyorsun bilmiyorum."

"Orada kilitli olanı istiyorum." Masanın üzerinden uzanıyor ve kalbime dokunuyor. "Bana söylemekten korktuğun şeyleri bilmek istiyorum. Bu onların işleyişini anlamama yardımcı olacak, bu insanlarla savaşmama yardım edecek. Tıpkı senin gibi daha çok kızı kurtarmama yardım edecek. *Yapmalısın* Mila."

Gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Yoksa beni geri gönderirsin."

"Hayır *. Hayır.* " Yaklaştı, bakışları vurguluydu. "Kalmak istersen burası artık senin evin. Sınır dışı edilmeyeceksin, sana söz veriyorum."

"Olsa bile . . ." Bun durdum. Artık onun gözlerinin içine bakamıyorum. Utanç yüzümü kaplıyor ve masaya bakıyorum.

"Sana olan hiçbir şey senin hatan değil. O adamlar sana ne yaptılarsa - sana ne yaptırdıysalar - seni zorladılar. Bedenine yapıldı. Ruhunla ilgisi yok. Ruhun, Mila. , hala saf."

Bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamıyorum. Aşağıya bakmaya devam ediyorum, kendi gözyaşlarımın masaya damlamasını izliyorum ve sanki kalbim kanıyormuş gibi hissediyorum, her gözyaşı benim başka bir parçam, akıp gidiyor.

"Bana bakmaktan neden korkuyorsun?" nazikçe soruyor.

"Utanıyorum," diye fısıldıyorum. "Sana söylememi istediğin her şey..."

"Bu odada olmasaydım faydası olur muydu? Seni izlemeseydim?"

Hala ona bakmıyorum.

Bir iç çekiyor. "Tamam Mila, yapacağım şey şu." Masanın üzerine bir teyp yerleştirir. "Bunu açacağım ve odadan çıkacağım. O zaman ne istersen söyleyebilirsin. Ne hatırlıyorsan onu söyle. Kolaylaştıracaksa Rusça söyle. Herhangi bir düşünce, herhangi bir hatıra. Başına gelen her şey. Bir insanla konuşmuyorsun, sadece bir makineyle konuşuyorsun. Sana zarar veremez."

Ayağa kalkar, KAYIT düğmesine basar ve odadan çıkar. Makinede parlayan kırmızı ışığa bakıyorum. Bant yavaşça dönüyor, ilk sözlerimi bekliyor. Acımı bekliyorum. Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Ve konuşmaya başlıyorum. *Benim adım Mila ve bu benim yolculuğum.*